

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VURGUN

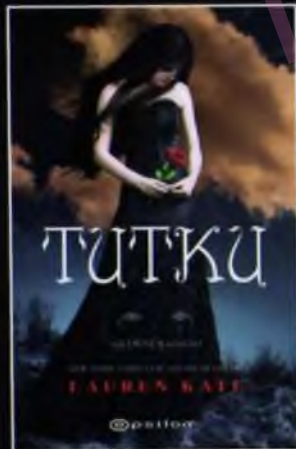
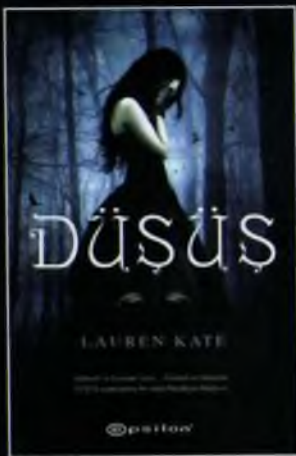
BİR DÜŞÜŞ ROMANI

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

LAUREN KATE

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

VURGUN

Vurgun

Orijinal Adı: Rapture
Yazarı: Lauren Kate
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Aşlı Güçlü
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2012

ISBN: 978-9944-82-568-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate

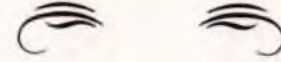
Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel : (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

VURGUN

LAUREN KATE

Çeviri
Kübra Tekneci

©epsilon®

*Her Şey birer birer yok olurken
Sadece aşkımız baki kalacak...*

—JOHN DONNE, Yıldönümü

ÖNSÖZ

Düşüş

Önce sessizlik vardı...

Cennet ve Cehennem'in arasındaki boşlukta, bilinmeyen derinlikte, Cennet'in görkemli uğultusu kayboldu ve yerini Daniel'in ruhunun bir ses duymak için çabaladığı büyük bir sessizlik aldı.

Ve sonra düşüş hissi belirginleşti - kanatlarının bile onu kurtaramadığı türden bir düşüştü, sanki Taht kanatlarına uydular ilıstırmıştı. Kanatlarını doğru düzgün çırpamıyordu, çırpıtığında ise düşüşünün üzerinde hiçbir etkileri olmuyordu.

Nereye gidiyordu? Ne önünde ne de arkasında herhangi bir şey vardı. Yukarıda ya da aşağıda da hiçbir şey yoktu. Sadece yoğun karanlık ve Daniel'in ruhunun geri kalanının bulanık hatları.

Sessizlikte, zihni onu ele geçirdi. Kafasını bir şeyle, kaçınılmaz bir şeyle doldurdu: Luce'un lanetinin rahatsız edici tanımıyla.

*Ölecek... Asla ergenlik dönemini geride bırakamayacak...
Yaptığın seçimi her hatırladığında tekrar tekrar ölecek.*

Asla gerçek anlamda birlikte olamayacaksınız.

Bu Lucifer'ın kötü lanetiydi; Taht'ın İlahi Ova'da verdiği cezaya hırçın bir karşılıktı. Ölüm Daniel'in aşkı için geliyordu. Daniel bunu durdurabilir miydi? Daha da önemlisi bunu fark edebilecek miydi?

Bir melek ölüm hakkında ne bilebilirdi ki? Daniel ölümün insan denilen yeni ölümlü türünden bazılarına huzurlu bir şekilde geldiğine tanık olmuştu, fakat ölüm melekleri ilgilendiren bir şey değildi.

Ölüm ve ergenlik: Lucifer'ın lanetindeki iki mutlak-tı. İkisi de Daniel'a bir şey ifade etmiyordu. Tek bildiği Lucinda'dan ayrı kalmak dayanamayacağı bir cezaydı. Birlikte olmalıydılar.

"Lucinda!" diye bağırdı.

Onu düşünür düşünmez ruhunun ısınmış olması gerekirdi ama sadece ağrı hissediyordu.

Etrafındaki kardeşlerini - yanlış ya da çok geç karar verenleri, hiçbir seçim yapmayıp kararsızlıkları yüzünden kovulanları - hissetmiş olması gerekirdi. Gerçekten yalnız olmadığını biliyordu - aşağıdaki yer yarılıp derin bir boşluk ortaya çıktığında yüz milyondan fazlası içine düşmüştü.

Ama başka birilerini ne görüyor ne de hissedebiliyordu.

O ana dek hiç yalnız olmamıştı. Tüm dünyalardaki son melek kendisiymiş gibi hissediyordu.

Sakin öyle düşünme. Kendini kaybedersin.

Dayanmaya çalıştı... Lucinda, toplantı çağrısı, Lucinda, karar... Fakat düşerken, hatırlamakta giderek zorluk çekmeye başladı. Mesela Taht'ın söylediği son iki kelime neydi...

Cennet'in Kapıları...

Cennet'in Kapıları artık...

Daha sonra söylediği kelimeleri hatırlayamıyordu. Anımsadığı tek şey büyük ışığın titremesi, ardından şiddetli bir soğğun Taht Ovası'na yayılmasıyla Bilgi Bahçesi'ndeki ağaçların birbirlerinin üstüne düşerek tüm kainatta hissedilen güçlü bir huzursuzluk dalgasına neden olması ve melekleri kör edip ihtişamlarını yok eden bulut fırtınaları çıkarmalarıydı.

Başka bir şey... Ova tahrip olmadan hemen önce bir şey olmuştu...

Eşleşme.

Toplantı çağrısı sırasında ışık saçan, cesur bir melek göğe yükselmiş ve kendisinin gelecekte gelen Daniel olduğunu söylemişti. Gözlerinde oldukça eski görünen bir üzüntü vardı. Bu melek - Daniel'in ruhunun bu versiyonu - gerçekten acı mı çekmişti?

Peki ya Lucinda?

Daniel öfkeden köpürdü. Lucifer'ı, tüm fikirlerin çıkmazında yaşayan meleği bulacaktı. Daniel bir zamanlar Sabah Yıldızı olan hainden korkmuyordu. Bu hiçliğin sonuna ne zaman ve nerede varırlarsa varsınlar, Daniel intikam alacaktı. Fakat önce Lucinda'yı bulacaktı, çünkü on-suz hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun sevgisi olmadığında her şey imkânsızdı.

Onları Lucinda ya da Taht arasında seçim yapmayı akıl almaz kılan bir aşktı. Daniel sadece onun tarafını seçebilirdi. Ve şimdi bu seçiminin bedelini ödeyecekti, ancak hâlâ cezasının nasıl bir şekil alacağını anlayamıyordu. Tek bildiği Lucinda'nın artık ait olduğu yerde, onun yanında olmadığını.

Aniden ruh eşinden ayrılmanın üzüntüsü keskin ve acımasızca Daniel'in içini sardı. İnledi, zihni bulandı ve birdenbire korkutucu bir şekilde bunun *sebebin*i hatırlayamadığını fark etti.

Giderek yoğunlaşan karanlıkta öne doğru savruldu.

Artık ne görebiliyor, ne hissedebiliyor ne de buraya nasıl geldiğini hatırlıyordu, hiçliğin içinde hızla düşüyordu. Peki ama nereye? Ve ne kadar süre boyunca?

Hafızası titreyip soldu. Beyaz ovada *birine* çok benzeyen meleğin söylediklerini hatırlamak gittikçe güçleşiyordu...

Melek kime benziyordu? Peki söylediği şey neden bu kadar önemliydi?

Daniel bilmiyordu, artık hiçbir şey bilmiyordu.

Tek bildiği boşluğa doğru düştüğüydü.

Bir şeyi... Birini bulma arzusuyla doldu.

Yeniden kendisini iyi hissetme isteğiyle.

Ama karanlığın içinde karanlıktan başka bir şey yoktu...

Sessizlik düşüncelerini bastırıyordu.

Her şey olan bir hiçlik.

Daniel düştü.

BİR

Gözcülerin Kitabı

“Günaydın.”

Sıcak bir el Luce’un yanağına dokunup saçlarını kulağının arkasına itti.

Luce öteki tarafa dönüp esnedi ve gözlerini açtı. Deliksiz uyumuş ve rüyasında Daniel’ı görmüştü.

“Ah,” dedi şaşkınlıkla. *İşte oradaydı.*

Daniel yanında oturuyordu. Üzerinde siyah bir kazak vardı ve Sword & Cross’ta onu ilk gördüğünde boynunda olan kırmızı atkıyı takmıştı. Herhangi bir rüyadan çok daha güzel görünüyordu.

Ağırılığı karyolanın kenarının biraz çökmesine neden oldu, Luce ona sokulmak için bacaklarını kendisine doğru çekti.

“Rüya değilsin,” dedi.

Daniel’ın gözleri görmeye alışık olduğundan daha uykuluydu, yine de yüzüne bakarken ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüz hatlarını incelerken menekşe rengi

gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Eğilip dudaklarını Luce'un kılere dokundurdu.

Luce ona doğru yaklaştı ve kollarını boynuna dolayıp neşeyle öpücüğüne karşılık verdi. Dışlerini fırçalaması gerektiğine ya da saçlarının kötü göründüğüne aldırış etmedi. Onu öpmek dışında hiçbir şey umrunda değildi. Artık birlikteydiler ve ikisi de sırtımlarına engel olamıyorlardı.

Sonra Luce birdenbire her şeyi hatırladı:

Sivri pençeler ve hissiz kırmızı gözler. Ölümün ve çürümüşlüğün berbat kokusu. Her yeri saran karanlığın kasveti öylesine güçlüydü ki ışığın, sevginin ve dünyadaki tüm iyi şeylerin yorgun, kırık ve ölü görünmesine neden oluyordu.

Lucifer'in bir zamanlar Luce için başka bir şeyi - arkadaş olduğunu sandığı taş hilkat garibesi Bill'i - ifade etmiş olması imkânsızmış gibi görünüyordu. Luce onunla yakınlaşmıştı ve şimdi de isteklerini tam olarak yerine getirmediği için - eski Mısır'da kendi ruhunu öldürmemeyi seçmek gibi - tarihi silmeye karar vermişti.

Düşüş'ten beri olan her şeyi silmek için zamanı bükmek.

Her ölümlü ve meleksi ruhun hayatı, aşkları ve anları Lucifer'in kaprisi yüzünden yok olacaktı. Sanki evren bir masa oyunu, o ise kaybetmeye başladığı anda vazgeçip mız mızlanan bir çocuktı. Ancak kazanmayı istediği şeyin ne olduğuna dair Luce'un hiçbir fikri yoktu.

Onun azabını hatırlayınca Luce teninin yandığını hissetti. Luce'un görmesini istemişti, onu Düşüş'ün olduğu zamana geri götürdüğünde avcunun içinde titremesini istemişti.

Sonra onu bir kenara atıp Cennet'ten düşen tüm melekleri yakalamak için ağa benzer bir Duyurucu çağırmıştı.

Daniel onu yıldızlı boşlukta yakaladığında, Lucifer ortadan kaybolmuş ve tüm döngü yeniden başlamıştı.

Çok büyük bir hareketti. Daniel meleklerle gelecekte rehberlik etmek için Lucifer'in eski benliğiyle eşleşip ona gücünden vazgeçmesi gerektiğini açıklamıştı. Meleklerin düştüğü süre boyunca hiçbir şey yapamayacaktı.

Tıpkı diğerleri gibi o da kudretsiz bir tecride düşmüştü, ona inananlarla birlikteydi ama onlardan ayrıydı, hepsi yapayalnızdı.

Yeryüzüne düştüklerinde, zamanda bir kesinti yaşanacak ve her şey yeniden başlayacaktı. Sanki o zaman ve şimdiki zaman arasındaki yedi bin sene hiç yaşanmamış gibi.

Sanki en sonunda Luce laneti anlamaya başlamamış gibi.

Luce, yedi melek ve iki Nefilim onu durdurmadığı sürece tüm dünya tehlikedeydi. Sadece dokuz günleri vardı ve nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı.

Luce önceki gece öylesine yorgundu ki bu karyolaya uzandığını, bu ince mavi battaniyeyi omuzlarına aldığını bile hatırlamıyordu. Küçük kulübenin kirişlerinde örümcek ağları vardı, katlanabilir bir masada Gabbe'nin dün gece herkes için hazırladığı sıcak çikolatanın içildiği kupalar duruyordu. Ama her şey Luce'a bir rüya gibi geliyordu. Duyurucudan Tybee isimli bu küçük adaya, meleklerin güvenli bölgesine gelişi kör edici yorgunluğu sebebiyle zihninde bulanıktı.

Diğerleri hâlâ sohbet ederken uykuya dalmış, Daniel'in sesinin ona güven vermesine izin vermişti. Şimdi kulübe sessizdi ve Daniel'in silüetinin arkasındaki pencereden neredeyse güneşin doğmak üzere olduğu gökyüzü gri görünüyordu.

Uzanıp Daniel'in yanağına dokundu. Daniel başını çevirip avcunun içini öptü. Luce ağlamamak için gözlerini

yumdu. Yaşadıkları onca şeyden sonra neden Luce ve Daniel birbirlerini diledikleri gibi sevebilmek için Lucifer'ı alt etmek zorundaydılar?

"Daniel." Kulübenin kapısından Roland'ın sesi duyuldu. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu, gri yün şapkası rastalarını örtüyordu. Yorgun bir gülümsemeyle Luce'a baktı. "Vakit geldi."

"Ne vakti?" Luce dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Gidiyor muyuz? Hemen mi? Peki ya ailem? Çok korkmuş olmalılar."

"Seni onların yanına götürebileceğimi düşünmüştüm," dedi Daniel. "Veda edebilmen için."

"Peki ama Şükran Günü yemeğinden sonra ortadan kayboluşumu nasıl açıklayacağım?"

Daniel'in önceki gece söylediklerini düşündü: Ona asırlardır Duyurucuların içindelermiş gibi gelse de gerçekte sadece birkaç saat geçmişti.

Yine de Harry ve Doreen Price'a kızlarının birkaç saatliğine ortadan kaybolması sonsuzluk gibi gelebilirdi.

Daniel ve Roland birbirlerine baktılar. "Biz onun çaresine baktık," dedi Roland ve Daniel'a araba anahtarlarının bulunduğu bir anahtarlık verdi.

"Nasıl çaresine baktınız?" diye sordu Luce. "Bir kere sinde okuldan yarım saat geç döndüğüm için babam polisi aramıştı."

"Endişelenme, evlat," dedi Roland. "Biz her şeyi düşündük. Tek yapman gereken hemen üstünü değiştirmek." Kapının yanındaki sallanan sandalyede duran sırt çantasını işaret etti. "Gabbe sana kıyafetlerini getirdi."

"Hmmm, teşekkürler," dedi Luce şaşkınlıkla. Gabbe neredeydi? Diğerleri neredeydiler? Kulübe önceki gece doluydu, meleklerin kanatlarının ısıltıları ve tarçınlı sıcak çikolata kokusuyla son derece samimi bir ortamdı. O

sıcaklığın hatırası nereye gittiğini bile bilmeden ailesine veda edecek olması gerçeğiyle birleşince, bu sabah ona boş geldi.

Çıplak ayaklarını koyduğu ahşap zemin sertti. Aşağı bakınca, üzerinde hâlâ Mısır'da, Duyurucular aracılığıyla ziyaret ettiği son hayatında giydiği dar, beyaz elbisenin olduğunu fark etti. Bunu giymesini Bill istemişti.

Hayır, Bill değil. *Lucifer*. Yıldız iğnesini elbisesinin kuşağına sokup ruhunu nasıl öldüreceğine dair verdiği tavsiyeyi düşünürken onaylarcasına pis pis ona bakmıştı.

Asla, asla, asla. Luce'un yaşayacak çok fazla şeyi vardı.

Luce yaz kampına giderken yanına aldığı eski yeşil sırt çantasının içinde beyaz terlikleriyle birlikte düzgün bir şekilde katlanmış olan en sevdiği pijamalarını - kırmızı beyaz çizgili takımı - buldu. "Ama henüz sabah," dedi. "Pijamaları ne yapacağım?"

Daniel ve Roland tekrar birbirlerine baktılar, bu kez Luce gülmemek için kendilerini zor tuttuklarına yemin edebilirdi.

"Bize güven," dedi Roland.

Luce giyindikten sonra Daniel'ın peşinden kulübeden dışarı çıktı, çakıl taşlı sahilden suya doğru yürürken Daniel'ın geniş omuzları rüzgârı kesiyordu.

Tybee'nin açıklarındaki küçük ada Savannah kıyı şeridinden bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Denizin o tarafında, Roland bir arabanın onları bekleyeceğini söylemişti.

Daniel kanatlarını gizlemişti ama Luce'un kanatlarının omuzlarından çıktığı noktaya gözlerini diktiğini hissetmiş olmalıydı. "Her şey yoluna girdiğinde, Lucifer'ı durdurmak için nereye gitmemiz gerekiyorsa oraya uçacağız. O zamana dek yeryüzünde kalmak en iyisi."

"Pekâlâ," dedi Luce.

“Diğer tarafa kadar yarışa var mısın?”

Luce nefesini verince havada duman oluştu. “Seni yeneceğimi biliyorsun.”

“Haklısın.” Kolunu beline dolayıp onu ısıttı. “Belki de tekneye binmemiz daha iyi olur. Ünlü gururumu korumuş oluruz.”

Luce onun küçük bir kayığı tekli tekne kızağından çözüşünü izledi. Suya vuran yumuşak ışık ona Sword & Cross’taki gizli gölde yarış yaptıkları günleri hatırlattı. Dinlenmek için gölün ortasındaki düz kayaya çıktıklarında güneşin ısıttığı kayaya uzanır, günün ısısının vücutlarını kurutmasına izin verirlerdi. O zamanlar Daniel’ı doğru düzgün tanımıyordu - onun bir melek olduğunu bilmiyordu - ve buna rağmen ona sırlıslıkla âşık olmuştu.

“Tahiti’deki yaşamımda birlikte yüzerdik, değil mi?” diye sordu, Daniel’ın saçlarının sudan parladığı başka bir zamanı hatırlamasına şaşırmıştı.

Daniel ona baktı ve Luce geçmişe dair anılarının bazılarını onunla paylaşmanın ne kadar önemli olduğunu anladı. Daniel öylesine duygulanmış görünüyordu ki Luce ağlayacağını düşündü.

Fakat Daniel hafifçe onun alnından öpüp, “O zamanlar da beni yenerdin, Lulu,” dedi.

Daniel kürekleri çekerken pek konuşmadılar. Kürekleri her geriye çektiğinde kaslarının kasılıp gevşemesini izlemek, soğuk suya batıp çıkan küreklerin sesini dinlemek ve okyanusun kokusunu içine çekmek Luce için yeterliydi. Omuzlarının üstünde yükselen güneş ensesini ısıtıyordu, fakat ana karaya yaklaştıkça içini ürperten bir şey gördü.

Bir araba. Beyaz Taurus’u görür görmez tanıdı.

“Sorun ne?” Kayık kıyıya varınca Daniel Luce’un kasatı kesildiğini fark etti. “Ah. O mu?” Kayıktan inip Luce’a elini uzatırken endişesiz görünüyordu. Zemin yoğun bir

kokusu olan kuru otlarla doluydu. Luce’a **çocukluğunu** hatırlattı.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi Daniel. “Sophia Sword & Cross’tan kaçtığında...” Luce suratını buruşturarak bekledi, Daniel’in *Penn’i öldürdükten sonra* dememesini umuyordu. “Gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra melekler arabasına el koydular... Bize bu kadarını, hatta daha fazlasını borçlu.”

Luce Penn’in beyaz suratını ve kanın yüzünden çekilişini düşündü. “Sophia şimdi nerede?”

Daniel kafasını salladı. “Bilmiyorum. Ne yazık ki muhtemelen yakında öğreneceğiz. İçimden bir ses bir şekilde planlarımıza dahil olacağını söylüyor.” Cebinden anahtarları çıkarıp yolcu kapısını açtı. “Ama şimdi bu konuda endişelenmene gerek yok.”

“Tamam.” Gri renkli koltuğa otururken Luce gözlerini kısarak ona baktı. “O halde endişelenmem gereken başka bir şey var?”

Daniel anahtarı çevirince motor yavaşça canlandı. Luce en son bu koltukta otururken, onunla arabada yalnız olmasından endişeleniyordu. İlk kez o gün öpüşmüşlerdi... En azından o zamanlar bildiği kadarıyla ilkti. Emniyet kemerini kurcalarken Daniel’in parmaklarını parmaklarının üzerinde hissetti. “Unutma,” dedi Daniel kısık bir sesle ve emniyet kemerini bağlarken bir süre elini Luce’un elinden çekmedi. “Bir hile var.”

Onu usulca yanağından öptükten sonra direksiyonu kırıp ıslak ağaçların arasından iki şeritli dar asfalt yola çıktı. Yolda onlardan başka kimse yoktu.

“Daniel?” dedi Luce tekrar. “Endişelenmem gereken şey ne?”

Daniel onun pijamalarına baktı. “Hasta rolü yapmakta ne kadar iyisin?”

Beyaz Taurus ebeveynlerinin evinin arka sokağında dururken, Luce yatak odasının penceresinin kenarındaki üç açelya ağacının yanından gizlice yürüdü. Yaz aylarında kara topraktan domates filizleri çıkardı, kışın ise yan bahçe boş ve kasvetli görünüyor, bu haliyle evine pek benzemiyordu. Luce en son burada ne zaman bulunduğunu hatırlayamıyordu. Daha önce üç yatılı okuldan gizlice kaçmış olsa da ailesinin evinden hiç kaçmamıştı. Şimdi ise gizlice içeri girmeye çalışıyordu, üstelik penceresinin nasıl açıldığını bile bilmiyordu. Luce hâlâ uykuda olan mahallesine, çimenlerinin üzerinde duran çiy kaplı plastik poşet içindeki gazeteye ve yolun karşısındaki Johnson'ların araba yolundaki eski, filesiz basketbol potasına baktı. Gittiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. Luce dışında hiçbir şey değişmemişti. Bill başarılı olursa, mahallesi de ortadan kaybolacak mıydı?

Onu arabadan izleyen Daniel'a son kez el salladıktan sonra derin bir nefes alıp başparmaklarıyla alt paneli çatlayan mavi boyalı pencere denizliğinden ayırmaya çalıştı.

Pencere hemen yukarı kalktı. İçeriden biri sinekliği kaldırmıştı. Luce duraksadı ve beyaz tül perdenin aralanmasıyla karşısında bir zamanlar düşmanı olan yarı sarı yarı siyah saçlı Molly Zane'i bulunca çok şaşırdı.

"Nasılsın Rulo Köfte?"

Luce Sword & Cross'taki ilk gününde edindiği lakabını duyunca öfkelenildi. Daniel ve Roland evde her şeyi kontrol altına aldıklarını söylediklerinde *bunu* mu kastetmişlerdi?

"Burada ne arıyorsun, Molly?"

"Hadi ama. Korkma, ısırmam." Molly ona elini uzattı. Tırnaklarında uçları soyulmuş zümrüt yeşili oje vardı.

Luce Molly'nin elini tuttu ve başını eğip pencerenin öteki tarafına geçti.

Yatak odası ufak ve demode görünüyordu, sanki uzun

zaman önceki bir Luce'un bıraktığı bir zaman kapsülü gibiydi. Kapının arkasında Eyfel Kulesi'nin çerçevesiyle bir poster asılıydı. Panosu Thunderbolt'ta geçirdiği günlerden kalma yüzme takımında kazandığı kurdelelerle doluydu. Ve işte, yeşil sarı Hawaii baskılı yorganın altında en yakın arkadaşı Callie yatıyordu.

Callie yorganı kenara atıp ayağa kalktıktan sonra yatağın etrafından dolandı ve kendisini Luce'un kollarına attı. "Bana seni merak etmememi söyleyip durdular ama hepimiz o kadar korkmuştuk ki sana tek kelime açıklayamayacak haldeydik. Bunun ne kadar ürkütücü olduğunu anlayabiliyor musun? Sanki yeryüzünden bir anda siliniverdin..."

Luce da ona sıkıca sarıldı. Callie'nin bildiği kadarıyla Luce sadece önceki geceden beri ortalıkta yoktu.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye homurdandı Molly Luce'u Callie'nin yanından çekerken. "AMAN TANRIM ifadelerinizi daha sonra takınabilirsiniz. Yalanımızı ortaya çıkarmanız diye tüm gece o ucuz peruğu takarak yatağında karnı ağrıyan Luce numarası yapmadım." Gözlerini devirdi. "Amatörler."

"Bekle. Sen ne yaptın?" diye sordu Luce.

"Sen... Ortadan kaybolduktan sonra..." dedi Callie nefes nefese. "Ailene bunu hiçbir şekilde açıklayamayacağımızı biliyorduk. Demek istediğim, kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen ben bile inanmakta zorlandım. Bu nedenle onlara kendini kötü hissettiğini ve yatmaya gittiğini söyledik, Molly de senmişsin gibi yaptı ve..."

"Dolabında bunu bulduğum için şanslıyız." Molly parmağına taktığı dalgalı peruğu salladı. "Cadılar Bayramı'ndan mı kaldı?"

"Wonder Woman." Luce suratını buruşturdu, ortaokulda Cadılar Bayramı kostümü olarak seçtiği şeyden ilk kez pişmanlık duymuyordu.

“Ama işe yaradı.”

Bir zamanlar Lucifer ile işbirliği yapan Molly’yi ona yardım ederken görmek tuhaftı. Ama Cam ve Roland gibi Molly bile tekrar düşmek istemiyordu. O nedenle artık hepsi bir takımdı.

“Benim için numara mı yaptın? Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim.”

“Her neyse.” Molly kafasıyla Callie’yi işaret etti; Luce’un minnettarlığını saptırmak istediği açıktı. “Asıl tatlı dilli şeytan oydu. Ona teşekkür et.” Bir bacağına açık pencereden dışarı sarkıtıp onlara döndü. “Buradan sonrasını halledebilirsiniz sanırım? Waffle House’da katılmam gereken bir zirve toplantısı var.”

Luce Molly’ye doğru başparmaklarını kaldırdıktan sonra yatağına çöktü.

“Ah, Luce,” diye fısıldadı Callie. “Sen gittikten sonra tüm arka bahçeniz gri bir *tozla* kaplandı. Ve o sarışın kız, Gabbe, eliyle havada tek bir işaret yapınca tüm *toz kayboldu*. Sonra senin hasta olduğunu söyledik ve herkes evine döndü, biz de ailenle bulaşıkları yıkadık. Önce Molly denen kızın biraz kötü olduğunu düşündüm ama aslında iyi sayılır.” Gözlerini kıstı. “Peki *nereye* gittin? Sana ne oldu? Beni çok *korkuttun*.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi Luce.

Kapının tıklatılmasının ardından yatak odası kapısının açılırken çıkardığı tanıdık gıcırta duyuldu.

Luce’un annesi koridorda duruyordu, uykusunda karışan saçlarını muz şeklinde bir tokayla yatıştırmıştı, mayajsız suratı güzel görünüyordu. Elinde iki bardak portakal suyu, iki tabak tost ve bir kutu Alka-Seltzer olan bir tepsi tutuyordu. “Görünüşe bakılırsa birileri kendini daha iyi hissediyor.”

Luce annesinin tepsiyi komodinin üzerine koymasını

bekledi, sonra kollarını annesinin beline dolayıp yüzünü pembe bornozuna gömdü. Gözyaşları gözlerini acıtıyordu. Burnunu çekti.

“Küçük kızım,” dedi annesi ateşini kontrol etmek için Luce’un alnına ve yanaklarına dokunurken. Uzun zamandır Luce’a o yumuşak ve hoş ses tonuyla hitap etmemişti, sesini duymak çok güzeldi.

“Seni seviyorum, anne.”

“Kara Cuma’ya gidemeyecek kadar hasta olduğunu söyleme.” Kapının girişinde Luce’un babası belirdi, elinde yeşil plastik bir bahçıvan kovanı tutuyordu. Gülümsüyordu ama çerçevesiz gözlüklerinin ardındaki bakışları endişeliydi.

“Daha iyiyim,” dedi Luce. “Ama...”

“Ah, Harry,” dedi Luce’un annesi. “Sadece bir günlüğüne yanımızda olacağını biliyordun. Okula geri dönmesi gerekiyor.” Luce’a döndü. “Kısa bir süre önce Daniel aradı, tatlım, seni alıp okula bırakabileceğini söyledi. Ona babanın ve benim elbette çok mutlu olacağımızı söyledim ama...”

“Tabii tabii,” dedi Luce hemen, Daniel’in arabadayken detaylı bir şekilde anlattığı planı hatırladı. “Siz Kara Cuma alışverişine gidebilirsiniz. Bu Price ailesinin bir geleneği.”

Ebeveynleri Luce’un Daniel ile gitmesine ve Callie’yi havaalanına bırakmaya karar verdiler, ardından kızlar kahvaltılarını yaparken yatağın ucuna oturup Şükran Günü’nden bahsetmeye başladılar. *Gabbe tüm porselenleri parlattı... O tam bir melek*. Anne ve babası konuşmayı sürdürürken, Luce *ah, ah* gibi sohbeti dolduran anlamsız kelimelerden başka bir şey söylemediğini fark etti.

Ebeveynleri tabakları mutfaka götürmek için kalktığında ve Callie bavulunu toplamaya başladığında, Luce banyoya geçip kapıyı kapattı.

Milyonlarca yıldır ilk kez yalnız kalıyor gibiydi. Tuvalet masasının taburesine oturup aynaya baktı.

Aynıydı ama farklıydı. Elbette Lucinda Price ona bakıyordu. Ama aynı zamanda...

Dudaklarının dolgunluğunda Layla'yı, saçlarının gür dalgalarında Lulu'yı, ela gözlerinin yoğunluğunda Lu Xin'i ve yanağındaki gamzede yaramazlık yapmaya hazır Lucia'yı görebiliyordu. Yalnız değildi. Belki de bir daha asla yalnız olmayacaktı. Orada, aynada, Lucinda'nın hayat bulduğu tüm vücutlar ona bakıyor ve *Bize ne olacak? Geçmişimize ve sevgimize ne olacak?* diye merak ediyorlardı.

Duş alıp temiz kot pantolonunu, siyah binici botlarını ve uzun beyaz kazağını giydi. Callie fermuarı çekmeye çalışırken, arkadaşının bavulunun üstüne oturdu. Aralarındaki sessizlik tahammül edilebilir değildi.

"Sen benim en yakın arkadaşımın Callie," dedi Luce en sonunda. "Anlamadığım bir şey yaşıyorum. Fakat o şey sen değilsin. Özür dilerim, daha fazla nasıl açık olabilirim bilmiyorum ama seni özledim. Hem de çok."

Callie'nin omuzları gerildi. "Eskiden bana her şeyi anlatırdın." Ancak birbirlerine bakışlarından iki kızın da artık bunun mümkün olmadığını bildikleri anlaşılıyordu.

Bir arabanın kapısı sertçe kapandı.

Luce açık güneşliğin arasından Daniel'm eve doğru yaklaştığını gördü. Onu evine bıraktığından bu yana bir saatten az bir süre geçmiş olmasına rağmen, Luce onu görür görmez yanaklarının kızardığını hissetti. Daniel süzülüyormuşçasına yavaşça yürürken kırmızı atkısı rüzgârda salınıyordu. Callie bile ona bakakalmıştı.

Luce'un ebeveynleri birlikte girişte duruyorlardı. Genç kız her birine uzunca sarıldı - önce babasına, sonra annesine ve son olarak da çaktırmadan kulağına fısıldayan

Callie'ye. "Dün gece yaptığını gördüğüm şey çok güzeldi. Bunu bilmeni istiyorum."

Luce yine gözlerinin yandığını hissetti. Callie'ye iyice sarılıp dudaklarını oynatarak *teşekkür ederim* dedi.

Sonra dar yolda Daniel'm kollarına ve onları bekleyen şeye doğru ilerledi.

"Demek buradasınız, sizi muhabbet kuşları sizi," diyerek şarkı söyleyen Arriane yüksek bir kitaplığın arkasından kafasını çıkarıp duruyordu. Kütüphanedeki sandalyelerden birinde bacak bacak üstüne atmış otururken elindeki kumla dolu topları havaya atıp tutuyordu. Tulum ve asker botları giymiş, koyu renk saçlarını küçük örgülerle toplamıştı.

Luce Sword & Cross'un kütüphanesine geri dönmüş olmaktan ötürü mutlu değildi. Yangından sonra kütüphane yenilenmişti ama hâlâ büyük ve çirkin bir şey yanmış gibi kokuyordu. Fakülte yangının tuhaf bir kaza olduğunu açıklamıştı, fakat biri ölmüştü - Todd, öldüğü geceye kadar Luce'un tanımadığı sessiz bir öğrenciydi - ve Luce hikâyenin yüzeyinin altında çok daha karanlık bir şey olduğunu biliyor ve bu yüzden kendisini suçluyordu.

Daniel ile birlikte kitaplığın köşesini dönüp kütüphanenin çalışma alanına doğru ilerlerken Arriane'in yalnız olmadığını gördü. Hepsi oradaydı: Gabbe, Roland, Cam, Molly, pembe saçlı uzun bacaklı melek Annabelle, hatta heyecanla el sallayan ve meleklerden olduğu kadar ölümlü gençlerden de farklı görünen Miles ve Shelby.

Miles ve Shelby *el ele* mi tutuşmuşlardı? Ama tekrar baktığında elleri hep birlikte oturdukları masanın altında gözden kayboldu. Miles beyzbol şapkasını aşağı çekti. Shelby ise boğazını temizleyip bir kitabın üzerine doğru eğildi.

Kitap sırtını görür görmez, "Senin kitabın," dedi Luce Daniel'a. Rengi solan kapakta *Gözcüler: Orta Çağ Avrupası'ndaki Mitler*, yazar *Daniel Grigori* yazıyordu.

İstemsizce eli soluk gri renkli kapağa gitti. Ona ölmemiş olması gereken Penn'i hatırlattığı için gözlerini kapadı; kitabın ön kapağında bulunan fotoğraf Daniel'ın geçmiş hakkında ona anlattıklarının mümkün olabileceğine dair onu inandıran ilk şeydi.

Başka bir hayatta, Helston, İngiltere'de çekilmiş bir fotoğraftı. Mümkün olmaması gerekse de aklında hiçbir şüphe yoktu: Fotoğraftaki genç kız Lucinda Price'tı.

"Bunu nerede buldun?" diye sordu Luce.

Sesi bir şeyi ele vermiş olmalıydı, çünkü Shelby, "Bu tozlu, eski şey neden bu kadar önemli ki?" diye sordu.

"Çok değerli. Şimdilik tek anahtarımız," dedi Gabbe. "Sophia bir zamanlar bunu yakmaya çalışmıştı."

"Sophia mı?" Luce elini kalbine götürdü. "Bayan Sophia kitabı yakmaya çalışırken kütüphanedeki yangın? Yangını o mu çıkardı?" Diğerleri kafalarını salladı. "Todd'ı o öldürdü," dedi Luce dalgın bir şekilde.

Demek Luce'un suçu *değildi*. Sophia'nın suçlanabileceği bir başka hayat daha.

"Ona gösterdiğin gece neredeyse şaşkınlıktan ölecekti," dedi Roland. "Hepimiz çok şaşırmiştık, özellikle de o konuda konuştuğunu görünce."

"Daniel'ın beni öpmesinden bahsettik," diye yüzü kızarak hatırladı Luce. "Hayatta kalmış olmam, Bayan Sophia'yı şaşırtan şey bu muydu?"

"Kısmen," dedi Roland. "Ama o kitapta Sophia'nın senin bilmeni istemeyeceği birçok şey var."

"Eğitimci olduğu pek söylenemez, değil mi?" dedi Cam.

"Bilmemi istemediği şey neydi?"

Tüm melekler dönüp Daniel'a baktılar.

"Dün gece sana düştüğümüzde hiçbir meleğin nereye indiğini hatırlamadığını söyledik," dedi Daniel.

"Evet, şu mesele. Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi Shelby. "Böyle bir şeyin hafıza üzerinde büyük bir etkisi olacağı düşünülür."

Cam'in suratı kızardı. "Dokuz gün boyunca birçok boyut ve trilyonlarca mil aşağı düşmeyi, yüzüstü yere çakılıp kanatlarını kırmayı, uzunca bir süre bir yerden başka bir yere yuvarlanmayı ve kim, ne, nerede olduğuna dair bir ipucu bulabilmek için onlarca sene çölde dolaşmayı dene... Ondan sonra bana hafızadan bahset."

"Pekâlâ, anlaşılan bazı sorunların var," dedi Shelby psikiyatrisesini takınarak. "Sana teşhis koyacak olsaydım..."

Miles diplomatik bir şekilde, "En azından çölde olduğunu hatırlıyorsun," deyince Shelby kahkaha attı.

Daniel Luce'a döndü. "Bu kitabı Tibet'te seni kaybettikten sonra... Prusya'da seninle karşılaşmadan önce yazdım. Tibet'teki hayatını ziyaret ettiğini biliyorum, çünkü peşinden ben de oraya gittim, belki de o şekilde seni kaybetmenin bu lanetten bir kurtuluş yolu bulmak için beni yıllarca araştırma ve çalışmaya ittiğini anlayabilirsin."

Luce yere baktı. O ölümü Daniel'ın uçurumdan atmasına sebep olmuştu. Bunun tekrar olmasından korkuyordu.

"Cam haklı," dedi Daniel. "Hiçbirimiz nereye indiğimizi hatırlamıyoruz. Orası artık çöl olmayana dek çölde dolaştık; ovalar, vadiler ve denizler çöl olana dek gezindik. Zamanla birbirimizi buldukça bize bir zamanlar melek olduğumuzu hatırlatan hikâyenin parçalarını bir araya getirebildik."

"Ama düşüşümüzün kalıntıları var, insanların bulup anlamadıkları bir tanrıdan gelen hazine ya da hediye

olarak sakladıkları kalıntılar. Uzun bir süre bu kalıntılar Kudüs'teki bir tapınakta gömülüydü, ancak Haçlı Seferi sırasında hepsi çalınıp farklı yerlere götürüldü. Hiçbirimiz nereye götürüldüklerini bilmiyoruz.

"Araştırmamı yaptığımda, Orta Çağ dönemine odaklandım, kalıntı avına çıkmış teolojik bir leşçil gibi bula bildiğim tüm kaynaklara sarıldım. Asıl mesele, bu üç eser Sina Dağı'nda toplanıp bir araya getirilirse..."

"Neden Sina Dağı'nda?" diye sordu Shelby.

"Taht ve Dünya arasındaki geçidin en kısa olduğu yer orası," diye açıkladı Gabbe saçlarını savurarak. "Musa'ya On Emir orada verildi, Taht'tan mesaj taşırken melekler oraya giderler."

"Tanrı'nın yerel mekânı olarak düşün," diye ekledi Arriane elindeki topu masanın üzerindeki lambalardan birine doğru fırlatırken.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi Cam gözlerini imalı bir şekilde Shelby'ye dikerek. "Düşüş'ün yaşandığı yer Sina Dağı değil."

"Bu çok kolay olurdu," dedi Annabelle.

"Eğer tüm kalıntılar Sina Dağı'nda bir araya getirilirse," dedi Daniel. "Teoriye göre Düşüş'ün gerçekleştiği yer ortaya çıkacak."

"Teoriye göre." Cam alay edercesine güldü. "Daniel'in araştırmasının geçerliliğine dair bazı sorular olduğunu söyleyecek tek kişi ben miyim?"

Daniel'in çenesi kasıldı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Teorinin..." Cam'in sesi yükseldi. "Kalıntıların basit bir söylentiden çok daha fazlası olduğu fikrine ağırlık vermen gerektiğini düşünmüyor musun? Yapılması gereken şeyin ne olduğunu kim bilebilir ki?"

Luce melekler ve şeytanlardan oluşan gruba - onu, Daniel'i ve dünyayı kurtarmak için uğraşacak tek mütte-

fiklerine - baktı. "Demek dokuz gün sonra şu bilinmeyen bölgede olmamız gerekiyor."

"Dokuz günden daha az zamanımız kaldı," dedi Daniel. "Şu andan dokuz gün sonrası çok geç olacak. Lucifer - ve Cennet'ten kovulan tüm melekler - varmış olacaklar."

"Peki Lucifer'ı Düşüş'ün olduğu yerde yenersek," dedi Luce. "Ne olacak?"

Daniel kafasını salladı. "Tam olarak bilmiyoruz. Kimseye bu kitaptan bahsetmedim, çünkü ne anlama geleceğini bilmiyordum ve sen orada olup kendi rolünü üstlenmeden..."

"Kendi rolüm mü?" diye sordu Luce.

"Henüz anlamadığımız bir şey..."

Gabbe dirseğiyle Daniel'i dürterek sözünü kesti. "Demek istediği, her şey zamanla açığa çıkacak."

Molly alnına vurdu. "Gerçekten mi? Her şey açığa mı çıkacak? Tüm bildiğiniz bu mu? Yaptığınız şey sadece *bundan* mı ibaret?"

"Bundan ve *senin* öneminden," dedi Cam Luce'a. "Burada uğruna kavga ettikleri satranç taşı sensin."

"Ne?" diye fısıldadı Luce.

"Kes sesini," dedi Daniel Cam'e, sonra dikkatini Luce'a verdi. "Onu dinleme."

Cam alay edercesine güldü ama kimse ona aldırmadı. Alaycılığı davetsiz bir misafir gibi odada bulunuyordu. Melekler ve şeytanlardan çıt çıkmıyordu. Hiçbiri Luce'a Düşüş'ü durdurmadaki rolü hakkında bilgi sızdırmayacaktı.

"O halde tüm bu bilgi, leşçil avı," dedi. "O kitapta mı?"

"Hemen hemen," dedi Daniel. "Nereden başlamamız gerektiğini anlamak için kitapta yazılı olan şeyler üzerine biraz zaman ayırmalıyım."

Daniel'a masada yer açmak için diğerleri geri çekildi. Luce Miles'in kolunun arkasına dokunduğunu hissetti. Duyurucudan geldiğinden beri doğru düzgün konuşamamışlardı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Miles sessizce. "Luce?"

Yüzündeki gergin ifadeyi gören Luce ailesinin arka bahçesinde Miles'in kendi yansımasını yarattığı o son birkaç dakikayı hatırladı.

Shoreline'da yatakhane odasının çatısındaki öpüşmeleri hakkında hiç konuşmamışlardı. Miles elbette bunun bir hata olduğunu biliyordu - ama neden ona her iyi davranıldığında Luce onu bir hayal peşinde koşturuyormuş gibi hissediyordu?

"Luce." Gabbe Miles'in yanında belirdi. "Söylememin iyi olacağını düşündüm..." Miles'a baktı. "Penn'i ziyaret etmek istersen, şu an çok uygun."

"İyi fikir." Luce kafasını salladı. "Teşekkürler." Özürlücesine Miles'a baktı ama Miles sadece beyzbol şapkasını aşağı indirip Shelby'ye bir şeyler fısıldadı.

"Öhöm." Shelby kızgın bir şekilde öksürdü. Daniel'in arkasında durmuş omzunun üzerinden kitabı okumaya çalışıyordu. "Peki ya ben ve Miles?"

"Siz Shoreline'a geri döneceksiniz," dedi Gabbe, sesi Luce'un daha önce hiç fark etmediği kadar Shoreline'daki öğretmenleri gibi çıkmıştı. "Steven ve Francesca'ya haber vermeniz gerek. Onların ve sizin yardımınıza ihtiyacımız olabilir. Onlara anlatın." Derin bir nefes aldı. "Onlara başladığını söyleyin. Son aşamanın geldiğini ama beklediğimiz gibi olmadığını söyleyin. Her şeyi anlatın. Onlar ne yapmaları gerektiğini bilirler."

"Pekâlâ," dedi Shelby kaşlarını çatarak. "Patron sensin."

"Yaşasın." Arriane ellerini ağzına götürdü. "Eğer, şey, Luce dışarı çıkmak istiyorsa, birinin pencereden aşağı inmesi için ona yardım etmesi gerek." Mahcup olmuş bir şekilde parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. "Sword & Cross'takilerin bizi rahatsız etme ihtimaline karşın giriş kitaplarından bariyer oluşturmuştum."

"Bana bırakın." Cam çoktan Luce'un koluna girmişti. Karşı çıkmaya çalışsa da meleklerden hiçbiri bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor gibiydi. Daniel fark etmemişti bile.

Shelby ve Miles Luce'a *dikkatli ol* dercesine farklı şiddette dudaklarını oynattılar.

Luce'a pencereye kadar eşlik eden Cam gülümsemesiyle ışık saçıyordu. Çerçeveyi yukarı kaldırdı ve ikisi birlikte tanıştıkları, yakınlaştıkları kampuse baktılar. Hatıraları o kadar da kötü değildi...

Luce önce pencereden dışarı adımını atıp yavaşça çıkıntıya bastı, sonra da ona elini uzattı.

"Leydim."

Tutuşu güçlüydü, onu pencerenin önündeki çıkıntıdan iki kat aşağı iki saniye içinde indirirken Luce kendisini ufak ve tüy kadar hafif hissetti. Cam kanatlarını gizlemişti ama yine de uçuyormuşçasına zarif bir şekilde hareket ediyordu. Çiyli çimenlerin üzerine hafif bir iniş yaptılar.

"Arkadaşlığımı istemiyorsun sanırım," dedi Cam. "Mezarlıkta demek istedim, genel olarak değil."

"Doğru. Hayır, istemiyorum."

Cam kafasını çevirip elini cebine soktu ve küçük gülmüş bir çan çıkardı. Oldukça eski görünüyordu, üzerinde İbranice bir yazı vardı. Çanı Luce'a verdi. "Yukarı çıkmak için yardıma ihtiyacın olduğunda bunu çal."

"Cam," dedi Luce. "Tüm bu olaylarda benim rolüm ne?"

Cam onun yanağına dokunmak için uzandı ama sonra vazgeçti. Eli havada asılı kaldı. “Daniel haklı. Sana bunu söylemek bize düşmez.”

Luce’un karşılık vermesini beklemeden dizlerini kırıp yerden yükseldi. Arkasına bile bakmadı.

Luce bir süre kampuse bakıp Sword & Cross’un tanıdık neminin cildine işlemesine izin verdi. Kocaman ve sert görünümlü neo-Gotik binaları olan ve üzgün, yenilgiye uğramış manzaralı kasvetli okulun aynı mı yoksa farklı mı göründüğüne karar veremedi.

Kampuste dolaşmaya başladı, bahçedeki düz ve kırıltısız çimenlerde yürüyüp iç karartıcı yatakhanein önünden geçerek mezarlığın demir kapılarına vardı. Orada duraksadı, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Mezarlık kampusun ortasında hâlâ berbat görünüyor ve kokuyordu. Meleklerin savaşından kalan toz kalkmıştı. Hâlâ erken olduğundan öğrencilerin çoğu uyuyordu, cezalandırılmadıkları sürece zaten hiçbirinin mezarlıkta dolaşma ihtimali yoktu. Luce kapıdan içeri girip yana yatık mezar taşlarının ve çamurlu mezarların arasında ilerledi.

En uç köşede, sağda Penn’in mezarı bulunuyordu. Luce arkadaşının mezarının ucunda oturdu. Ne çiçek getirmişti ne de aklında bildiği bir dua vardı, o nedenle ellerini soğuk ve ıslak çimenlerin üzerine koyup gözlerini yumdu ve Penn’e ona asla ulaşmamasından endişe ettiği kendi mesajını gönderdi.

Luce kütüphanenin penceresine döndüğünde kendini gergin hissediyordu. Kurtarılmak için Cam’e ya da çanına ihtiyacı yoktu. Pencerenin kenarındaki çıkıntıya kendi çıkabilirdi. Eğimli çatının alçak kısmını tırmanmak yeterince kolaydı ve oradan da kütüphane pencerelerinin altındaki uzun ve dar basamağa giden birkaç katı çıkabilir-

di. İki metre genişliğindeydi. Yukarı tırmanırken Cam ve Daniel’in seslerinin dışarı geldiğini duydu.

“Ya içimizden biri alıkoyulursa?” Cam’in sesi yüksek ve yalvarırcasına çıkıyordu. “Birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyorsun, Daniel.”

“Eğer oraya zamanında varamazsak, gücümüzün önemi kalmaz. Silinmiş oluruz.”

Luce duvarın öteki tarafında onları gözlerinin önüne getirebiliyordu: Yeşil gözleri parlarken Cam yumruklarını sıkmış, Daniel ise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş sakın ve hareketsiz bir şekilde duruyor olmalıydı.

“Kendi adına hareket etmeyeceğine güvenmiyorum.” Cam’in ses tonu sertti.

“Tartışacak bir şey yok.” Daniel’in ses tonu da aynıydı. “Ayrılmak tek seçeneğimiz.”

Diğerleri sessizlerdi, muhtemelen Luce’un düşündüğü şeyi düşünüyorlardı. Luce pencereye ulaştığında iki meleğin yüz yüze olduklarını gördü. Cam ve Daniel hiç kim-
senin aralarına girmeye cesaret edemeyeceği kadar kardeş gibi hareket ediyorlardı.

Luce pencere denizliğine tutundu. Yardım almadan kütüphaneye dönebildiği için - asla itiraf etmemesi gereken - küçük bir gurur hissetti. Muhtemelen meleklerden hiçbiri onu fark etmeyeceklerdi. İçini çekip bir bacağı içeri attı. Tam o sırada pencere titremeye başladı.

Cam paramparça oldu, denizlik ellerinin arasında öylesine şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı ki Luce neredeyse pencere kenarındaki çıkıntıdan aşağı düşecekti. Sıkıca tutundu, titreşimleri sanki kalbi ve ruhu titriyor-
muşçasına içinde hissediyordu.

“Deprem,” diye fısıldadı. Elleri pencere denizliğinden ayrılırken ayağı çıkıntının üzerinde kaydı.

“Lucinda!”

Daniel pencereye koştı. Elleri Luce'un ellerini buldu. Cam de oradaydı, bir eli Luce'un omuzlarında, diğeri başının arkasındaydı. İki melek onu içeri çekerken kitaplıklar sallanıyor ve kütüphanenin ışıkları yanıp sönüyordu.

Luce tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırcasına Daniel'a baktı. Daniel onu hâlâ bileklerinden tutuyordu ama bakışları ardına, dışarıya odaklanmıştı. Kızgın ve gri bir renk alan gökyüzüne bakıyordu.

En kötüsü de - elektrik verilmiş gibi hissetmesine neden olan - Luce'un içindeki titreşimlerdi. Ona sonsuzluk kadar uzun gelmişti ama en fazla beş ya da on saniye - Luce, Cam ve Daniel kütüphanenin tozlu ahşap zeminine küt diye düşene kadar - sürmüştü.

Sonra sarsıntı kesildi ve dünyaya ürkütücü bir sessizlik çöktü.

"Lanet olsun, bu da neydi böyle?" Arriane yerden kalktı. "Ben farkında olmadan Kaliforniya'ya mı gittik? Kimse bana Georgia'da fay hattı olduğunu söylemedi!"

Cam kolundan büyük bir cam parçası çıkardı. Dirseğinden aşağı süzülen açık kırmızı kanı görünce Luce'un nefesi kesildi, fakat Cam'in yüzünde acı çektiğine dair hiçbir belirti yoktu. "Deprem değildi. Zamanda sismik bir kayma meydana geldi."

"Sismik mi?" diye sordu Luce.

"Bu sadece pek çoğunun ilkiydi." Daniel pencereden dışarı baktı ve artık mavi olan gökyüzünde süzülen beyaz kümülüs bulutunu izledi. "Lucifer yaklaştıkça, sarsıntıların şiddeti artacak." Kafasını sallayan Cam'e baktı.

"Tik-tak, millet," dedi Cam. "Zamanınız azalıyor. Uçmalıyız."

İKİ

Yol Ayrımı

Gabbe öne çıktı. "Cam haklı. Terazi'nin bu değişimlerden söz ettiğini duymuştum." Bir türlü ismamiyormuş gibi açık sarı renkli kaşmir hırkasının kollarını çekiştiriyordu. "Bunlara zaman sarsıntıları deniyor. Gerçekliğimizdeki dalgalanmalar."

"Ve o yaklaştıkça..." diye ekledi Roland her zamanki ölçülü mantığıyla. "Düşüşünün son durağına o kadar yaklaşıp olacağız, bu zaman sarsıntıları daha sık ve şiddetli yaşanacak. Zaman kendisini yeniden yazmaya hazırlanırken tereddüt ediyor."

"Bilgisayarın sabit diskinin çöküp yirmi sayfalık dönem ödevini silmeden önce sık sık donup kalması gibi mi?" dedi Miles. Herkes şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yani? Melekler ve şeytanlar ödev yapmazlar mı?"

Luce boş masadaki ahşap sandalyelerden birine çöktü. Kendini bomboş hissediyordu, sanki zaman sarsıntısıyla içindeki önemli bir şey kopmuş ve onu sonsuza dek kay-

betmiş gibiydi. Meleklerin didişen sesleri zihninde gezindi ama işe yarar bir şey söyleyemedi. Lucifer'ı durdurmalarıydılar ve hiçbirinin bunu nasıl yapacağını bilmediğini görebiliyordu.

"Venedik. Viyana. Ve Avalon." Daniel'in berrak sesi gü-rültüyü böldü. Luce'un yanına oturup kolunu sandalyesi-nin arkasına attı. Parmak uçları omzuna değdi. Herkesin görebileceği şekilde *Gözcülerin Kitabı*'nı uzatınca, diğerleri sessizleşti. Herkes ona odaklandı.

Daniel kalın bir paragrafı işaret etti. Luce o ana dek ki-tabın Latince yazılmış olduğunu fark etmemişti. Dover'da yıllarca aldığı Latince dersleri sayesinde birkaç kelimeyi ta-nıdı. Daniel bazı kelimelerin altını çizmiş, bazılarını daire içine almış ve sayfa kenarlarına notlar karalamıştı, fakat za-manla yıpranan kitabın çoğu sayfası okunaksız haldeydi.

Arriane onun yanına gitti. "Karıncı duası gibi bir yazı."

Daniel bu sözleri umursamış görünmüyordu. Yeni notlar alırken el yazısı belirgin ve zarifti, dahası *bu* bunu daha önce de gördüğünü fark eden Luce'a sıcak ve tanıdık bir his verdi. Daniel ile ilişkisinin ne kadar uzun ve derin olduğunu hatırlatan her şey onu mutlu ediyordu, bu ha-tıra *Daniel'in ona ait olduğunu* gösteren yüzyıllar boyunca akan el yazısı gibi küçük bir şey bile olsa.

"Düşüş'ten sonraki ilk günlerin kayıtları Cennet'ten kovulan, taraf seçmemiş iyi meleklerden oluşan bir ordu tarafından tutuldu," dedi Daniel yavaşça. "Ama tamamen karışık bir tarih."

"Bir tarih mi?" diye tekrarladı Miles. "Yani birkaç kitap bulup okuyacağız, onlar da bize nereye gitmemiz gerektiğini söyleyecekler, öyle mi?"

"O kadar basit değil," dedi Daniel. "O zamanlar senin anladığın şekilde kitaplar yoktu; onlar ilk günlerdi. Bu ne-

denle bizim tarihimiz ve hikâyelerimiz başka türlü kayıt altına alındı."

Arriane gülümsedi. "Bu noktada incelik isteyen bir iş olacak, değil mi?"

"Hikâye kutsal emanetlere bağlı... Milenyum boyun-ca çok sayıda emanete. Yine de araştırmamız için önemli olan, meleklerin yeryüzünde nereye düştüklerinin cevabı-nı bulundurma ihtimali olan sadece üç kitap var.

"Bu kutsal emanetlerin *ne* olduğunu bilmiyoruz ama en son nerede bahsedildiklerini biliyoruz: Venedik, Viya-na ve Avalon. Bu kitabın araştırmasının yapıldığı ve yazıl-dığı dönemde bu üç şehirdeydiler. Fakat *bu* uzun bir süre önceydi ve o zaman bile parçaların - her neyseler - orada olup olmadığını kimse bilmiyordu."

"Kısacası bu iş beyhude bir kutsal arayışa dönüşebilir," dedi Cam içini çekerek. "Harika. Zamanımızı yüzyıllardır uyudukları yerlerde olup olmadıkları kesin olmayan, bize bilmemiz gereken şeyleri söyleyip söylemeyecekleri belli olmayan gizemli parçaları arayarak boşa harcayacağız."

Daniel omuzlarını silkti. "Kısacası, evet."

"Üç kutsal emanet. Dokuz gün." Annabelle gözlerini kırpıştırdı. "Bu yeterli bir süre değil."

"Daniel haklıydı." Gabbe bakışlarını meleklerin arasın-da gezdirdi. "Ayrılmalıyız."

Oda sarsılmaya başlamadan önce Cam ve Daniel bu ko-nuyu tartışıyorlardı. Gruplara ayrılırlarsa kutsal emanetleri bulma şanslarının daha fazla olup olmayacağını.

Gabbe Cam'in isteksizce kafasını sallamasını bekledik-ten sonra, "O halde anlaştık," dedi. "Daniel ve Luce... Siz ilk şehre gidin." Daniel'in notlarına bakıp Luce'a cesur bir şekilde gülümsedi. "Venedik'e. Venedik'e gidip ilk kutsal emaneti bulun."

“Ama ilk kutsal emanet ne? Ne olduğunu biliyor muyuz?” Luce kitaba eğildi ve sayfanın kenarında bir çizim gördü.

Daniel da şekli inceliyor, yüzlerce yıl önce çizdiği şeye bakarken hafifçe kafasını sallıyordu. Neredeyse bir tepsiye benziyordu, annesinin antikacılarda aradığı türden bir tepsiye. “Psödografik çalışmalarımın edindiğim bu... Eski kiliseden çıkarılan kutsal yazılar.”

Tabanı camdan, yumurta biçimli bir şeydi ve her iki yanında yontulmuş görünen küçük kulpları vardı. Daniel bunun altına bir de terazi çizmişti ve çizime bakıldığında eser büyüktü, neredeyse seksen santime yüz santim ebatlarındaydı.

“Bunu çizdiğimi hatırlamıyorum.” Daniel hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bu sizlere olduğu kadar bana da yabancı geliyor.”

“Oraya vardığında anlayacağına eminim,” dedi Gabbe onu cesaretlendirmeye çalışarak.

“Anlayacağız,” dedi Luce. “Anlayacağımıza eminim.”

Gabbe gözlerini kırptırıp gülümsedi ve sözlerine devam etti. “Roland, Annabelle ve Arriane... Siz üçünüz Viyana’ya gideceksiniz. Geriye kalanlar ise...” Ne söylemek üzere olduğunu fark edince dudağı seğirdi ama yine de cesur bir ifade takındı. “Molly, Cam ve ben Avalon’a gideceğiz.”

Cam omuzlarını geriye atıp hayranlık uyandıran altın rengi kanatlarını büyük bir hışırtıyla serbest bırakınca sağ kanadının ucu Molly’nin yüzüne çarparak onu bir buçuk metre geriye itti.

“Bunu bir daha yaparsan seni mahvederim,” diye çıkışan Molly haliya sürtününce yanan dirseğine baktı. “Ashina bakarsan...” diye söze başlayıp yumruğunu kaldırarak Cam’e doğru ilerledi ama Gabbe araya girdi.

Rahatsız olduğunu belirtircesine içini çekerek Cam ve Molly’yi ayırdı. “Mahvetmek demişken... İçinizde kışkırtmaya devam etmek isteyen varsa bu kişiyi haşat etmeyi gerçekten düşünmüyorum.” İki şeytana gülümsedi. “Ama gerekirse yaparım. Önümüzdeki dokuz gün çok uzun sürecektir.”

“Umarım öyle olur,” diye homurdandı Daniel.

Luce ona döndü. Zihnindeki Venedik bir rehber kitabındandı: Kanallarda ilerleyen gondolların kartpostalları, katedral kulelerinin üzerinde batan güneş, İtalyan dondurması yalayan koyu renk saçlı kızlar. Ama onların çıkacakları gezi böyle olmayacaktı. Usturayı andıran pençeleriyle dünyanın sonu onlara yaklaşırken *bu* mümkün değildi.

“Peki üç kutsal emaneti de bulduğumuzda ne olacak?” diye sordu Luce.

“Sina Dağı’nda buluşacağız,” dedi Daniel. “Kutsal emanetleri bir araya getirip...”

“Düşüş’ün ardından indiğimiz yere ışık tutmaları için dua edeceğiz,” diye homurdandı Cam alnını ovuşturarak. “Ki bir noktada, geriye tüm varoluşumuzu çenesinde tutan psikopat cehennem kaçkını evren egemenliği uğruna aptal oyunundan bir şekilde vazgeçirmek kalıyor. Bundan daha basit ne olabilir? Bence iyimser olmak için çok sebebimiz var.”

Daniel açık pencereden dışarıya göz attı. Güneş yatahanenin üzerinden geçiyordu; Luce dışarı bakabilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. “Bir an önce yola çıkmalıyız.”

“Tamam,” dedi Luce. “Eve gidip eşyalarımı toplamalı ve pasaportumu almalıyım...” Zihninde yapması gerekenleri planlarken aklı yüz farklı yöne doğru hareket ediyordu. Ebeveynleri birkaç saat daha alışverişte olacaklardı, eve gidip ihtiyacı olan şeyleri alması için de bu yeterli bir süreydi...

“Ah, çok sevimli.” Annabelle gülerek yanlarına uçtu, ayakları yerden birkaç santim yüksekteydi. Fırtına bulutu gibi koyu gümüş rengi olan kaslı kanatları pembe tişörtündeki görünmez kesiklerden dışarı çıkmıştı. “Araya girdiğim için özür dilerim ama... Daha önce bir melek seyahate çıkmadın, değil mi?”

Elbette çıkmıştı. Daniel’in kanatlarının havada vücudunu sarması onun için son derece doğaldı. Uçuşları kısa sürmüş olabilir, fakat unutulmazdı. İnanılmaz derecede yakınlardı: Daniel kollarını beline dolamışken kalbi ona yakın bir şekilde çarpıyor, beyaz kanatları onları koruyor ve Luce’un koşulsuz, dahası imkânsız bir şekilde sevildiğini hissetmesine neden oluyordu.

Rüyalarında birçok kez Daniel ile uçmuştu ama uyanırken sadece üç kez: Bir keresinde Sword & Cross’un arkasındaki gizli gölün üzerinde, başka bir sefer Shoreline’in kıyı şeridi boyunca, sonuncusunda ise önceki gece onunla birlikte bulutlardan aşağı kulübeye doğru inmişti.

“Sanırım hiç o kadar uzak bir yere uçmadık,” dedi en sonunda.

“İlk aşamayı geçmek sizin için zor gibi görünüyor,” demeden edemedi Cam.

Daniel ona aldırmadı. “Normal şartlar altında bu gezi-den hoşlanacağımı düşünüyorum.” Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. “Ama önümüzdeki dokuz gün boyunca normale yer yok.”

Luce onun ellerini omuzlarında hissedince saçlarını toplayıp ensesine doğru kaldırdı. Daniel kazağının kenarından boynunu öperken kollarını beline doladı. Luce gözlerini kapadı. Biraz sonra ne olacağını biliyordu. Dünyanın en güzel sesini duyacaktı... Hayatının aşkının azimli, bembeyaz kanatlarını serbest bırakırken çıkardığı zarif hisirtiyi.

Kanatlarının gölgesi altında gözkapaklarının ardındaki

dünya hafifçe karardı ve Luce kalbinde bir sıcaklık hissetti. Gözlerini açtığında her zamanki ihtişamıyla karşısındaydılar işte. Hafifçe geriye çekildi ve pencereye doğru dönen Daniel’in göğsüne sokuldu.

“Bu sadece geçici bir ayrılık,” dedi Daniel diğerlerine. “İyi şanslar ve yolunuz açık olsun.”

Daniel’in kanatlarını her çırpışıyla üç yüz metre yükseliyorlardı. Az öncesine kadar serin ve nemli olan Georgia havası, yükseldikçe Luce’un ciğerlerinde soğuyup seyreliyordu. Rüzgâr kulaklarında çınlıyordu. Gözleri sulanmaya başlamıştı. Zemin giderek uzaklaşıyordu ve içerdiği dünya birbirine girip küçülerek sersemletici yeşil bir tuvale dönüşüyordu. Sword & Cross artık sadece bir parmak izi kadardı. Ve sonra kayboldu.

Güneşten uzağa ufkun karanlığına doğru uçarlarken halinden memnun olsa da okyanusa göz atınca Luce’un başı döndü.

Daniel ile uçmak heyecan verici olmaktan öteydi, hatta hafızasının hakkını verebileceğinden çok daha etkileyiciydi. Ancak bir şey değişmişti: Luce bunun farkındaydı. Kendini huzurlu, Daniel ile uyumlu hissederek kollarının arasında rahatladı. Bacaklarını ayak bileklerinden hafifçe birleştirmişti, botlarının ucu onunkilere değiyordu. Uyum içinde süzülen vücutları, kafalarının üzerinde yükselerek güneşi engelleyen ve sonra geriye doğru çekilip tekrar güçlü bir hamle yapan kanatların hareketine cevap veriyordu.

Bulut sınırını geçip sisin içinde kayboldular. Etraflarında hafif beyazlık ve nemin bulutsu dokunuşundan başka bir şey yoktu. Daniel kanatlarını tekrar çırpı. Gökyüzünde tekrar yükseldiler. Luce atmosferin sınırında nasıl nefes alabildiğine bir an olsun şaşırmadı. Daniel’in yanındaydı. İyiydi. Dünyayı kurtarmaya gidiyorlardı.

Çok geçmeden Daniel düz uçuşa geçti, artık roket gibi değil de akıl ermez derecede güçlü bir kuş gibi uçuyordu. Yavaşlamamışlardı - hatta süratleri artmıştı - ama bedenleri yere paralel durduğu için rüzgârın uğultusu dinmişti, bembeyaz ve şaşırtıcı derecede sessiz olan dünya sanki az önce varolmuş ve henüz kimse ses çıkarmayı akıl edememiş gibi huzur doluydu.

“İyi misin?” Daniel’in sesi onu sarmaladı ve onun dünyada kötü giden her şeyin aşkın ilgisiyle düzeltilebileceğini hissetmesine neden oldu.

Ona bakmak için başını sola çevirdi. Daniel’in durgun ifadesinde hafif bir gülümseme belirmişti ve gözlerinden öylesine güçlü bir menekşe rengi ışıltı saçıyordu ki sadece bu bile Luce’u havada tutabilirdi.

“Üşümüştün,” diye fısıldadı Daniel kulağına, sonra da onu ısıtmak için parmaklarını okşarken Luce’un vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

“Şimdi daha iyiyim,” dedi.

Bulut battaniyesinin arasından çıktılar: *Bu* uçaktayken puslu oval pencerenin dışındaki manzaranın griden sonsuz renk paletine geçtiği ana benziyordu. *Tek fark* pencere ve uçak düşmüş, doğuda bulutlara ulaşan akşamın deniz kabuğu pembesi ve yüksek gökyüzünün parlak indigosu ile teni arasında hiçbir şey bırakmamıştı.

Gökyüzünün resmi yabancı ve dikkat çekiciydi. Her zamanki gibi Luce kendini hazırlıksız hissetti. *Bu* o ve Daniel’in yaşadığı başka bir dünyaydı... Aşkın en yüksek minarelerinin ucunda yükselen bir dünya.

Hangi ölümlü bunu hayal etmemiştir ki? Luce uçağın penceresinin öteki tarafında olmayı kim bilir kaç kez istemişti? Ayaklarının altındaki tuhaf, güneşin öptüğü soluk altın rengi yağmur bulutunda gezinmeyi? İşte şimdi bura-

daydı ve teninde hissedebildiği uzak bir dünyanın güzelliğiyle kendinden geçmişti.

Ama duramazlardı. Önlerindeki dokuz gün boyunca bir kez bile duramazlardı - yoksa her şey duracaktı.

“Venedik’e varmak ne kadar sürer?” diye sordu.

“Fazla kalmadı,” diyerek kulağına fısıldadı Daniel.

“Yolcularına beşinci kez *on dakika sonra iniş yapacağız* diyen, bir saattir bekleme paterninde olan bir pilot gibi konuştun,” diyerek ona takıldı Luce.

Bu sözler üzerine herhangi bir karşılık alamayınca dönüp ona baktı. Daniel şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatmış, ne demek istediğini açıkça anlamamıştı.

“Hiç uçağa binmedin,” dedi. “Bunu yapabiliyorken neden binesin ki?” Muhteşem kanatlarını işaret etti. “Tüm o beklemeler ve taksilemeler seni delirtir.”

“Bir gün seninle uçağa binmeyi isterim. Belki Bahamalar’a gzmeye gideriz. İnsanlar oraya uçuyorlar değil mi?”

“Evet.” Luce yutkundu. “Gidelim.” Normal bir çift gibi seyahat etmeleri için ne kadar çok imkânsız şeyin doğru bir şekilde olması gerektiğini düşünmeden edemedi. Çok fazla şey risk altındayken geleceği düşünmek zordu. Gelecek aşağıdaki zemin gibi bulanık ve uzaktı - ve Luce güzel olmasını umuyordu.

“Gerçekten ne kadar kaldı?”

“Bu hızda dört ya da beş saat.”

“Ama dinlenmen gerekmez mi? Yakıt alman?” Daniel’in vücudunun nasıl işlediğini bilmediği için utanarak omuzlarını silkti. “Kolların yorulmaz mı?”

Daniel kıkırdadı.

“Ne?”

“Az önce Cennet’ten geldim ve kollarım çok yoruldu.”

Daniel şakayla onun belini sıktı. “Kollarımın seni tutarken yorulması fikri çok saçma.”

Bunu kanıtlamak istercesine sırtına kavis verip kanatlarını omuzlarının üstüne doğru çekti ve bir kez hafifçe cırıptı. Vücutları zarifçe yükselip bir bulutun kenarından geçerken, bir kolunu belinden çekti ve onu tek eliyle tutabileceğini gösterdi. Serbest kolunu öne doğru kıvrıdığında parmaklarını dudaklarına dokundurup öpmesini bekledi. İstedığı öpücüğü Luce’dan aldıktan sonra kolunu tekrar beline koyup bu kez diğer elini çekti ve dramatik bir şekilde sola doğru yattı. Luce o elini de öptü. Sonra Daniel omuzlarını onunkilerin etrafında gevşetti ve iki elini belinden çekse bile havada kalabileceği kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı. Bu o kadar güzel, keyif veren, sınırsız bir duyguydu ki Luce gülmeye başladı ve Daniel havada büyük bir daire çizerken saçları yüzünde dağıldı. Korkmuyordu. Uçuyordu.

Daniel’in tekrar beline koyduğu ellerini tuttu. “Sanki bunu yapmak için yaratılmışız,” dedi.

“Evet. Öyle gibi.”

Daniel duraksamadan uçmaya devam etti. Bulutların arasından açık havaya çıktılar, kısa ve güzel yağmur fırtınaları bir saniye içinde rüzgârla kuruyordu. Transatlantik uçakların yanından öylesine hızlı geçiyorlardı ki Luce içlerindeki yolcuların ani ve parlak, gümüşü bir ışıktan başka bir şey görebildiklerini ya da içkilerini hafifçe dalgalandıran ufak türbülanslardan başka bir şey hissettiklerini sanmıyordu.

Okyanusun üzerinde süzülürlerken bulutlar seyrekleşti. Luce bulunduğu yükseklikten bile derinliğinin tuzlu kokusunu alabiliyordu... Shoreline gibi kireçli ve evindeki gibi tuzlu değil de başka bir gezegenin okyanusu gibi kokuyordu. Dalgalandan denizde gördüğü görüntünün bir

parçası olduğuna inanmakta zorlansa da Daniel’in okyanusun dövülmüş yüzeyine düşen kanatlarının gölgesi nedense ona rahatlık veriyordu.

“Luce?” diye sordu Daniel.

“Evet?”

“Bu sabah ailenin yanında olmak nasıl bir histi?”

Luce’un bakışları koyu renk sudan ovaya dağılmış ıssız bir ada çiftinin kıyısına doğru kaydı. Şu anda nerede olduklarını, evden ne kadar uzakta olduklarını merak etti.

“Zordu,” diye itiraf etti. “Sanırım senin milyonlarca kez hissettiğin gibi hissettim. Onlara karşı dürüst olamadığım için sevdiğim insanların uzağında hissettim kendimi.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Bazı açılardan senin ve diğer meleklerin yanında olmak ailemin ve en iyi dostumun yanında olmaktan daha kolay.”

Daniel bir süre düşündü. “Senin için böyle olmasını istemiyorum. Böyle olmak zorunda değil. Tek istediğim seni sevmektir.”

“Benim de tek isteğim bu.” Ama bunu söylerken bile gökyüzünün rengi solan doğu tarafına bakarken evinde geçirdiği son birkaç dakikayı düşünüp durmadan, bazı şeyleri daha farklı yapmış olmayı dilemeden edemedi. Babasına daha sıkı sarılmalıydı. Kapıdan çıkarken annesinin tavsiyesini iyice dinlemeliydi. En iyi arkadaşına Dover’daki hayatının nasıl olduğunu sormak için daha fazla zaman ayırmalıydı. Bu kadar bencil ya da aceleci olmamalıydı. Şimdi *her saniye* onu Thunderbolt’tan, ailesinden ve Callie’den uzaklaştırıyordu ve *her saniye* Luce onları bir daha göremeyeceğini düşünerek korkuyordu.

Daniel ve diğer meleklerle yaptıkları şeye tüm kalbiyle inanıyordu. Ama *bu* Daniel uğruna sevdiği insanları ilk terk ediş değildi. Prusya’da tanık olduğu cenaze törenini, ani

ölümüyle üzüntüye boğulan sevdiklerinin koyu renk palto-larını ve yaşlı gözlerini düşündü. Orta Çağ İngilteresi'ndeki güzel annesini düşündü; Sevgililer Günü'nü kız karde-şi Helen ve yakın dostları Laura ve Eleanor ile geçirmişti. Kendi ölümünü tecrübe etmediği tek hayatı buydu, fakat Lucinda'nın kaçınılmaz sonu yüzünden mahvolan iyi in-sanlar olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü. Bunu dü-şünmek bile midesine kramp girmesine neden oluyordu. Ve sonra Lucia'ya, ailesini savaşta kaybeden ve Daniel'dan başka kimsesi olmayan İtalya'daki kızı düşündü... Hayatı - her ne kadar kısa olsa da - onun sevgisi sayesinde yaşamaya değer olmuştu.

Göğsüne iyice sokulunca, Daniel ellerini kazağının ko-lundan içeri sokup parmaklarıyla kollarında küçük daire-ler çizmeye başladı, sanki tenine küçük haleler çiziyordu. "Bana tüm hayatlarının en güzel kısmını anlat."

Her defasında, seni bulduğum an demek istedi Luce. Ama bu o kadar kolay değildi. Bunu sağduyulu bir şekilde düşün-mesi bile zordu. Geçmiş hayatları birbirine girmeye başladı ve bir çiçek dürbününün panelleri gibi bozuldu. Tahiti'de Lulu'nun Daniel'ın göğsüne dövme yaptığı o güzel anı ha-tırladı. Ve Eski Çin'de aşkları savaşmaktan çok daha önemli olduğu için savaştan kaçmalarını. Bir düzine çalınmış an sı-ralayabilirdi, bir o kadar da muhteşem ve acı tatlı öpücük. Luce bunların en güzel anlar olmadıklarını biliyordu.

En güzel kısmı şimdiydi. Asırlar boyunca yaptığı seya-hatlerden yanında götürceği şey buydu: Daniel onun için her şeye değerdi ve Luce da onun için her şeye değerdi. Aşklarının bu derinliğini tecrübe etmek için tek yol, zaman bulutlardan ibaretmiş gibi her yeni dakikaya birlikte girme-leriydi. Ve söz konusu önlerindeki dokuz gün olduğunda, Luce aşkları için Daniel ile birlikte her türlü riske girecek-lerini biliyordu.

"Benim için bir eğitim oldu," dedi en sonunda. "Tek başıma gölgeye adımımı ilk attığımda laneti bozmaya ka-rarlıydım. Fakat bunalmışım ve şaşkındım, ta ki ziyaret ettiğim her hayatımda kendim hakkında bir şeyler öğren-diyimi fark edene dek."

"Ne gibi?" O kadar yüksektelerdi ki yerkürenin kıvrımı kararan gökyüzünün kenarından görülebiliyordu.

"Sadece seni öpmenin beni öldürmediğini öğrendim, bunun daha çok o anda benim farkında olduğum şeyle, kendim ve geçmişimin ne kadarını algılayabildiğimle ilgili olduğunu anladım."

Daniel'ın kafasını salladığını hissetti. "Bu hiçbir zaman anlayamadığım bir şey oldu."

"Eski benliklerimin her zaman iyi insanlar olmadıklarını öğrendim, ama sen yine de içimdeki ruhu sevdin. Ve ben senin ruhunu nasıl tanıyacağımı öğrendim. Senin... Farklı bir ışıltın, bir parlaklığın var, şu anki fiziksel görünümüne sahip olmasan bile yeni bir hayata adımımı attığımda seni tanıyabilirim. Her hayatta nasıl bir yüze sahip olursan ol, ruhunu görebilirim."

Daniel başını çevirip onu alnından öptü. "Muhtemelen bunun farkında değilsin, fakat ruhumu tanıma gücüne hep sahip oldun."

"Hayır, tanıyamıyordum..."

"Tanıyordun ama bilmiyordun. Deli olduğunu düşünü-yordun. Duyurucuları gördüğünde onlara gölgeler dedin. Tüm hayatın boyunca sana musallat olduklarını düşündün. Ve Sword & Cross'ta benimle ilk karşılaştığında ya da beni önemsediyini ilk fark ettiğinde, muhtemelen açıklayama-dığın, inkâr etmeye çalıştığın başka bir şey gördün?"

Luce o anları anımsayarak gözlerini sımsıkı yumdu. "Geçip gittiğinde havada menekşe rengi bir pus bıraktırdın. Ama gözlerimi kırptırdığımda kaybolurdu."

Daniel gülümsedi. “Bunu bilmiyordum.”

“Ne demek istiyorsun? Az önce...”

“Bir şey gördüğünü sanıyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Bende, ruhumda ne tür bir çekicilik gördüysen, bunu nasıl görmeyi istersen, sana o şekilde görünür.” Ona gülümsedi. “Ruhun benim ruhumla bu şekilde işbirliği içerisinde. Menekşe rengi bir ışık güzel. Böyle olmasına sevindim.”

“Benim ruhum sana nasıl görünüyor?”

“İstesem de bunu kelimelerle ifade edemem ancak güzelliği eşsiz.”

Bu dünyanın bir ucundan diğerine Daniel ile yaptığı uçuşu tarif etmek için çok uygun bir ifadeydi. Etraflarındaki uçsuz bucaksız galaksilerde yıldızlar yanıp sönüyordu. Kocaman ve kraterlerle dolu Ay’ın yarısı soluk gri bir bulutla örtülüydü. Luce sevdiği meleğin kollarında kendini sıcak ve güvende hissediyordu ki *bu* Duyurucular içindeki arayışı sırasında çok özlediği bir lükstü. İçini çekip gözlerini yumdu...

Ve *Bill*’i gördü.

Görüntü saldırgandı, zihnine zorla girmişti, yine de onu en son gördüğünde dönüştüğü kötü, hırıltılı yaratık değildi. O sadece *Bill*’di, taştan hilkat garibesi Tahiti’de adını attığı gemi enkazının direğinden inmesine yardımcı olmak için ona elini uzatıyordu. Neden bu anının onu Daniel’in kollarındayken bulduğunu bilmiyordu. Ama elini tutan küçük taş ellerin şeklini hâlâ görebiliyordu. Gücünün ve zarafetinin onu ne kadar şaşırttığını hatırladı. Onun yanındayken kendini ne kadar güvende hissettiğini...

Tüyleri diken diken oldu ve huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

“Ne oldu?”

“*Bill*.” Bu kelime dilinde ekşi bir tat bıraktı.

“Lucifer.”

“Onun Lucifer olduğunu biliyorum. *Bunu* biliyorum. Ama oradayken bir süreliğine benim için başka bir şeydi. Nedense onu arkadaşım olarak gördüm. Onunla bu kadar yakınlaşmış olmam aklımdan çıkmıyor. Utanıyorum.”

“Utanma.” Daniel ona sıkıca sarıldı. “Ona Sabah Yıldızı denilmesinin bir sebebi var. Lucifer çok *güzeldi*. Bazıları onun en güzel olduğunu söyler.” Luce Daniel’in sesinde belli belirsiz bir kıskançlık duyduğunu sandı. “O sadece Taht’ın değil birçok meleğin gözdesiydi. Ölümlülerin üzerinde sahip olduğu cezbetme gücünü düşün. Bu güç aynı kaynaktan geliyor.” Sesi titredi ve gerginleşti. “Ondan hoşlandığın için utanmamalısın Luce ve...” Aniden sustu ama söylemek istediği daha çok şey varmış gibiydi.

“Aramız bozuluyordu,” diye itiraf etti Luce. “Ama böylesine bir canavara dönüşebileceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Hiçbir karanlık lekelenmiş büyük bir ışıktan daha koyu değildir. Bak...” Daniel kanatlarının açısını değiştirdi ve geniş bir kavis vererek yükselen bir bulutun etrafından geçtiler. Akşam güneşinin son ışıklarının aydınlattığı tarafı altınimsı pembeydi. Luce çevresinden geçtikleri sırada diğer tarafının karanlık olduğunu, yağmur taşıdığını fark etti. “Işık ve karanlık bir arada, bunun olması gerektiği şey olması için ikisi de gerekli. Lucifer için de aynı şey geçerli.”

Daniel dönüşünü tamamlayıp okyanusun üzerindeki uçuşlarına devam ederken, “Cam için de mi?” diye sordu Luce.

“Ona güvenmediğini biliyorum ama güvenilebilirsin. Ben güveniyorum. Cam’in karanlığı efsanevidir, fakat bu onun karakterinin sadece küçük bir parçası.”

“O halde neden Lucifer’in tarafını seçti? Neden diğer melekler de onun tarafını seçtiler?”

“Cam seçmedi,” dedi Daniel. “En azından ilk başta. Çok değişken bir dönemdi. Eşsiz. Akıl almaz. Düşüş anında bazı melekler hemen Lucifer’ın tarafını seçtiler, fakat Taht tarafından seçimlerini yeterince hızlı yapmadıkları için Cam gibi Cennet’ten kovulanlar da oldu. Hikâyenin geri kalanı ise yavaşça taraf seçmeden ibaret... Melekler ya Cennet’in katlarına ya da Cehennem’in kademelerine geri döndüler, ta ki geriye taraf seçmemiş birkaç melek kalana dek.”

“Şu an orada mıyız?” diye sordu Luce Daniel’in neden hâlâ taraf seçmediği hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını bilmesine rağmen.

“Eskiden Cam’i severdin,” dedi Daniel konuyu kendisinden uzaklaştırarak. “Yeryüzündeki birkaç hayat boyunca üçümüz çok yakın dosttuk. Çok sonra... Kalbi kırıldıktan sonra Cam Lucifer’ın tarafını seçti.”

“Ne? Kalbini kim kırdı?”

“Hiçbirimiz onun hakkında konuşmak istemeyiz. Bunu bildiğini asla belli etmemelisin,” dedi Daniel. “Cam’in seçimine üzüldüm ama onu anlamadığımı söyleyemem. Bir gün seni gerçekten kaybedersem ne yaparım bilmiyorum. Tüm dünyam kararır.”

“Bu olmayacak,” dedi Luce hemen. Bu hayatının *son şansı* olduğunu biliyordu. Şimdi ölürse bir daha geri gelmeyecekti.

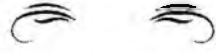
Cam’in kaybettiği kadın hakkında, Lucifer’ın çekiciliğinden bahsederken Daniel’in sesindeki tuhaf titreme hakkında ve düşerken onun nerede olduğu hakkında sormak istediği binlerce soru vardı. Fakat gözkapakları ağırlaşmıştı ve bedeni yorgundu.

“Dinlen,” dedi Daniel kulağına doğru. “Venedik’e inerken seni uyandırırım.”

Luce’un kendini bırakması için duymaya ihtiyaç duy-

duğu tek şey buydu. Binlerce metre aşağıda salınan ısıtılı dalgalara bakarak gözlerini yumdu ve dokuz günün hiç öneminin olmadığı, bulutların ihtişamında yükselip alçalarak oyalanabileceği, düşme ihtimali olmadan özgürce sonsuzluğa süzûlebileceği rüyalar âlemine uçtu.

ÜÇ

Batık Mabet

Daniel gecenin bir yarısı eski ahşap kapıyı tıktatırken Luce'a aradan yarım saat geçmiş gibi geldi. Üç katlı Venedik tarzı kasaba evi bir arkadaşa, bir profesöre aitti ve Daniel bu adamın geceyi onun evinde geçirmelerine izin vereceğinden emindi, çünkü Daniel için upuzun bir zaman dilimini ifade eden *yıllar öncesinde* çok iyi arkadaşlardı.

"Uykusu ağır olmalı." Luce esnedi, Daniel'in yumruklarının değişmez sesiyle neredeyse yeniden uykuya dala-caktı. Ya bu, diye geçirdi içinden uykulu bir halde ya da profesör tüm gece açık olan bir tür bohem kafede oturmuş şarabını yudumlarken anlaşılmaz terimlerle dolu bir kitap okuyordu.

Saat sabahın üçüydü - Venedik'in gümüşü kanallarının ortasına inişlerine şehrin karanlık bir köşesindeki saat kulesinin çan sesleri eşlik etmişti - ve Luce yorgunluktan bayılmak üzereydi. Perişan bir halde soğuk teneke posta kutusuna yasanınca posta kutusunu dik tutan çivilerden

birinin yerinden oynamasına neden oldu. Kutunun yerinden kaymasıyla Luce geriye doğru sendeledi ve neredeyse suyu kapkara bir dil gibi yosunlu bir taşı yalayan bulanık siyahımsı yeşil kanala düşecekti.

Evin ahşap pencere pervazlarının ince şeritler halinde soyulan mavi boyasından, koyu yeşil küfün içlerine kadar ilerlediği kırmızı tuğlalarına ve ayaklarının altında ufalan-sahanlığın nemli betonuna kadar tüm dış cephesi çürümeye yüz tutmuş gibi görünüyordu. Luce bir an için gerçekten şehrin battığını hissettiğini düşündü.

"Burada olmalı," diye homurdandı hâlâ kapıya vuran Daniel.

Genellikle gondollarla erişilen kanalın kıyısına indiklerinde, Daniel Luce'a içeride bir yatak ve sıcak bir içecek bulacağına, saatlerce içinde uçtukları nemli ve şiddetli rüzgârın yorgunluğunu atabileceklerine dair söz vermişti.

En sonunda merdivenlerden aşağı yavaşça ayaklarını sürüyerek inen kişinin çıkardığı ses titreyen Luce'un dikkat kesilmesini sağladı. Daniel derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve piring tokmak dönerken gözle görülür bir şekilde rahatladı. Kapı açılırken menteşeleri gıcırdadı.

"Sen de kim..." Yaşlı İtalyan adamın beyaz saçları dar-madağınıktı. Oldukça gür beyaz kaşları ve bıyığı vardı, koyu gri renkli sabahlığının V yakasından gür beyaz göğüs kılırları görünüyordu.

Luce bulundukları adresten emin değilmiş gibi Daniel'in şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasını izledi. Sonra yaşlı adamın açık kahverengi gözleri aydınlandı. Öne doğru çıkıp Daniel'a sıkıca sarıldı.

"Öbür dünyayı boylamadan beni ziyaret etmeye gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım," diyerek boğuk bir sesle fısıldadı adam. Bakışlarını Luce'a çevirdi ve sanki onu uyandırmamışlar, sanki aylardır onları bekliyormuş

gibi gülümsedi. “Bunca yıl sonra nihayet Lucinda’yı getirdin. Bu ne güzel bir sürpriz.”

Adı Profesör Mazotta’ydı. O ve Daniel otuzlu yıllarda Bolonya Üniversitesi’nde birlikte tarih okumuşlardı. Daniel’in yaşlanmaması karşısında ne şaşırılmış ne de ürk-müştü: Mazotta Daniel’in ne olduğunu biliyordu. Eski bir arkadaşıyla tekrar bir araya geldiği için mutlu görünüyor ve mutluluğu arkadaşının hayatının aşkıyla tanışmasıyla daha da katlanıyordu.

Yaşlı adam farklı derecelerde çürüme belirtileri gösteren ofisine götürdü onları. Kitaplıkların orta kısımları aşağı doğru meyletmişti; masa sararmış kâğıtlarla doluydu; kahve lekeleriyle kaplı eskimiş halı parça parça olmuştu. Mazotta hemen ikisine de birer fincan sıcak çikolata hazırlamaya koyuldu, bunu yaparken de yaşlı adamın değişmeyen huyu diyerek Luce’u dürttü. Fakat Daniel fincanından bir yudum alır almaz kitabı onun ellerine tutuşturdu ve ilk kutsal emanetten söz eden kısmı açtı.

Mazotta tel çerçeveli gözlüğünü takıp gözlerini kısarak sayfaya bakarken kendi kendine İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Kalkıp kitaplığa doğru yürüdü, kafasını kaşıdı, tekrar masaya döndü, ofiste bir ileri bir geri yürüyüp sıcak çikolatasını yudumladı, sonra yeniden kitaplığa dönüp deri ciltli kalın bir kitap çıkardı. Luce esnerken eliyle ağzını kapattı. Gözkapakları ağır bir şeyi yukarıda tutmak için çabalıyormuş gibi hissediyordu. Uykuya yenik düşmemeye çalışıyor, uyanık kalmak için avuçlarını çimdikliyordu. Yine de Daniel ve Profesör Mazotta birbirlerinin söylediklerinin imkânsızlığı üzerine tartışırken, sesleri uzaktaki bir sis bulutu gibi birbiriyle çarpışıyordu.

“Bu kesinlikle Aziz Ignatius Kilisesi’nden bir pencere

camı olamaz.” Mazotta ellerini ovuşturdu. “Onlar altıgene benziyor, bu çizim ise dikdörtgenimsi.”

Daniel, “Burada ne yapıyoruz?” diye aniden bağırınca duvardaki amatör mavi yelkenli tablosu sarsıldı. “Bolonya’daki kütüphanede olmalıyız. Anahtarlar hâlâ sende mi? Ofisinde olmalı...”

“On üç sene önce emekli oldum, Daniel. Ayrıca gecenin bir yarısı kitaplara bakmak için yola çık...” Duraksadı. “Lucinda’ya baksana, at gibi ayakta uyuyor!”

Luce sersemlemiş bir halde suratını buruşturdu. Bill’le karşılaşmaktan korktuğu için rüya yoluna adımını atmadan çekiniyordu. Son günlerde gözlerini her kapadığında karşısında onu buluyordu. Uyanık kalmak, ondan uzakta olmak, Daniel ile ertesi gün bulmaları gereken kutsal emanetle ilgili konuşmanın bir parçası olmak istiyordu. Ancak uyku ısrarcı ve reddedilemezdi.

Saniyeler ya da saatler sonra Daniel’in onu yerden kaldırıp karanlık ve dar merdivenlerden yukarı taşıdığını hissetti.

“Özür dilerim Luce,” dediğini sandı. Karşılık veremeyecek kadar derin bir uykudaydı. “Bir an önce dinlenmene izin vermeliydim. Öylesine korkuyorum ki,” diye fısıldadı. “Zamanımızın tükenmesinden çok korkuyorum.”

Luce kendisini bir yatakta bulunca şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve geriye doğru kipirdadı, fakat yastığının yanındaki küçük cam vazoda tek bir beyaz şakayık görünce şaşkinliği daha da arttı.

Çiçeği vazodan alıp avcunun içinde çevirince gül işlemeli yorgana su damlaları düştü. Etrafına bakmak için yastığı pirinç yatak başlığına yaslayıp yerinden doğrulurken yatak gıcırdadı.

Kendine yabancı bir yerde uyanınca bir an için kafası

karıştı ama tamamen uyanırken Duyurucular aracılığıyla seyahat ettiğine dair anıları yavaşça kaybordu. Artık nerede olduğuna dair ona ipucu veren Bill yoktu. O artık sadece rüyalarındaydı ve önceki gece Lucifer'dı... Luce'un ve Daniel'in herhangi bir şeyi durdurma ya da değiştirme fikrine gülen bir canavardı.

Komodinin üzerindeki vazoya beyaz bir zarf yaslıydı.

Daniel.

Önceki gece onu yatağa yatırıp kapıyı kapamadan önce ona küçük bir öpücük verdiğini ve kollarını hafifçe ondan çektiğini hatırladı.

Peki daha sonra nereye gitmişti?

Zarfı açıp içindeki beyaz kartı çıkardı. Kartta tek bir kelime yazıyordu:

Balkonda.

Luce gülümseyerek örtüleri üzerinden itti ve bacaklarını yataktan aşağı indirdi. Beyaz şakayıği parmaklarının arasında tutarak büyük kilimin üzerinde yürüdü. Yatak odasının pencereleri yüksek ve dardı ve neredeyse katedral tavanı gibi altı metre yüksekliğindeydi. Koyu kahverengi perdelerden birinin arkasında terasa açılan cam bir kapı vardı. Metal mandalı çevirip dışarı çıktı, Daniel'i bulmayı ve kollarına gömülmeyi umuyordu.

Ama yarım ay biçimli teras boştu. Kısa demir parmaklık kanalın yeşil suyundan sadece bir kat yüksekteydi, küçük cam bir masa ve yanında kırmızı renkli katlanabilir bez bir sandalye vardı. Sabah güzeldi. Hava bulutluydu ama taze kokuyordu. Parlak, dar siyah gondollar kuğular gibi zarif bir şekilde birbirlerinin yanından geçiyorlardı. Bir kat yukarıdaki çamaşır ipinde bir çift benekli ardıç kuşu ötüyordu ve kanalın öteki tarafında bir dizi pastel renkli bina göze çarpıyordu. Güzel olduğu kesindi, Venedik birçok insanın rüyasıydı, ancak Luce buraya turistik bir gezi için

gelmemişti. Daniel ile buraya kendilerinin ve dünyanın tarihini kurtarmak için gelmişlerdi. Zaman akıyordu. Ve Daniel gitmişti.

O sırada balkon masasında gözüne ikinci bir beyaz zarf ilişti, küçük beyaz bir plastik bardak ile küçük bir kesekâğıdına yaslı duruyordu. Zarfı açtı ve bu kez kartın üzerinde üç kelime buldu:

Lütfen burada bekle.

"Sinir bozucu ama romantik," dedi yüksek sesle. Katlanabilir sandalyeye oturup kesekâğıdına baktı. Tarçın ve şeker dökülmüş bir avuç reçelli küçük halkadan baş döndürücü bir koku yükseliyordu. Hâlâ sıcak olan kesekâğıdı süzülen yağla beneklenmişti. Luce ağzına bir tane halka atıp o ana dek tattığı en yoğun ve lezzetli espressoyu barındıran küçük beyaz bardaktan bir yudum aldı.

"Bomboliniler hoşuna gitti mi?" diye seslendi Daniel aşağıdan.

Hemen ayağa fırlayıp parmaklıktan aşağı bakan Luce, onu melek resimleriyle süslü bir gondolun arkasından baskarken buldu. Başına kalın kırmızı bir kurdelesini olan hasır bir şapka takmıştı ve geniş tahta bir kürekle gondolu yavaşça ona doğru çeviriyordu.

Daniel'i yeni bir hayatta ilk gördüğünde olduğu gibi kalbi hızla atmaya başladı. Ama o buradaydı. Ona aitti. Bu şimdi oluyordu.

"Espresso batırmayı dene ve bana Cennet'te olmanın nasıl bir şey olduğunu anlat," dedi Daniel ona gülümseyerek.

"Yanına nasıl ineceğim?" diye seslendi Luce.

Daniel onun görmediği, parmaklığın sağ tarafında kalan dar döner merdiveni işaret etti. Luce kahvesini ve bombolinilerin bulunduğu kesekâğıdını aldı, ardından şakayıği kulağının arkasına yerleştirip merdivene yöneldi.

Daniel'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Merdivende her tam bir dönüş yaptığında, gözlerinin menekşe rengi ışıltısını görebiliyordu. Aşağı indiğinde Daniel gondola binmesi için ona elini uzattı.

Uyandığından beri arzuladığı elektrik işte buradaydı. Birbirlerine her dokunduklarında aralarında çıkan kıvılcım. Daniel kollarını beline dolayıp vücutlarının arasında boşluk kalmayacak şekilde onu kendisine doğru çekti ve ona baş döndürücü uzun bir öpücük verdi.

"Güne iyi başlamak diye buna derim." Kulağının arkasındaki şakayığın yapraklarına dokundu.

Luce aniden boynunda hafif bir ağırlık hissetti. Elini uzattığında ince bir zincir buldu ve parmaklarıyla takip edince gümüş bir madalyona ulaştı. Madalyonu tutup yüzeyindeki kırmızı gül işlemesine baktı.

Bu onun madalyonuydu! Sword & Cross'taki son gecesinde Daniel'in ona verdiği madalyon. Kulübede tek başına kaldığı kısa süre boyunca *Gözcülerin Kitabı*'nın ön kapağına takmıştı ama o günlere dair her şey bulanıktı. Hatırladığı bir sonraki şey Bay Cole'un onu Kaliforniya uçağını yakalayabilmesi için aceleyle havaalanına götürdüğüydü. Shoreline'a varana kadar madalyon ve kitap aklından tamamen çıkmıştı, hatırladığında ise onları kaybettiğinden emindi.

Daniel bunu boynuna uykusunda takmış olmalıydı. Gözleri yine doldu ama bu kez mutluluktan. "Bunu neden..."

"Açsana," dedi Daniel gülümseyerek.

Madalyonu en son eline aldığı anda eski bir Luce ve Daniel'in görüntüsü onu şaşırtmıştı. Daniel ona bir sonraki görüşmelerinde fotoğrafın ne zaman çekildiğini açıklayacağını söylemişti. Ama bu gerçekleşmemişti. Kaliforniya'daki zamanlarının çoğu stresli geçmişti, ayrıca

çok kısa olsa da artık Daniel ile yapabileceğini hayal bile etmediği aptalca tartışmalarla doluydu.

Luce beklediğine memnundu, çünkü bu kez madalyonu açtığında cam tabakanın arkasındaki küçük fotoğrafı görür görmez - Daniel papyon takmıştı, Luce'un saçları ise kısaydı - ne olduğunu anladı.

"Lucia," diye fısıldadı. Milan'da Birinci Dünya Savaşı'na adımını attığında karşılaştığı genç hemşireydi bu. Onunla tanıştığında kız daha genç, tatlı ve biraz sırnaşıktı ama öylesine içtendi ki Luce ona hayran kalmıştı.

Gülümsedi, Lucia'nın Luce'un kısa modern saç kesimine nasıl baktığını ve takılarak tüm askerlerin ondan hoşlandığını söylemesini hatırladı. İtalyan hastanesinde biraz daha kalsaydı ve şartlar *tamamen* farklı olsaydı, çok iyi arkadaş olabileceklerini düşündü.

Daniel'a baktı, gülümsüyordu ama çok geçmeden ifadesine gölge düştü. Artık ona yumruk yemiş gibi bakıyordu.

"Ne oldu?" Madalyonu bırakıp ona doğru yaklaştı ve kollarını boynuna doladı.

Daniel şaşkınlıkla kafasını salladı. "Bu tür şeyleri seninle paylaşmaya alışık değilim, hepsi bu. Fotoğrafı tanıyınca yüzünde beliren ifade... Gördüğüm en güzel şeydi."

Luce kızardı ve gülümsedi, nutku tutulmuş gibi hissediyor ve içinden ağlamak geliyordu. Daniel'i çok iyi anlıyordu.

"Seni o şekilde yalnız bıraktığım için özür dilerim," dedi Daniel. "Gidip Mazotta'nın Bolonya'daki kitaplarından birinde bir şeyi kontrol etmek zorundaydım. Dinlenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm, ayrıca uyurken o kadar güzel görünüyordun ki uyandırmaya kıyamadım."

"Aradığın şeyi bulabildin mi?" diye sordu Luce.

"Mümkün. Mazotta bana bu kasabadaki meydanlardan

biriyle ilgili bir ipucu verdi. O daha çok bir sanat tarihçisi ama ilahiyatla ilgili tanıdığım tüm ölümlülerden daha çok şey biliyor.”

Luce gondolun iki kişilik kanepeyi andıran, siyah deri yastığı ve yontulmuş yüksek bir sırtı olan alçak kırmızı kadife sırasına oturdu.

Daniel küreği suya batırıp gondolu ileri doğru hareket ettirdi. Su açık pastel yeşiliydi ve üzerinde süzülürken Luce tüm şehrin suyun durgun cam yüzeyine yansıdığını görebiliyordu.

“İyi haber,” dedi Daniel şapkasının kenarının altından ona bakarak. “Mazotta eserin nerede olduğunu bildiğini düşünüyor. Güneş doğana kadar onunla konuştuk fakat en sonunda çizimimi ilginç, eski bir fotoğrafla eşleştirmeyi başardık.”

“Ve?”

“Anlaşılan...” Daniel bileğini hafifçe çevirince gondol zarif bir şekilde dar bir köşeyi dönüp sonra da alçak bir yaya köprüsünün altından geçti. “Tepsi bir hale.”

“Bir *hale* mi? Sadece kutlama kartlarındaki meleklerin haleleri olduğunu sanıyordum.” Başını eğerek Daniel’a baktı. “Senin *halen* var mı?”

Daniel bu soruyu sevimli bulmuş gibi gülümsedi. “Altın çember şeklinde değil, sanmıyorum. Anladığımız kadarıyla haleler ölümlülerin anlayabileceği şekilde ışığımızın bir sembolü. Sword & Cross’tayken etrafımda gördüğün menekşe rengi ışık gibi. Sanırım Gabbe de Vinci’ye poz vermesiyle ilgili hikâyeden sana hiç söz etmedi?”

“O ne yaptı dedin?” Bombolini neredeyse Luce’un nefes borusuna kaçacaktı.

“Onun bir melek olduğunu bilmiyordu elbette, fakat Gabbe’nin söylediğine göre Leonardo ona içinden yansı-

yan bir ışıktan bahsetmiş. Bu yüzden tablosunu yaparken başının etrafına bir hale koymuş.”

“Vay canıma.” Luce şaşkınlıkla kafasını sallarken bir balkonun köşesinde öpüşen, birbirleriyle uyumlu şapkalar takmış bir çiftin yanından geçtiler.

“Sadece o değil. Yeryüzüne düştüğümüzden beri ressamlar melekleri bu şekilde resmediyorlar.”

“Peki ya bugün bulmamız gereken hale?”

“O da bir ressamın tasviri.” Daniel’ın ifadesi ciddileşti. Açık bir pencereden cızırtılı bir caz şarkısı duyuldu ve gondolun etrafını sararak Daniel’ın hikâyesine puan kazandırdı. “Bu bir meleğin heykeli ve çok daha eski... Klasik dönem öncesine ait. O kadar eski ki heykeltıraşın kimliği bilinmiyor. Bu gibi eserlerin geri kalanı gibi o da Anadolu’dan İkinci Haçlı seferi sırasında çalınmış.”

“O halde heykeli bir kilisede, müzede ya da her neredeyse bulduktan sonra haleyi meleğin başından alıp Sina Dağı’na mı gideceğiz, öyle mi?” diye sordu Luce.

Daniel’ın gözleri bir an için gölgelendi. “Şimdilik evet, plan bu.”

“Kulağa çok basit geliyor,” dedi Luce etrafındaki binaların karışıklığını fark ederken. Bir tanesinde soğan biçimli kubbemsi pencereler vardı, bir diğerrinin penceresinden ise dışarı yeşillikler fırlamıştı. Her şey sessiz bir teslimiyetle açık yeşil suya batıyor gibiydi.

Daniel ona baktı, güneşin aydınlatığı su gözlerinde yansıyor. “Ne kadar basit olduğunu göreceğiz.”

Gözlerini kısıp bloğun ilerisindeki tahta tabelaya baktı, ardından gondolu kanalın ortasından uzaklaştırdı. Sarmaşıkların kapladığı tuğla duvara yanaşırken sarsıldılar. Daniel direklerden birini bulup gondolun halatını etrafına geçirdi ve tekne inleyerek halatı gerdi.

“Mazotta’nın bana verdiği adres burası.” Daniel romantiklik ve yıpranmışlık arasında uzanan kavisli taş köprüye baktı. “Merdivenlerden çıkıp binaya gideceğiz. Fazla uzakta olmamalı.”

Gondoldan aşağı atlayıp Luce’a elini uzattı ve beraberce el ele köprüden geçtiler. Luce ard arda dizili pasta ve Venedik tişörtlerinin satıldığı tezgâhların önünden geçerken etraflarındaki mutlu çiftlere bakmadan edemedi. Buradaki herkes gülüşüp öpüşüyormuş gibi görünüyordu. Kulağının arkasına yerleştirdiği şakayığı çıkarıp cüzdanına koydu. O ve Daniel balayında değil bir iş üzerindeydiler ve başarısız olurlarsa başka bir romantik karşılaşma olmayacaktı.

Sola dönüp dar bir sokağa girdiklerinde adımları hızlandı, sonra sağa dönüp meydana vardılar.

Daniel aniden durdu.

“Burada olmalı. Bu meydanda.” Elindeki adrese bakıp bıkkınlıkla kafasını salladı.

“Ne oldu?”

“Mazotta’nın bana verdiği adres *şu* kilise. Bana bunu söylememişti.” Yüksek, kuleli, üçgen biçimli mozaik camları olan Fransisken binayı işaret etti. Burası pencerelerin etrafı beyaz olan açık turuncu renkli geniş kubbeli kocaman, birinci sınıf bir şapeldi. “Heykel... Hale... İçeride olmalı.”

“Pekâlâ.” Luce omuz silkerek kiliseye doğru bir adım attı. “Hadi gidip bakalım.”

Daniel duraksadı. Aniden rengi soldu. “Yapamam, Luce.”

“Neden?”

Daniel’in vücudu belirgin bir şekilde kasıldı. Kolları yanlarına çakılıp kalmış gibiydi, çenesi ise belirgin bir şekilde kenetlenmişti. Luce onu kendine güvensiz görmeye alışık değildi. Bu çok tuhaf bir davranıştı.

“O halde bilmiyorsun?” diye sordu Daniel.

Luce kafasını sallayınca içini çekti.

“Shoreline’da sana öğretmiş olabileceklerini düşünmüştüm... Sorun şu ki Cennet’ten kovulmuş bir melek Tanrı’nın evine girerse, yapı ve içindeki her şey alev alır.”

Cümlesini bitirdiği sırada geziye çıkmış ekose etekli bir grup Alman öğrenci meydanda yanlarından geçip kilisenin girişine doğru ilerledi. Luce birkaç tanesinin dönüp Daniel’a baktığını fark etti. Kızlar kendi aralarında fısıldaşıp gülüşüyorlar, olası bir bakış ihtimalini değerlendirircesine saç örgülerini düzeltiyorlardı.

Daniel ise Luce’a odaklanmıştı. Hâlâ gergin görünüyordu. “Bize verilen ceza hakkında çok az bilinen detaylardan biri. Cennet’ten kovulan bir melek Tanrı’nın yetki alanına girmeyi isterse, Taht’a doğrudan yaklaşmak zorundadır. Bunun kestirme bir yolu yok.”

“Bu hiç kilisede bulunmadığın anlamına mı geliyor? Binlerce yıl boyunca bir kez bile bir kiliseye girmedin mi?”

Daniel kafasını salladı. “Ne tapınak ne sinagog ne de camiye girdim. En fazla Sword & Cross’taki yüzme havuzuna kadar yaklaşabildim. Kutsallığı bozulup spor salonu olarak yeniden kullanıma açıldığında tabu kalkmış oldu.” Gözlerini kapadı. “Arriane bir kez bunu yaptı, Cennet’i seçmeden çok önce. Bilmiyordu. Anlattıklarına bakılırsa...”

“Boynundaki yaralar bu şekilde mi oluşmuş?” Luce içgüdüsel bir şekilde boynuna dokunup Sword & Cross’taki ilk birkaç saatini düşündü: Arriane ona çalıntı bir İsviçre çakısı uzatıp Luce’dan saçlarını kesmesini istemişti. Ve Luce meleğin tuhaf yaralarından gözlerini alamamıştı.

“Hayır.” Daniel rahatsız olmuşçasına bakışlarını kaçırdı. “Başka bir şekilde oldu.”

Bir grup turist rehberleriyle birlikte girişin önünde poz veriyordu. Konuştukları süre boyunca on kişi daha binanın güzelliğini ya da önemini takdir etmeden kiliseye girip çıktı - ama Daniel, Arriane ve bir ordu dolusu melek içeriye hiç giremeyecekti.

Fakat Luce girebilirdi.

“Ben girerim. Çiziminden halen neye benzediğini biliyorum. Eğer içerideyse onu bulur ve...”

“İçeri girebilirsin, bu doğru.” Daniel hafifçe kafasını salladı. “Başka yolu yok.”

“Sorun değil.” Luce aldırmamaya çalıştı.

“Burada bekliyor olacağım.” Daniel hem isteksiz hem de rahatlamış görünüyordu. Luce’un elini sıkı ve meydanın ortasındaki çeşmenin kenarına oturup ona halen neye benzediğini, nasıl çıkaracağını açıkladı. “Ama dikkatli ol! Bin seneden daha eski ve çok narin!” Arkasındaki melek heykelinin ağzından sular fışkırıyordu. “Herhangi bir sorun çıkarsa ya da herhangi bir şey şüpheli görünürse buraya gelip beni bul.”

Kilise karanlık ve serindi, alçak kirisleri olan haç biçimli bir yapıydı, havaya ağır bir tütsü kokusu hâkimdi. Luce girişten İngilizce bir broşür aldı ve tam o anda heykelin ismini bilmediğini fark etti. Sormadığı için kendisine kızıp - Daniel biliyor olmalıydı - dar nefe ilerleyerek boş sıraları geride bıraktı ve bakişları yüksek pencereleri kaplayan vitray haç resimlerine takıldı.

Dışarıdaki meydan insanlarla dolu olmasına rağmen kilise oldukça sessizdi. Luce kilisenin her iki yanında bulunan küçük şapellerden birindeki Meryem Ana heykelinin önünden geçerken binici botlarının mermer zeminde çıkardığı sesin farkındaydı. Düz mermer gözleri son derece büyük görünen heykel fazlasıyla uzun ve ince olan parmaklarını birbirine bastırmış dua ediyordu.

Luce hiçbir yerde hale göremiyordu.

Nefin sonunda, sabah güneşinin yüksek camlardan içeri girmesine izin veren büyük kubbenin altında, kilisenin ortasında durdu. Uzun gri cüppeli bir adam mihrabın önünde diz çökmüştü. Solgun yüzü ve - kalbinin üzerinde tuttuğu - beyaz elleri vücudunun tek görünür kısımlarıydı. Latince bir şeyler mırıldanıyordu. *Dies irae, dies illa*. Luce Dover’da aldığı Latince derslerinden ötürü bu kelimeleri tanıdı ama ne anlama geldiklerini hatırlayamadı.

Ona yaklaşırken duası bölünen adam rahatsız olmuşçasına kafasını kaldırdı. Teni oldukça solgun, ince dudakları neredeyse renksizdi. Luce ona rahat vermek adına başını çevirip kilisenin haç biçimini oluşturan sol tarafına döndü...

Ve kendisini heybetli bir meleğin karşısında buldu.

Bu bir heykeldi, pürüzsüz pembe mermerden oyulmuştu ve Luce’un tanıdığı meleklerden oldukça farklıydı. Cam’de gördüğü enerji ya da Daniel’da taptığı sonsuz karmaşıklıklarından eser yoktu. *Bu* hissiz bir dindar tarafından hissiz dindarlar için yapılmış bir heykeldi. Luce’a o kadar boş görünüyordu ki. Yukarı doğru, Cennet’e bakıyordu, yontulmuş bedeni ise göğsü ve beline atılmış kumaşın yumuşak dalgalarının altında parlıyordu. Luce’unkinden üç metre yüksekte, gökyüzüne doğru bakan yüzü burnunun kemerinden kulağının üzerinde kıvrılan küçük saç tutamlarına kadar tecrübeli eli olan biri tarafından narin bir şekilde biçimlendirilmişti. Uzun zaman önce işlediği bir günah için yukarıdaki birinden af diliyormuş gibi ellerini gökyüzüne doğru açmıştı.

“*Buon giorno*.” Ani bir ses Luce’un sıçramasına neden oldu. Siyah cüppesi yere kadar uzanan rahibi fark etmemiş, adamın az önce çıktığı kilisenin sol kolunda yer alan oymalı maun kapılı odayı görmemişti.

Kocaman burnu, geniş kulak memeleri ve fazlaca uzun boyundan rahatsız olan Luce zoraki bir şekilde gülümseyerek geri çekildi. Kutsal emaneti insanlara açık bir yerden nasıl çalacaktı? Neden bunu daha önce meydandayken düşünememişti? Konuşamıyordu bile...

Sonra hatırladı: İtalyanca *biliyordu*. Duyurucudan çıkıp Piave Nehri'ne yakın olan savaşın ön saflarına adımını attığı anda öğrenmişti - aşağı yukarı.

"Bu çok güzel bir heykel," dedi rahibe.

İtalyancası kusursuz değildi - yıllar önce akıcı konuşuyordu ama kendine güvenini kaybetmişti. Yine de aksanı yeterince düzgündü ve rahip onu anlamış görünüyordu. "Gerçekten de öyle."

"Heykeltıraş... Keskiyle çıkardığı işle..." dedi ve eseri ciddi bir şekilde eleştiriyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Sanki meleği taştan özgür bırakmış." Kocaman açtığı gözlerini heykele çevirip olabildiğince masum görmeye çalışarak meleğin etrafında bir tur attı. Başının etrafında elbette içi cam dolgulu altın bir hale vardı. Ancak Daniel'in çiziminde olduğu gibi bazı kısımları ufalanmamıştı. Belki de restore edilmişti.

Rahip ağırbaşlı bir şekilde kafasını sallayarak, "Düşüş günahından sonra hiçbir melek özgür olamadı. Hünerli gözler bunu görebilir," dedi.

Daniel haleyı meleğin kafasından çıkarmanın sırrının haleyı direksiyon gibi tutup saat yönünün tersine iki kez güçlü ama nazik bir şekilde çevirmek olduğunu söylemişti. "Cam ve altından yapıldığı için heykele daha sonradan eklenmek zorunda kalınmış. Beden taştan oyulduğu için haleye de bununla uyumlu bir delik açılmış. İki güçlü - ama özenli! - detay." Bu onun heykelden ayrılmasına yardımcı olabilirdi.

Luce karşılarında yükselen büyük heykele baktı.

Evet.

Rahip onun hemen yanında durdu. "Bu Raphael, Şifacı."

Luce Raphael isimli bir melek tanı mıydı. Gerçek miydi yoksa kilisenin bir icadı mıydı? "Bir kitapta klasik dönemin öncesine ait olduğunu okumuştum." Haleyı meleğin başına bağlayan ince mermer bağlantıyı süzdü. "Bu heykel Haçlı Seferleri sırasında kiliseye getirilmedi mi?"

Rahip kollarını göğsünde kavuşturunca cüppesinin uzun ve gevşek kolları dirseklerinde toplandı. "Orijinalinden bahsediyorsunuz. Dorsoduro'nun güneyinde Seals Adası'ndaki Piccolos Miracolis Katedrali'nde bulunuyordu ve bilindiği üzere kilise ve adayla birlikte asırlar önce denize gömüldü."

"Hayır." Luce güçlükle yutkundu. "Bunu bilmiyordum."

Adam yuvarlak gözlerini ona çevirdi. "Venedik'te yeni olmalısınız," dedi. "Eninde sonunda buradaki her şey denize gömülür. Bu o kadar da kötü değil aslında. Yoksa röprodüksiyon konusunda nasıl bu kadar iyi olabilirdik ki?" Meleğe baktı, ardından uzun kahverengi parmaklarını mermer tabanın üzerinde gezdirdi. "Bu sadece elli bin lîre karşılığında yapıldı. Harika değil mi?"

Harika değildi; berbattı. Gerçek hale denize mi batmıştı? Şimdi onu asla bulamayacaklardı; Düşüş'ün yerini asla öğrenemeyeceklerdi; Lucifer'in onları yok etmesine asla engel olamayacaklardı. Yolculuğa henüz yeni başlamışlardı ve şimdiden kaybetmiş görünüyorlardı.

Luce geriye doğru sendelerken rahibe teşekkür edecek nefesi zor buldu. Ağır ve dengesiz hissediyordu kendini, hızla kapıya doğru giderken ona suratını asarak bakan solgun yüzlü duacıya takılıp neredeyse düşecekti.

Eşiği geçer geçmez koşmaya başladı. Daniel çeşmenin başında onu dirseğinden yakalayıp, “Ne oldu?” diye sordu.

Yüzündeki ifade her şeyi ele vermiş olmalıydı. Her kelimeyle daha da umutsuzluğa kapılarak ona hikâyeyi anlatmaya başladı. Rahibin röprodüksiyonun ucuza mal olmasıyla gururlandığı bölüme geldiğinde yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

“Miracolis Piccolos Katedrali dediğine emin misin?” diye sordu Daniel etrafında dönüp meydana göz atarken. “Seals Adası’nda?”

“Eminim Daniel, gitmiş. Okyanusun altına gömülmüş...”

“Ve gidip onu bulacağız.”

“Ne? Nasıl?”

Daniel çoktan onun elini tutmuştu. Kilisenin kapılarının arasına yan gözle son bir kez baktıktan sonra meydana hızla koşmaya başladı.

“Daniel...”

“Yüzme biliyorsun.”

“Bu hiç de komik değil.”

“Hayır, değil.” Koşmayı bırakıp dönüp ona baktı ve çenesini avuçlarının arasına aldı. Luce’un kalbi hızla atıyordu ama bakışları karşısında sanki her şey yavaşlıyordu. “Bu kolay bir şey değil, fakat esere ulaşmanın tek yolu buysa onu bu şekilde elimize geçireceğiz. Bizi hiçbir şey durduramaz. Bunu biliyorsun. Hiçbir şeyin bizi durdurmasına izin veremeyiz.”

Dakikalar sonra yeniden gondoldalardı. Daniel denize doğru kürek çekiyor, her kürek çekişiyle giderek hızlanıyorlardı. Alçak köprülerin ve binaların sivri kenarlarından keskin dönüşler yaparken yan gondollardaki paniğe kapıl-

mış yüzlere su sıçratarak çok geçmeden kanaldaki tüm gondolları geride bıraktılar.

“Bu adayı biliyorum,” dedi Daniel nefesi kesilerek. “Eskiden Saint Mark ve La Giudecca’nın arasında yer alırdı. Ama yakınlarda gondolu bağlayabileceğimiz hiçbir yer yok. Gondolu bırakmamız gerekiyor. Suyu atlayıp yüzmek zorundayız.”

Luce gondolun kenarından altında hızla hareket eden bulanık yeşil suya baktı. Mayosuzluk. Hipotermi. Suyun derinliklerinde İtalyan Loch Ness canavarları. Oturmakta olduğu sıra bile buz gibiydi ve su çamurlu lağım gibi kokuyordu. Aklından geçenler tam olarak bunlardı, fakat Daniel ile göz göze gelince korkusunun hafiflediğini hissetti.

Daniel’in ona ihtiyacı vardı ve Luce onun yanındaydı - sorgusuz sualsiz.

“Tamam.”

Kanalların adaların kenarlarından boşaldığı açık kanala vardıklarında tam bir turist kaosu vardı: Bavulları otellere taşıyan turist tekneleri, zengin ve zarif seyahatçilerin kiraladıkları deniz motorları, güneş gözlüklerini ve sırt çantalarını takmış Amerikalı turistleri taşıyan parlak aerodinamik kayıklar ile doluydu su. Gondollar, mavnalar ve polis tekneleri hızla suyun üzerinde süzülürken birbirlerine çarpmayı kıl payı atlatıyorlardı.

Daniel çaba harcamadan manevra yaparken ona uzak bir noktayı işaret etti. “Kuleleri görüyor musun?”

Luce rengârenk botların üzerinden işaret edilen yöne baktı. Mavimsi gri gökyüzünün koyu mavimsi gri suyla buluştuğu ufuk belirsiz bir çizgi halindeydi. “Hayır.”

“Odaklan, Luce.”

Birkaç dakika sonra tam karşısında - teleskop olmaksızın görebileceğini düşündüğünden çok daha uzakta - yeşilimsi iki küçük kule belirdi. “Ah. İşte orada.”

“Kiliseden geriye kalan tek şey bu.” Etraflarındaki tekne sayısı azaldıkça Daniel daha hızlı kürek çekmeye başladı. Su dalgalanmaya başlayıp daha koyu bir yeşile büründü ve Venedik’in tuhaf bir çekiciliği olan pisliğinden çok deniz gibi kokmaya başladı. Luce’un saçları rüzgârda uçuşuyordu, karadan uzaklaştıkça hava soğuyor gibiydi. “Halemizin dalgıç ekibi tarafından çıkarılmadığını ummak zorundayız.”

Luce gondola bindikten sonra Daniel ondan bir süre beklemesini istemişti. Dar bir sokakta gözden kaybolduktan saniyeler sonra küçük pembe bir plastik çantayla ortaya çıkmıştı. Şimdi çantayı ona uzatınca, Luce içinden bir su altı gözlüğü çıkardı. Fazlasıyla pahalı ve pek kullanışsız görünüyordu: Lenslerin kenarlarında leylak rengi ve siyah melek kanatları vardı. En son ne zaman su altı gözlüğüyle yüzdüğünü hatırlayamıyordu ama kara gölgeli suya bakarken gözlerini koruyabileceği gözlüklerinin olmasına sevindi.

“Gözlük var ama mayo yok, öyle mi?” diye sordu.

Daniel kızardı. “Sanırım bu aptalcaydı. Ama acelem vardı, sadece haleyı almak için neye ihtiyacın olacağımı düşünüyordum.” Küreği tekrar suya daldırıp sürat teknesinden daha hızlı bir şekilde ilerlemelerini sağladı. “İç çamaşırlarınla yüzebilirsin, değil mi?”

Bu kez kızaran Luce’dü. Normal şartlar altında bu soru heyecan verici ve ikisinin de kıkırdayabileceği bir şey olabilirdi, fakat söz konusu bu dokuz gün olunca hayır. Kafasını salladı. Artık sekiz günleri vardı. Daniel ciddiye. Luce güçlükle yutkunup, “Elbette,” dedi.

Yeşilimsi gri kule çifti giderek büyüdü ve detayları belirginleşti. Yüksek ve koni biçimindeydiler, artık paslanmış olan bakır suntalardan yapılmışlardı. Üzerlerinde rüzgârda dalgalanıyormuş gibi görünmeleri için oyulmuş,

gözyaşı damlası biçiminde bakır bayraklar vardı, ancak bayraklardan birinin üzerinde delikler açılmıştı, diğeri ise direğinden tamamen kopmuştu. Açık denizde kule uçlarının yarattığı çıkıntı çok tuhaf görünüyor, derinlerde kocaman bir katedralin var olduğunu akla getiriyordu. Luce kilisenin ne kadar zaman önce ve ne kadar derine battığını merak etti.

Gülünç bir gözlükle ve annesinin aldığı iç çamaşırlarıyla oraya dalma düşüncesi içinin ürpermesine neden oldu.

“Bu kilise kocaman olmalı,” dedi. Bu tam olarak şu anlama geliyordu: *Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Suyun altında nefes alamam. Denizin ortasında batmış küçük bir haleyı nasıl bulacağız?*

“Seni kiliseye kadar götürebilirim ama sadece oraya kadar. Elimi tuttuğun sürece.” Daniel gondolda ayağa kalkmasına yardımcı olmak için Luce’a sıcak elini uzattı. “Nefes almak bir sorun olmayacak. Fakat kilise hâlâ kutsal sayıldığından haleyı bana senin bulup getirmen gerekiyor.”

Daniel tişörtünü başının üzerinden çekip gondola attı ve vakit kaybetmeden pantolonuyla tenis ayakkabılarını çıkardı, dengesini rahatça kontrol edebiliyordu. Luce onu izliyordu, kendisinin de soyunması gerektiğini fark edene kadar içinde bir şeyin kıpırdandığını hissetti. Sonra botlarını, çoraplarını ve elinden geldiğince iffetli bir şekilde kot pantolonunu çıkardı. Daniel dengesini koruması için ona elini uzattı, onu izliyordu ama sandığı şekilde değil... Onun için endişeleniyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Luce kazağını çıkarıp Venedik lagününün ortasında duran gondolda iç çamaşırlarıyla donarak dururken onun kollarını ovuşturdu.

Luce bir kez daha ürperdi; soğuk, korku ve içinde anlaşılmaz bir ağırlık vardı. Ama gözlüğünü taktığında sesi cesur çıktı. “Tamam, hadi yüzelim.”

Tıpkı en son Sword & Cross'ta yüzdükleri gibi el ele tutuştular. Ayakları gondolun cilalı zemininden ayrılırken Daniel'in eli onu kendi kendine sıçrayamayacağı kadar yük-seğe çekti - ve suya daldılar.

Vücudu sandığı kadar soğuk olmayan suyun yüzeyini böldü. Açıkçası Daniel'a ne kadar yakın yüzerse etrafları da o kadar ısınıyor gibiydi.

Daniel parlıyordu.

Elbette. Luce suyun altındaki kilisenin ne kadar karanlık ve geçilmez olduğuna dair korkularını dile getirmek istememişti, fakat Daniel her zamanki gibi onu koruyordu. Daniel onun ziyaret ettiği birçok eski hayatında gördüğü ışıltılı parlaklığıyla haleye giden yolu onun için aydınlatıyordu. Işıltısı bulanık suya düşerek Luce'u içine aldı, karanlık gökyüzünde cesurca uzanan bir gökkuşağı kadar güzel ve şaşırtıcıydı.

El ele menekşe rengi ışığın içinde dibe doğru yüzdüler. Su ipeksi ve boş bir mezar kadar sakindi. Dört metre sonra denizin rengi koyulaştı ama Daniel'in ışığı etraflarındaki birkaç metreyi hâlâ aydınlatıyordu. Birkaç metre daha dibe daldıklarında kilisenin yüzeyi gözlerinin önünde belirginleşti.

Çok güzeldi. Okyanus onu korumuştı ve Daniel'in ışıltısının parlaklığı sessiz, eski taşlarının üzerine etkileyici menekşe rengi bir ışık yansıtıyordu. Su yüzeyinin üzerindeki kulelerin düz çatısında taştan aziz heykelleri sıralıydı. İsa'yı bazı havarileriyle tasvir eden yarı çürümüş mozaik panelleri vardı. Kalın bir yosun tabakasıyla kaplı olan her şeyde deniz hayatı hâkimdi: Küçük gümüş balıkları kilisenin odalarına girip çıkıyorlardı, deniz şakayıkları mucize tasvirlerin arasından fırlıyor gibiydi ve yılan balıkları eski Venedik bedenlerinin olduğu çatlaklardan kendilerini gösteriyorlardı. Daniel yanında kaldı ve onu takip ederek yolunu aydınlattı.

Luce kilisenin sağ tarafına doğru yüzüp kırık vitray pencerelerden içeri baktı, sürekli yüzeye, havaya olan uzaklığını kontrol edip duruyordu.

Beklediği üzere ciğerleri zorlanmaya başladı. Ama henüz yukarı çıkmaya hazır değildi. Mihraba benzeyen yere henüz varmışlardı. Dişlerini sıkıp biraz daha dayanmaya çalıştı.

Daniel'in elini tutup çapraz sahına yakın olan pencerelerden birinden içeri baktı. Başını ve omuzlarını içeri soktu, Daniel da içeriği aydınlatabilmek için kilisenin duvarına olabildiğince yaklaştı.

Çürümüş sıralar ve ikiye ayrılmış taş bir mihraptan başka bir şey göremiyordu. Gerisi gölgeliydi ve Daniel ona daha fazla ışık sağlamak için bundan daha fazla yaklaşılmazdı. Ciğerlerinin gerildiğini hissedince panikleli - ama sonra bir şekilde rahatladı ve sanki gerginlik ya da panik geri dönene dek yeterince zamanı varmış gibi hissetti. Sanki nefes alma eşikleri vardı ve Luce her şey iyice kötüye gitmeden önce birkaç tanesini geçebilirdi. Daniel kafasını sallayarak onu izledi, biraz daha dayanabileceğini anlamış gibiydi.

Eski bir pencerenin daha önünden geçti ve kilisenin batık köşesinde altına benzer bir şey ışıldadı. Daniel da bunu görmüştü, bu yüzden kilisenin içine girmemeye özen göstererek hemen Luce'un yanına doğru yüzdü. Halenin sadece ucu görünüyordu. Heykelin kendisi yerin çöken kısmının altında kalmış gibiydi. Luce biraz daha yakına gitti, ancak yüzünün önünde hava baloncukları oluşuyordu. Daha fazla bekleyemeyecekti. Ciğerleri yanıyordu. Daniel'a yukarı çıkmak için işaret etti.

Daniel kafasını salladı, Luce şaşkınlıkla yerinde sıçrayınca da onu tamamen kilisenin dışına çekip kollarının

arasına aldı. Ona kendisini iyi hissetmesine neden olan derin bir öpücük verdi ama...

Ama hayır, onu öpmüyordu. Ciğerlerine hava veriyordu.

Luce onun öpücüklerine şaşkınlıkla karşılık verdi ve tam patlayacaklarını sandığı sırada saf havanın ciğerlerine dolduğunu hissetti.

Sanki sonsuz bir hava kaynağı vardı ve Luce açgözlü bir şekilde alabildiğince oksijen almak istiyordu. Elleri birbirlerinin neredeyse çıplak vücutlarında gezinirken, zevk için öpüşüyormuş gibi tutku dolulardı. Luce durmak istemiyordu. Sadece sekiz günleri kalmıştı. En sonunda doyduğunu belirtircesine kafasını salladığında Daniel sırtarak geri çekildi.

Pencerenin küçük açıklığına geri döndüler. Daniel açıklığa doğru yüzüp durdu ve ısıltısının Luce'un yolunu aydınlatması için vücudunu o tarafa çevirdi. Luce yavaşça kıvrılarak pencereden içeri girdi, kilisenin içinde aniden üşüdü ve anlamsızca kendini klostrofobik hissetti. Bu tuhaftı çünkü katedral kocamandı: Tavanları elli metre yüksekliğindeydi ve tüm alan Luce'a aitti.

Belki de sorun buydu. Pencerenin öteki tarafında duran Daniel ona çok uzak görünüyordu. En azından Luce meleği - ve Daniel'in ısıltısını görebiliyordu. Altın haleye doğru yüzüp onu iki eliyle kavradı ve Daniel'in direktiflerini hatırlayarak bir direksiyonu çeviriyormuş gibi çevirdi.

Yerinden kıpırdamadı.

Luce haleyi daha sıkı kavradı. İleri ve geriye doğru sarsarken tüm gücünü kullanıyordu.

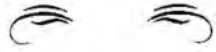
Hale sonunda hafifçe gıcırdayarak sola doğru bir santim kımıldadı. Luce onu hareket ettirmek için yeniden çabalarken bıkkınlıkla ağzından baloncuklar çıkardı. Tam yorgun düşmeye başladığı sırada hale gevşeyip döndü. Dönüp

baktığında Daniel'in yüzünde gurur dolu bir ifade belirdiğini fark etti ve bakışları birbirine kenetlendi. Luce haleyi yerinden çıkarmak için uğraşırken artık nefes almaya duyduğu ihtiyacı düşünmüyordu bile.

Haleyi yerinden çıkarıp eline aldı. Büyük bir sevinçle etkileyici ağırlığına hayran kaldı. Fakat Daniel'a göz attığında bakışlarının artık üzerinde olmadığını gördü. Daniel yukarıya, uzağa doğru bakıyordu.

Bir saniye sonra gitmişti.

DÖRT

Kör Pazarlık

Karanlıkta tek başına kalan Luce suda dikkatle ilerledi. Daniel neredeydi?

Saniyeler öncesine kadar Daniel'in ışığının onunla birlikte olup yolunu aydınlatığı meleğin battığı döşeme tahtalarındaki kratere doğru yüzdü.

Yukarı. Tek seçeneği buydu.

Ciğerlerindeki baskı hızla artarak vücudunun geri kalanına yayılıyor ve başının zonklamasına neden oluyordu. Su yüzeyi çok uzaktaydı ve Daniel'in ona üflediği hava artık tükenmişti. Yüzünün önünde elini bile göremiyordu. Düşünemiyordu. *Paniğe kapılamazdı.*

Çürümüş döşeme tahtalarından uzaklaştı ve katedrale girdiği bodrum penceresini bulmak için suda takla attı. Titreyen elleriyle bodrumun yapışkan duvarlarını yoklayarak dışarı açılan küçük açıklığı bulmaya çalıştı.

İşte.

Parmakları kalıntının dışına uzandı ve öteki taraftaki

ılık suyu hissetti. Karanlık açıklık Daniel orada ışıltısıyla yolunu aydınlatırken olduğundan daha ufak ve geçilmesi imkânsız görünüyordu. Ama burası tek çıkış yoluydu.

Haleyi beceriksizce çenesinin altına sıkıştırıp ileri doğru bir hamle yaptı, ardından vücudunu öteki tarafa itmek için dirsekleriyle binanın dışından güç aldı. Önce omuzları, sonra beli, sonra da...

Kalçasına bir ağırlı saplandı.

Sol ayağı sıkışmış, göremediği ve erişemediği bir şeye takılmıştı. Gözlerine yaşlar dolarken bıkkınlıkla haykırdı. Ağzından çıkan baloncukların yukarı - olması gerektiği yere - doğru yükselmesini, içinde kalan enerji ve oksijenin daha fazlasını beraberlerinde götürmesini izledi.

Vücudunun yarısı pencerenin dışında yarısı içeride kalan Luce dehşete kapılarak mücadele etmeye başladı. Keşke Daniel burada olsaydı...

Ama burada değildi.

Bir eliyle haleyi tuttu, diğer elini de dar pencereden içeri sokup ayağına erişmek için aşağı doğru götürdü. Parmaklarında soğuk, kaygan ve tanımlayamadığı bir şey hissetti. Bir parçası elinde kaldı, sonra da ufalandı. Ayağını takıldığı şeyden kurtarmaya çalışırken Luce tiksintiyle suratını buruşturdu. Görüş alanı bulanıklaşırken tırnakları etine batıyor ve tüm çabası yüzünden bileği acıyordu - sonra aniden ayağı gevşedi.

Bacağı kurtuldu ve dizi ufalanan duvara öylesine sert bir şekilde çarptı ki kesildiğine emindi, fakat önemi yoktu. Aceleyle vücudunun geri kalanını pencerenin öteki tarafına itti.

Özgürdü. Hale elindeydi.

Ama ciğerlerinde onu yüzeye çıkarabilecek kadar hava yoktu. Vücudu şiddetle titriyordu, bacakları yüzme emrine güçlükle yanıt veriyordu ve gözlerinin önünde siyah

kırmızı benekler belirmeye başlamıştı. Luce çimentonun içinde yüzmeye çalışıyormuş gibi kendini donuk hissediyordu.

Sonra inanılmaz bir şey oldu: Etrafındaki kara sular ısıltılı bir parlaklıkla aydınlandı ve bir yaz sabahı gibi ılık bir ışık etrafını sardı.

Bir el ona doğru uzandı.

Daniel. Luce bir elini onun güçlü avcuna uzatıp diğer eliyle de haleyı göğsüne bastırdı.

Suyun altında Daniel ile gökyüzüne doğru yukarı çıkarken gözlerini yumdu.

Bir saniye sonra yüzeye, kör edici ışığa çıktılar. Luce içgüdüsel bir şekilde ciğerlerine çekebildiği kadar hava çekti, ancak boğazından yükselen hırıltıya şaşırarak bir eliyle hava almasını kolaylaştıracakmış gibi boynunu tutarken, diğeriyle su altı gözlüğünü çıkarmaya çalışıyordu.

Ama çok tuhaftı. Vücudunun zihninin ona söylediği kadar havaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Başı dönüyordu, aniden güneşe çıktığı için sersemlemişti ancak tuhaf bir şekilde baygınlığın eşiğinde değildi. Aşağıda sandığı kadar uzun süre geçirmemiş miydi? Aniden nefesini tutma konusunda ustalaşmış mıydı? Luce bunu atlattığı için duyduğu atletik gururun rahatlık hissini tamamlamasına izin verdi.

Daniel'in elleri suyun altında onunkileri buldu. "İyi misin?"

"Sana ne oldu?" diye bağırdı Luce. "Neredeyse..."

"Luce," diyerek onu uyardı. "Şşşş."

Parmakları parmaklarında gezindi ve tek kelime etmeden haleyı ondan aldı. Ondan kurtulana kadar ne kadar ağır olduğunu fark etmemişti Luce. Fakat neden Daniel bu kadar tuhaf davranıyordu ve neden saklaması gereken bir şeymiş gibi haleyı ondan gizlice almıştı?

Tek yapması gereken onun menekşe rengi bakışlarını takip etmektir.

Daniel onu aniden yüzeye doğru çıkardığında, girdikleri yerden tamamen farklı bir yere çıkmışlardı. Luce daha önce batık katedrali ön tarafından gördüklerini fark etti - yeşilimsi gri kule uçları batık kulelerden yükseliyordu - ama şimdi bir zamanlar nefin olduğu yerde, kilisenin tam üzerindeydiler.

Kilisenin uzun nefinin ufalanan taş duvarlarını ayakta tutan iki uzun payandayla etrafları sarılmıştı. Kavisli payandalar yosundan kararmıştı ve cephenin kule uçları kadar yüksek değildi. Eğimli taş üstleri suyun yüzeyine çıkmıştı ve *bu* şu an Luce ile Daniel'in etrafını saran yirmi küsur Sürgün için kusursuz bir sıra oluşturunuyordu.

Luce onları fark edince - ten rengi trençkotlar, solgun tenler ve boş bakan gözlerden oluşan bir gruptu - şaşkınlığını dışa vurmamak için çabaladı.

"Merhaba," dedi içlerinden biri.

Shelby'nin erkek arkadaşıymış gibi yapan, sonra da Luce'un ebeveynlerinin arka bahçesinde meleklerle savaş açan Phil değildi bu sırnaşık Sürgün. Luce Sürgünlerin arasında onun yüzünü seçemiyor, sadece tanımadığı ve tanımak istemediği bir grup boş, huzursuz yaratık görüyordu karşısında.

Karar veremedikleri için Cennet'ten kovulmuş melekler olan Sürgünler Luce'dan başka taraf seçmeyi reddeden Daniel'dan bazı açılardan farklıydılar. Kararsızlıkları yüzünden Cennet'ten dışlanan ve Cehennem tarafından ruhların en hafif ışığı dışında hiçbir şey göremeyecekleri şekilde körlükle cezalandırılan Sürgünler berbat bir grup oluşturunuyordular. En sonuncusunda olduğu gibi korkunç ve boş gözlerle Luce'a bakıyorlardı, vücudunu göremiyor-

lardı ama ruhundaki bir şey nedeniyle onun *bedel* olduğunu hissediyorlardı.

Luce kendini korunmasız ve kapana kısılmış gibi hissetti. Sürgünlerin bakışları suyu soğuttu. Daniel ona biraz daha yaklaşıncı, yumuşak bir şeyin sırtına değdiğini hissetti. Kanatlarını suyun altında açmıştı.

Daniel'ın suyun altında serbest bıraktığı kanatlarının kıpırtısını hissetmiş gibi Luce'un arkasındaki bir Sürgün, "Kaçmaya çalışmanız akılsızlık olur," dedi. "Arkanıza bir kez bakmanız sayıca sizden üstün olduğumuza sizi ikna edecektir, ayrıca sadece bunlardan birine bakar." Trençkotunu aralayıp gümüş yıldız iğnesini gösterdi.

Sürgünler batık Venedik adasının taş kalıntılarına tüneyerek etraflarını sarmışlardı. Kibirli ve hastalıklı görünüyorlardı, bellerinden bağladıkları trençkotlarıyla kirli, tuvalet kâğıdı kadar ince kanatlarını saklıyorlardı. Luce ebeveynlerinin arka bahçesindeki savaştan dışı Sürgünlerin de erkekler kadar duygusuz ve acımasız olduklarını hatırlıyordu. Bu sadece birkaç gün önce olmuştu ama ona üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu.

"Bizi test etmeyi tercih ederseniz..." Sürgün tembel tembel oku eline alınca Daniel istemsizce ürperdi.

"Sessizlik." Sürgünlerden biri payandanın üzerinde doğruldu. Trençkot giymemişti, üzerinde uzun gri bir cüppe vardı ve başlığını indirip solgun yüzünü ortaya çıkarınca Luce şaşkınlıkla ona bakakaldı. Kilisede dua eden solgun yüzlü adam oydu. Bunca zamandır onun peşindeydi, rahibe söylediği her şeyi duymuştu. Onu buraya kadar takip etmiş olmalıydı. Renksiz dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ah," diye hırıldadı. "Halesini bulmuş."

"Bu sizi ilgilendirmez," diye bağırdı Daniel ama Luce onun sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Hâlâ sebebi-

ni bilmiyordu ancak Sürgünler Luce'u kendi meseleleri yapmaya kararlı görünüyorlardı. Günahlarından kurtulup Cennet'e dönmelerine yardımcı olacak bir güce sahip olduğuna inanıyorlardı, fakat Luce ebeveynlerinin arka bahçesinde olduğu gibi şimdi de onların mantığını anlamakta güçlük çekiyordu.

"Bize yalanlarıyla hakaret etme," diye gürledi cüppeli Sürgün. "Neyin peşinde olduğunuzu biliyoruz ve görevimiz sizi durdurmak."

"Mantıklı düşünmüyorsunuz," dedi Daniel. "Neler olduğunu göremiyorsunuz. Siz bile bunun olmasını istemez..."

"Lucifer'ın tarihi yeniden yazmasını mı?" Sürgünün beyaz gözleri Daniel ile Luce'un tam ortasına odaklandı. "Ah evet, aslına bakarsan bunu çok isteriz."

"Bunu nasıl söylersin? Her şey - dünya, şu an bildiğimiz haliyle benliklerimiz - ortadan kalkmış olacak. Tüm evren, tüm bilinçlilik yok olacak."

"Son altı bin yıldır sürdüğümüz yaşamın korunmaya değer olduğunu mu düşünüyorsun?" Lider gözlerini kısararak onlara baktı. "Ortadan kalkmamız daha iyi. Solmaya başlamadan önce bu kör varoluşun silinmesi daha iyi. Bir dahaki sefere..." Bir kez daha kör gözlerini Luce'a çevirdi ve Luce ruhuna odaklanan bu bakışları izlerken içinin dağlandığını hissetti. "Bir dahaki sefere Cennet'in azabına bu kadar bilinçsizce maruz kalmayacağız. Taht tarafından kabul edileceğiz. Kartlarımızı daha akıllıca oynayacağız." Kör bakışları Luce'un ruhunda oyalanırken gülümsedi. "Bir dahaki sefere yardımımıza yetişecek bir şey olacak."

"Hiçbir şey olmayacak, tıpkı şimdi olduğu gibi. Kenara çekil, Sürgün. Bu savaş senden daha büyük."

Cüppeli Sürgün yıldız iğnesine dokunarak sırtıttı. "Seni şimdi öldürmek çok kolay olurdu."

“Bir melek ordusu zaten Lucinda için savaşıyor. Lucifer’ı durduracağız ve bunu başardığımızda sizin gibi küçük meselelerle uğraşmak için zamanımız olacak Sür-günler Düşüş’ten bu yana yaptıkları her şeyin yanı sıra bu an yüzünden de pişman olacaklar.”

“Bir dahaki sefere Sür-günler yine kıza odaklanacaklar. Senin yaptığın gibi onun aklını çeceleğiz. Senin yaptığın gibi onu söylediğimiz her kelimeye inandıracacağız. Yön-temlerini inceledik. Ne yaptığını biliyoruz.”

“Aptallar!” diye bağırdı Daniel. “Bir dahaki sefere daha akıllı ve cesur olacağınızı mı sanıyorsunuz? Bu anı, bu ko-nuşmayı, bu muhteşem planı hatırlayacağınızı mı sanıyor-sunuz? Bu zamanda yaptığınız hataların aynısını tekrarla-maktan başka bir şey yapmayacaksınız. Hepimiz için aynı şey geçerli olacak. Sadece Lucifer önceki hatalarını hatırla-yacak. Arayışı sadece kendi isteklerine hizmet ediyor. Ru-hunun neye benzediğini herhalde hatırlıyorsunuzdur...” Sesi imalıydı. “Hiçbir şey göremiyor olsanız bile.”

Sür-günler tünedikleri yerden kalktılar.

Luce arkasındaki Sür-günlerden birinin kısık bir sesle, “Hatırlıyorum,” dediğini duydu.

“Lucifer en parlak melekti,” dedi bir diğeri geçmişe öz-lem duyarak. “O kadar güzeldi ki hepimizi kör etti.”

Luce onların engelleri konusunda hassas olduklarını fark etti.

“Kelime oyununa son verin!” diye bağırdı grubun lide-ri olan cüppeli Sür-gün. “Sür-günler bir dahaki sefer tekrar görecekler. Görme gücü bizi bilgelige götürecek ve bilge-lik de bizi Cennet’in Kapıları’na taşıyacak. Bedele çekici görüneceğiz. Kız bize rehberlik edecek.”

Luce ürperdi.

“Belki *hepimizin* ikinci bir şansı olur,” dedi Daniel

onlara. “Lucifer’ı durdurabilirsek... Sizin türünüzün de Cennet’te olmaması için hiçbir...”

“Hayır!” Cüppeli Sür-gün payandadan Daniel’in üzeri-ne atladı ve perişan haldeki kanatları ince bir dal gibi çıtır-dayarak açıldı.

Daniel’in kanatları belinin etrafında gevşedi ve kendini savunmak için sudan çıkarken haleyi Luce’un ellerine tu-tuşturdu. Cüppeli lider, yerinden fırlayıp sağ eliyle yum-ruk atan Daniel ile boy ölçüşemezdi.

Sür-gün altı metre geriye uçup taş gibi suyun yüzeyin-de sekti. Doğrulup payandanın üzerindeki yerine döndü. Solgun elini kaldırarak grubun geri kalanına havada top-lanmalarını işaret etti.

“Onun kim olduğunu biliyorsunuz!” diye bağırdı Da-niel. “Bunun hepimiz için ne demek olduğunu biliyor-sunuz. Varoluş tarihiniz boyunca ödleğe değil cesurca davranın.”

“Nasıl?” diyen Sür-gün ona meydan okudu. Cüppesi-nin eteklerinden su süzülüyordu.

Daniel kesik kesik solurken Luce’a ve suyun altında parlayan altın haleye baktı. Menekşe rengi gözlerinde bir an için panik dolu bir ifade belirdi - sonra Luce’un en son görmeyi umduğu şeyi yaptı.

Cüppeli Sür-günün ölü beyaz gözlerinin içine bakarak elini uzattı ve “Bize katılın,” dedi.

Sür-gün bir süre esrarengiz bir şekilde güldü.

Daniel yerinden kımıldamadı.

“Sür-günler sadece kendileri için çalışırlar.”

“Bunu açıkça belirttin. Kimse sizden kendinizi sözleş-meyle bağlamanızı istemiyor. Ancak doğru olan tek şeyin aksine uğraş vermeyin. Kendiniz de dahil olmak üzere herkesi kurtarmak için bu şansı değerlendirin. Lucifer’a karşı savaşımızda yanımızda olun.”

“Bu bir oyun!” diye bağırdı Sürgün kızlardan biri.
“Özgürlüğünü kazanmak için sizi kandırmak istiyor.”
“Kızı alın!”

Luce üzerine uçarak gelen cüppeli Sürgüne korkuyla baktı. Sürgün ona doğru yaklaştı, gözleri açlıkla kocaman açılırken ona uzattığı beyaz elleri titriyordu. Yaklaştı. Biraz daha yaklaştı. Luce çığlık attı...

Ama kimse onu duymadı, çünkü o sırada dünya *dalgalandı*. Hava, ışık ve atmosferdeki tüm parçacıklar bükülüp kırıldı, sonra büyük bir gök gürültüsü eşliğinde kendi içlerine doğru katlandı.

Yine aynı şey oluyordu.

Ten rengi trençkotlar ve kirli kanatların arasında gök yüzü koyu ve dumanlı bir griye büründü, tıpkı her şeyin titremeye başladığı Sword & Cross'un kütüphanesinde olduğu gibi. Bir zaman sarsıntısı daha. *Lucifer yaklaşıyordu*.

Büyük bir dalga başının üzerinden geçince Luce haleyı sıkıca kavrayıp başını suyun üzerinde tutmak için deli gibi çırpınmaya başladı.

Sol taraflarında büyük bir çatırtı duyulurken Daniel'in yüzünü gördü. Beyaz kanatları ona doğru süzülüyordu ama yeterince hızlı değildi.

Başı suyun altında kalmadan önce Luce'un gördüğü son şey ağır çekimde gibiydi: Kilisenin yeşilimsi gri kuleleri yavaşça üzerine doğru eğilmeye başladı. Kocaman gölgeleri üzerine düşerken büyük bir gümbürtü onu karanlığa gömdü.

Uyandığında bir dalganın üzerinde süzülüyordu: Bir su yatağının üzerindeydi.

Pencerelerde uçları kırmızı dantelle süslü perdeler asılıydı. Dantelin karışık desenlerinden içeri süzülen gri ışık alacakaranlığı vurguluyordu. Luce'un başı ağrıyor ve ayak

bileği zonkluyordu. Siyah ipek çarşafların üzerinde öteki tarafa doğru yuvarlandı - ve saçları dağınık, gözleri uyuklu sarışın bir kızla yüz yüze geldi.

Kız homurdandı ve aşırı makyajlı gözkapaklarını kırıştıtarak, “Ah,” dedi, Luce'un yanında uyanmaktan ötürü hiç de şaşkın görünmüyordu. “Dün gece kaç kadar dışarıda kaldık?” dedi İtalyanca. “Parti *çılğıncaydı*.”

Luce geriye doğru çekilince yataktan beyaz renkli yumuşak bir kilimin üzerine düştü. Oda büyük bir mağara gibiydi, soğuktu ve kötü kokuyordu, duvar kâğıtları griydi ve tam ortadaki geniş kilimin üzerinde iki kişilik kızaklı bir yatak vardı. Nerede olduğuna, buraya nasıl geldiğine, kimin bornozunu giydiğine, kızın kim olduğuna, önceki gece hangi partiye katıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Bir şekilde bir Duyurucunun içine mi düşmüştü? Yatağın ucunda zebra desenli bir tabure vardı. Gondolda bıraktığı giysileri - iki gün önce ailesinin evindeyken giydiği beyaz kazağı, eski kot pantolonu ve binici botları - güzelce katlanıp üzerine konmuştu. Gül kabartınası olan gümüş madalyonu - Daniel ile birlikte suya dalmadan önce botunun içine saklamıştı - ise komodinin üzerindeki ince camdan tepsinin içinde duruyordu.

Madalyonu boynuna takıp kotunu giymeye başladı. Yataktaki kız tekrar uykuya dalmıştı, yüzünü kapatan siyah ipek yastığın altından dağınık sarı saçları görülüyordu. Luce yüksek yatak başlığının etrafından bakınca uzaktaki duvarda bir şömine gördü. Şöminenin üzerinde düz ekran bir televizyon vardı, tam karşısında ise iki boş deri yatar koltuk dikkat çekiyordu.

Daniel neredeydi?

Yatağın karşısındaki çatlak Fransız kapılardan bir ses duyduğu sırada ikinci botunun fermuarını çekiyordu.

“Bu konuda pişman olmayacaksın, Daniel.”

Luce kapının tokmağını kavradı ve öteki tarafta onu buldu. Daniel oturma odasındaki zebra desenli iki kişilik kanepede, Sürgün Phil'in tam karşısında oturuyordu.

Daniel onun kapıda olduğunu görünce ayağa kalktı. Phil de yerinden doğrulup sandalyesinin yanında dikilmeye başladı.

Ellerini Luce'un yüzünde gezdiren Daniel bu haliyle hassas ve incinmiş görünüyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hale..."

"Hale bizde." Daniel yan odadaki geniş ahşap masanın üzerinde duran altın kenarlı büyük cam disk işaret etti. Masada oturan bir Sürgün yoğurt yiyordu, bir diğeri ise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde kapı girişinde duruyordu. İkisinin de yüzü Luce'a dönüktü ama ne yaptıklarını bildiklerini söylemek pek mümkün değildi. Luce onların yanındayken rahatsızlık duyuyor ve havada bir serinlik hissediyordu, fakat Daniel'in sakin tavrına güveniyordu.

"Kavgaya ettiğin Sürgüne ne oldu?" diye sordu Luce cüppeli solgun yaratığa bakınarak.

"Onun için endişelenme. Beni asıl endişelendiren *sen*sin." Yalnızlarmış gibi onunla şefkatli bir şekilde konuşuyordu.

Luce katedral suyun altında çökerken kulelerin üzerine düştüğünü hatırladı. Daniel'in kanatlarının her şeyin üzerine bir gölge düşürdüğünü anımsadı.

"Başıma büyük bir darbe aldın. Sürgünler seni sudan çıkarmama yardım ettiler ve dinlenebilmen için bizi buraya getirdiler."

"Ne zamandır uyuyordum?" diye sordu Luce. Hava kararıyordu. "Ne kadar vaktimiz kaldı?"

"Yedi gün, Luce," dedi Daniel kısık bir sesle. Luce za-

manın ellerinden akip gittiğini onun ses tonundan anlayabiliyordu.

"Burada daha fazla vakit kaybetmemeliyiz," dedi hem kendi hem de Daniel'in kadehini Campari isimli kırmızı bir içeceklerle tazelemekle meşgul olan Phil'e bakarak.

"Dairemi beğenmedin mi Lucinda Price?" dedi Phil ve postmodern oturma odasına ilk kez bakiyormuş gibi yaptı. Duvarlarda Jackson Pollock tarzı tablolar vardı ama Luce'un gözlerini alamadığı Phil'di. Teni hatırladığından daha solgundu ve boş bakan gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Ebeveynlerinin arka bahçesinde yırtık pırtık kanatlarıyla *yansımaları* havada tutuşunu, onu karanlık ve uzak bir yere götürmeye hazır olduğunu her hatırladığında içi ürperiyordu.

"Çok net göremiyorum elbette, fakat bana genç bayanların hoşuna gideceği tarzda dekore edildiği söylendi. Ne-filim dostun Shelby'yle ilk kez bir ölümünün tadına baktıktan sonra böyle bir zevk edineceğim kimin aklına gelirdi? Yatak odasındaki arkadaşım ile tanıştın mı? Çok tatlı bir kız; hepsi öyle."

"Gitmeliyiz." Luce Daniel'in gömleğini çekti.

Odadaki diğer Sürgünler ayağa kalktılar. "Bir içki için kalamayacağınıza emin misiniz?" diye sordu Phil ve üçüncü bir kadehe kiraz sıvısı içecekten doldurmak için harekete geçti.

Daniel duruma hemen müdahale edip kadehe içki yerine üzüm suyu doldurdu. "Otur, Luce," dedi kadehi Luce'a uzatarak. "Henüz gidemeyiz."

İkisi birden oturunca, "Erkek arkadaşın çok mantıklı," dedi Phil çamurlu botlarını mermer sehpaye sürterek. "Sabah Yıldızı'nı durdurma görevinizde Sürgünlerin size katılmasına karar verdik."

Luce Daniel'a doğru eğildi. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

“Evet, elbette,” diyerek Daniel yerine yanıt verdi Phil ve hızla diğer Sürgünlere başıyla işaret etti. “Onlara bir dakika verelim.”

Sürgünler Phil’in arkasında bir sıra oluşturup dairenin mutfağa açılan ahşap kapısı ardında gözden kayboldular.

Yalnız kalır kalmaz Daniel ellerini onun dizlerine koydu. “Dinle, onlardan hoşlanmadığını biliyorum...”

“Daniel, beni kaçırmaya çalıştılar.”

“Evet, biliyorum ama o zaman...” Duraksayıp Luce’un saçlarını okşadı ve karışmış olan kısmını parmaklarıyla açtı. “Seni Taht’a sunmanın eski ihanetlerini affettirebileceğini sanıyorlardı. Fakat şimdi oyun tamamen değişti, hem Lucifer’in yaptığı şey yüzünden... Hem de Sürgünlerin sandığının aksine laneti ortadan kaldırmaya çok yaklaştığın için.”

“Ne?” dedi Luce şaşkınlıkla. “Laneti ortadan kaldırmaya yaklaştığımı mı düşünüyorsun?”

“Daha önce hiç bu kadar yaklaşmadığını söyleyelim,” dedi Daniel ve Luce’un içinde anlam veremediği bir şey yükseldi. “Düşmanlarımızla mücadelemizde Sürgünlerin yardımını alırsak, asıl yapman gereken şeye odaklanabilirsin.”

“Sürgünlerin yardımı mı? Ama onlar bize tuzak kurdular.”

“Phil ile konuştuk. Bir noktada anlaşmaya vardık. Dinle Luce...” Odada yalnız olmalarına rağmen kolundan tutup ona fısıldadı. “Sürgünler yanımızdayken bize karşı daha az tehdit oluştururlar. Hoş olmadıkları doğru ama yalan söylemeyi beceremezler. Onlarla birlikteyken her zaman bulunduğumuz noktayı bileceğiz.”

“Neden onlarla birlikte olmamız gerekiyor?” Luce arkasındaki zebra desenli yastığa yaslandı.

“Silahlılar, Luce. Daha donanımlılar ve karşımıza çı-

kacak tüm gruplardan daha çok savaşçıya sahipler. Yıldız iğnelerine ve el emeklerine ihtiyaç duyacağımız bir an olabilir. Onlarla dost olmak zorunda değilsin ama çok iyi koruyuculardır ve söz konusu düşmanları olduğunda çok acımasızdırlar.” Arkasına yaslanıp sanki az önce nahoş bir şey uçup gitmiş gibi pencereden dışarı bakmaya başladı. “Ayrıca bu yarışta nasıl olsa bir ata sahip olacaklarına göre... Bu at bize olalım daha iyi.”

“Peki ya hâlâ bedel olduğumu düşünüyorlarsa?”

Daniel beklenmedik bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Hâlâ böyle düşündüklerine eminim. Çoğu böyle düşünüyor olmalı. Ancak bu eski hikâyedeki rolünü nasıl gerçekleştireceğine sadece sen karar verebilirsin. Sword & Cross’ta ilk öpüştüğümüzde başlattığımız şey neydi? İçindeki uyanış sadece ilk adımdı. Duyurucuların içinde geçirdiğin süre boyunca edindiğin tüm dersler seni silahlandırdı. Sürgünler bunları senden alamazlar. Hiç kimse alamaz. Üstelik...” Sırttı. “Ben yanımdayken kimse sana dokunamaz.”

“Daniel?” Üzüm suyundan bir yudum alıp boğazından inişini hissetti. “Bu eski hikâyedeki rolümü nasıl gerçekleştireceğim?”

“Hiçbir fikrim yok, fakat öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de.”

Mutfağın kapısı açıldı ve soluk yüzlü, neredeyse güzel denilebilecek bir kız girişte belirdi, sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. “Sürgünler beklemekten sıkıldılar,” dedi donuk bir ifadeyle.

Daniel zoraki bir şekilde kafasını sallayıp Luce’a baktı. “Onları buraya gönderebilirsin,” dedi kıza işaret ederek.

Luce’a yaklaşan Phil hariç diğer Sürgünler hızlı ve mekanik bir şekilde az önceki konumlarını aldılar. Yoğurt yiyen beceriksizce kaşığını plastik kutunun kenarına çarptı.

“Demek seni de ikna etti?” dedi Phil kanepenin koluna tüneyerek.

“Daniel size güveniyorsa, ben...”

“D         gibi. Bugünlerde ba lılık sözü veren Sürgünler son derece sadıktırlar. Bu tür seçimleri... Neyin tehlikede olduğunu anlayarak yaparız.” Seçim kelimesini dile getirirken sinir bozucu bir şekilde Luce’a doğru kafasını sallamı tı. “Bir grubun yanında olma kararını vermek çok önemlidir, öyle değil mi Lucinda Price?”

“Neden bahsediyor Daniel?” diye sordu Luce ama bildiğinden   pheleniyordu.

“Son zamanlarda herkesin merak ettiği şeyden,” dedi Daniel yorgun bir şekilde. “Cennet ve Cehennem arasındaki dengeden.”

“Binlerce yıl sonra nihayet tamamlanmak üzere!” Phil Luce ve Daniel’in karşısındaki sandalyeye çöktü. Luce’un onu hiç görmediği kadar heyecanlı görünüyordu. “Tüm melekler karanlık ya da aydınlığı seçtiği için geriye seçimini yapmayan tek bir melek kaldı...”

Seçimini yapmamış tek bir melek.

Luce’un zihninde bir anı belirdi: Shelby ve Miles ile Duyurucu aracılığıyla Las Vegas’a gittiği zamana dair. Eski yaşamındaki kız kardeşi Vera ile buluşmaya gitmişler ve bir IHOP’ta çok yakında bir hesap yapılacağını söyleyen Arriane ile kar ıla mı lardı. Ve Arriane bunun sonucunda tüm meleklerin ruhları hesaplanınca her şeyin tek bir meleğin vereceği karara ba lı olacağını söylemişti.

Luce bu kararsız meleğin Daniel olduğundan emindi.

Daniel sinirlenmi  bir halde Phil’in konuşmasını bitirmesini bekliyordu.

“Ve elbette bir de Sürgünler var.”

“Ne demek istiy rsun?” diye sordu Luce. “Sürgünler seçimlerini yapmadılar mı? Sizin hep Lucifer’in yanında olduğunuzu sanıyordum.”

“Bizden ho lanmadı ın için böyle d      rsun,” dedi Phil tamamen ruhsuzca. “Hayır, Sürgünlerin seçim yapması gerekmiyor.” Pencereden dışarı bakmak istemi  gibi ba ını çevirip içini çekti. “Bunun nasıl bir his olduğunu tahmin edebilir misin...”

“Yanlış kalabalığa nutuk atıyorsun Phil,” diyerek onun sözünü kesti Daniel.

“Bizim de sayılmamız gerekir,” dedi Phil aniden Daniel’a bir açıklama getirerek. “Tek istediğimiz kozmik dengede bizim de yerimizin olması.”

“Siz seçim yapamazsınız,” diye tekrarladı Luce anlayışlı bir tavırla. “Kararsızlı ınızın cezası bu değil mi?”

Sürgün kaskatı bir şekilde kafasını salladı. “Ve sonuç olarak varolu umuz kozmik denge için hiçbir şey ifade etmiyor.   mlerimizin de hiç önemi yok.” Ba ını e di.

“Bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyorsun,” dedi Daniel. “Ve Luce’la da bir ilgisinin olmadığı kesin. Zaman kaybediyoruz...”

“Saygısızlık yapma, Daniel Grigori,” dedi Phil. “Hepimizin hedefleri var. Kabul etsen de etmesen de amacını gerçekleştirmek için bize ihtiyacın var. Zhsmaelimli Kadimlere katılabilirdik. Bayan Sophia Bliss’in gözleri hâlâ senin üzerinde. Yanlış yolda olduğu doğru ama kim bilir... Senin başarısız olaca ın yerde o başarılı olabilir?”

“O halde neden onlara katılmadınız?” diye sordu Luce sertçe Daniel’ı savunarak. “En son arkadaşım Dawn’ı ka ırdı ınızda Sophia ile birlik olmada hiç sıkıntı ya amadınız.”

“O bir hataydı. O sırada Kadimlerin diğer kızı öldürdüğünü bilmiyorduk.”

“Penn.” Luce’un sesi titredi.

Phil’in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. “Affedilemez. Sürgünler masum birine asla zarar vermezler. Özellikle de öylesine iyi karakterli ve kibar birine.”

Luce Daniel'a bakıp Sürgünleri yargılama konusunda fazla aceleci olduğunu söylemek istedi, fakat Daniel Phil'e suratını asarak bakıyordu.

"Yine de dün Bayan Sophia ile buluştunuz," dedi Daniel.

Sürgün kafasını salladı.

"Cam bana altın daveti gösterdi," diye üsteledi Daniel. "Churchill Downs denen ölümlülerin yarış parkurunda Luce'un peşinden gitme fikrini görüşmek için onunla buluştunuz."

"Bu doğru değil." Phil ayağa kalktı. Daniel kadar uzun boylu olsa da sıska ve hastalıklı görünüyordu. "Dün Lucifer ile buluştuk. Kimse Sabah Yıldızı'ndan gelen bir daveti geri çeviremez. Sanırım Bayan Sophia ve arkadaşları da oradaydılar. Sürgünler onların pis ruhlarını sezdiler, fakat onlarla işbirliği içinde değiliz."

"Bekle," dedi Luce. "Dün Lucifer'la mı buluştunuz?" Cuma günü, yani Luce ve diğerlerinin Sword & Cross'ta Lucifer'in geçmişi silmesine engel olmak için kutsal emanetleri nasıl bulacaklarını tartıştıkları zaman. "Ama Duyuruculardan dönmüştük. Lucifer Düşüş'e geçmişti."

"Tam olarak sayılmaz," dedi Daniel. "Bu görüşme sen Duyurucudan döndükten sonra gerçekleşmiş olsa da Lucifer'in geçmişinde gerçekleşti. O hilkat garibesi kılığında senin peşine düştüğünde, hareket noktası bir buçuk gün sonraydı, senin hareket noktandan yüzlerce mil ötede."

Bu mantık beyninin zonklamasına neden olsa da Luce tek bir şeyden emindi: Phil'e güvenmiyordu. Ona dönerek sözlerini sürdürdü: "Demek bunca zamandır Lucifer'in geçmişi silme planından haberin vardı. Şimdi bize yardım etmeye söz verdiğin gibi ona da yardım edecek miydin?"

"Onunla buluştuk çünkü bizi çağırdığında gitmek zorundayız. Herkes gitmek zorundadır, tabii Taht hariç..."

Duraksadı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Lucifer'in çağrısına karşı koyabilecek herhangi bir yaşam gücü düşünmüyorum." Başını eğerek Luce'a baktı. "Karşı koyabilir misin?"

"Yeter," dedi Daniel.

"Ayrıca..." dedi Phil. "Bizden yardım istemedi. Sabah Yıldızı bizi dışladı. Dedi ki..." Gözlerini yumdu ve bir an için neredeyse sevimli olan normal, genç bir çocuk gibi göründü. "Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağını, meseleyi bizzat çözeceğini söyledi. Görüşme aniden bitti."

"Tam o sırada Lucifer Duyurucuda peşine takılmış olmalı," dedi Daniel Luce'a.

Luce'un o an midesi bulandı. Bill'in tünelde onu nasıl bulduğu aklına geldi... O kadar kırılgan ve yalnızdı ki. Onca zaman yanında yer alarak arayışında ona yardım etmesine sevinmişti. Sanki bir süre Bill de onunla birlikte olmaktan hoşlanmıştı.

Phil ruhunu inceliyormuş gibi boş gözlerini ona çevirdi. Bill'le geçirdiği onca zamanı her düşündüğünde ne kadar bocaladığını da hissedebiliyor muydu? Peki ya Daniel hissedebiliyor muydu?

Phil ona gülümsüyor sayılmazdı ancak her zamanki duygusuz görüntüsü de yoktu. "Sürgünler seni koruyacaklar. Çok fazla düşmanımız olduğunun farkındayız." Daniel'a baktı. "Terazi de harekete geçti."

Luce Daniel'a döndü. "Terazi mi?"

"Cennet için çalışıyorlar. Onlar sadece sıkıntı verirler, tehdit sayılmazlar."

Phil tekrar başını eğdi. "Sürgünler Terazi'nin... Cennet'ten kopmuş olabileceğine inanıyorlar."

"Ne?" dedi Daniel nefesi kesilerek.

"İçlerinde hızla yayılan türden bir kötülük var. Viyana'da arkadaşlarının olduğunu mu söylemiştin?"

“Arriane,” dedi Luce. “Anabelle ve Roland da orada. Tehlikedeler mi?”

“Viyana’da arkadaşlarımız var,” dedi Daniel. “Avalon’da da.”

“Terazi Viyana’ya doğru yayılıyor.”

Luce Daniel’in kanatlarını serbest bırakmaya başladığını gördü. Aniden serbest kalıp tüm ihtişamlarıyla odayı aydınlattılar. Kırmızı renkli içeceğini yudumlayan Phil bunu fark etmiş ya da önemsemiş gibi görünmüyordu. Diğer Sürgünlerin boş gözleri ise Daniel’in kanatlarına ezbere bir kıskançlıkla bakıyordu.

Yatak odasının Fransız kapıları açıldı ve Luce’un yatağı paylaştığı akşamdan kalma İtalyan kız yalınayak odadan çıktı. Daniel’a bakıp gözlerini ovuşturdu. “Vay canına, harika bir rüya!” diye mırıldanarak banyoya girdi.

“Bu kadar konuşma yeter,” dedi Daniel. “Eğer ordu söylediğin kadar güçlüyse, birliklerinin üçte birini Viyana’ya göndermek için ayır ve oradaki üç düşen meleş koru. Üçte birini de Cam’in ve iki düşen meleşin yanına Avalon’a gönder.”

Phil kafasını sallayınca oturma odasındaki iki Sürgün güçsüz kanatlarını açıp kocaman sinekler gibi açık pencereden dışarı çıktılar.

“Geriye kalan üçte birlik güç benim yönetimimde olacak. Size Dağ’a kadar eşlik edeceğiz. Şimdi havalanmamıza izin ver, yolda diğerlerine de haber veririm.”

“Tamam,” dedi Daniel hemen. “Hazır mısın Luce?”

“Gidelim.” Onu kollarına alabilmesi için sırtını Daniel’in omuzlarına yaklaştırdı, ardından pencereden atlayıp Venedik’in karanlık gökyüzüne doğru yükseldiler.

BEŞ

Binlerce Öpücük Derinde

Şafak sökmeden kısa bir süre önce yüksek dağdaki çöle indiler. Doğu ufkunda ışık yükseliyordu; pembe ve altın tonları toprak rengi bulutlara karışarak gecenin morluğunu dağıtıyordu.

Daniel Luce’u taş bir düzlüğe bıraktı, zemin en sert çöl makisini bile destekleyemeyecek kadar kuru ve affedilmezdi. Etraflarındaki uçsuz bucaksız çorak arazi yer yer karanlık vadilere dik bir şekilde iniyor, yer yer imkânsız açılarda sarımsı kahverengi büyük kayalarla yükseliyordu. Hava soğuk ve rüzgârlıydı, aynı zamanda öylesine kuruydu ki nefes kesiyordu. Luce, Daniel ve onlarla birlikte seyahat eden beş Sürgün taş platoya zar zor sığmıştı.

İnce kum Luce’un saçlarının arasına girerken Daniel kanatlarını onun etrafına sardı. “İşte buradayız.” Kulağa neredeyse saygılı geliyordu.

“Nerede?” Luce kulaklarını rüzgârdan korumak için beyaz kazağının yakasını yukarı çekti.

“Sina Dağı’nda.”

Kuru, kumlu bir nefes alan Luce altını ışıık doğuda-ki kumtaşı dağlarının üzerine uzanırken panoramik bir görüntü almak için etrafında döndü. “Tanrı Musa’ya On Emri burada mı verdi?”

“Hayır.” Daniel omzunun üzerinden birkaç yüz metre güneyde geçit vermez bir arazide ilerleyen bebek boyutundaki sırt çantalıları işaret etti. Soğuk, seyrek çöl havası seslerini taşıyordu. Kahkahaları sessiz dağ zirvelerinde türkütücü bir şekilde yankılanıyordu. İçlerinden biri mavi renkli plastik bir su şişesini gökyüzüne doğru kaldırmıştı. “Musa On Emri *orada* aldı.” Kollarını açıp durdukları kayalardan oluşan küçük daireye baktı. “Meleklerden bazıları burada durup o anı izledi. Gabbe, Arriane, Roland, Cam...” Kayanın üzerinde meleklerin durduğu bir noktayı, sonra başka bir noktayı işaret etti. “Ve birkaç kişi daha.”

“Peki ya sen?”

Daniel ona doğru dönüp gövdeleri birbirlerine değene dek üç adım attı, ayakları onunkilerin üzerindeydi. “Tam olarak...” Onu öptü. “Buradaydım.”

“Nasıl bir şeydi?”

Daniel başını çevirdi. “İnsanla yapılan ilk resmi anlaşmaydı. Ondan önce anlaşmalar sadece Tanrı ile meleklerin arasında olurdu. Meleklerden bazıları ihanete uğramış gibi hissetti ve bunun bazı şeylerin doğal akışını bozduğunu düşündü. Diğerleri ise buna bizim sebep olduğumuzu ve bunun doğal bir süreç olduğunu düşündü.”

Gözleri bir an için menekşe rengiyle parıladı. “Diğerleri de yolda olmalı.” Dönüp doğuda yükselen ışığın kara silüetlerini aydınlatığı Sürgünlere baktı. “Onlar gelene kadar nöbet tutar mısınız?”

Phil başını eğince diğer dört Sürgün onun arkasında durdu, kirli kanatlarının yıpranmış uçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Daniel pelerinin içine uzanan bir sihirbaz gibi sağ eliyle sol kanadını çekip vücudunu kapattı.

“Daniel?” dedi Luce ona biraz daha yaklaşarak. “Ne oldu?”

Dişlerini sıkarak Daniel kafasını salladı, sonra irkildi ve acıyla haykırdı.

Luce daha önce böyle bir şeye tanık olmamıştı. “Daniel?” dedi gergin bir ses tonuyla.

Daniel rahatlayıp kanadını tekrar uzattığında sağ elinde beyaz ve ışıltılı bir şey tutuyordu. “Bunu daha önce yapmazdım.”

Kumaş parçasına benziyordu, ipek kadar pürüzsüz ama sertti. Otuz santim uzunluğunda ve on santim genişliğindeydi, serin rüzgârda titriyordu. Luce onun elinde tuttuğu şeye baktı. Daniel *kanadından* bir parça mı koparmıştı? Korkuyla haykırıp düşünmeden ona doğru atıldı. Bu bir tüydü!

Daniel’in kanatlarına bakıp onların aralarına sokulurken teker teker tüylerin bir araya gelmesinden oluşuklarını unutmıştı. Luce oluşumlarının her zaman gizemli ve uhrevi olduğunu düşünmüştü, Tanrı’nın rüyalarının ürünüydü. Gerçi bu Luce’un daha önce gördüğü hiçbir tüye benzemiyordu: Geniş, sık tüylü ve Daniel’in içinde dolaşan güçle canlıydı.

Parmaklarının arasında tutarken Luce bunun dokunduğu en yumuşak ve en dayanıklı şey olduğunu fark etti... Ve en güzel... Ta ki Daniel’in tüyü koparttığı yerden akan kanı görene kadar.

“Neden böyle bir şey yaptın?” diye sordu.

Daniel tüyü Phil’e verdi ve Sürgün tereddüt etmeksizin tüyü trençkotunun yacasına soktu.

“Bu bir tüy,” dedi Daniel endişesiz bir halde kanadının kanlı kısmına bakarak. “Diğerleri tek başlarına buraya varırlarsa, Sürgünlerin dostumuz olduğunu anlayacaklar.”

Luce'un endişeden kocaman açılmış gözlerini fark etti. "Benim için endişelenme. İyileşeceğim. Gel..."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Luce.

"Güneş doğmak üzere," dedi Daniel ve Phil'den küçük deri bir omuz çantası aldı. "Açlıktan ölmek üzere olduğuna eminim."

Luce farkında bile değildi ama gerçekten acıkmıştı.

"Diğerleri gelmeden önce biraz yalnız kalabiliriz."

Yere indikleri alanın aşağısında küçük bir çıkıntıya uzanan düz, dar bir patika vardı. El ele engembeli dağdan aşağı inmeye başladılar, patika yürünemeyecek kadar dikleşince Daniel ona yanaştı ve kanatlarını toplayıp yerden biraz yükselmelerini sağladı.

"Yürüyüşe çıkanları alarına geçirmek istemeyiz," dedi. "Dünya'nın birçok yerinde insanlar mucizeleri, melekleri görmek istemezler. Bizi uçarken görürlerse, gözlerinin onları oyuna getirdiğine inanırlar. Ama böyle bir yerde..."

"İnsanlar mucizeleri görürler," diyerek onun sözlerini tamamladı Luce. "Çünkü görmek istiyorlar."

"Doğru. Ve görmek merakı neden olur."

"Ve merak da..."

"Belaya." Daniel hafifçe güldü.

Luce sırtına engel olamadı ve en azından bir süreligine bu durumun tadını çıkardı çünkü Daniel sadece onun mucizesiydi.

Hiçliğin kalbinin ortasında uzanan küçük düzlükte yan yana oturdular, granit kaya onları rüzgârdan ve kabuklu kayaları gagalayarak ilerleyen açık kahverengi bir keklik dışında tüm gözlerden koruyordu. Luce'un kayanın ötesinde gördüğü manzara insanın hayatını değiştirebilecek türdendi: Bir dizi dağ sıralanıyordu, kiminin zirvesi gölgedeydi, kimininkine ise ışık vuruyordu ve güneşin pembe

ufkun üzerinde yükseldiği her saniye hepsi daha parlak bir şekilde ışıldıyordu.

Daniel çantanın fermuarını açıp içine baktı, ardından gülerek kafasını salladı.

"Komik olan ne? Orada ne var?" diye sordu Luce.

"Venedik'ten ayrılmadan önce Phil'den dolaptan birkaç şey almasını istemiştım. Besleyici bir yemek hazırlama işini kör bir Sürgüne bırakırsam olacağı buydu." Çantanın içinden bir kutu kırmızıbiberli Pringles, kırmızı paketli Maltesers, bir avuç dolusu mavi folyoya sarılı Baci çikolatası, bir kutu Daygum, birkaç şişe diyet soda ve birkaç paket toz espresso çıkardı.

Luce kahkaha atmaya başladı.

"Bunlar sana yeter mi?" diye sordu Daniel.

Luce ona sokulup ağzına birkaç tane çikolata attı, ardından gökyüzünün doğusunun daha da pembeleşip altın rengine bürünmesini ve güneş uzaktaki zirvelerle vadilere ulaşırken göğün açık maviye dönmesini izledi. Işık dağın yarıklarına tuhaf gölgeler düşürüyordu. Önce bazılarının Duyurucu olduklarını sandı ama sonra yanıldığını fark etti - bunlar sadece ışığın değişmesiyle oluşan gölgelerdi.

Tuhaf. Haftalar boyunca gözlerinin önünde sık sık belirmişlerdi, bakışlarını her çevirdiğinde bir tanesinin karanlık bir köşede titreyerek onu çağırıldığını görüyordu. Şimdi ise ortadan kaybolmuş gibiydiler.

"Daniel, Duyuruculara ne oldu?"

Daniel çıkıntıya yaslanıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Lucifer'la birlikteler. Onlar da Düşüş'ün bir parçası," dedi.

"Ne?"

"Bu daha önce hiç olmadı. Duyurucular tarihe aittir. Onlar önemli olayların gölgesidirler. Düşüş'le orta-

ya çıktılar, Lucifer bu oyununu harekete geçirince de oraya geri çekildiler.”

Luce hayal etmeye çalıştı: Kocaman karanlık bir dairenin etrafını saran, güneş lekeleri gibi unutulmuşluğun yüzünü yalayan milyonlarca titrek ve yapışkan gölge.

“Bu yüzden buraya Duyurucu yerine uçarak gelmek zorunda kaldık,” dedi.

Daniel kafasını sallayıp ağzına bir tane Pringles attı, bu bir şeyler yeme ihtiyacından çok ölümlülerin arasında çok fazla vakit geçirmesinin verdiği bir alışkanlıktı. “Biz geçmişten döndükten kısa bir süre sonra gölgeler kayboldu. Şu an içinde bulunduğumuz an - Lucifer’ın ilk adımından bu yana dokuz günlük zaman dilimi - belirsizlik dönemi. Bu dönem tarihin geri kalanından koptu ve başarısız olursak tamamen yok olacak.”

“Bu tam olarak ne demek oluyor? Yani Düşüş?”

“Başka bir boyut, tarif edebileceğim bir yer değil. Lucifer’dan ayrıldıktan sonra seni yakaladığımda ona yakındık ama yine de oldukça uzaktaydık.”

“Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama...” Dağa düşen gölgelerin sakinliğini izledi. “Onları özlüyorum. Duyurucular benim geçmişle olan bağımı.”

Daniel onun elini tutup gözlerinin içine baktı. “Geçmiş barındırdığı tüm bilgiler ve bilgelik nedeniyle önemli. Fakat içinde kaybolabilirsin. Şimdiki zamanı yaşarken geçmişin bilgisini elinde tutmayı öğrenmelisin.”

“Ama artık gittiklerine göre...”

“Artık gittiklerine göre bunu kendin yapabilirsin.”

Luce kafasını salladı. “Nasıl?”

“Bir bakalım,” dedi Daniel. “Ufkun yakınındaki nehri görüyor musun?” Çölün zemininde kıvrılan belli belirsiz maviliği işaret etti. Luce’un gözlerinin görebileceği en uzak noktadaydı.

“Evet, sanırım görebiliyorum.”

“Zamanın farklı dönemlerinde buraya yakın bir yerde yaşadım ama bir keresinde birkaç yüz yıl önce burada yaşarken Oded ismini verdiğim bir devem vardı. Yeryüzündeki en tembel yaratıktı. Onu beslerken uykuya daldı, çay içmek için onunla en yakındaki Bedevi kampına varmak ise mucize sayılırdı. Fakat o hayatta seninle ilk karşılaştığımda...”

“Oded koşmaya başladı,” dedi Luce hiç düşünmeden. “Beni çiğneyeceğini sandığım için çığlık atmıştım. Sen de onun hiç böyle hareket ettiğini görmediğini söylemiştin.”

“Evet,” dedi Daniel. “Seni sevmişti.”

Durup birbirlerine baktılar, sonra Luce’un ağzının açık kaldığını gören Daniel kahkaha atmaya başladı.

“Yaptım!” diye bağırды Luce. “Tam şuradaydı, hafızamda, benim bir parçam. Sanki dün olmuş gibi. Düşünmeden aklıma geldi!”

Mucizeviydi. Lucinda Daniel’in kollarında her öldüğünde kaybolan tüm o hayatlara dair hatırladıkları şeyler bir şekilde ona geri dönüyordu, tıpkı Luce’un her defasında Daniel’a giden yolu bulması gibi.

Hayır. *Luce* onlara giden yolu buluyordu.

Duyuruculardaki arayışından sonra açık kalan bir kapı gibiydi bu. Moskova’dan Helston’a ve Mısır’a kadar tüm anıları onunla birlikte kalmıştı. Ve çok daha fazlası hafızasında belirliyordu.

Aniden kim olduğunun farkına vardı. O sadece Thunderbolt, Georgia’dan Lucinda Price değildi... O daha önce olduğu tüm kızlardı... Bir tecrübe, hata, başarı ve her şeyden önemlisi sevgi alışımıydı.

O Lucinda’ydı.

“Çabuk,” dedi Daniel’a. “Bir tane daha yapabilir miyiz?”

“Pekâlâ, başka bir çöl hayatına ne dersin? Seni bulduğumda Serengeti’de yaşıyordun. Uzun boylu ve uzun bacaklıydın, köydeki en hızlı koşucu sendin. Bir gün Roland’ı ziyaret etmek için köyün yakınından geçerken geceyi geçirmek için en yakın akarsuyun kenarında durdum. Diğer adamlar benden hiç hoşlanmıyorlardı ama...”

“Ama babam deri çantadaki bıçak karşılığında sana üç zebra derisi verdi!”

Daniel sırttı. “Sağlam pazarlık yapmıştı.”

“Bu inanılmaz,” dedi Luce, neredeyse nefesi kesilmişti. Kim bilir haberinin bile olmadığı daha neler biliyordu? Ne kadar geriye gidebilirdi? Dönüp Daniel’a baktı ve dizlerini göğsüne doğru çekip alınları birbirine değene dek ona doğru eğildi. “Geçmişimiz hakkında her şeyi hatırlıyor musun?”

Daniel’ın gözlerinin kenarları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Bazen olayların sırasını karıştırıyorum. Kabul etmeliyim ki tek başıma geçirdiğim uzun dönemleri hatırlamıyorum, fakat yüzüne her bakışımı, dudaklarından her öpüşümü, seninle olan tüm anlarımı hatırlıyorum.”

Luce Daniel’ın öne doğru eğilip onu öpmesini beklemedi. Aksine dudaklarını onunkilere dokundurup şaşkınlığının tadını çıkardı, onu kaybederken hissettiği tüm acıları dindirmek istiyordu.

Daniel’ı öpmek mutluluk verici bir şekilde yeni ve oldukça tanıdıktı, rüya gibi gelen bir çocukluk hatırasının tavan arasındaki eski bir kutuda bulunan fotoğrafik kanıtı gibiydi. Luce bir hangar dolusu muazzam fotoğrafı keşfetmiş ve tüm o gömülü anlar ruhunun derinliklerinde esir oldukları yerden serbest bırakılmış gibi hissediyordu.

Şu an onu öpüyordu ama tuhaf bir şekilde *o zamanda* da onu öpüyordu. Neredeyse aşklarının tarihine dokunabilir, tadını dilinde hissedebilirdi. Dudakları dudaklarının

üzerindeyken ve Daniel kollarını beline dolamışken, nefesi daha önce paylaştıkları her bir öpücüğün, daha eski ve buna benzer her bir öpücüğün izini sürüyordu. Dilini dişlerine dokundurunca her biri baş döndürücü olan pek çok öpücüğü anımsadı. Elini sırtında gezdirince şimdi olduğu gibi yüzlerce ürperti hissetti. Ve gözleri açılıp kapanınca birbirine giren kirpiklerinin arasından onu görmek binlerce öpücük derindi.

“Daniel.” Sürgünlerden birinin düz sesi Luce’un hayatının sona ermesine neden oldu. Solgun çocuk yukarıda durmuş yaslandıkları yüksek kayadan aşağı doğru onlara bakıyordu. Neredeyse saydam olan gri kanatlarının arasından Luce gökyüzünde süzülen bir bulut gördü.

“Ne oldu, Vincent?” dedi Daniel ayağa kalkarak. Düşüş’ten önce Cennet’te birlikte geçirdikleri sürede Sürgünlerin isimlerini öğrenmiş olmalıydı.

“Böldüğüm için beni affet,” dedi Sürgün Luce’un kızaran yanaklarına bakmayı kesecek nezaketi göstermeksizin. Neyse ki göremiyordu.

Luce hemen ayağa kalkıp kazağını düzeltti ve yanan yanaklarına soğuk ellerini bastırdı.

“Diğerleri geldiler mi?” diyerek yukarı seslendi Daniel. Sürgün hareketsizce durdu. “Tam olarak sayılmaz.”

Daniel sağ elini Luce’un beline koydu ve kanatlarını hafifçe bir kez çırparak bir ölümlünün dimdik merdivenleri bir defada çıkmasına benzer şekilde yirmi beş metrelik dikey kayanın üzerine çıktı. Ani yükselişlerinin etkisiyle Luce midesinde bir boşluk hissetti.

Luce’u taş düzlüğe bırakan Daniel arkasını döndüğünde onlara eşlik eden beş Sürgüne bir kişinin daha katıldığını gördü. Altıncı Sürgünü görünce irkildi ve kanatları korkuyla seğirdi.

Çocuk ufak tefekti, ince yapılı ve koca ayaklıydı. Baş

yeni tıraş edilmişti. Sürgünler ölümlülerin yıllarıyla yaş-lansaydı en fazla on dört yaşında olabilirdi. Biri onu döv-müştü. Hem de çok kötü.

Yüzü ard arda taş duvara çarpılmış gibi soyulmuştu. Dudağı öyle bir kanıyordu ki parlak kan dişlerini kapla-mıştı. Luce önce onun kan olduğunu anlamadı çünkü Sürgünlerin kanı kırmızı değil soluk griydi.

Çocuk titriyor, kayaya yüzükoyun uzanıp diğerlerinin onunla ilgilenmesine izin verirken Luce'un anlayamadığı bir şeyler fısıldıyordu.

Birkaç yerinden yırtılan ve kollarından biri eksik olan kirli trençkotunu çıkarmak için onu kaldırmayı denediler. Ama Sürgün öylesine şiddetli bir şekilde bağırdı ki Phil bile merhamet gösterip çocuğu tekrar yere yatırdı.

"Kanatları kırılmış," dedi Phil ve Luce o an bunu fark etti, kirli kanatları doğal olmayan bir şekilde arkasında yere saçılmıştı. "Nasıl geri dönebildiğini bilmiyorum."

Daniel önünde diz çöküp çocuğun yüzünü güneşten korudu. "Ne oldu Daedalus?" Elini Sürgünün omzuna koyunca çocuk sakinleşir gibi oldu.

"Bu bir tuzak," dedi Daedalus boğuk bir sesle trençko-tunun yakasına kül rengi kanını sıçratarak.

"Ne tuzağı?" diye sordu Vincent.

"Kimin tarafından kuruldu?" diye sordu Daniel.

"Terazi. Kutsal emaneti istiyor. Viyana'da... Arkadaşla-rını bekliyor. Büyük bir orduyla."

"Ordu mu? Şimdi de meleklerle karşı açık bir şekilde savaş mı ilan ediyorlar?" Daniel şaşkınlıkla kafasını salladı. "Ama yıldız iğneleri olamaz."

Daedalus'un beyaz gözleri acı dolu bir ifadeyle koca-man açıldı. "Bizi öldürmez. Sadece işkence eder..."

"Terazi'yle mi savaştın?" Daniel hem korkmuş hem de etkilenmiş görünüyordu. Luce hâlâ Terazi'nin ne olduğu-

nu anlayamamıştı, onu Cennet'in dünyaya doğru eğilen karanlık bir uzantısı olarak hayal etti. "Ne oldu?"

"Karşı koymaya çalıştım. Sayıca üstünler."

"Peki ya diğerleri, Daedalus?" Phil'in sesi hâlâ duygu-suz çıkıyordu, fakat Luce onun sesinde ilk kez belli belir-siz de olsa bir şefkat tınısı sezdiğinden emindi.

"Franz ve Arda..." Çocuk sanki kelimeler canını yakı-yormuş gibi konuşuyordu. "Buraya doğru geliyorlar."

"Peki ya Calpurnia?" diye sordu Phil.

Daedalus gözlerini kapatıp olabildiğince hafifçe kafası-nı salladı.

"Meleklerle ulaştılar mı?" diye sordu Daniel. "Arriane, Roland, Annabelle? Onlar güvendeler mi?"

Sürgünün gözkapakları titreyerek kapandı. Luce arka-daşlarından hiç bu kadar uzakta hissetmemişti kendini. Arriane, Roland ve diğer meleklerden herhangi birine bir şey olduysa...

Phil Daniel'in yanına gidip yaralı çocuğun yanına eğil-di. Daniel Phil'e yer açmak için geri çekildi. Phil trençko-tunun içinden uzun, kör bir yıldız iğnesini yavaşça çekip çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdı Luce ve hemen ağzını kapattı. "Yapamazsın..."

"Endişelenme, Lucinda Price," dedi Phil ona bakmak-sızın ve Daniel'in geri getirdiği siyah renkli deri çantadan küçük bir şişe diyet soda çıkardı. Dişlerini kullanarak şişe-nin kapağını açtı, ardından yıldız iğnesini yavaşça şişenin dar ağzından içeri soktu. İğne sodayla temas edince tısladı. Phil içinden dumanlar çıkan şişeyi elinde tutmaya devam ederken suratını buruşturdu. Bayıltıcı tatlı bir koku etrafa yayıldı ve soda parlak gümüşü bir renk almaya başlayınca Luce'un gözleri kocaman oldu.

Phil yıldız iğnesini şişeden çıkarıp temizlemek istemiş

gibi dikkatle dudaklarının arasından geçirdikten sonra pal-tosunun içine soktu. Dudaklarında bir an gümüşü bir ışıltı belirdi, ta ki yalayıp temizleyene dek.

Sürgünlerden birine, sarı atkuyruğu sırtının yarısına dek inen bir kıza işaret etti. Kız ruhsuz bir şekilde yanına gidip Daedalus'un başını kayadan birkaç santim yükseğe kaldırdı. Çocuğun kanayan dudaklarını bir eliyle dikkatle aralayan Phil gümüşü sıvıyı onun boğazına döktü.

Yutkunup öksürürken yüzü kasılan Daedalus çok geç-mededen tamamen düzeldi. İçmeye, sıvıyı midesine indir-meye başladı, şişenin dibine varınca da ağzını şapırdattı.

"O ne?" diye sordu Luce.

"İçcekte kimyasal bir bileşim var," diye açıkladı Dani-el. "Ölümlülerin düşük kalorili tatlandırıcı adını verdikleri ve bilim adamlarının icat ettiğine inandıkları tatsız bir ze-hir. Aslında eski ve Cennet'e ait bir madde... Yıldız iğne-sinin alaşımında bulunan bir panzehirle birleştiğinde me-lekler için iyileştirici bir iksire dönüşüyor. Bunun gibi kü-çük rahatsızlıklar için."

"Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var," dedi sarışın kız. "Ama uyandığında yenilenmiş olacak."

"Gitmek zorunda olduğumuz için bizi bağışlayın," dedi Daniel ayağa kalkarak. Beyaz kanatlarını taş zeminin üzerinde sürükledi, sonra omuzlarını dikleştirip onları iki yana açtı. Luce'a elini uzattı.

"Arkadaşlarının yanına git," dedi Phil. "Vincent, Oli-anna, Sanders ve Emmet size eşlik edecek. Deadalus ka-natlarını kullanmaya başladığında size ve diğerlerine katı-lacağım."

Dört Sürgün öne çıkıp emir bekliyormuş gibi Luce ve Daniel'in önünde eğilerek selam verdiler.

"Doğu'ya uçacağız," dedi Daniel. "Karadeniz'in üze-

rinden kuzeye, sonra da batıya doğru dönüp Moldova'nın üzerinden geçeceğiz. Oradaki rüzgârın hızı daha sakın."

"Peki ya Gabbe, Molly ve Cam?" diye sordu Luce.

Daniel uyuyan Sürgüne bakmayı kesip kafasını kaldıran Phil'e göz attı. "Birimiz burada kalıp nöbet tutar. Arkadaş-larınız varırsa Sürgünler haber verirler."

"Tüy sen de mi?" diye sordu Daniel.

Phil trençkotunun yakasının düğme deliğine soktuğu kabarık beyaz tüyü göstermek için döndü. Rüzgârda ışı-l-dayıp uçuşan tüyün parlaklığı Sürgünün solgun tenine kı-yasla büyük bir tezat oluşturunuyordu.

"Umarım onu kullanacak sebebin olur." Daniel'in söz-leri Luce'un ürkmesine neden oldu, çünkü bu Avalon'daki meleklerin de Viyana'daki melekler kadar tehlikede oldu-ğu anlamına geliyordu.

"Bize ihtiyaçları var, Daniel," dedi Luce. "Gidelim."

Daniel ona içten ve minnettar bir bakış attı. Sonra te-reddüt etmeksizin onu kollarının arasına aldı. Haleyi bir-birlerine kenetledikleri parmaklarının arasında tutarken, Daniel dizlerini kırıp gökyüzüne yükseldi.

ALTI

Yetersiz Olmak

Viyana'da yağmur çiseliyordu.

Şehri saran sis bulutu Daniel ve Sürgünlerin gece tamamen çökmeden önce geniş binanın saçaklarını görmelerini imkânsızlaştırmıştı.

Muhteşem bakır kubbeyi ilk Luce gördü, sisin içinde deniz yeşili parlıyordu. Daniel onu bakır çatının yağmur suyunun toplandığı, alçak mermer bir korkuluğun çevirdiği düzlüğe bıraktı.

"Neredeyiz?" diye sordu Luce altın sırmalı püsküllerle süslenmiş kubbeyi süzerek, çiçek desenli oval pencereleri bir meleğin kollarında olmadıkça ölümlülerin göremeyeceği kadar yüksekti.

"Hofburg Sarayı." Daniel taş bir su oluğunun üzerinden atlayıp çatının kenarında durdu. Beyaz mermer korkuluğa değen kanatları donuk görünmesine neden oluyordu. "Bir zamanlar Viyanalı imparatorların ve kralların, şimdi de başkanların evi."

"Arriane ve diğerleri burada mı?"

"Sanmam," dedi Daniel. "Ama onları aramaya başlamadan önce plan yapmak için güzel bir yer."

Kubbenin ötesinde yer alan labirenti andıran ek yapılar sarayın geri kalanını oluşturuyordu. Bazıları on kat aşağıda gölgeli avluların etrafında karelere bölünüyor, bazıları ise uzun, aşılması zor ve düz bir şekilde sisin içinde Luce'un gözlerinin göremeyeceği kadar geniş bir alana yayılıyordu. Bakır çatının farklı bölümleri sanki farklı dönemlerde eklenmiş, farklı dönemlerin yağmurlarında paslanmış gibi farklı yeşil tonlarında - kimi asit yeşili, kimi deniz yeşili - parlıyordu.

Sürgünler kubbenin etrafına dağıldılar, bir kısmı sarayın çatısını lekeleyen isten kararan alçak bacalara sırtlarını verdi, bir kısmı ise çatının tam ortadan yükselen kırmızı beyaz renkli Avusturya bayrağını taşıyan sancığın önüne dizildi. Daniel'in yanında duran Luce kendini onun ve mermer bir heykelin arasında buldu. Şövalye başlığı takmış ve elinde uzun altın bir mızrak taşıyan bir savaşçıyı temsil ediyordu. Şehre doğru bakan heykelin bakışlarını takip ettiler. Her şey duman ve yağmur kokuyordu.

Viyana pusun ve sisin altında milyonlarca Noel ışığı gibi parlıyordu. Tuhaf arabalar ve şehir hayatına Luce'dan daha alışkın olan hızlı yürüyen yayalarla doluydu. Uzakta dağlar görülüyordu ve Tuna Nehri güçlü kolunu şehrin eteklerine dolamıştı. Daniel ile aşağı bakarken Luce daha önce burada bulunmuş gibi hissetti. Ne zaman olduğundan emin değildi ama sık sık yaşadığı dejavu hissi içini sarımsı.

Sarayın aşağısındaki meydanda bulunan tenteli Noel tezgâhlarındaki hafif koşuşturmayı, kırmızı ve yeşil sokak lambalarında titreyen mumları, birbirlerini kovalayan tekerlekli tahta köpekleri çeken çocukları izledi. Sonra oldu:

Kırmızı renkli kadife saç kurdelelerini Daniel'in bir kere-sinde buraya getirdiğini küçük bir memnuniyetle anımsa-dı. Bu anı sade, mutluluk verici ve ona aitti.

Lucifer buna sahip olamazdı. Bunu - ya da başka bir anısını - ondan alamazdı. Ne Luce'dan ne de altında uza-nan ışıltılı, şaşırtıcı ve kusurlu dünyadan alabilirdi.

Onu alt etmeye karar vermesinin ve onun isteklerini reddettiği için yaptığı şey yüzünden her şeyin kaybolacağı-nı bilmesinin yarattığı öfkeyle içi kabardı.

"Ne oldu?" Daniel elini onun omzuna koydu.

Luce ona herhangi bir karşılık vermedi. Lucifer'ı her düşündüğünde kendisinden tiksindiğini Daniel'in bilme-sini istemiyordu.

Etraflarında güçlenen rüzgâr şhrin üzerindeki sisi da-ğıtıp nehrin öteki tarafında yavaş yavaş dönen dönme dola-bı ortaya çıkardı. İnsanlar dünyanın sonu gelmeyecekmiş, dönme dolap sonsuza dek dönecekmiş gibi eğleniyorlardı.

"Üşüdün mü?" Daniel beyaz kanadını onun etrafına sardı. Doğüstü ağırlığı nedense Luce'a fazla geldi ve ona bir ölümlü olarak bazı eksikliklerinin - ve Daniel'in bu ko-nudaki endişelerinin - olduğunu hatırlattı.

Gerçek şu ki Luce soğuktan donuyordu, acıkmıştı ve yorgundu, fakat Daniel'in üzerine düşmesini de istemi-yordu. Yapmaları gereken önemli şeyler vardı.

"Ben iyiyim."

"Luce, yorgunsan ya da korkuyorsan..."

"Sana iyi olduğumu söyledim Daniel," diye çıkıştı Luce. Böyle söylemek istememişti ve hemen pişman oldu.

Bulanık sisin içinde sadece turistleri taşıyan at arabala-rını ve tıpkı onun yapmaya çalıştığı gibi hayatlarını süren insanların belirsiz siluetlerini seçebiliyordu.

"Sword & Cross'tan ayrıldığımızdan beri çok mu şikâyet ettim?" diye sordu.

"Hayır, harikaydın..."

"Hava soğuk ve yağmurlu olduğu için düşüp bayılma-yacağım ya da ölmeyeceğim."

"Bunu biliyorum." Daniel'm dürüstlüğü karşısında şa-sırdı. "Senin de bunu bildiğini bilmem gerekirdi. Genel-likle ölümlüler fiziksel ihtiyaçlar ve fonksiyonlarıyla sınır-lıdır... Yemek yemek, uyumak, sıcak bir yer, bir barı-nak, oksijen, fanilik korkusu ve benzeri şeyler. Bu yüzden birçok insan böyle bir yolculuk yapmaya hazırlıklı olmaz."

"Ben çok uzun bir yoldan geliyorum, Daniel. Burada olmak istiyorum. Bensiz gitmene izin vermezdim. Bu kar-şılıklı bir karar."

"Güzel, o halde beni dinle: Ölümlü zorunlulukların-dan kendini serbest bırakman senin elinde. Onlardan kur-tulmanı kastediyorum."

"Ne? Soğuk yüzünden endişelenmeme gerek yok mu?"

"Hayır."

"Tabii." Buz tutan ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Peki ya elmalı bisküvi için?"

"İrade gücünle yenebilirsin."

Luce'un yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Be-nim yerime nefes alabildiğini zaten gördük."

"Kendini hafife alma." Daniel hafifçe gülümsedi. "Bu benden çok seninle ilgili. Dene: Kendine üşümediğini, acımadığını ve yorgun olmadığını söyle."

"Pekâlâ." Luce içini çekti. "Ben..." Ona inanmayarak mırıldanmaya başladı ama sonra gözüne Daniel'm bakış-ları ilişti. Yapabileceğini asla düşünmediği şeyleri yapabi-leceğine, iradesinin haleye sahip olmakla parmaklarının arasından kayıp gitmesi arasındaki fark anlamına geldiğine inanan Daniel'a. Haleyi elinde tutuyordu. Bu bir kanıttı.

Daniel şimdi de ona ölümlü ihtiyaçlarının olduğunu

sandığı için bu tür ihtiyaçları olduğunu söylüyordu. Luce bu çılginca fikri denemeye karar verdi. Omuzlarını dikleştirdi ve sisli alacakaranlığa doğru kelimeleri fısıldadı: “Ben Lucinda Price, üşümüyorum, acıkmadım, yorgun değilim.”

Rüzgâr esti ve uzaktaki saat kulesi beşi gösterdi... Ve birdenbire üzerinden bir şey kalktı, artık kendini tükenmiş hissetmiyordu. Dinlenmiş, gece ne gerektiriyorsa yapmaya hazır, başarmaya kararlı hissediyordu kendini.

“İyi deneme, Lucinda Price,” dedi Daniel. “Beş duyu saat beşte limitlerini aştı.”

Luce onun kanadına sokuldu ve sıcaklığının içine yayılmasını bekledi. Bu kez kanadının ağırlığı güçlü, yeni bir boyut gibiydi. “Bunu yapabilirim.”

Daniel dudaklarını başının tepesine dokundurdu. “Biliyorum.”

Luce Daniel’dan öteki tarafa dönüp Sürgünlerin artık orada olmadıklarını, boş bakışlarının artık üzerinde olmadığını görünce şaşırıldı.

Gitmişlerdi.

“Terazi’yi bulmaya gittiler,” diye açıkladı Daniel. “Daedalus nerede olduklarına dair bize ipucu verdi, fakat Sürgünler onları kurtarıırken Terazi’yi oyalayabilmem için diğerlerinin nerede ve nasıl tutulduklarına dair iyi bir fikre ihtiyacım var.” Çatının kenarına oturup bacalarını şehre bakan altın yaldıza boyalı bir kartal heykelinin iki yanına koydu. Luce da onun yanına oturdu.

“Fazla sürmez, sadece ne kadar uzakta olduklarına bağlı. Terazi’nin protokolünden geçmeleri belki yarım saati bulabilir.” Başını eğip hesapladı. “Mahkemede toplanmaya karar vermezlerse ki en son bana sataştıklarında bu başıma gelmişti... Bu gece bu işi bitirmenin bir yolunu bulacağım, başka bir güne erteleyemem.” Kafasını sallayıp

tekrar odaklandı. “Buraya en geç saat yedide döneceğim. İki saat var.”

Saçları pustan nemlenen Luce, Daniel’ın tavsiyesini dinleyip saçlarının ıslaklığının onu etkilemediğini söyledi kendi kendine, böylece artık bu durumu da fark etmez oldu. “Diğerleri için mi endişeleniyorsun?”

“Terazi onlara zarar veremez.”

“O halde neden Daedalus’a zarar verdi?”

Luce Arriane’i şişmiş mor gözlerle, Roland’ı ise kırık kanlı dişlerle hayal etti. Onları Daedalus gibi berbat bir halde görmek istemiyordu.

“Ah,” dedi Daniel. “Terazi korkutucu olabilir. Acı vermekten zevk alırlar ve dostlarımıza geçici bir sıkıntı verebilirler. Ama onlara kalıcı bir şekilde zarar veremezler. Öldürmezler. Onların tarzı değil.”

“Peki onların tarzı ne?” Luce çatının sert ve ıslak zemininde bacalarını altına alıp oturdu. “Bana hâlâ onların kim olduklarını ya da neye karşı olduklarını söylemedin.”

“Terazi Düşüş’ten sonra ortaya çıktı. Onlar... İkinci derecedeki meleklerden oluşan küçük bir grup. Yoklama’da hangi tarafı seçmek istedikleri ilk onlara soruldu ve Taht’ı seçtiler.”

“Yoklama mı vardı?” diye sordu Luce çünkü doğru duyduğundan emin değildi, bu kulağa Cennet’ten çok okul gibi geliyordu.

“Cennet’teki bölünmeden sonra hepimiz bir taraf seçmek zorunda kaldık. Bu nedenle en küçük egemenliği olan meleklerden başlayarak hepimiz Taht’a bağlılık yemini etmek için çağırıldık.” Sise baktı, sanki her şeyi tekrar görüyor gibiydi. “En düşük kademedan başlayıp yükselecek melekleri isimleriyle çağırmak asırlar aldı. İsimlerimizi söylemek muhtemelen Roma’nın yükselişi ve düşüşü

kadar uzun sürmüş olmalı. Ama Yoklama'ya katılana kadar..." Derin bir nefes aldı.

"Yoklama'ya katılana kadar?" diye sordu Luce.

"Bir şey Taht'ın meleklerine olan inancını yitirmesine neden oldu..."

Luce Daniel'in sesinin bu şekilde kesilmesi üzerine öğrendiği her şeye rağmen gerçeği bilmesi için hâlâ erken olabileceğini aklından geçirdi ve bunun sebebinin artık anlıyordu. Bu nedenle - çok istemesine rağmen - Taht'ın en yüksek kademedeki melekleri henüz taraf seçmemişken neden Yoklama'yı bıraktığını sormadı ve Daniel'in hazır olup konuşmasını sürdürmesini bekledi.

"Cennet onun tarafını seçmeyen herkesi kovdu. Sana seçim yapma şansı olmayan birkaç melektan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Onlar Yoklama'da son sıralardaydılar, en yüksek kademedeki meleklerdi. Düşüş'ten sonra Cennet birçok baş meleğinden yoksun kaldı." Gözlerini kapadı. "Sadık görünen Terazi yerine başkasını görevlendirdi."

"Terazi ilk önce Cennet'e bağli kalacağına yemin ettiğii için..." dedi Luce.

"Çok daha kıdemli olduklarını düşündüler," dedi Daniel onun düşüncesini tamamlayarak. "O zamandan beri kendilerini beğenmiş bir şekilde gökyüzünün şartli tahliye memurları gibi hareket ederek Taht adına hizmet ettiklerini iddia ediyorlar. Ama bu konum onların icadı, Taht'ın atamasıyla olan bir şey değil. Düşüş'ün ardından baş melekler gidince, Terazi gücü kendi menfaati için kullandı. Kendilerine bir rol edindiler ve Taht'ı önemli olduklarına ikna ettiler."

"Tanrı'ya karşı kulis mi yaptılar?"

"Sayılır. Cennet'ten kovulanları, doğru yoldan şaşan melekleri geri getireceklerine dair ant içtiler. Bizi doğru tarafa çekmek için birkaç bin yıl harcadılar, fakat bir nok-

tada düşüncemizi değiştirmeye çalışmaktan vazgeçtiler. Şimdi ise herhangi bir şey başarmamız için bize engel olmaya çalışıyorlar."

Öfkeli, sert bakışları karşısında Luce Cennet'te neyin Daniel'in kendi kendini sürgün etmesine sebep olacak kadar kötü olabileceğini düşündü. Herkes onun tarafını seçmesini beklerken, Cennet'in huzuru şu an bulunduğu yere kıyasla daha tercih edilesi değil miydi?

Daniel acı bir şekilde güldü. "Ama Cennet'e dönen işinin hakkını veren meleklerin Terazi'ye ihtiyaçları yok. Gabbe'ye ya da Arriane'e sor. Terazi bir şaka. Yine de bir iki başarıları oldu."

"Sen hariç, öyle değil mi?" diye sordu Luce. "Sen tarafını seçmedin. O yüzden peşindeler değil mi?"

Kırmızı renkli kalabalık bir tramvay aşağıdaki asfalt yolda köşeyi dönüp dar bir sokağa saptı.

"Yıllardır benim peşimdeler," dedi Daniel. "Yalan söyleyip skandallar uyduruyorlar."

"Buna rağmen Taht'a haber vermedin. Peki neden?"

"Sana söyledim. Bu o kadar basit değil."

"Ama Lucifer'in tarafını seçmeyeceğin açık."

"Doğru ama... Binlerce yıllık anlaşmazlıkları birkaç dakikaya sığdıramam. Bu kontrolüm dışındaki faktörler nedeniyle çok karışık." Tekrar kafasını çevirip şehre ve sonra ellerine baktı. "Ayrıca seçim yapmamın istenmesi, yaratıcının Yoklama sırasında sevginin büyüklüğünü küçük ve önemsiz bir jسته indirgemeni beklemesi bir hakarettan farksız." İçini çekti. "Bilmiyorum. Belki de ben çok samimiyimdir."

"Hayır..." dedi Luce.

"Her neyse, Terazi. Onlar gökyüzünün bürokratları. Onları lise müdürleri olarak görüyorum. *Ahlak* adına kimseinin umursamadığı ya da inanmadığı kâğıt işlerini halleden, küçük ihlalleri cezalandıran kişilerdir."

Luce tekrar omuzlarına kara bir palto atan şehre baktı. Dover'daki adını hatırlayamadığı, nefesi kötü kokan müdür yardımcısını düşündü... Trevor yangında öldükten sonra hikâyeyi ondan dinlemeyi reddedip okuldan uzaklaştırılmasıyla ilgili belgeleri imzalamıştı. "O tür insanlar yüzünden canım yandı."

"Hepimizin yandı. Kendi uydurdukları ve haklı gör-
dükleri boş kuralları savunuyorlar. Hiçbirimiz onlardan hoşlanmıyoruz, ancak ne yazık ki Taht onlara bizi gözlem-
leme ve kendi seçtikleri bir jüriyle işlediğimiz suçlar için bizi cezalandırma yetkisi verdi."

Luce tekrar ürperdi, bu kez sebebi soğuk değildi. "Arri-
ane, Roland ve Annabelle'in ellerinde olduğunu mu düşün-
üyorsun? Neden? Neden onları alıkoysunlar?"

Daniel içini çekti. "Arriane, Roland ve Annabelle'in el-
lerinde olduğunu *biliyorum*. Nefretleri bizi oyalamalarının
Lucifer'ın işine geldiğini görmelerine engel olacak kadar onları kör etti." Güçlkle yutkundu. "En çok korktuğum
şey ise kutsal emanetin de ellerinde olması."

Uzakta, sisin içinde dört çift güçsüz kanat belirdi. Sür-
günler. Sarayın çatısına yaklaşırlarken, Luce ve Daniel on-
ları karşılamak için ayağa kalktılar.

Luce'un yanına konarlarken yanlarına doğru çektikleri
kanatları kâğıt şemsiyeler gibi çıtırdadı. Yüzlerinden hiçbir
şey okunmuyor, tavırlarındaki hiçbir şey yolculuğun başa-
rılı geçtiğini göstermiyordu.

"Evet?" diye sordu Daniel.

"Terazi nehrin aşağısındaki bir yerin kontrolünü ele
geçirmiş," dedi Vincent dönme dolabın bulunduğu yeri
işaret ederek. "Bir müzenin kendi haline bırakılmış bir ka-
nadı. Restorasyon halinde, etrafı yapı iskelesiyle sarılı ol-
duğu için dikkat çekmiyorlar. Alarm yok."

"Onların Terazi olduğundan emin misin?" diye sordu
Daniel hemen.

Sürgünlerden biri başını salladı. "Damgalarını, altın
sembollerini sezdik... Boyunlarına işlenmiş yedi kutsal
özellği simgeleyen yedi köşeli yıldız."

"Peki ya Roland, Annabelle ve Arriane?" diye sordu
Luce.

"Terazi'nin yanındalar. Kanatları bağlı," dedi Vincent.

Luce başını çevirip alt dudaklarını ısırıldı. Bir melek için ka-
natlarının bağlı olması çok kötü bir şey olmalıydı. Arriane'i
ışıklı kanatlarını çırpma özgürlüğü olmaksızın hayal ede-
miyordu. Roland'ın ebruli kanatlarının gücünü barındıra-
cak kadar kuvvetli bir şey düşünemiyordu.

"Nerede olduklarını bildiğimize göre gidip onları kur-
taralım," dedi Luce.

"Peki ya kutsal emanet?" dedi Daniel Vincent'a kısık
bir sesle.

Luce hayretle ona baktı. "Daniel, arkadaşlarımız tehli-
kede."

"Kutsal emanet onlarda mı?" diye üsteledi Daniel.
Luce'a bakıp elini onun beline koydu. "*Her şey* tehlikede.
Arriane ve diğerlerini kurtarabiliriz ama kutsal emaneti de
bulmamız gerekiyor."

"Kutsal emanetten haberimiz yok." Vincent kafasını
salladı. Antrepo çok sıkı korunuyor, Daniel Grigori. Senin
gelmeni bekliyorlar."

Daniel şehre döndü, menekşe rengi gözleri antrepoyu
arıyormuş gibi nehrin üzerinde dolaştı. Kanatları seğirdi.
"Çok beklemek zorunda kalmayacaklar."

"Hayır!" Luce yalvardı. "Bu bir tuzak. Ya diğerleri gibi
seni de rehin alırlarsa?"

"Diğerleri onlara bir şekilde karşı gelmiş olmalı. Proto-
kollerine uyduğum ve kibirlerine karşı durduğum sürece

Terazi beni rehin alamaz. Yalnız gideceğim.” Sürgünlere bakıp ekledi: “Silahsız.”

“Ama Sürgünlerin görevi seni korumak,” dedi Vincent düz, monoton bir sesle. “Seni belirli bir mesafeden takip ederiz ve...”

“Hayır.” Daniel Vincent’ı susturmak için elini havaya kaldırdı. “Antreponun çatısına kondunuz. Terazi’yi hissettiniz mi?”

Vincent kafasını salladı. “Birkaç kişiyi sezdik. Çoğunluğu ana girişte.”

“Güzel.” Daniel kafasını salladı. “Kendi prosedürlerini onlara karşı kullanacağım. Ön kapıya vardığımda, Terazi kimliğimi saptayıp kaçak olup olmadığımı ve yasadışı olabilecek her şeyi kontrol ederek vakit kaybedecek. Girişte dikkatlerini dağıtırken, Sürgünler antreponun çatısından içeri girip Roland, Arriane ve Annabelle’i kurtaracaklar. Eğer yukarıda Terazi’nin üyelerinden biriyle karşılaşarsanız...”

Sürgünler aynı anda trençkotlarının önünü açıp körüklü gümüş yıldız iğnelerini gösterip başlarını eğdiler.

“Onları öldüremezsiniz.” dedi Daniel uyarıda bulunarak.

“Lütfen, Daniel Grigori,” diye yalvardı Vincent. “Onların olmaması daha iyi.”

“Sadece kurallara karşı dar fikirli saplantıları olduğu için onlara Terazi denmiyor. Aynı zamanda Lucifer’ın güçlerine karşı denge oluşturuyorlar. Onları atlatacak kadar hızlısınız. Sadece onları oyalamamız gerekiyor ve bunun için bir tehdit yeterli olacaktır.”

“Ama onların tek istediği seni oyalamak,” diyerek karşı çıktı Vincent. “Tüm bu oyalama işi kayıtsızlıkla sonuçlanacak.”

Luce bu planın neresinde olduğunu sormak üzereyken

Daniel onu kollarının arasına çekti. “Burada kalıp kutsal emaneti korumanı istiyorum.” Hepsi savaşçı heykelinin dibinde duran haleye baktı. Üzerinde yağmur damlaları toplanmıştı. “Lütfen karşı çıkma. Terazi’nin kutsal emanete yaklaşmasına izin veremeyiz. Senin ve onun için en güvenli yer burası. Olianna burada kalıp seni koruyacak.”

Luce boş boş bakan Sürgün kıza baktı, gözlerinde sonsuz bir grilik vardı. “Pekâlâ, burada kalacağım.”

“Umarım ikinci kutsal emanet hâlâ ortadadır,” dedi Daniel kanatlarını geriye atarken. “Diğerleri özgür kalır kalmaz, gidip onu bulmak için birlikte bir plan yaparız.”

Luce yumruklarını sıkıp gözlerini yumdu ve Daniel’i öpüp son kez ona sıkıca sarıldı.

Bir saniye sonra gitmişti, yanındaki üç Sürgünle birlikte gecenin içinde yükselirken muhteşem kanatları giderek küçülmüyordu. Çok geçmeden hepsi bulutların üzerinde toz zerrelere kadar ufaldılar.

Olianna hareket etmemiştir. Çatıdaki trençkotlu diğer heykellerden farksızdı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Luce’a döndü, sarı saçlarını o kadar sıkı toplamıştı ki atkuyruğu aniden kopacakmış gibi görünüyordu. Elini trençkotunun içine soktuğunda keskin bir talaş kokusu etrafa yayıldı. Elini çekip yıldız iğnesini yaya geçirdiğinde ise Luce birkaç adım geri çekildi.

“Korkma, Lucinda Price,” dedi Olianna. “Tek istediğim düşman yaklaşırsa seni korumak için hazır olmak.”

Luce sarışın kızın zihninde ne tür bir düşman belirlediğini hayal etmeye çalıştı. Tekrar çatıda yere çöküp rüzgârdan korunmak için altın mızraklı savaşçı heykelinin arkasına sığındı, *bu* ihtiyaç duymaktan çok tamamen alışkanlıktandı. Altın cepheli yüksek kahverengi tuğla saat kulesini görecektir şekilde duruşunu ayarladı. Saat beş buçuktu. Daniel ve Sürgünler geri dönene dek dakikaları sayacaktı.

Oku hazır bir şekilde hemen arkasında gezinen Olianna'ya dönüp, "Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Tetikte olmayı tercih ederim."

"Evet, sanırım oturarak tetikte olmak mümkün olmaz," diye mırıldandı Luce. "Haha."

Aşağıdan bir siren sesi duyuldu, bir polis arabası hızla ilerliyordu. Araba geçip gittikten ve ortalık sakinleştikten sonra Luce sessizliği nasıl dolduracağını bilemedi.

Sanki sisin içinde görmesini kolaylaştıracakmış gibi gözlerini kısıp saate baktı. Daniel antrepoya varmış olabilir miydi? Arriane, Roland ve Annabelle Sürgünleri görünce ne yapacaklardı? Luce Daniel'in Phil'den başkasına kanadından bir tüy vermediğinin farkındaydı. Melekler Sürgünlere güvenebileceklerini nereden bileceklerdi? Omuzlarını kulaklarına doğru çekti, bıkkınlıktan tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Neden burada oturmuş bekliyor ve aptalca şakalar yapıyordu? Bu işte aktif bir rolü olmalıydı. Ne de olsa Terazî'nin istediği Luce değildi. Burada şövalyesinin dönmesini bekleyen yardıma muhtaç genç bir kadın gibi oturmak yerine arkadaşlarını kurtarmalarına ya da kutsal emaneti bulmalarına yardım etmeliydi.

"Beni hatırlıyor musun, Lucinda Price?" Sürgün kız neredeyse Luce'un duyamayacağı kadar kısık bir sesle sormuştu bu soruyu.

"Neden Sürgünler birdenbire bize isimlerimizle hitap etmeye başladılar?" Arkasına döndüğünde kızı başını ona doğru eğmiş bir halde buldu, oku ve yayı omzundaydı.

"Bu bir saygı işareti, Lucinda Price. Artık sizin dostunuzuz. Senin ve Daniel Grigori'nin. Beni hatırlıyor musun?"

Luce bir süre düşündü. "Ailemin arka bahçesinde savaşan meleklerden biri miydin?"

"Hayır."

"Özür dilerim." Luce omuzlarını silkeli. "Geçmişim hakkında her şeyi hatırlamıyorum. Daha önce tanıştık mı?"

Sürgün hafifçe başını kaldırdı. "Daha önce tanıştık."

"Ne zaman?"

Kız narin bir şekilde omuzlarını dikleştirince Luce aniden onun ne kadar güzel olduğunu fark etti. "Önceden. Açıklaması zor."

"Neyin açıklaması kolay ki?" Luce önüne döndü, yeni bir gizemli konuşmayı çözmeye uğraşmak içinden gelmiyordu. Üşüyen ellerini beyaz kazağının kollarına soktu ve ıslak yollarda ilerleyen trafiği izlemeye başladı, küçük arabalar ara sokaklara gelişigüzel park etmişti, ışıklandırılmış köprülerin üzerinde yürüyen uzun koyu renk paltolu insanlar ailelerine aldıkları yiyecekleri taşıyorlardı.

Birden kendini çok yalnız hissetti. Ailesi onu düşünüyor muydu? Sword & Cross'ta kaldığı basık yatakhane odasında olduğunu mu hayal ediyorlardı? Callie Dover'a dönmüş müydü? Odasında pencerenin yanındaki soğuk sandalyesine oturup koyu kırmızı ojeli tırnaklarını kuruturken Luce olmayan arkadaşını görmeye gittiği tuhaf Şükran Günü gezisini telefonda birine mi anlatıyordu?

Saat kulesinin önünden geçen kara bir bulut saat tam altıyı vururken kayboldu. Daniel bir saat önce gitmiş olsa da ona aradan bir sene geçmiş gibi geliyordu. Luce kilise çanlarının çalmasını, büyük eski saatin akrep ve yelkovanını izlerken zihninin doğrusal zaman icat edilmeden önceki döneme, zamanın mevsimler, ekim ve hasat anlamına geldiği döneme gitmesine izin verdi.

Saatin altıncı gongundan sonra bir tane daha duydu ve arkasına döndüğünde Olianna'nın dizlerinin üstüne düştüğünü gördü. Kız tüm ağırlığıyla Luce'un kollarına yığılı-

verdi. Luce kesik kesik soluyan meleği sırtüstü çevirip Sür-
günün yüzüne dokundu.

Olianna bilinçsizdi. Luce'un duyduğu son ses Sür-
günün başına aldığı darbeydi.

Luce'un tam arkasında siyah pelerinli devasa bir siluet
duruyordu. Yüzü çizgilerle doluydu ve oldukça yaşlı görü-
nüyordu, donuk mavi gözlerinin, çıkık çenesinin ve çarpık
sarımsı siyah dişlerle dolu ağzının altında derisinin katları
sarkıyordu. Kocaman sağ elinde silah olarak kullanmış ol-
duğunu düşündüğü bayrak direğini tutuyordu. Avusturya
bayrağı direğin ucunda gevşekçe sallanıyor, çatinın zemini-
ne doğru hafifçe uçuşuyordu.

Luce hemen omuzlarını dikleştirdi, bu devasa yaratığa
karşı ne işe yarayacağından emin olmasa da yumruklarını
kaldırdı.

Kanatları beyaza dönük soluk bir maviydi. Karşısında
kale gibi yükselmesine rağmen kanatları küçük ve sıkı, kol-
larından sadece biraz daha genişti.

Pelerininin ön kısmına küçük ve altın renkli bir şey iliş-
tirilmişti: Bir tüy... Ebruli, altınımsı siyah bir tüy. Luce ka-
nadın kime ait olduğunu biliyordu. Ama Roland neden bu
yaratığa kanadından bir tüy vermişti ki?

Vermiş olamazdı. Tüy kırılmış ve zarar görmüştü, uç
kısmındaki tüylerin bir bölümü de kopmuştu. Daniel'in
Phil'e verdiği parlak tüyün aksine dimdik durmuyordu, ay-
rıca ucu kanlıydı, bu tüy korkunç meleğin kara pelerinine
iştirildiği sırada bozulmuş ve solmuş gibiydi.

Bu bir oyundu.

"Kimsin sen?" diye sordu Luce dizlerini kendisine doğ-
ru çekerek. "Ne istiyorsun?"

"Biraz saygı göster." Bağırarak istiyormuş gibi meleğin
boğazı kasıldı ama sesi titrek, hafif ve yaşlı çıkmıştı.

"Saygımı hak edersen..." dedi Luce. "Sana saygı göste-
ririm."

Melek hain bir gülümsemeyle başını eğdi. Sonra en-
sesini göstermek için pelerininini aşağı çekti. Luce loş ışı-
ta gözlerini kırıştırdı. Ensesinde ay ışığı ve sokak lamba-
larının ışıltısında parlayan altın bir damga taşıyordu. Yıldız-
ın yedi noktasını saydı.

O Terazi'den biriydi.

"Şimdi beni tanıdın mı?"

"Taht'ın güçleri bu şekilde mi çalışıyor? Masum me-
lekleri döverek mi?"

"Hiçbir Sür-
gün masum değildir. Aslına bakarsan hiç
kimse kanıtlanana dek masum değildir."

"Bir kıza arkasından vurarak ne kadar masum oldu-
nu kanıtladın."

"Bu ne küstahlık." Burnunu buruşturdu. "Benimle
fazla mesafe kat edemeyeceksin."

"Benim istediğim de bu." Luce Olianna'ya ve kızın sol-
gun elinde tuttuğu yıldız iğnesine baktı.

"Ama sandığın gibi olmayacak," dedi Terazi tereddüt
ederek, sanki mantıksız konuşmasına devam etmek için
kendisini zorluyordu.

Terazi ona doğru atılırken Luce yıldız iğnesini kaptı.
Fakat melek görüldüğünden daha hızlı ve güçlüydü. Yıl-
dız iğnesini ellerinden alıp onu güçlü bir tokatla sırtüstü
taş zemine serdi. Yıldız iğnesinin ucunu Luce'un kalbine
doğru tuttu.

Ölümlüleri öldüremezler, ölümlüleri öldüremezler, diye zih-
ninde tekrarlayıp duruyordu Luce. Fakat Bill'in onunla
yaptığı anlaşmayı hatırladı birdenbire. Öldürülebilir ölüm-
süz bir yanı vardı: Ruh. Ve bunun olmasına asla izin ver-
meyecekti. Başından geçen her şeyden sonra son bu kadar
yakınken bunun olmasını kabul edemezdi.

Bacağını kaldırıp kung fu filmlerindeki gibi ona tekme
atmaya hazırlandığı sırada melek aniden yayı çekip oku ça-

tının kenarından aşağıya gönderdi. Luce başını yana doğru çevirdi, yanağını soğuk taş zemine bastırıp ve okun havada dönerek Viyana sokaklarındaki Noel ışıklarına doğru inmesini izledi.

Terazi ellerini pelerinine sildi. "Pis şeyler." Sonra Luce'u kabaca omuzlarından tutup ayağa kaldırdı.

Sürgünü tekmeleyerek kenara iterken - Olianna inledi ama kıpırdamadı - kızın ince trençkotla örtülü bedeninin altındaki altın haleyı gördü.

"Bunu burada bulacağımı biliyordum," dedi Terazi ve haleyı alıp pelerininin altına soktu.

"Hayır!" Luce ellerini halen kaybolduğu karanlık yere doğru götürdü ama melek ona ikinci kez tokat atınca yeniden sırtüstü yere serildi, saçları çatının kenarından aşağı doğru sarkıyordu.

Luce elini yüzüne götürdü. Burnu kanıyordu.

"Sen sandıklarından daha tehlikelisin," dedi melek boğuk bir sesle. "Bize sızlanıp duran, cesur olmayan biri olduğun söylendi. Uçmadan önce seni bağlasam iyi olacak."

Hemen pelerinini çıkarıp Luce'un başından geçirdi ve korkutucu bir süre boyunca onu kör etti. Sonra Viyana gecesi - ve melek - tekrar belirdi. Luce o sırada meleğin üzerinde çıkardığı pelerine birebir benzeyen bir pelerin olduğunu fark etti. Melek eğildi ve bir ipi çekmesiyle Luce'un üzerindeki pelerin deli gömleği gibi bedeninin etrafını sardı. Luce tekmeleyip karşı koydukça pelerini daha da sıkılaşıyordu sanki.

Haykırdı. "Daniel!"

"Seni duyamaz." Terazi meleği onu tek kolunun altına alıp çatının kenarına doğru götürürken keyifsizce güldü. "Sonsuza kadar bağırırsan bile seni duyamaz."

YEDİ

Düğüm Melekleri

Pelerin inanılmaz derecede sıkıydı.

Luce hareket ettikçe bedenini daha da çok sarıyordu. Sert kumaş tenine batan ve bedenini kaskatı tutan tuhaf bir iple sabitlenmişti. Luce kıvrandıkça ip karşılık veriyor, omuzlarının etrafında gerilerek kaburgalarını nefes almasını zorlaştıracak kadar sıkıyordu.

Terazi meleği karanlık gökyüzünde uçarken Luce'u sıksa kolunun altında tutuyordu. Yüzü meleğin üzerindeki pelerinin berbat kokan bel kısmına gömülüyken Luce hiçbir şey göremiyordu. Tek hissettiği küflü kozasının yüzeyine vuran rüzgârdı. Tek duyabildiği sert kanatların çırpışıyla birlikte rüzgârın uğultusuydu.

Onu nereye götürüyordu? Daniel'a nasıl ulaşacaktı? Buna ayıracak vakitleri yoktu!

Bir süre sonra rüzgâr durdu ama Terazi meleği yere inmedi.

O ve Luce havada süzülüyorlardı.

Sonra melek kükredi. “İzinsiz içeri giren var!” diye bağırdı.

Luce aşağı indiklerini hissetti, fakat onu kaçırın meleğin dehşet dolu bağırışını bastırın pelerininin koyu katları dışında hiçbir şey göremiyordu - ta ki kırılan cam sesi bağırışını durdurana dek.

İnce, jilet gibi keskin parçalar onu sıkın pelerini kesip kot pantolonunun kumaşından içeri girdiler. Bacakları binlerce parçaya bölünmüş gibi acıdı.

Terazi meleğinin ayakları yere değince Luce darbenin etkisiyle ürperdi. Melek onu sertçe yere bıraktı, Luce kalça kemiği ve omzunun üzerine düştü. Birkaç metre yuvarlandıktan sonra ancak durabildi. Üzerinde eski kıyafetler ve porselen parçalarının olduğu uzun ahşap bir masanın yakınında olduğunu gördü. Geçici barınağının altına doğru kayarken pelerin soluk borusunun etrafını sarmaya başlamıştı.

Ama en azından şimdilik görebiliyordu.

Soğuk, kocaman bir odadaydı. Altındaki zemin üçgen biçimli gri ve kırmızı cilalı mozaik fayanslarla kaplıydı. Duvarlar odanın ortasındaki kalın kare sütunlar gibi parlak hardal rengi mermerdendi. Yirmi metre yüksekteki geniş tavanda uzanan buzlu pencereyi bir süre inceledi. Meleklerle birlikte oradan içeri girmiş olmalıydılar.

Ve burası Terazi’nin kontrolü altına aldığı, Vincent’in bakır çatıdayken Daniel’a bahsettiği müzenin kanadı olmalıydı. Bu Daniel’ın dışarıda olduğu anlamına geliyordu - ve Arriane, Annabelle, Roland da içeride bir yerlerde olmalıydılar! Bir an için umutlandıysa da *bu* çok sürmedi.

Sürgünler onların kanatlarının bağlı olduğunu söylemişlerdi. Onlar da onun bulunduğu halde miydiler? Buraya gelmiş olmasına rağmen onlara yardım edememek-

ten, onları kurtarmak için hareket edememekten ve bu durumun hayatını tehlikeye atmasından nefret ediyordu. Kıpırdayamamaktan daha kötü hiç bir şey olamazdı.

Terazi meleğinin çamurlu siyah botları tam karşısında belirdi. Luce devasa meleğe baktı. Melek eğildi, bozuk naptalin gibi kokuyordu, donuk bakışları kötü niyetliydi. Kara eldivenli elini ona uzattı...

Sonra - sanki bayıltılmış gibi - eli hızla düştü. Öne doğru sendeleyip masanın üzerine düşünce masa geriye doğru gidip Luce’un ortaya çıkmasına neden oldu. Terazi’yi deviren kopuk heykel kafası ürkütücü bir şekilde yerde yuvarlanıp Luce’un yüzünün yanında durdu, gözlerinin içine bakıyor gibiydi.

Luce masanın altına doğru yuvarlanırken görüş alanında daha fazla mavi kanat belirdi. Daha fazla Terazi. Dördü duvarın yarı yüksekliğindeki bir oyğun basit oluşumuna doğru uçtu... Luce o anda Emmet’in duvarda durduğunu gördü... Uzun, gümüş bir testereyi savuruyordu.

Onu Terazi’den kurtaran heykel kafasını Emmet göndermiş olmalıydı! Meleği kızdıran içeri izinsiz giren kişi oydu! Bir Sürgün gördüğü için bu kadar mutlu olacağı Luce’un aklına hiç gelmezdi.

Emmet’in etrafı platformlardaki ve sütun tabanlarındaki kimi örtülü, kimi yapı iskelesiyle çevrili, biri ise başsız heykellerle çevriliydi - ve oldukça yaşlı dört Terazi meleği hırpani vampirler gibi pelerinlerini uzatmış halde ona yakın bir yerde havada süzülüyordu. Sert siyah pelerinler onların tek silahı, tek aleti gibi görünüyordu ve Luce onların ne kadar acımasız olduğunu biliyordu. Güçlkle nefes alması bunun bir kanıtıydı.

Emmet’in trençkotundaki görünmez bir ok kılıfından bir yıldız iğnesi çıkarıp gerdiğini görünce şaşırdı. Daniel Sürgünlerden Terazi meleklerini öldürmemelerini istemişti!

Terazi melekleri, “Kötü! Kötü!” diye tıslayarak havada yavaşça Emmet’tan uzaklaştılar, sesleri o kadar yüksekti ki Luce’u kaçırın meleğin kıpırdanmasına neden oldu. Sonra Sürgün odadaki herkesi şaşırtan bir şey yaptı. Yıldız iğnesiyle kendisine doğru nişan aldı. Luce Daniel’in Tibet’teyken intihara meyilli haline tanık olmuştu, o nedenle bu duygunun ne kadar çaresiz bir atmosfer gerektirdiğini biliyordu. Fakat Emmet yaşlı Terazi meleklerinin yüzlerine teker teker bakarken kendinden emin ve cüretkâr görünüyordu.

Terazi Emmet’ın tuhaf davranışı karşısında cesaretlendi. Çöl otobanındaki bir leşe yaklaşan yirtıcıların dikkatleriyle ona biraz daha yaklaşarak cılız Sürgün’ü Luce’un görüş açısından çıkardılar. Diğer Sürgünler neredeydi? Phil neredeydi? Terazi’nin onlarla işi çoktan bitmiş miydi?

Odada kalın ve ağır bir kumaşın yırtılma sesi yankılandı. Terazi melekleri usulca havada süzöldüler. Geniş, üst üste binen pelerinleri korkunç ve üzücü bir yere açılan bir Duyurucunun ağzına benziyordu. Sonra sessizliği başka bir yırtılma sesi böldü, peşinden bir kez daha aynı ses duyuldu. Sonra dört Terazi meleği bez bebekler gibi Luce’a doğru döndüler... Çeneleri gevşek, gözleri açıldı, yaralanmışlardı ve yırtılan pelerinleri titreyerek soluk mavi kan akan kara kalpleriyle karacığerlerini gözler önüne seriyordu.

Daniel Sürgünlere Terazi’yi öldürmek için yıldız iğnelerini kullanamayacaklarını söylemişti, fakat Sürgünlere onların canını yakmaması gibi bir emir vermemişti.

Dört Terazi meleği ipleri kopartılmış kuklalar gibi yere düştüler. Luce yattığı yerden Emmet’ın kara Terazi kanını yıldız iğnesinden silmekle meşgul olduğunu gördü nefesi kesilerek. Bu zamana dek yıldız iğnesinin kör ucunun bir silah olarak kullanıldığına dair hiçbir şey duymamıştı - anlaşılan Terazi de duymamıştı.

“Lucinda burada mı?” Luce Phil’in seslendiğini duydu. Kafasını kaldırıp bakınca Sürgünün yüzünün çatıdaki boşlukta parladığını gördü.

“Buradayım!” diye bağırdı Luce ve öne doğru atılmaya çalışırken suratını buruşturarak pelerinin boğazını daha da sıkıştırdığını hissetti.

Birdenbire masanın kenarından aşağı sarkan kocaman bir bacak ve bot burnuna çarpınca Luce’un gözleri sulandı. Onu kaçırın melek uyanmıştı! Bunu bilmek ve onu yarı kör eden ani acı Luce’un masanın altında daha da geriye gitmesine neden oldu. Ve bu sırada pelerini boğazını tamamen sarıp soluk borusunu kapattı. Luce paniğe kapıldı, nefes almak için faydasız yere çabalıyordu, kıvrandıkça pelerinin daha fazla kasılmasına neden olmasının artık hiçbir önemi yoktu...

Sonra Venedik’te nefesini mümkün olduğunu sandığından çok daha uzun bir süre nasıl tutabildiğini hatırladı. Ve Daniel ona istediği zaman bu kısıtlamanın üstesinden gelebileceğini söylemişti. Bunu denedi, başardı, hayatta kalmak istedi.

Ama bu onu kaçırın meleğin masayı kenara savurmasıyla çömlleklerin ve eski heykel parçalarının etrafa saçılmasına engel olamadı.

“Rahatsız olmuş gibi bir halin var.” Sırtınca kanlı dişleri ortaya çıktı ve sonra kara eldivenli elini Luce’un pelerinine doğru uzattı.

Fakat Terazi meleği sağ gözüne bir yıldız iğnesinin saplanmasıyla donup kaldı. Boş göz çukurundan fışkıran mavi kan Luce’un pelerinine aktı. Melek bağırarak deliye dönmüş gibi odada kollarını savurarak sendelemeye başladı, yıldız iğnesi yaşlı yüzünün kenarından sarkıyordu.

Karşısında bej renkli bir trençkot giymiş, solgun elli ve yeni tıraş olmuş sarı bir kafa belirdi. Yanına gelip diz-

lerinin üzerine çömelirken Phil'in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"İşte buradasın, Lucinda Price." Boğucu siyah pelerinin yakasını tutup Luce'u yerden kaldırdı. "Seni kontrol etmek için saraya geri dönmüştüm."

Onu yakındaki bir masanın üstüne oturttu ancak Luce dik durmayı beceremediğinden hemen yere düştü. Emmet arkadaşısı gibi oldukça duygusuz bir hamleyle onun hemen doğrulmasını sağladı.

En sonunda daha iyi bir görüş açısı elde etmişti. Tam karşısındaki üç alçak merdiven geniş bir ana salona iniyordu. Salonun tam ortasında kırmızı kadife bir halat devasa bir aslan heykelini bölüyordu. İki ayağının üzerine kalkmış ve kükrerken dişlerini gökyüzüne çevirmişti. Yontulmuş yelesi sarıydı.

Restorasyon kanadının zeminini kaplayan mavimsi gri kanatlar Luce'a bir yaz Georgia'daki yağmur fırtınasının ardından otoparkın akasyalarla kaplı olduğunu gördüğü anı hatırlattı. Terazi melekleri ölmemişti - yıldız iğnesi tozuna dönüşmemişlerdi - ama çoğu Sürgünlerin kanatlarına basarak yürüdüklerini fark etmeyecek kadar bilinçsizdi. Phil ve Emmet en az elli Terazi'yi uçamayacak hale getirmekle meşgullerdi. Kısa mavi kanatları arada sırada seğiriyor olsa da meleklerin vücutları hareket etmiyordu.

Altı Sürgün - Phil, Vincent, Emmet, Sanders ve Luce'un adını bilmediği Sürgün kız, hatta yüzü sargılı olan Daedalus bile - hâlâ ayaktaydılar ve mavi lekeli trençkotlarından doku ve kemik parçalarını temizliyorlardı.

Daedalus'un iyileşmesine yardım eden sarışın kız zor nefes alan dişi bir Terazi meleğini saçından tuttu. Sarışın Sürgün Terazi'nin başını mermer bir sütuna çarparken yaşlı cadının mavi kanatları titredi. Sonra çıgılları kesilip pörtlek gözleri geriye kaydı.

Phil Luce'un bedenine sarılı olan siyah deli gömleğiyle uğraşıyordu. Hızlı parmakları kör olmasının getirdiği dezavantajı yok ediyordu. Bilinçsiz bir Terazi meleği yukarıdan bir yerden düşünce Luce ensesine sıcak kanın damladığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapatıp ürperdi.

Phil meleği masadan itti ve yaralı melek Luce'u kaçıran ve "Neden ben? Her şeyi doğru yapıyorum," diye sızlanarak odada beceriksizce dolaşan tek gözlü Terazi'nin üzerine düştü.

"Hale onda..." dedi Luce.

Ama Phil'in dikkati Terazi meleklerinin kanatlarının oluşturduğu tiksindirici yığna kaydı, keşişlere benzeyen saçları olan iri yarı bir Terazi yerden doğrulmuş Daedalus'a arkasından yaklaşıyordu. Sürgünün başına büyük siyah bir pelerin atıp onu etkisiz hale getirmeye hazırdı.

"Hemen döneceğim, Lucinda Price." Phil Luce'u masada bağların arasında bırakıp yayına bir yıldız iğnesi geçirdi. Vakit kaybetmeden Daedalus ve Terazi meleğinin arasına girdi.

"Pelerini bırak, Zaban." Phil, ebeveynlerinin arka bahçesinde onu ilk görüldüğünde olduğu kadar acımasız görünüyordu. Luce birbirlerinin isimlerini bilmelerine şaşırdı ama elbette bir zamanlar Cennet'te birlikte yaşamış olmalıydılar. Ancak şimdi bunu hayal etmek güçtü.

Zaban'ın solgun mavi gözleri ve mavimsi dudakları vardı. Yıldız iğnesinin kendisine nişan aldığını görünce neredeyse sevinmiş göründü. Pelerini omzuna atıp Phil'e döndü, Daedalus serbest kalınca başka bir Terazi meleğini ayağından yakaladı. Yaşlı meleği üç kez kendi etrafında döndürdükten sonra doğu penceresinin dışındaki yapı iskelesine doğru fırlattı.

"Beni vurmakla mı tehdit ediyorsun, Philip?" Zaban'ın bakışları yıldız iğnesinin üzerindeydi. "Dengeyi Lucifer'a

doğru mu çevirmek istiyorsun? Neden buna şaşırmadım acaba?”

Phil öfkelen-di. “Senin ölümünün deng-eyi de-ğiştirecek kadar önemi yok.”

“En azından bir işe yarıyoruz. Hep beraber, hayatlarımız dengede farklılık yaratıyor. Adalet her zaman fark yaratır. Siz Sürgünler...” Dalga geçercesine güldü. “Hiçbir şey ifade etmiyorsunuz. Sizi değersiz kılan da bu.”

Bu kadarı Phil için yeterliydi. Bu Teraz-i’nin katlanamadığı bir yanı vardı. Hırıldayarak oku Zaban’ın kalbine doğru fırlattı.

“Sana katılmıyorum,” diye homurdandı ve mavi kanatlı bunağın ortadan kaybolmasını bekledi.

Luce da onun ortadan kaybolmasını bekledi. Bunun daha önce olduğunu görmüştü. Ama ok Zaban’ın pelerinden sekip yere düştü.

“Bunu nasıl yapabildin?” diye sordu Phil.

Zaban kahkaha attı ve pelerininin gizli göğüs cebinden bir şey çıkardı. Luce öne doğru eğildi, Zaban’ın kendisini nasıl koruduğunu görmeyi çok istiyordu. Ama fazla eğilince masanın üzerinden kaydı ve yüzüstü yere düştü.

Kimse bunu fark etmedi. Zaban’ın pelerinden çıkardığı küçük kitaba bakıyorlardı. Hafifçe yerinden doğrulan Luce kitabın deri ciltli olduğunu gördü, Terazi meleşinin kanatlarıyla aynı mavi tonundaydı. Düğümlü altın rengi bir iple bağlıydı. İç Savaş’taki askerlerin kalplerini koruması umuduyla göğüs ceplerinde taşıdıkları türden bir İncil’e benziyordu.

Ve bu kitap aynen bu amaca hizmet etmişti.

Luce ismini okumak için gözlerini kısıtı ve yerde birkaç santim kıpırdandı. Yine de çok uzaktaydı.

Tek bir hareketle Phil yıldız iğnesini geri alıp kitabı Zaban’ın elinden fırlattı. Şans eseri kitap Luce’un birkaç

adım ötesine düştü. Tekrar kıpırdandı, kitabı alabileceğini biliyordu, pelerin artık onu engelle-miyordu. Yine de sayfalarında ne olduğunu bilmeliydi. Kitap tanıdık geliyordu, sanki onu çok uzun bir zaman önce görmüştü. Sırtındaki altın yaldızlı harflere odaklandı.

Düşen Meleklerin Kayıtları.

Zaban kitaba doğru koştu ve zeminin ortasında yerde yatan Luce’un tam önünde durdu. Ona bakıp kitabı cebine geri koydu.

“Hayır, hayır,” dedi. “Sen buna bakamazsın. Terazi kanatları tarafından başarılan şeyleri göremezsın. Kusursuz deng-eyi sağlamak için nelerin yapılması gerektiğini de. Bunca zaman bize, adalete önem vermeyecek kadar meşgul olduktan ve bencilce âşık olup durduktan sonra buna hakkın yok.”

Luce Terazi’den nefret ediyor olmasına rağmen düşen meleklerle ilgili bir kayıt tutulduysa o sayfalarda kimlerin isimlerinin olduğunu ve Daniel’in isminin nerede olduğunu görmeyi çok istiyordu. Düşen melekler sürekli bundan bahsedip duruyorlardı. Deng-eyi bozacak tek bir melekten.

Ama Zaban Luce’u daha fazla eleştiremeden görüş alanında bir çift parlak beyaz kanat belirdi - tavan penceresindeki geniş delikten aşağı bir melek indi.

Daniel tam önüne konup onu kısıtlayan pelerine baktı. Daralan boynunu inceledi. Pelerini yırtmaya çalışırken tişörtünün üzerinde kasılan kasları belli oluyordu.

Luce göz ucuyla Phil’in yakındaki bir masadan aldığı kazmayı Zaban’m göğsüne indirdiğini gördü. Terazi meleş-i kazmanın menzilinden kaçmaya çalışarak döndü. Kazma koluna saplandı. Darbe öylesine güçlüydü ki Zaban’ın eli bileğinden koptu. Midesi bulan an Luce solgun ve gevşek yumruğun küt diye yere düşmesini izledi. Akan mavi

kan olmasaydı, tahrip edilmiş heykellerden birine ait olduğunu sanabilirdi.

“İplerinden biriyle bağlarsın,” diyen Phil kendi türünün hırpalanmış ve bilinçsiz bedenleri arasında kaybettiği uzvunu arayan Zaban’la alay etti.

“Canın yanıyor mu?” Daniel Luce’u saran düğümleri zorladı.

“Hayır.” Bunun gerçek olmasını diledi. Neredeyse öyleydi.

Bilek gücü işe yaramayınca Daniel pelerine daha stratejik bir şekilde yaklaşmayı denedi. “Bir dakika önce ucunu yakalamıştım,” diye homurdandı. “Şimdi yine pelerinin içinde kayboldu.” Bedeninin üzerinde dolaşan parmakları hem yakın hem de çok uzaktı.

Luce Daniel’a dokunabilmek ve endişesini dindirmek için şu an ellerinin serbest olmasını her şeyden çok istiyordu. Ona güveniyor, onun sayesinde kısa süre içinde serbest kalacağını biliyordu.

Daniel’a yardım etmek için ne yapabilirdi? Gözlerini kapatıp Tahiti’deki hayatına geriye gitti. Daniel bir denizciydi. Kumsaldaki sessiz öğleden sonralarında ona birçok düğüm atma yöntemi öğretmişti. Hatırlıyordu: Bir halatın ortasına düz bir ilmik atılan ve iki ucunda yuvarlak kanadı olan alp keleşbeği fazladan ağırlık taşımak için uygundu. Ya da basit görünümlü, kalp biçimindeki âşıklar düğümü sadece aynı anda dört elin yardımıyla çözülebilirdi ve her bir el kalbin ortasından ipi farklı bir yöne atmalıydı.

Pelerin öylesine sıkıydı ki Luce tek bir kasını bile oynatabiliyordu. Daniel’ın parmakları yakasını zorlayınca biraz daha daraldı. Ensesinin sıkıştığını gören Daniel küftetti.

“Yapamıyorum,” diye bağırdı en sonunda. “Terazi deli gömleği sonsuz düğümlerden oluşuyor. Sadece onlardan biri bunu açabilir. Bunu sana kim yaptı?”

Luce mermerden bir orman tanrısının bulunduğu köşede yalpalayıp kendi kendine inleyen mavi kanatlı meleği başıyla işaret etti. Yıldız iğnesi hâlâ gözüne saplıydı. Daniel’a onu kaçırın meleğin bayrak direğiyle Olianna’yı nasıl alt ettiğini, sonra onu bağlayıp buraya getirdiğini anlatmak istedi.

Ama konuşamıyordu. Pelerin çok sıkıydı.

O sırada Phil sızlanan meleği kanının ıslattığı pelerininin yakasından tutmuştu. Terazî’ye üç tokat attıktan sonra melek inlemelerine son verip korkuyla mavi kanatlarını sırtına çekti. Luce yıldız iğnesinin göz çukuruna saplı olduğu yerin etrafında mavi kanın kuruyarak kalın bir daire oluşturduğunu gördü.

“Onu hemen çöz Barach,” diye emretti Daniel, Luce’u kaçırın meleği hemen tanıdı, Luce birbirlerini ne kadar iyi tanıyıp tanımadıklarını merak etti.

“Hiç sanmıyorum.” Barach yana dönüp bir ağız dolusu mavi kan ve birkaç tane keskin ufak diş tükürdü.

Phil tam o anda meleğin gözlerinin ortasına bir yıldız iğnesiyle nişan aldı. “Daniel Grigori sana onu çözmeni emretti. Buna uyacaksın.”

Barach irkildi, küçümseyici bir tavırla yıldız iğnesini süzdü. “Kötü! Kötü!”

Phil’in vücudunun üzerine karanlık bir gölge düştü.

Luce puslu bir şekilde başka bir Terazî meleğinin silüetini gördü, küflü mavi kanatları olan yaşlı cadıydı. Bayıldıktan sonra uyanmış olmalıydı. Şimdi ise Phil’in Zaban üzerinde kullandığı kazmayla onun üzerine doğru gidiyordu...

Ama tam o sırada Terazî meleği toza dönüştü.

Üç metre arkasında Vincent elinde boş yayla duruyordu. Phil’e başıyla işaret ettikten sonra mavi kanatlardan oluşan halının üzerinde koşuşturmaya devam etti.

Daniel Phil'e dönüp homurdandı: "Kaç tanesini ortadan kaldırdığımız konusunda dikkatli olmalıyız. Terazi'nin dengede az da olsa önemi var."

"Ne yazık ki..." dedi Phil, sesine tuhaf bir kıskançlık hâkimdi. "Öldürme işi minimum olacak, Daniel Grigori. Her ne kadar hepsini öldürmeyi tercih etsek de." Barach'ın onu duyabilmesi için sesini yükseltti. "Körler krallığına hoş geldin. Sürgünler sandığınızdan çok daha güçlüler. Seni hiç tereddüt etmeden öldürebilirim. Ancak bir kez daha söylüyorum: Onu çöz."

Barach sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi bir süre durdu, geriye kalan kırıksık yaşlı gözkapığını kırıştırdı.

"Çöz onu! Nefes alamıyor!" diye kükredi Daniel.

Barach homurdanarak Luce'a yaklaştı. Yaşlılık lekeleri olan elleriyle ne Phil'in ne de Daniel'in bulmayı beceremediği birkaç düğümü çözdü. Ancak Luce boynunda herhangi bir rahatlama hissetmedi. Ta ki Terazi meleği kısıksık sesle kokmuş ağzında bir şeyler mırıldanana dek.

Oksijensizlik Luce'u bitkin düşürmüştü ama kelimeler sersemleyen zihninde yer etti. İbranice'nin eski bir türüydü. Luce dili nasıl bildiğini bilmiyordu, sadece biliyordu.

"*Ve Cennet çocuklarının işlediği günahları görünce ağladı.*"

Kelimeler neredeyse anlaşılmazdı. Daniel ve Phil onu duymadılar bile. Luce onu doğru duyduğundan emin değildi - ama sözcükler tanıdıktı. Bu sözcükleri daha önce nerede duymuştu?

Anısı isteyebileceğinden daha çabuk zihninde belirdi: Terazi'nin farklı bir üyesi farklı bir bedende olan Luce'u bundan daha eski bir pelerine sarmıştı. Bu çok uzun bir zaman önce olmuştu. Daha önce de aynı şey başından geçmişti, bağlanıp serbest bırakılmıştı.

O hayatta, Luce görmemesi gereken bir şeyi görmüştü. Karışık bir düğümle bağlı bir kitabı.

Düzen Meleklerin Kayıtları.

O kitapla ne yapıyordu? Görmek istediği şey neydi?

Şimdi görmek istediği şeyle aynıydı. Henüz taraf seçmemiş meleklerin isimleri. Ama o zaman da kitabı okumasına izin verilmemişti.

Çok uzun zaman önce Luce kitabı ellerinde tutmuştu, düğümü çözmeye nasıl o kadar yaklaştığını bilmiyordu. Sonra Terazi onu yakalayıp bir pelerine hapsetmişti. Melek tekrar tekrar kitabı bağlarken Luce onun mavi kanatlarının şiddetle titremesini izlemişti. Terazi o sırada ona iffetsiz parmaklarının kitaba zarar verip vermediğinden emin olmak istediğini söylemişti. Kitabın üzerine bir damla gözyaşı dökmeden hemen önce de o kelimeleri - aynı kelimeleri - fısıldadığını duymuştu.

Altın ip sihirliymişçesine çözülmüştü.

Yaşlı meleğe baktı ve labirenti andıran kırıksık yanağından süzülen gümüşü gözyaşını izledi. Duygulanmış görünüyordu ama kibirli bir şekilde sanki ruhunun kaderine acıyormuş gibiydi. Gözyaşı pelerine düştü ve düğümler gizemli bir şekilde çözüldü.

Luce güçlkle nefes aldı. Daniel pelerini üzerinden çekip aldı. Kollarını ona doladı. Özgürlük.

Barach kulağına eğilip fısıldadığında Luce hâlâ Daniel'a sarılıyordu. "Asla başaramayacaksınız."

"Sessiz ol, iblis," diye ona emretti Daniel.

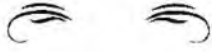
Fakat Luce Barach'ın ne demek istediğini bilmek istiyordu. "Neden olmasın?"

"Sen doğru kişi değilsin!" dedi Barach.

"Sessizlik!" diye bağırıldı Daniel.

"Asla, asla, asla. Milyonlarca yıl sürse bile," dedi melek zımparayı andıran yanağını Luce'unkine sürterek - ve sonra Phil oku onun kalbine sapladı.

SEKİZ

Cennet'in Gözyaşları

Ayaklarının altında bir şey gümbürdedi.

"Hale!" dedi Luce korkuyla.

Daniel eğilip altın kutsal emaneti yerden aldı ve hayretle haleye bakıp kafasını salladı. Her nedense Terazi meleği ve tuhaf kıyafetleri toza dönüşürken hale sağlam kalmıştı.

"Canımı aldığım için özür dilerim, Daniel Grigori," dedi Phil. "Ama Barach'ın yalanlarına daha fazla dayanamadım."

"Benim de sinirimi bozmaya başlamıştı," dedi Daniel. "Diğerlerine karşı dikkatli ol."

"Al bunu," dedi Phil ve siyah çantayı omzundan indirip Daniel'a uzattı. "Terazi'den sakla. Bunu çok istiyorlar." Daniel sırt çantasını açınca Luce onun kitabını, *Gözcülerin Kitabını* gördü.

Phil fermuarı çekip çantayı Daniel'a teslim etti. "Şimdi nöbet tutmaya döneceğim. Yaralı Terazi melekleri her an uyanabilirler..."

"Terazi'ye karşı iyi iş çıkardınız," dedi Daniel, etkilenmişti. "Ama..."

"Biliyoruz," dedi Phil. "Daha fazlası olacak. Müzenin dışında başkalarına rastladın mı?"

"Sayıları çok fazla," dedi Daniel.

"Yıldız iğnelerini özgürce kullanmamıza izin verirsen kaçışınızı güvenli bir hale getirebiliriz..."

"Hayır. Dengeyi bozmak istemiyorum. Meşru müdafaa gerekmedikçe daha fazla öldürme yok. Acele edip Terazi takviye güçleri gelmeden önce buradan gitmeliyiz. Şimdi git, pencereleri ve kapıları gözle. Hemen yanına döneceğim."

Phil kafasını sallayıp döndü ve mavi kanatlardan oluşan halının üzerinde hızla oradan uzaklaştı.

Yalnız kalır kalmaz Daniel'ın elleri Luce'un vücudunda gezindi. "Yaralandın mı?"

Luce bedenine bakarak ensesini ovuşturdu. Kaniyordu. Tavan penceresinin camları bazı yerlerden kot pantolonunun içine girmişti ama yaralarının hiçbirisi ciddi görünmüyordu. Daniel'ın önceki tavsiyesini dinleyip kendi kendine *canım yanmıyor* dedi. Ve batma hissi kayboldu.

"İyiyim," dedi hemen. "Sana ne oldu?"

"Tam olarak olmasını istediğimiz şey. Sürgünler içeri girmenin bir yolunu ararken Terazi'nin büyük bir kısmını oyaladım." Gözlerini kapadı. "Ama incinmeni istemedim. Özür dilerim Luce, seni yalnız bırakmamalıydım..."

"Ben iyiyim Daniel, ayrıca hale de güvende. Peki ya diğer melekler? Daha ne kadar Terazi var?"

"Daniel Grigori!" Phil'in sesi yüksek odada yankılandı.

Luce ve Daniel hemen kanadı geçtiler ve mavi Terazi kanatlarına basarak odanın kemerli eşiğine vardılar. Sonra Luce aniden duraksadı.

Lacivert üniformalı bir adam fayans zeminin üzerinde

yatıyordu. Başının etrafında ise kırmızı kan gölü toplanmıştı - kırmızı ölümlü kanı.

“Onu be-ben öldürdüm,” diye kekeledi Daedalus, elinde ağır demir bir miğfer tutuyordu ve korkmuş görünüyordu. Miğferin siperine kan bulaşmıştı. “Kapıdan hızla içeri girince Terazı olduğunu sandım. Onu bayıltacağımı düşündüm. Ama ölümlüymüş.”

Cesedin arkasında bir paspas ve tekerlekli bir kova duruyordu. Bina sorumlusunu öldürmüşlerdi. O ana dek bazı açılardan Terazı'ye karşı savaşları gerçek dışı görünüyordu. Acımasız ve anlamsızdı... Ve evet, Terazı'nın iki üyesi öldürülmüştü ama bu ölümlü dünyasından ayrıydı. Luce kanın fayans zeminin boşluklarına dolmasını izlerken midesinin bulandığını hissetti, yine de gözlerini o noktadan ayıramıyordu.

Daniel çenesini ovuşturdu. “Bir hata yaptın, Daedalus. Kapıyı davetsiz misafirlerden koruyarak iyi iş çıkardın. Gelen bir sonraki kişi Terazı olacak.” Odaya göz attı. “Düşen melekler neredeler?”

“Ona ne olacak?” Luce yerde yatan ölü adama bakıyordu. Ayakkabıları yeni cilalanmıştı. Parmağında ise ince bir alyans vardı. “O sadece ses nedeniyle içeriyi kontrol etmek istedi. Şimdi ise yaşamıyor.”

Daniel omuzlarından tutup alnını onunkine yasladı. Nefesi kesik ve sıcaktı. “Ruhu huzura ve mutluluğa kavuştu. Arkadaşlarımızı bulup kutsal emaneti alıp buradan bir an önce gitmezsek çok daha fazlası yok olacak.” Omuzlarını sıkıp hemen bıraktı. Luce ölü adamın ardından ağlamamak için kendini zor tuttu ve güçlkle yutkunup Phil'e döndü.

“Neredeler?”

Phil solgun parmağını gökyüzüne doğru çevirdi.

Parçalanmış tavan penceresinin yanındaki kalın bir çap-

raz kırıktan üç kara çuval sallanıyordu. Bir tanesi çıkıntı yapıp eğilmişti, sanki bir şey doğmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Arriane!” diye bağırdı Luce.

Aynı çuval bu kez daha şiddetli bir şekilde tekrar kıpırdadı.

Yerden, “Onları asla zamanında serbest bırakamayacaksınız,” diyen bir ses duyuldu. Balık suratlı bir Terazı üyesi dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Takviye Teraziler yolda. Sizi Adaletin Pelerinleriyle bağlayacağız ve kendi ellerimizle Lucifer'a...”

Phil bronz bir kalkanı frizbi gibi fırlatarak Terazı'nın kafa derisinin bir kısmını koparttı ve onu mavi kanatların oluşturduğu yığına geri gönderdi.

Phil Daniel'a döndü. “Arkadaşlarını serbest bırakmak için Terazı'nın yardımına ihtiyacın varsa, sayıları azken şansımız daha fazla olacak.”

Kanadın etrafında uçarken Daniel'ın menekşe rengi gözleri parlıyordu. Yapı iskelesi kurulmuş bir restorasyon alanından diğerine gitti, ardından müze restore edenlerden birinin çalışma yerine benzeyen geniş mermer bir masaya kondu. Masanın üzeri kâğıtlar ve aletlerle doluydu - bu geceden sonra çoğu işe yaramayacaktı. Büyük bir dikkatle malzemeleri karıştırmaya başlayan Daniel boş bir su şişesi, bir kutu plastik dosya ve çerçeveli solmuş bir fotoğrafı kenara attı. En sonunda uzun, ağır ve işe oldukça uygun bir bıçak buldu.

“Al bunu,” dedi Luce'a ve Phil'in ona verdiği ağır sırt çantasını omzundan indirdi. Luce çantayı kapı ve Daniel kanatlarını olabildiğince açıp yerden yükselirken nefesini tuttu.

Büyülü bir şekilde yükselmesini izlerken, kanatlarının loş müzedeki her şeyi nasıl ışıldattığını merak etti. Daniel

nihayet tavana vardığında, bıçağı kirış boyunca çekerek üç kara çuvalın asılı olduğu ipi kesti. Çuvallar usulca kollarına düştü ve Daniel hepsini tek bir kanat darbesiyle zorlanmadan yere indirdi.

Daniel kara çuvalları yan yana yere dizdi. Hemen onun yanına koşan Luce çuvalların ucunda beliren üç meleğin yüzünü görebiliyordu. Vücutları Luce'u nefessiz bırakan sert siyah pelerinle bağlanmıştı. Ancak meleklerin ağızları da siyah çuval bezleriyle tıkanmıştı. İzlerken bile bezler arkadaşlarının ağızlarından içeri yılan gibi ilerliyordu. Arriane kımıldayıp gerindi, yüzü kıpkırmızıydı ve o kadar öfkeli görünüyordu ki Luce patlayacağını sandı.

Phil yerde mücadele eden kara silüetlere baktı. Terazi meleklerinden birine göz atarak, "Sürgünlerin arkadaşlarını serbest bırakmana yardımcı olacak bir Terazi seçmesini ister misin, Daniel Grigori?" dedi.

"Düğümlerimizin sırrını asla açıklamayacağız!" dedi Terazi meleği tıslamaya benzer bir sesle. "Ölmeyi tercih ederiz."

"Biz de ölmenizi tercih ederiz," diyen Vincent oluşturdıkları daireye doğru yaklaşıp elindeki yıldız iğnesini az önce konuşan Terazi meleğinin boğazına doğrulttu.

"Vincent, bekle," dedi Phil.

Daniel çoktan ilk kara çuvalın - Roland'ın - önünde eğilmiş parmaklarıyla görünmez düğümleri çözmeye çalışıyordu. "Uçlarını bulamıyorum."

"Belki de yıldız iğnesi çuvalı kesebilir," diye öneride bulundu Phil gümüş oku ona uzatarak. "Kördüğüm gibi."

"Bu işe yaramaz. Düğümler gizli bir büyüyle kutsanmış. Terazi'ye ihtiyacımız olabilir."

"Bekleyin!" Luce Roland'ın yanında dizlerinin üstüne çöktü. Roland hareketsizce yatıyordu ama gözleri kendini ne kadar güçsüz hissettiğini Luce'a anlatıyordu. Hiçbir

şey Roland gibi bir meleğin ruhunu kısıtlayamazdı. Pelerin üzerinden düşen meleğin - Shoreline'da tüm Nefilimlerle eskrim yaparken, Sword & Cross'taki bir partide dj'lik yaparken ya da tanıdığı herkesten daha becerikli bir şekilde Duyuruculara dalarken - sahip olduğu asalet ve zarafet görünmüyordu. Terazi'nin arkadaşına bunu yapmış olması Luce'un neredeyse sinirden ağlamasına neden olacaktı.

Gözyaşları.

Gereken şey buydu.

İbranice kelimeleri anımsadı. Seyahatleri yabancı diller konusunda onu geliştirmişti. Gözlerini yumdu ve zihninde kitabın üzerinden düşen altın yaldızlı düğümü gördü. Barach'ın çatlak dudaklarının kibirli bir şekilde söylediği kelimeleri anımsadı...

Luce ne anlama geldiğini bilmeden kelimeleri Roland'a söyledi, işe yaramasını umuyordu.

"Ve Cennet çocuklarının işlediği günahları görünce ağladı."

Roland'ın gözleri kocaman oldu. Düğümler gevşedi. Pelerin bir yana düşerken ağzındaki bez çıktı.

Roland derin bir nefes alıp dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı ve altın rengi kanatlarını büyük bir güçle serbest bıraktı.

"Teşekkür ederim, Lucinda. Sana binlerce yıl borçluyum."

Roland geri dönmüştü - ama Barach'ın sahte dostluk mesajı taşıyan tüyü koparttığı kanadı kanıyordu.

Daniel Luce'un eline uzanıp onu bağlı diğer iki meleğe doğru çekti. İzleyip öğrendiği kadarıyla Annabelle'i kurtarmaya uğraşırken, Luce da Arriane'in önünde diz çöktü. Arriane yerinde duramıyordu. Pelerin bedenini öyle sıkı sarmıştı ki ona bakmak bile Luce'u kahrediyordu.

Göz göze geldiler. Arriane onu gördüğüne sevindiği-

ni belirten bir ses çıkardı. Onun elektroşok terapisine katlandığını gördüğü Sword & Cross'taki ilk gününü hatırlayınca Luce'un gözleri doldu. Ultra müthiş melek o zaman çok kırılgan görünmüştü gözüne ve kızı doğru düzgün tanımıyor olmasına rağmen tıpkı eski dostlarına karşı olduğu gibi Arriane'i koruma dürtüsü hissetmişti. Ve bu dürtü zamanla güçlenmişti.

Sıcak bir damla gözyaşı yanağından süzülüp Arriane'in göğsüne düştü. Luce kelimeleri fısıldarken Daniel'in da aynı anda Annabelle'e aynı şekilde hitap ettiğini duydu. Ona baktı. Yanakları ıslaktı.

Aynı anda düğümler gevşedi ve sonra tamamen çözüldü. Melekler Luce ve Daniel'in elleri - ve yürekleri - sayesinde serbest kaldılar.

Arriane'in yanardöner muhteşem kanatlarını serbest bırakmasıyla bir rüzgâr oluştu, ardından Annabelle gümüş rengi ışıltılı kanatlarını kıpırdatınca hafif bir esinti hissedildi. Kızların ağızlarındaki bezler çıkmadan önceki saniyelerde oda neredeyse sessizdi. Arriane'in ağzının üzerinde bir parça da bant vardı; diğerlerinin ağızlarının bağlı olmasının sebebi o olmalıydı. Daniel bantın köşesini tutup hızla çekti.

"Lanet olsun! Serbest kalmak harika!" diye bağırarak Arriane kızaran tenini parmaklarıyla ovuşturdu. "Düğüm us-tası Lucinda için üç kere oley!" Sesinde her zamanki ışıltı vardı ama gözleri yaşlıydı. Luce'un fark ettiğini görünce hemen gözlerini sildi.

Zemini kanatlarla kaplı odada dolaşmaya başladı, bilinçsiz Terazi meleklerine bakarken alay edercesine ifadeler takınıyor, onlara vuracakmış gibi atılıyordu. Kot tulumu neredeyse parça parça olmuştu, saçları dağınık ve yağlıydı, sol yanağında ise Avustralya biçiminde bir çürük vardı.

Yanardöner kanatlarının alt uçları eğilmişti ve pis yere sür-tünüyordu.

"Arriane," diye fısıldadı Luce. "Yaralısın."

"Ah lanet olsun, ufaklık, benim için endişelenme." Arriane çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bunak Terazi meleklerinin kışlarına tekme atacak kadar enerjik hissediyorum kendimi." Etrafına bakındı. "Ancak Sürgünler bu işi halletmiş görünüyorlar."

Annabelle Arriane'den daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı, kaslı gümüş kanatlarını açıp gerdi ve bir balerin gibi uzun kol ve bacaklarını esnetti. Ama Luce ve Arriane'e bakınca gülümseyip başını eğdi. "Onlara bunu ödetmek için yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Arriane yerden birkaç metre yükseldi ve büyük daireler çizerek uçarak müzenin kanadındaki zararı taradı. "Bir şeyler düşüneceğim..."

Daniel'le yaptığı fısıltılı konuşmayı bölüp kafasını kaldıran Roland, "Arriane," diyerek onu uyardı.

"Neee?" Arriane dudaklarını büzdü. "Eğlenmeme hiç izin vermiyorsun, Ro."

"Eğlence için zamanımız yok," dedi Daniel ona.

"Bu fosiller bize saatlerce eziyet ettiler," diye seslendi Annabelle aslanın başının üzerinden. "Bu iyiliklerinin karşılığını vermeliyiz."

"Hayır," dedi Roland. "Yeterince zarar verildi. Enerjimizi ikinci kutsal emaneti bulmak için harcamalıyız."

"En azından bunu yaparken bize engel olmayacaklarından emin olalım," dedi Annabelle.

Roland kafasını sallayan Daniel'a baktı.

Annabelle gülümseyerek antreponun arka duvarına yaslı olan masaya kondu. Kendi kendine mırıldanarak bir çeşmeyi açtı ve Luce'un sıva ya da onun gibi bir şey olduğunu sandığı şeyi kovaya döküp üzerine su eklemeye başladı.

“Arriane,” dedi meydan okurcasına. “Yardım et, lütfen.”

“Emredersiniz, hanımefendi.” Arriane ilk kovayı Arriane’den alıp yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yarı bilinçsiz Terazi meleklerinin üzerine uçtu ve kovanın içindekini yavaşça kafalarının üzerine dökmeye başladı. Birkaç tanesi kalınlaşan ve hızla sertleşen karışıma karşı koymaya çalışırken Luce planın dahiliğini takdir etti. Birkaç dakika sonra karışım tam anlamıyla kurduğunda Terazi melekleri kaya gibi bir sıvanın içinde bulundukları pozisyonda sıkışıp kalacaklardı.

“Bu hiç de akıllıca değil!” dedi Terazi meleklerinden biri ıslak sıvanın içinde mırıldanarak.

“Adalet heykelleri yapıyoruz!” diye bağırdı Annabelle.

“Biliyor musunuz, sanırım Terazi meleklerinin sıva içinde olanlarını tercih ediyorum.” Arriane intikam dolu mutluluğunu dışa vurarak kahkaha attı.

Kızlar kovalarca sıvayı Terazi meleklerinin üzerine dökmeye devam ettiler... Ta ki sesleri çıkmayana ve Sürgünlerin yıldız iğneleriyle tepelerinde nöbet tutmalarına gerek kalmayana dek.

Gruptan ayrı duran Daniel ve Roland kısık bir sesle tartışıyorlardı. Luce Arriane’in yanağındaki morluğa, Roland’ın kanadındaki kana ve Annabelle’in omzundaki kesiğe baktı.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Sırt çantasının içinden üç küçük diyet soda şişesi ve gümüş kılıflarından bir avuç dolusu yıldız iğnesi çıkardı. Şişelerin kapaklarını açtı.

Hemen yıldız iğnelerini şişelere batırdı, kaynayan ve duman çıkaran şişeleri tutup kahverengi sıvanın gümüş rengi almasını izledi. En sonunda çömeldiği yerden kalktı ve mücadelede sağlam kalmayı başaran Çin porseleninden bir tepsi bulabilmesine sevindi.

“Alın bakalım,” dedi.

Daniel ve Roland sustular.

Arriane bir Terazi meleğinin üzerine ıslak sıva dökmeyi bıraktı.

Annabelle tekrar heykelin yelesine kondu.

Hiçbiri bir şey söylemedi ama şişelerini alıp kutlama yaparcasına kadeh kaldırıp içeceklerini içerken hepsi etkilenmiş görünüyordu.

Sürgün Daedalus’un aksine dönüşüm geçirmiş sodayı içen meleklerin gözlerini kapatıp uyumalarına gerek yoktu. Bunun nedeni onun kadar kötü dayak yememeleri ya da yüksek kademeli melekler olarak dayanıklılıklarının daha fazla olması olabilirdi. Yine de sebep her ne olursa olsun içki onları sakinleştirmişti.

Son bir jest olarak Roland ellerini çırpıp aralarında güçlü bir alev oluşturdu ve üzerlerine sıva dökülen Terazi meleklerine ateş dalgaları gönderip sıvayı sırlayarak kurtulmalarını imkânsız hale getirdi.

Bu işlemden sonra Roland, Arriane, Annabelle ve Luce uzun masalardan birinde Daniel’in karşısına oturdular.

Daniel sırt çantasına uzanıp fermuarı açtı ve halcyi diğerlerine gösterdi.

Arriane hayretle nefesini tutup kutsal emanete dokunmak için uzandı.

“Onu bulmuşsunuz.” Annabelle Luce’a göz kırptı. “Ya kışır!”

“Peki ya ikinci kutsal emanet?” diye sordu Daniel. “Onu bulabildiniz mi? Terazi onu sizden aldı mı?”

Annabelle kafasını salladı. “Onu bulamadık.”

“Onları kandırdığımıza eminim,” dedi Arriane gözlerini kısıp Terazi meleklerinin olduğu yöne doğru bakarak. “Bizi komalık edebileceklerini sandılar.”

“Kitabın çok belirsiz Daniel,” dedi Roland. “Viyana’ya bir listeyi bulmak için geldik.”

“*Desideratum*,” dedi Daniel. “Biliyorum.”

“Ama bildiğimiz tek şey bu. Varışımız ve Terazî tarafından esir alınışımız arasındaki saatler boyunca yedi farklı şehrin arşivine gittik ve hiçbir şey bulamadık. Aptalcaydı. Çok fazla dikkat çekti.”

“Benim hatam,” diye homurdandı Daniel. “Asırlar önce o kitabı yazarken daha fazla şeyi aydınlatmış olmalıydım. O zamanlar çok düşüncesiz ve sabırsızdım. Şimdi beni *desideratuma* neyin götürdüğünü hatırlayamıyorum ya da onda tam olarak nelerin yazdığını.”

Roland omuzlarını silkti. “Önemi olmazdı. Vardığımızda şehir mayın tarlası gibiydi. İstenen şeyi ele geçirseydik bile bizden alırlardı. Yok ederlerdi, tıpkı buradaki sanat eserlerine verdikleri zarar gibi.”

Daniel, “Bu parçaların çoğu zaten taklitti,” deyince Luce müzeye yaptıkları şeyler yüzünden kendisini daha az suçlu hissetti. “Şimdilik Sürgünler Terazî’nin icabına bakabilirler. Ancak biz *desideratumu* bulmak için acele etmeliyiz. Hofburg Kütüphanesi’ne girdiğinizi mi söyledin?”

Roland kafasını salladı.

“Peki ya üniversitenin kütüphanesi?”

“Şey, evet,” dedi Annabelle. “Ve yakın bir zamanda oraya tekrar uğramasak iyi olur. Arriane Özel Koleksiyon’a ait birkaç tane çok değerli parşömene zarar verdi...”

“Hey,” diye çıkıştı Arriane içermiş bir şekilde. “Onları tekrar yapıştırdım!”

Koridorda çok sayıda ayak sesi duyulunca hepsi kafalarını açık kapıya doğru çevirdi. En az yirmi Terazî meleği uçarak odaya girmeye çalışıyor ama Sürgünler yıldız iğneleriyle onları kapıda tutuyorlardı.

İçlerinden biri Daniel’in elindeki haleyı görünce, “İlk

kutsal emaneti çalmışlar,” dedi nefesi kesilerek. “Ve birlikte çalışıyorlar! Melekler, şeytanlar ve...” Gözlerini kısarak Luce’a baktı. “Ve yerini bilmeyenler. Hepsi bu ahlaksız amaç uğruna çalışıyor. Taht buna izin vermez. *Desideratayı* bulamayacaksınız!”

“*Desiderata*,” diyen Luce Dover’daki uzun ve sıkıcı bir Latince dersini hatırladı. “Bu... Tekil.” Dönüp Daniel’a baktı. “Bir saniye önce *desideratum* dedin. Bu çoğul.”

“İstenen şey... *Desiderata*,” diye fısıldadı Daniel. Menekşe rengi gözleri parlamaya başladı ve tüm vücudu ışıldarken yüzüne farkındalık dolu bir gülümseme yayıldı. “Bu tek bir şey. Doğru.”

Sonra uzakta bir yerde vuran saat kulesinin tok sesi duyuldu.

Gece yarısı olmuştu.

Lucifer onlara bir gün daha yaklaşmıştı. Geriye altı gün kalmıştı.

“Daniel Grigori,” diye seslendi Phil. “Onları sonsuza dek tutamayız. Gitmelisiniz.”

“Gidiyoruz,” diye seslendi Daniel. “Teşekkür ederiz.” Meleklerle döndü. “Tüm kütüphaneleri ziyaret edip onu bulana kadar şehirdeki tüm arşivleri...”

Roland şüpheli görünüyordu. “Viyana’da yüzlerce kütüphane olmalı.”

“Bu kez zarar vermemeye ne dersiniz?” diye öneride bulundu Annabelle imalı bir şekilde Arriane’e bakarak. “Ölümlüler de geçmişlerini önemsiyorlar.”

Luce ona katılıyordu, ölümlüler geçmişlerini fazlasıyla önemsiyorlardı. Geçmiş hayatlarına dair anılarını sık sık hatırlıyordu mesela. Onları ne durdurabiliyor ne de yavaşlatabiliyordu. Melekler uçmak için kanatlarını hazırlarken, Luce hareketsiz bir şekilde durdu ve en şiddetli anımsamanın etkisiyle güçsüz düştü.

Kırmızı saç kurdeleleri. Daniel ve Noel pazarı. Güçlü bir yağmur fırtınası ve paltosunun olmayışı. En son Viyana’da olduğu zaman... Bu hikâyenin daha fazlası vardı... Başka bir şey... Bir kapı zili...

“Daniel.” Luce onun omzunu tuttu. “Beni götürdüğün kütüphaneyi hatırlıyor musun?” Gözlerini yumdu. Düşünmüyor, yavaşça beynine kazınan anıyı hissediyordu. “Haftasonunu geçirmek için Viyana’ya gelmiştik... Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama Mozart’ın *Sihirli Fülül*’ünü dinlemeye gitmiştik... Viyana Tiyatrosu’na. Eski bir kütüphanede çalışan arkadaşını görmek istiyordun, adı...”

Cümlesini yarıda kesip gözlerini açtığı anda herkes duyduklarına inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Kimse - özellikle de Luce - *desideratayı* nerede bulacaklarını hatırlayan kişinin Luce olacağını ummamıştı.

İlk kendine gelen Daniel oldu. Luce’un kendisiyle gurur duyduğunu düşündüğü bir tebessümle bakıyordu ona. Fakat Arriane, Roland ve Annabelle sanki aniden Çince konuşmayı öğrenmiş gibi ona hayretle bakıyordu. Aslına bakılırsa öğrenmişti.

Arriane bir parmağını kulağına soktu. “Zihin açıcılarımı gevşetmeli miyim yoksa az önce LP en kritik noktada geçmiş yaşamlarından birini mi hatırladı?”

“Sen bir dahisin,” dedi Daniel ve eğilip ona derin bir öpücük verdi.

Luce kızardı ve eğilip ona aynı şekilde karşılık vermeye başladı, fakat sonra bir öksürük sesi duyuldu.

“Gerçekten siz ikiniz...” dedi Annabelle. “Bu işi başırırsak öpüşmek için yeterince zamanınız olacak.”

Arriane, “Kendinize bir oda bulmanızı önerirdim ancak sizi bir daha hiç göremeyeceğimizden korkuyorum,” diye ekleyince herkes güldü.

Luce gözlerini açınca, Daniel kanatlarını iki yana açtı. Uçları sıvanın kırılan bölümlerine değip Terazi meleklerini görüş alanından çıkardı. Omzuna attığı siyah deri çantada hale vardı.

Sürgünler etrafa saçılan yıldız iğnelerini toplayıp gümüş kılıflarına koydular. “Yolunuz açık olsun, Daniel Gri-gori.”

“Sizin de.” Daniel Phil’e başıyla selam verdi. Luce’u sırtı göğsüne yaslı olacak şekilde çevirip kollarıyla belinden sıkıca tuttu. Kalbinin üzerinde elleri kenetlendi.

“Vakıf Kütüphanesi,” dedi Daniel diğerlerine. “Beni takip edin, nerede olduğunu biliyorum.”

DOKUZ

Desiderata İstenen Şey

Sis melekleri içine aldı. Tekrar nehrin üzerinden uçtular, dört çift kanat her çırpışında büyük bir hışırtı çıkarıyordu. Yere yeterince yakın olduklarından sokak lambalarının puslu turuncu ışıltısı havaalanındaki pist ışıklarına benziyordu. Ama bu uçuş yere inmedi.

Daniel gergindi. Luce bunu tüm vücudunda - belini saran kollarından omuzlarını kavrayan omuzlarına, hat- ta tepelerinde çırpıtığı geniş kanatlarına dek - hissedebiliyordu. Onun kendini nasıl hissettiğini biliyor, Vakıf Kütüphanesi'ne varmak için en az Daniel kadar sabırsızlanıyordu.

Sisin altında sadece birkaç kent simgesi görülebiliyordu. Devasa Gotik kilisenin uzun kulesi ve kırmızı kabinleri gecede sallanan dönme dolap. Viyana'ya ilk vardıklarında iniş yaptıkları yeşil bakır kubbe de seçiliyordu.

Ama bir dakika - sarayı çoktan geride bırakmışlardı.

Belki de yarım saat önce. Luce Terazi meleğinin bayılttığı Olianna'yı görmeye çalışmış ama çatıda görememişti ve şimdi de göremiyordu.

Neden daire çiziyorlardı? Kayıp mı olmuşlardı?

"Daniel?"

Cevap alamadı.

Uzakta çalan kilise çanlarının sesi duyuldu. Luce, Daniel ve diğerleri müzenin parçalanmış tavan penceresinden gökyüzüne yükseldiklerinden beri çanlar dördüncü kez çalıyordu. Uzun süredir havadalardı. Gerçekten saat sabahın üçü olabilir miydi?

"Nerede?" diye homurdandı Daniel ve nehrin kıvrımını takip etmek için sola döndü, ardından nehirden ayrılıp karanlık mağazaların dizili olduğu geniş bir caddeyi takip etti.

"Nerede olduğunu bildiğini söylediğini sanıyordum!" Arriane uçuş sıralarını bozup - Daniel ve Luce önde, Roland ise Arriane ve Annabelle ile arkalarında dar bir üçgen oluşturmuşlardı - Daniel ve Luce'un üç metre kadar altına, konuşabilecekleri kadar yakına geldi. Saçları dağınık ve kıvrır kıvrırdı, yanardöner kanatları siste ısıldayıp duruyordu.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Daniel. "En azından nerede olduğunu biliyordum."

"Karışık bir yön kavramın var, Daniel."

"Arriane." Roland, Arriane çok ileri gittiğinde kullandığı uyarıcı ses tonunu takınmıştı. "Konsantre olmasına izin ver."

"Tabii, tabii, tabii." Arriane gözlerini devirdi. "Filo'ya dönecek daha iyi olacak." Bazı kızların kirpiklerini kırptırması gibi kanatlarını çırpıp parmaklarıyla barış işareti yaptıktan sonra hızla yerine geçti.

"Pekâlâ, kütüphane *neredeydi*?" diye sordu Luce.

Daniel derin bir nefes aldı ve kanatlarını hafifçe çekip

on beş metre aşağı indi. Soğuk rüzgâr Luce'un yüzüne çarptı. Dikey bir şekilde iniş yaparken midesi kalktı, fakat çok geçmeden Daniel konutların bulunduğu bir caddenin üzerinde usulca durunca sakinleşti.

Cadde sessiz, boş ve karanlıktı. Her iki tarafında da taş kasaba evleri diziliyordu. Akşam olduğu için evlerin perdeleri kapalıydı. Küçük arabalar sokaktaki dar açılı yerlere park etmişti. Genç meşe ağaçları küçük, bakımlı ön bahçeler boyunca uzanan kaldırımları süslüyordu.

Diğer melekler Daniel ve Luce'un yanında, sokağın altı metre yukarısında süzülüyorlardı.

"Buradaydı," dedi Daniel. "Tam burada. Nehirden altı blok ötede, Türkenschanzpark'ın batısında. Burada olduğuna yemin edebilirim. Bunların hiçbirisi..." Eliyle aşağıda uzanan seçilemeyen taş kasaba evlerini gösterdi. "Burada değildi."

Annabelle suratını astı ve dizlerini göğsüne doğru çekti, gümüş kanatlarını kendisini havada tutacak şekilde hafifçe çırpıyordu. Kot pantolonunun paçalarından pembe çizgili çorapları görünüyordu.

"Yok edildiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer öyleyse..." dedi Daniel. "Nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok."

"Mahvolduk," dedi Arriane sinirinden bir buluta tekme atarak. Hiç etkilenmemiş gibi batıya doğru giden tutaamlara öfkeyle baktı. "Bu hiç de sandığım kadar tatmin edici değildi."

"Belki de Avalon'a gitmeliyiz," diye öneride bulundu Roland. "Cam'in grubunun daha şanslı olup olmadığını görürüz."

"Üç kutsal emanete de ihtiyacımız var," dedi Daniel.

Luce Daniel'in kollarında hafifçe döndü. "Bu sadece bir aksaklık. Venedik'te başımızdan neler geçtiğini düşün.

Ama haleyı ele geçirdik. *Desideratayı* da alacağız. Önemli olan tek şey bu. En son içimizden biri ne zaman bu kütüphanedeydi, iki yüz yıl önce mi? Elbette bazı şeyler değişecek. Bu vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmez. Biz sadece... Sadece..."

Herkes ona bakıyordu. Ama Luce ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği vazgeçemeyecekleriydi.

"Çocuk haklı," dedi Arriane. "Vazgeçmeyeceğiz. Biz..."

Kanatları titremeye başlayınca sözü yarıda kesildi.

Sonra Annabelle çığlık attı. Onun da kanatları titriyor, vücudu havada sarsılıyordu.

Daniel'in Luce'u tutan elleri titrerken karanlık ve sisli gökyüzü tuhaf bir griye büründü - ufuktaki bir yağmur fırtınasının rengini andırıyordu ve Luce artık bunun zaman sarsıntısının rengi olduğunu biliyordu.

Lucifer.

Neredeyse tıslayan sesini duyabiliyor, nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

Dişleri birbirine çarpıyordu ama Luce bunu benliğinde de hissediyordu, saf ve çalkantılıydı, içindeki her şey bir zincir gibi gerilmişti sanki.

Aşağıdaki binalar ışıldadı. Sokak lambalarının sayıları arttı. Havanın atomları bölünüyordu sanki. Luce zaman sarsıntısının yataklarında rüyalara dalan kasaba halkına neler yaptığını merak etti. Onlar da bunu hissedebiliyor muydu? Eğer hissetmiyorlarsa onları açıkça kıskanıyordu.

Daniel'a seslenmek istedi ama sesi su altındaymış gibi büküldü. Gözlerini yumdu ancak bu midesinin bulanmasına neden oldu. Gözlerini tekrar açıp beyaz binalara odaklanmaya çalıştı, ta ki temellerinden titreyip beyaz lekelerle dönuşene dek.

Sonra Luce sağlam kalan, sanki kainatın dalgalanması

ona zarar veremezmiş gibi dimdik duran o tek yapıyı gördü. Titreyen beyaz sokağın ortasında küçük kahverengi bir bina, bir evdi.

Bir saniye öncesine kadar orada değildi. Sanki bir şelenin arasından belirmiş ve sadece bir anlığına görüldükten sonra ikiye katlanıp ışıldamış ve geniş, modern, tek renkli kasaba evlerinin arasında tekrar kaybolmuştu.

Fakat bir anlığına da olsa ev oradaydı, her şeyi tüketen kaosun içinde sabit duran *tek şey* Viyana caddesinin bir parçasıydı.

Zaman sarsıntısı kesildi ve Luce ile meleklerin etrafındaki dünya sakinleşti.

“Onu gördünüz mü?” diye bağırdı Roland neşeyle.

Annabelle kanatlarını sallayıp tırnaklarının uçlarını düzelitti. “Hâlâ son sarsıntının etkisinden kurtulamadım. Bu şeylerden *nefret ediyorum*.”

“Ben de.” Luce ürperdi. “Bir şey gördüm, Roland. Kahverengi bir ev. O muydu? Vakıf Kütüphanesi?”

“Evet.” Daniel Luce’un evi gördüğü yere odaklandı.

“Belki de zaman sarsıntılarının iyi bir yanı vardır,” dedi Arriane.

“Ev nereye gitti?” diye sordu Luce.

“Hâlâ orada. Ama burada değil,” dedi Daniel.

“Bu tür şeyler hakkında söylentiler duymuştum.” Roland parmaklarını kalın rastalarının arasında gezdirdi. “Ama mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ne tür şeyler?” Luce kahverengi binayı tekrar görmek için gözlerini kıstı. Fakat modern kasaba evlerinden başka bir şey göremiyordu. Sokaktaki tek hareket rüzgârda sallanan çıplak ağaç dallarıydı.

“Buna Patina deniyor,” dedi Daniel. “Gerçekliğin bir zaman ve mekân dilimi içinde bükülmesi...”

“Bir şeyi saklamak için gerçekliğin yeniden düzenlenmesi,” diye ekleyen Roland Daniel’in yanına uçup hâlâ evi görüp göremeyeceğine baktı.

“Bu sokak bir gerçeklikte kesintisiz bir sıra halinde var olurken...” Annabelle kasaba evlerini işaret etti. “Altında Vakıf Kütüphanesi’ne giden başka, bağımsız bir dünya ya-tıyor.”

“Patina gerçeklikler arasındaki sınırdır,” dedi Arriane ellerini tulumunun ceplerine sokarak. “Sadece *özel* olanların görebileceği bir lazer ışığı gibi.”

“Bu tür şeyler hakkında çok fazla şey biliyorsunuz,” dedi Luce.

“Evet,” dedi Arriane keyifsizce, yine bir buluta tekme atarmış gibi görünüyordu. “İçinden nasıl geçeceğiz.”

Daniel kafasını salladı. “Patina yaratacak ve onu çok iyi koruyabilecek çok az oluşum vardır. Kütüphane burada. Ama Arriane haklı. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“İçeri girmek için Duyurucuya ihtiyaç olduğunu duymuştum,” dedi Arriane.

“Kozmik efsane.” Annabelle kafasını salladı. “Her Patina farklıdır. Giriş tamamen yaratıcısına bağlıdır. Kodu onlar programlıyor.”

“Bir keresinde Cam’in bir partide bir Patinaya nasıl girdiğini anlattığını duymuştum,” dedi Roland. “Yoksa Patina’da verdiği partiyle mi ilgiliydi?”

Daniel aniden, “Luce!” deyince hepsi irkildi. “Sensin. Her zaman sendin.”

Luce omuzlarını silkti. “Her zaman ben miydim?”

“Zili çalan hep sendin. Kütüphaneye girişi olan sendin. Tek yapman gereken zili çalmak.”

Luce boş sokağa baktı, sis etraflarındaki her şeyi kahverengiye boyuyordu. “Neden bahsediyorsun? Ne zili?”

“Gözlerini kapa,” dedi Daniel. “Hatırla. Geçmişe dön ve zilin ipini bul...”

Luce çoktan geçmişteydi... En son Daniel’la birlikte Viyana’ya geldiğinde gittiği kütüphanede. Ayakları kendinden emin bir şekilde yere basıyordu. Yağmur yağıyordu ve saçları yüzüne yapışmıştı. Kırmızı saç kurdeleleri de ıslanmıştı ama bu umrunda değildi. Bir şey arıyordu. Bahçede küçük bir patika vardı, sonra kütüphanenin dışında karanlık bir çardak. Dışarıso soğuktu, içeride ise ateş yanıyordu. Orada, kapının yanındaki köhne köşede kıymetli gümüş bir çandan sarkan beyaz şakayıklarla süslü örme bir ip vardı.

Yukarı uzanıp ipi çekti.

Melekler nefeslerini tuttular. Luce gözlerini açtı.

Orada, sokağın kuzey kısmının tam ortasında, modern kasaba evleri dizisi kahverengi evle bölündü. Bacasından duman tütüyordu. Meleklerin kanatlarının yaydığı ışık dışındaki tek ışık evin ön penceresinin kenarındaki loş sarı lambadan geliyordu.

Melekler yavaşça boş sokağa indiler ve Daniel Luce’u tutan ellerini gevşetti. Elini öptü. “Hatırladın. Aferin.”

Kahverengi ev tek katlıydı, etrafındaki kasaba evleri ise üç katlı, bu nedenle beyaz taş binalarla dolu evin arkasındaki paralel sokakları görmek mümkündü. Ev anormaldi: Luce sazdan çatısını, yabani otların istilasına uğramış çimlerin kenarındaki çarpık kapısını, ahşap kemerli asimetrik ön kapısını inceledi, her bir ayrıntı Orta Çağ’a aitmiş gibi görünüyordu.

Luce eve doğru bir adım atınca kendini bir kaldırımda buldu. Bakışları çamurdan duvara monte edilmiş olan büyük bronz levhaya takıldı. Tarihi bir işaret ve üzerinde büyük oyulmuş harflerle *Vakıf Kütüphanesi, 1223* yazıyordu.

Luce sıradan sokağa baktı. Plastik şişelerle dolu çöp kutuları, tamponları birbirlerine değecek kadar yakın duran Avrupa tarzı ufak arabalar ve yolda sığ çukurlar vardı. “Demek Viyana’da gerçek bir sokaktayız...”

“Kesinlikle,” dedi Daniel. “Gündüz olsaydı, komşuları görebilirdin, fakat onlar seni göremezlerdi.”

“Patinalar sıradan mıdır?” diye sordu Luce. “Georgia’da uyuduğum adadaki kulübenin üzerinde de bir tane var mıydı?”

“Oldukça sıra dışıdır. Hatta değerlidirler.” Daniel kafasını salladı. “O kulübe kısa bir süre içinde bulabildiğimiz en güvenli yerdi.”

“Fakir bir adamın Patinası...” dedi Arriane.

“Bir diğer deyişle Bay Cole’un yazlığı,” diye ekledi Roland. Bay Cole, Sword & Cross’taki bir öğretmendi. Ölümlüydü ama okula vardıklarından beri meleklerin çok iyi dostu olmuştu ve gittiğinden beri de Luce’u idare ediyordu. Onun sayesinde ailesi Luce için normalden daha fazla endişelenmiyordu.

“Nasıl yapıyorlar?” diye sordu Luce.

Daniel kafasını salladı. “Yaratıcısı dışında kimse bilmez bunu. Ve bunlardan çok az var. Arkadaşım Dr. Otto’yu hatırlıyor musun?”

Luce kafasını salladı. Doktorun adı dilinin ucundaydı.

“Burada birkaç yüzyıl yaşadı... O bile bu Patinanın bu raya nasıl geldiğini bilmiyordu.” Binaya baktı. “Şimdiki kütüphanecinin kim olduğunu bilmiyorum.”

“Hadi gidelim,” dedi Roland. “*Desideratum* buradaysa, Terazi yeni bir grup oluşturup peşimize düşmeden önce onu bulup Viyana’dan ayrılmalıyız.”

Kapının mandalını çekip açtı ve diğerlerinin geçmesi için tuttu. Kahverengi eve uzanan çakıllı patika yabani

mor frezyalarla kaplıydı ve birbirine girmiş beyaz orkide-ler havaya hoş bir koku yayıyordu.

Grup düz demir tokmağı olan kemerli ağır ahşap kapı-ya varınca Luce Daniel'in elini tuttu ve Annabelle kapıyı tıklattı.

Cevap yoktu.

Sonra Luce kafasını kaldırıncı bir zil ipi gördü, havada sallandığını gördüğü ipe aynı örgüdüdü. Daniel'a bakıp kafasını salladı.

İpi çeker çekmez sanki ev onları bekliyormuş gibi kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı. Luce'un nerede bittiğini göremediği mumlarla aydınlatılmış olan upuzun koridora baktılar. Evin içi dışının akla getirdiğinden daha büyüktü, tavanları alçak ve kavisliydi, bir dağın içindeki demiryolu tüneli gibiydi. Her şey açık pembe tuğladandı.

Diğer melekler Daniel ve Luce'un önden gitmelerine izin verdiler, çünkü daha önce sadece onlar burada bulunmuşlardı. Koridorun eşiğini ilk geçen Daniel oldu, Luce'un elini tutmaya devam ediyordu. "Merhaba?" diye seslendi.

Melekler içeri girip Roland kapıyı kapatırken mumların ışıkları tuğlaların üzerinde titredi. Yürüdükleri sırada Luce giriş koridorunun ne kadar sessiz olduğunu, pürüzsüz taş zeminde ayakkabılarının çıkardığı sesin yankılandığını fark etti.

Bir şeyler hatırladığı sırada koridorun sol tarafındaki ilk açık kapının önünde durdu. "Burası," dedi odayı işaret ederek. Pencerenin kenarındaki sarı lamba, evin dışındayken gördükleri ışık kaynağıydı. "Burası Dr. Otto'nun ofisi değil miydi?"

İçerisi net görülemeyecek kadar karanlıktı, fakat Luce odanın öteki tarafındaki bir şöminede neşeyle yanan bir ateş hatırlıyordu. Zihninde, şöminenin etrafında Dr.

Otto'nun deri ciltli kitaplarının sıralı olduğu bir düzine raf vardı. Eski benliği yün çoraplı ayaklarını ateşin yanındaki ayak iskemlesine yaslayıp *Güiver'in Maceraları'nın* dördüncü kitabını okumamış mıydı? Doktorun elma şarabı tüm odaya elma, karanfil ve tarçın kokusunun yayılmasına neden olmamış mıydı?

"Haklısın." Daniel koridordaki tuğla oyuktan bir şamdan alıp odanın içine doğru tuttu. Ama şöminenin üzerindeki ızgara kapatılmıştı, kösedeki ahşap yazı masası ise mum ışığının sıcaklığında bile soğuk ve ağır görünüyordu. Raflar tozla kaplı kitapların ağırlığıyla bel vermişti. Bir zamanlar işlek bir caddeye bakan pencerenin koyu yeşil perdelerinin çekili olması ise odaya terk edilmişlik hissi katmıştı.

"Mektuplarımın hiçbirine yanıt vermemiş olmasına şaşırılmamak gerek," dedi Daniel. "Sanki doktor gitmiş."

Luce raflara doğru gidip parmağını tozlu bir cildin üzerinde gezdirdi. "Sence aradığımız istenen şey bu kitapların birinde olabilir mi?" diye sordu Luce kitaplardan birini raftan çekerek: *Canzoniere*, Petrarch, karakter dizisi Gotik yazıtipi. "Dr. Otto'nun istenen şeyi bulmamız için etrafa göz atmamıza karşı çıkacağını hiç sanmıyorum..."

Cümlesini tamamlayamadı. Bir şey duymuştu - bir kadının hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu.

Ses karanlık kütüphanede onlara doğru yaklaşırken melekler birbirlerine baktılar. Rahatsız edici şarkıya ek olarak bir de ayakkabı sesi ve tekerlekli bir arabanın tıkırtısı duyuluyordu. Daniel açık kapıya doğru gitti ve Luce da onu takip etti, temkinli bir şekilde koridora baktılar.

Karanlık bir gölge onlara doğru uzanıyordu. Kavisli, tünele benzeyen koridorun duvarlarındaki pembe oyuklarda titreyen mumlar gölgeyi bozarak kollarının hayalet gibi ve imkânsız bir şekilde uzun görünmesine neden oluyordu.

Gölgenin sahibi gri renkli dar eteği, hardal rengi hırka-

sı ve oldukça yüksek siyah topuklu ayakkabıları olan zayıf bir kadındı. Şık görünen tekerlekli bir çay servis arabası itiyordu. Alev kırmızısı saçlarını topuz yapmıştı. Kulaklarındaki altın halka küpeler dikkat çekiyordu. Yürüyüşünde, kendini taşıyışında tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Kadın kelimesiz melodisini mırıldanmaya devam ederken hafifçe başını kaldırdı ve profilinin gölgesi duvara düştü. Burun, çene ve alın çıkıntısı... Tüm bunların hepsi Luce'un dejavu hissi yaşamasına neden oldu. Bu kadınla tanışmış olabileceği eski hayatlarını aklından geçirdi.

Aniden yüzü bembeyaz oldu. Dünyadaki tüm saç boyları bile onu kandırmaya yetmezdi.

Çay servis arabasını iten kadın Bayan Sophia Bliss'ti.

Luce istemsizce kapının yanında duran soğuk, piring ateş süngüsünü eline aldı ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atarken onu havaya kaldırıp hızla koridora fırladı.

"Luce!" diye seslendi Daniel.

"Dee?" diye bağırdı Arriane.

"Evet, tatlım?" dedi kadın Luce'un ona saldırdığını fark etmeden bir saniye önce. Daniel'in kolu Luce'u sararken geriye doğru sıçradı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Daniel.

"Ama o..." Daniel'in kollarında mücadele ederken belinin acıdığını hissetti. Bu kadın Penn'i öldürmüştü. Luce'u öldürmeye çalışmıştı. Neden hiçbiri onu öldürmek istemiyordu?

Arriane ve Annabelle kadına doğru koşup ona sarıldılar.

Luce gözlerini kırptırdı.

Annabelle kadının solgun yanaklarından öptü. "Nottingham'da Köylülerin Ayaklanması'ndan beri seni görmemiştim... Ne zamandı, 1380'ler miydi?"

"Çok uzun zaman oldu," dedi kadın kibarca, sesi Sword

& Cross'ta Luce'u kandırıp ondan hoşlanmasını sağladığında olduğu gibi kibar bir kütüphaneci tınısına sahipti. "Güzel yıllardı."

"Ben de seni bir süredir göremiyordum," dedi Luce öfkeyle. Daniel'in elinden kurtulup süngüyü tekrar kaldırdı. "Arkadaşımı öldürdüğünden beri..."

"Ah tatlım." Kadın yerinden kıpırdamadı. Luce'un ona yaklaşmasını izledi ve ince parmağını dudağına götürdü. "Karıştırıyor olmalısın."

Roland bir adım öne çıkıp Luce'u kadından ayırdı. "Sizi birine benzettiği için böyle söyledi." Omzunda hissettiği el Luce'un duraksamasına neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi kadın.

"Ah, elbette!" Daniel Luce'a üzgün bir şekilde gülümsedi. "Onun o olduğunu sandın... Trans-ölümsüzlerin birbirlerine benzeyebileceğini sana söylemeliydik."

"Onun Bayan Sophia olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sophia Bliss mi?" Kadın ekşi bir şey ısırmış gibi yüzünü buruşturdu. "O sürtük hâlâ ortalarda mı? Şimdiye kadar birinin onu ızdırabından kurtardığını umuyordum." Küçük burnunu kırıştırıp omuzlarını silkti. "O benim kız kardeşim, o korkunç varlığa karşı yıllarca biriktirdiğim öfkenin ancak küçük bir kısmını sergileyebilirim."

Luce gergin bir şekilde kahkaha attı. Süngü elinden düşüp yerde tıngırdadı. Yaşlı kadına baktı, Bayan Sophia ile arasındaki benzerlikleri ve farklılıkları artık görebiliyordu - hem yaşlı hem genç görünebilen bir yüzdü karşısındaki. Sophia'nın kara gözlerine kıyasla bu kadının küçük gözleri neredeyse altın rengiydi ve hırkasının sarısı göz rengini daha da çok ortaya çıkarıyordu.

Ateş süngüsü olayı yüzünden utanç duyan Luce kavisli tuğla duvara sırtını verip yere çöktü. Kendini bomboş his-

sediyor, Bayan Sophia ile karşılaşmadığına sevinmeli mi bilemiyordu. "Özür dilerim."

"Üzülme, tatlım," dedi kadın neşeli bir şekilde. "Sophia ile tekrar karşılaştığım gün, en yakınımdaki ağır nesneyi alıp onu kendim alt edeceğim."

Arriane kalkması için Luce'a elini uzattı ve ayaklarını yerden kesecek kadar güçlü bir şekilde onu kaldırdı. "Dee eski bir dostumuz. Ve birinci sınıf bir parti delisidir. Bir eşeğin metabolizmasına sahip. Saladin'i baştan çıkardığı gece neredeyse Haçlıları durduracaktı."

"Ah, saçmalık!" dedi Dee elini umursamazca havada sallayarak.

"Ayrıca çok iyi bir hikâye anlatıcısıdır," diye ekledi Annabelle. "Ya da öyleydi, yeryüzünden kaybolmadan önce. Neden saklanıyorsun peki?"

Kadın derin bir nefes alırken altın rengi gözleri nemlendi. "Ashına bakarsanız, ben âşık oldum."

"Ah Dee!" diyen Annabelle kadının elini tuttu. "Ne kadar güzel."

"Otto Z. Otto." Kadın burnunu çekti. "Huzur içinde..."

"Dr. Otto mu?" diyen Daniel kapının girişinden çekildi. "Dr. Otto'yu tanıyor muydun?"

"Oldukça." Gizemli kadın yine burnunu çekti.

"Hay aksi, benim düşüncesizliğim!" dedi Arriane. "Sizleri tanıştırmalıyız. Daniel, Roland, arkadaşımız Dee ile tanıştığınızı sanmıyorum..."

"Bu ne büyük bir zevk. Ben Paulina Serenity Bisenger." Kadın gülümseyip dantel mendiliyle yaşlı gözlerini kuruladıktan sonra Daniel ve Roland'a elini uzattı.

"Bayan Bisenger," dedi Roland. "Kızların size neden Dee dediklerini sorabilir miyim?"

"Sadece eski bir lakap, tatlım," diyen kadın gizemli bir

gülümsemeyle Roland'a baktı. Luce'a döndüğünde ise altın rengi gözleri aydınlandı.

"Ah, Lucinda." Elini tutmak yerine sarılmak için kollarını açtı, fakat Luce bunu istediğinden emin değildi. "Talihsiz benzerlik seni korkuttuğu için özür dilerim. Kız kardeşimin bana benzediğini, benim ise ona benzemediğimi söylemeliyim. Seninle tanışıklığımız birçok hayata ve çok eski yıllara uzanıyor, hatırlamayacağını unutmuşum. En karanlık sırlarını benimle paylaştın... Daniel'a olan aşkını, geleceğe dair korkularını, Cam'e dair aklını karıştıran duyguları." Luce kızardı ama kadın bunu fark etmedi. "Ve ben de aradığın her şeyin anahtarının yanı sıra varlığımın nedeninin sırrını sana verdim. Sen yapılması gerekeni yapacağına her zaman güvenebileceğimi bildiğim tanıdığım tek masumdun."

"Ben... Özür dilerim, hatırlamıyorum," diye kekeleydi Luce. "Sen bir melek misin?"

"Trans-ölümsüzüm, tatlım."

"Teknik olarak, ölümlüdürler," diye açıkladı Daniel. "Ama yüzlerce ve hatta binlerce yıl yaşayabiliyorlar. Uzun zamandır meleklerle birlikte çalışıyorlar."

"Her şey büyük büyükbabamız Methuselah ile başladı," dedi Dee gururla. "Duayı o icat etti. Gerçekten!"

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu Luce.

"Eski günlerde ölümlüler bir şey istediklerinde bunu gelişigüzel bir şekilde dilerlerdi. Tanrı'ya doğrudan yaklaşan ilk kişi büyükbabam oldu ve - işte en dahi kısmı - onu duyduğunu doğrulaması için bir mesaj istedi. Tanrı bir melek- le yanıt verdi, böylece haberci melek doğmuş oldu. Ölümlülerin dualarının daha rahat bir şekilde akması için Cennet ve Dünya arasındaki havayı oyan Gabbe'ydi sanırım. Büyükbabam Gabbe'yi ve melekleri çok severdi, tüm soyuna da onları sevmeyi öğretti. Ah ama bu uzun yıllar önceydi."

“Neden Trans-ölümsüzler bu kadar uzun yaşıyorlar?” diye sordu Luce.

“Çünkü biz aydınlandık. Haberci meleklerle olan aile geçmişimiz ve birçok ölümlünün aksine zayıf düşmeden bir meleğin ihtişamını algılayabilmemiz yüzünden uzun yaşamla ödüllendirildik. Dünya’nın her zaman melekleri korumayı hissedebilmesi için melekler ve ölümlüler arasındaki ilişkiyi kuruyoruz. Elbette her an öldürülebiliriz, ancak suikast ya da görünmez bir kaza olmadıkça bir Trans-ölümsüz zamanın sonuna kadar yaşayabilir. Geriye kalan yirmi dört Trans-ölümsüz Methuselah’ın soyundan geliyor. Eskiden örnek gösterilen insanlardık, fakat artık sayımızın azaldığını söylemekten utanç duyuyorum. Zhsmaelimli Kadimleri duydu mu?”

Bayan Sophia’nın kötü kabilesinden bahsedildiğini duyunca Luce ürperdi.

“Hepsi Trans-ölümsüz,” dedi Dee. “Kadimler eskiden asıldı. Ben de bir zamanlar onlarla çalıştım. Elbette iyi olanların hepsi döneklik etti.” Luce’a bakıp kaşlarını çatı. “Arkadaşın Penn öldürüldükten kısa bir süre sonra. Sophia’nın her zaman acımasız bir yanı olmuştur.” Duraksadı, beyaz bir mendil çıkarıp gümüş çay tepsisinin kenarını sildi. “Yeniden bir araya geldiğimiz şu günde bunlar bahsetmemeyi tercih ettiğim çok karanlık şeyler. Ama güzel bir şey var: Patinama nasıl girildiğini hatırladın.” Luce’a gülümsedi. “İbret verici bir iş.”

“Bu Patinayı *sen* mi yarattın?” diye sordu Arriane. “Bunu yapabildiğini bilmiyordum!”

Dee tek kaşını kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. “Kendisinden faydalanılmaması için bir kadın tüm sırlarını ortaya dökmemeli. Öyle değil mi kızlar?” Duraksadı. “Artık tekrar dost olduğumuza göre sizi Vakfa getiren *nedir* öğrenebilir miyim? Şafak öncesi oturup

yasemin çayını içmek üzereydim. Bana katılmalısınız, her zaman fazla çay demlerim.”

Kenara çekilip gümüş tepsideki büyük gümüş çaydanlığı, kabuksuz salatalık sandviçlerinin olduğu porselen tabakları, altın rengi kuru üzümlü kabarik çörekleri, kaymak ve kirazlarla dolu kristal kâseleri gösterdi. Yiyecekleri görünce Luce’un midesi kazındı.

“Demek bizi bekliyordun,” dedi Annabelle parmağıyla çay fincanlarını sayarken.

Dee gülümseyip arkasına döndü ve tekerlekli servis arabasını tekrar koridorda itmeye başladı. Luce ve melekler Dee’nin tıkırdayan topuklarına yetişmek için hızlandılar ve pembe tuğladan yapılmış geniş bir odaya girdiler. Köşede parlak bir ateş yanıyordu ve altmış kişinin sığabileceği meşe ağacından cilalı masa ile yüzlerce kristal mumlukla süslenmiş ağaç gövdesinden yapılmış kocaman bir avize dikkat çekiyordu.

Masa konukların sayısından çok daha fazla kişiye yetecek kadar şık porselenlerle donatılmıştı. Dee amber rengi dumanı tüten çayla fincanları doldurmak üzereyken, “Burası çok rahattır, istediğiniz yere oturun,” dedi.

Daniel ona birkaç kez imalı bir şekilde baktıktan sonra Arriane en sonunda öne çıkıp Dee’nin sırtına hafifçe dokundu.

“Aslına bakarsan Dee, çay için kalamayız. Biraz acelemiz var. Görüyorsun ya...”

Daniel öne çıktı. “Lucifer’la ilgili haberler sana ulaştı mı? Melekleri Düşüş’ten şimdiki zamana doğru taşıyarak geçmişi silmeyi amaçlıyor.”

“Bu sarsıntıları açıklıyor,” diye mırıldandı Dee bir fincanı doldururken.

“Zaman sarsıntılarını sen de hissedebiliyor musun?” diye sordu Luce.

Dee kafasını salladı. “Ama merak ediyorsan söyleyeyim, birçok ölümlü hissedemez.”

“Geri geldik çünkü Düşüş’ün sona erdiği asıl noktayı bulmamız gerekiyor,” dedi Daniel. “Lucifer ve meleklerin tekrar ortaya çıkacağı yeri. Onu durdurmalıyız.”

Dee çay servisine devam ederken bir yandan da salatalıklı sandviçleri paylaştırmaya çalışıyordu. Melekler onun cevap vermesini beklediler. Şöminedeki bir odun çıtırdayıp bölündü ve ızgaradan yuvarlandı.

“Tüm bunların hepsi bir çocuk bir kızı sevdiği için,” dedi en sonunda kadın. “Bu çok rahatsızlık verici. Tüm eski düşmanların içindeki en büyük kötülüğü ortaya çıkarıyor, değil mi? Terazi deli gibi saldırıyor, Kadimler masumları öldürüyor. Çok fazla tatsızlık var. Sanki siz düşen meleklerin uğraşacak yeterince sıkıntısı yokmuş gibi. Çok yorgun olmalısınız.” Luce’a güven verircesine gülümseyip oturmaları için tekrar işaret etti.

Roland Dee’nin oturması için masanın ucundaki sandalyeyi çekti ve onun solundaki sandalyeye oturdu. “Belki bize yardım edebilirsin.” Diğerlerine de masaya geçmelerini işaret etti. Annabelle ve Arriane onun yanına, Luce ve Daniel ise masanın diğer tarafına oturdular. Luce Daniel’in elini tutup parmaklarını onunkilere kenetledi.

Dee fincanları masadakilere uzattı. Porselen tıkrıtları ve çaya atılan şekerlerin karıştırılmasının ardından Luce boğazını temizleyerek, “Lucifer’ı durduracağız Dee,” dedi.

“Umarım.”

Daniel Luce’un parmaklarını sıktı. “Şu an Düşüş’ün ilk tarihi hakkında bize bilgi verecek üç nesneyi arıyoruz. Onları bir araya getirdiğimizde bize Düşüş’ün başladığı noktayı gösterecekler.”

Dee çayını yudumladı. “Akıllı çocuk. Peki nasıl gidiyor?”

Daniel deri sırt çantasını çıkarıp fermuarı açtı ve ona haleyi gösterdi. Luce batık kiliseye dalıp heykelin başından onu aldığından beri aradan asırlar geçmiş gibi hissediyordu.

Dee’nin alnı kırıştı. “Evet, bunu hatırlıyorum. Melek Semihazah bunu yaratmıştı, öyle değil mi? Tarih öncesinde bile estetiğe yatkındı. Hicvedebileceği yazılı metinler olmadığından bunu yaparak meleklerin ısıltısını aptalca yöntemlerle tasvir etmeye çalışan ölümlü sanatçılara bir tür eleştiride bulundu. Eğlendirici, değil mi? Başınızın üzerinde çirkin bir... Basketbol potası taşıdığınızı düşünsenize. İki puan ve tüm o saçmalık.”

“Dee” Çantadan Daniel’in kitabını çıkaran Arriane *desideratum*la ilgili paragrafı bulana kadar sayfaları karıştırdı. “Viyana’ya bunu bulmak için geldik.” İşaret etti. “İstenen şeyi. Ama zamanımız azalıyor ve onun ne olduğunu ya da onu nerede bulacağımızı bilmiyoruz.”

“Ne harika. Doğru yere geldiniz.”

“Biliyordum!” Arriane sevinç çığlığı attı. Sandalyesine yaslanıp kibarca çöreklerden birini kemiren Annabelle’in sırtına vurdu. “Seni gördüğüm anda her şeyin yolunda gideceğini anlamıştım. *Desideratum* sende, öyle değil mi?”

“Hayır, tatlım.” Dee kafasını salladı.

“O halde... Nerede?” diye sordu Daniel.

“*Desideratum* benim.” Gülümsedi. “Uzun zamandır bunun için bekliyordum.”

ON

Tozun İçindeki Yıldız İğnesi

“*Desideratum* sen misin?” Luce’un salatalıklı sandviçi parmaklarının arasından düşüp fincandan sekerek dantel işlemeli masa örtüsünün üzerinde mayonez lekesi bıraktı.

Dee onlara gülümsedi. Altın rengi gözlerindeki muzip ışıltı yüzlerce yıllık yaşlı bir kadın değil de genç biri gibi görünmesine neden oluyordu. Kızıl saçlarının parlak bir tutamını topuzuna yerleştirip herkese biraz daha çay ikram ederken bu zarif, hayat dolu varlığın aynı zamanda bir sanat eseri olduğunu düşünmek zordu.

“Takma ismini bu yüzden aldın öyle değil mi?” diye sordu Luce.

“Evet.” Dee halinden memnun görünüyordu. Roland’a göz kırptı.

“O halde Düşüş’ün nerede başladığını biliyorsun?”

Bu soru herkesin dikkat kesilmesine neden oldu. Annabelle omuzlarını dikleştirip uzun boynunu gerdi. Arria-

ne tam aksini yaptı, sandalyesine çöküp dirseklerini masaya koydu, çenesini de birbirine kenetlediği ellerine yasladı. Öne doğru eğilen Roland rastalarını omzunun arkasına atmıştı. Daniel ise Luce’un elini tutuyordu. Dee akıllarındaki tüm soruların cevabı mıydı?

Kadın kafasını salladı.

“Düşüş’ün nerede yaşandığını bulmanıza yardım edebilirim.” Fincanını tabağa koydu. “Cevap içimde ama anlayabileceğim ya da anlayabileceğiniz bir şekilde bunu ifade edemem. Tüm parçalar yerine oturana dek bu mümkün değil.”

“Yerine oturana dek derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Luce. “Bunun ne zaman olduğunu nasıl anlayacağız?”

Dee şömineye gidip düşen odunu süngüyle yerine yerleştirdi. “Anlayacaksınız. Hepimiz anlayacağız.”

“Fakat en azından üçüncü kutsal emanetin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?” Roland çayına bir dilim limon attıktan sonra dilimlenmiş limon tabağını masadaki-
lere uzattı.

“Biliyorum.”

“Dostlarımız...” dedi Roland. “Cam, Gabbe ve Molly onu aramak için Avalon’a gittiler. Bulmalarına yardım edebilirsen...”

“Meleklerin her kutsal emaneti kendi kendilerine bulmaları gerektiğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz, Bay Sparks.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum.” Roland sandalyesine yaslanıp Dee’yi süzdü. “Lütfen bana Roland de.”

“Ben de soracağımı biliyordum, Roland.” Gülümsedi. “Sormana sevindim. *Bu* bana Lucifer’ı yenmeniz için yardımına güvendiğinizi hissettiriyor.” Başını Luce’a doğru eğdi. “Güven önemlidir değil mi Lucinda?”

Luce asırlar önce Sword & Cross'ta tanıştığı düşen meleklerle baktı. "Evet."

Bir keresinde güveni düşüncesizce bir kovalamaca olarak ifade eden Bayan Sophia ile farklı bir sohbet etmişti: *İnsanın kendi ölümüne neden olması için iyi bir yol*. Fiziksel olarak ikisinin benzerliği ürkütücü olsa da birbirine hiç benzemeyen ruhlarının ürettiği kelimeler tamamen *farklıydı*.

Dee masanın ortasındaki haleye uzandı. "Dokunabilir miyim?"

Daniel kutsal emaneti ona verdi. Luce daha önce tecrübe ettiği için halenin ne kadar ağır olduğunu biliyordu ancak Dee'nin ellerinde hiçbir ağırlığı yokmuş gibi duruyordu.

İnce kolları ancak altın çemberin etrafını saracak kadar uzundu, fakat Dee haleyi bir çocuk gibi tutuyordu. Yanıması camın üzerinde belirdi.

"Yeni bir eşleşme," dedi kendi kendine kısık bir sesle. Kafasını kaldırıncı Luce onun üzgün mü yoksa memnun mu olduğundan emin olamadı. "Üçüncü kutsal emaneti bulduğunuzda harika olacak."

"Umarım Tanrı bu sözünü işitir," diyen Arriane tom-bul gümüş bir şişeden çayına bir şey döktü.

"Bu büyük büyükbabamın yolu!" dedi Dee gülümseyerek.

Herkes biraz gergin de olsa gülümsedi.

"Üçüncü kutsal emanet demişken..." Dee inci bilekliklerinin arasına gömülen ince altın saatine baktı. "Biri size harekete geçmek için aceleniz olduğunu söylemiş miydi?"

Fincanlar tıktılar eşliğinde tabaklarına konulup sandalyeler geriye itildi ve masanın etrafındaki melekler kanatlarını serbest bıraktılar. Geniş yemek odası birdenbire küçük ve parlak göründü ve Luce Daniel'in geniş kanatlarını her gördüğünde vücudunda dolaşan o tanıdık karıncalanmayı hissetti.

Daniel ona baktı. "Çok güzel, öyle değil mi?"

Luce ona bakarken yakalandığı için utanmak yerine sadece gülümsedi çünkü Dee onların yanındaydı. "Her zaman."

Tulumunun ceplerine çörek dolduran Arriane, "Nereye gidiyoruz Kaptan?" diye sordu Daniel'a.

"Sina Dağı'na geri dönüyoruz, değil mi?" dedi Luce. "Cam ve diğerleriyle orada buluşacağımızı kararlaştırmamış mıydık?"

Daniel kapıya doğru baktı. Alnı gerginlikle kırıştı. "Aslında ikinci eseri bulana kadar bundan bahsetmek istemiyordum ama..."

"Hadi, Grigori," dedi Roland. "Söyle."

"Antropodan ayrılmadan önce..." dedi Daniel. "Phil Avignon'a yolladığı Sürgünlerden birinden bir mesaj aldığını söyledi. Cam'ın grubu alıkoyulmuş..."

"Terazi mi?" diye sordu Dee. "Hâlâ kozmik dengedeki önemleri hakkında hayaller mi kuruyorlar?"

"Emin değiliz," dedi Daniel. "Ama olası görünüyor. Avignon'daki Pont Saint Bénédet'te bir strateji belirleyeceğiz." Yüzü kızaran Annabelle'e baktı.

"Ne?" diye bağırdı Annabelle. "Neden orası?"

"Gözcülerin Kitabı'ndaki notlarım üçüncü kutsal emanete yakın bir yer olduğunu söylüyor. Cam, Gabbe ve Molly'nin ilk durağı orası olmalı."

Annabelle bakışlarını kaçırıp hiçbir şey söylemedi. Grup yemek odasından çıkarken herkes oldukça ciddiydi. Luce Cam ve Molly için endişelenmeye başladı, Arriane ve Annabelle gibi onların da kara Terazi pelerinleriyle bağlı olduklarını hayal etti.

Koridorda yürürken meleklerin kanatları dar duvarlara sürtünüyordu. Dışarı açılan kemerli ahşap kapıya vardık-

larında Dee gözetleme deliğini örten demir halkayı kaldırıp dışarı baktı.

“Hmmm.” Gözetleme deliğini kapadı.

“Ne oldu?” diye sordu Luce. Fakat Dee o sırada çoktan kapıyı açmış ve herkese ruhu dışarıdan görüldüğünden çok daha zengin olan kahverengi tuhaf evden dışarı çıkmaları için işaret vermişti.

İlk çıkan Luce oldu ve verandada - daha doğrusu soğuk saz yağının üzerinde - durup diğerlerini bekledi. Melekler teker teker kapıdan çıktılar: Daniel göğsünü öne çıkarıp beyaz kanatlarına kavis vererek dışarı çıkarken, Annabelle gümüş rengi kanatlarını yanlarına yaklaştırdı, Roland aşılmaz bir kalkan gibi altın rengi ebruli kanatlarını vücudunun önünde toplarken, dikkatsizce ilerleyen Arriane kapının yanında kanadının ucunu yakan muma küfretti.

Ardından tüm melekler çimenlerin üzerinde durup kanatlarını esnettiler, yeniden temiz havaya çıkmış olmaktan memnun görünüyorlardı.

Luce karanlığı fark etti. Vakfa girdiklerinde güneşin doğmak üzere olduğundan emindi. Kilise çanları bir kez daha çaldı ve saatin dört olduğunu belirtti, gökyüzü şafağın değerli altın rengini tutmaya çalışıyordu.

İçeride Dee ile bir saat mi kalmışlardı? O halde neden gökyüzü geceyarısı maviliğindeydi?

Beyaz taş kasaba evlerinin ışıkları yanıyordu. Pencere-lerin ardında hareket eden insanlar yumurtalarını kızartıyor, fincanlarına kahve döküyorlardı. Ön kapılardan çıkan evrak çantalı adamlar ve takım elbiseli kadınlar sokağın ortasındaki meleklerle bir kez bile bakmadan arabalarına atlayıp işlerine gidiyorlardı.

Daniel’ın ona Patinanın içindeyken Viyanalıların onları göremeyeceklerini açıkladığını hatırladı. İnsanlar kahverengi evi görmüyorlardı. Luce siyah bornozlu, plastik yağ-

mur başlığı takmış bir kadının köpeğiyle birlikte sersem gibi yanlarına doğru yürümesini izledi. Evi vakfın ön kapısına uzanan yabancı otların sardığı çakıllı patikayla sınırlanmıştı. Kadın ve köpeği patikaya adımlarını attılar.

Ve kayboldular.

Luce hayret etti, fakat Daniel arkasını, vakfın çimlerinin öteki tarafını işaret edince döndü ve çakıllı patikanın sona erip modern kaldırımın başladığı altı metre ötede kadınlı köpeğinin yeniden belirdiğini gördü. Köpek çılgına dönmüşçesine kesik kesik havlarken, kadın sanki sabah rutini hiçbir şey bozmamış gibi yürümeye devam ediyordu.

Luce meleklerin misyonunu aklından geçirirken bunu tuhaf buldu. Melekler bu kadının dünyasını silecek hiçbir şey olmadığından, onun ne kadar büyük bir tehlikede olduğunu fark etmemesinden emin oluyorlardı.

Sokaktaki insanlar Luce’u ya da diğer melekleri fark etmemiş olsalar da gökyüzünü fark etmişlerdi. Köpeğiyle yürüyüşe çıkan kadın endişeli bir şekilde gökyüzüne bakıp duruyordu, evlerinden çıkan insanların çoğu da ya yağmurluk giymişti ya da şemsiye taşıyordu.

“Yağmur mu yağacak?” Luce daha önce Daniel ile yağmurlu havada uçmuştu, ılık damlalar tazelenip canlanmalarını sağlamıştı... Ancak bu gökyüzü hayra alamet değildi ve neredeyse kapkaraydı.

“Hayır,” dedi Dee. “Yağmur yağmayacak. Bu Terazi’nin işi.”

“Ne?” Luce kafasını kaldırdı. Gözlerini kısıp gökyüzüne baktı ve hareket edip aşağı doğru meylettğini görünce dehşete kapıldı. Fırtına bulutları bu şekilde hareket etmezdi.

“Gökyüzü kanatlarla kararıyor.” Arriane ürperdi. “Ve pelerinlerle.”

Hayır.

Luce bu sözlere bir anlam verene dek gökyüzüne baktı. Vertigoya benzer bir hisle, inişli çıkışlı mavi-gri kanatları seçebildi. Gökyüzünün her yanını sarmışlardı ve yükselen güneşi bir kat boya gibi engelliyorlardı. Kısa ve kaba kanatlarını çırpışları eşek arılarının vızıltısını andırıyordu. Onları saymaya çalışırken Luce'un kalbi sıkıştı. İmkânsızdı. Yukarıda kaç yüzlercesi dolaşıyordu kim bilir?

"Kuşatma altındayız," dedi Daniel.

"Çok yakınlar," dedi Luce ve gökyüzü bulanırken irkil-di. "Bizi görebiliyorlar mı?"

Küçük bir grup Terazı buruşuk ve kana susamış yüzlerini görebilecekleri kadar alçalırken, "Tam olarak göremezler ama burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Dee umursamazca. Luce ve diğerlerinin toplandıkları yeri soğuk gözleriyle tarıyorlardı ancak söz konusu Patina olunca Terazı de Sürgünler kadar kördü.

"Tıpkı çayın demliği sardığı gibi Patinam etrafımızı sarıyor ve koruyucu bir bariyer oluşturuyor. Terazı onu göremez ya da ondan içeri giremez." Luce'a gülümsedi. "Patinam sadece belirli bir ruhun, masum olanın çağrısına cevap verir."

Daniel'in kanatları yanında çarpıyordu. "Sayıları gide-rek artıyor. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız ve acele etmeliyiz."

"Boyunkıran çuvallarından birinde sıkışıp kalmak gibi bir planım yok!" dedi Dee. "Kimse beni kendi evimde alt edemez!"

"Konuşma tarzına bayılıyorum," dedi Annabelle Luce'a.

"Beni takip edin!" diye seslenen Dee etrafı çevrili bir patika boyunca koşmaya başladı. Diğerleri hemen onun peşine düştüler, karşılarında bir kabak tarlası çıktı, süslü ve bakımsız bir kameriyenin etrafından dönüp geniş ve yemyeşil bir arka bahçeye vardılar.

Roland kafasını gökyüzüne doğru çevirdi. Gökyüzü daha da kararmış, kanatların yoğunluğu artmıştı.

"Planın ne?"

"Öncelikle..." Dee bahçenin ortasında dikkat çeken değişik renk tonlarındaki meşe ağacının altında durdu. "Kütüphane yok edilmeli."

Luce nefesini tuttu. "Neden?"

"Basit mekanik. Bu Patina her zaman kütüphanenin etrafını sardı, o nedenle kütüphaneyle birlikte kalmalı. Terazı'yı atlatılabilmemiz için Patinayı açmak zorunda kalacağız, böylece vakfı da gözler önüne sermiş olacağız, kütüphaneyi o pis kanatların gelişigüzel bir şekilde içeride gezinmesi için bir başına bırakamam." Luce'un üzgün yüzüne hafifçe dokundu. "Endişelenme tatlım, koleksiyondaki değerli ciltleri çoktan bağışladım... Çoğu Vatikan'a, bazıları Huntington'a ve küçük bir kısmı da Arkansas'taki masum bir kasabaya gitti. Kimse burayı özlemeyecek. Ben buradaki son kütüphaneciyim ve doğrusunu söylemem gerekirse bu görevin ardından buraya geri dönmeyi planlamıyorum."

"Onları nasıl alt edeceğimizi hâlâ anlamıyorum." Daniel bulanıp duran mavi-siyah gökyüzüne bakıyordu.

"Sadece bedenlerimizi saran ve güvenli bir geçişi garanti eden ikinci bir Patina yaratmak zorunda kalacağım. Sonra da bu Patinayı açıp Terazı'nın içeri girmesine izin vereceğim."

"Sanırım ne yapmaya çalıştığını anladım," dedi Arriane, bir maymun gibi dalma tırmandığı meşe ağacına sokuldu.

"Vakıf feda edilecek..." Dee kaşlarını çatı. "Ama en azından Terazı iyi bir çıra görevi görmüş olacak."

"Bir dakika, kütüphane nasıl feda edilecek?" Roland kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Dee'ye baktı.

"Bu konuda yardım edebileceğini umuyordum Ro-

land,” dedi Dee gözleri ışıldayarak. “Yangın çıkarmada oldukça iyisin, öyle değil mi?”

Roland kaşlarını kaldırdı ama Dee çoktan arkasına dönmüştü. Kütüğün kabuğundaki bir budağa uzandı, gizli bir kapı tokmağı gibi onu çevirdi ve karşılarında boş bir oda belirdi. İçerideki tahta cilalanmıştı ve alan küçük bir soyunma odası büyüklüğündeydi. Dee kolunu sokup içeriden uzun altın bir anahtar çıkardı.

“Patinayı bu şekilde mi açıyorsun?” diye sordu Luce, gerçek bir anahtara gereksinim duyulmasına şaşırıyordu.

“Kendi ihtiyaçlarımıza göre kullanabilmek için kilidini bu şekilde açıyorum.”

“Açtığına yangın çıkarsa...” dedi Luce, köpeğiyle birlikte yürüyüşe çıkan kadının vakfın ön bahçesinden geçmeden önce bir süre ortadan kayboluşunu hatırladı. “Bu sokaktaki evlere ve insanlara ne olacak?”

“Patinanın ilginç yanı...” dedi Dee ve yere eğilip bahçede bir şey aramaya başladı. “Geçmiş ve şimdiki zamandaki gerçekliklerin arasında bir sınır olarak bulunmasıdır. Burada olabiliriz, olmayadabiliriz, şimdiki zamanda ve aynı anda başka bir yerde bulunabiliriz. Patina zaman ve mekân hakkında hayal ettiğimiz her şeyin maddesel olarak bir araya geldiği bir yerdir.” Büyük bir eğreltiotunun yapraklarını kaldırıp elleriyle toprağı kazmaya başladı. “Dışarıdaki ölümlülerin hiçbiri bundan etkilenmeyecek, fakat eğer Terazi’nin sandığımız kadar gözü dönmüşse, Patinayı açtığım anda kesinlikle peşimizden gelecekler. Gergin bir anlığına, Vakıf Kütüphanesi bu caddede dururken bizimle başka bir gerçeklikte buluşacaklar.”

“Ve biz o anda ikinci bir Patinanın korumasında ortadan kaybolacağız,” diyerek tahminde bulundu Daniel.

“Aynen öyle,” dedi Dee. “Sonra da bu Patinayı üzerlerine kapatmalıyız. İçeri girebilecekler ama dışarı çıkama-

yacaklar. Ve biz güvenli bir şekilde güzel Avignon’a doğru süzülürken, kütüphane içeride mahsur kalan Terazi ile birlikte yanıyor olacak.”

“Bu harika,” dedi Daniel. “Terazi teknik olarak hayatta olacak, böylece bu hareketimiz tanrısal dengeyi bozmamış olacak, fakat onlar...”

“Geçmişin yanık izleri olarak kalacaklar ve biz de kendi yolumuza gideceğiz. Evet. Herkes anladı mı?” Dee’nin yüzü gülüyordu. “Ah işte orada!”

Luce ve melekler yanında ayakta dururken Dee toprağın üzerinde açtığı çukura bakarak gözlerini kapadı, anahtarı kalbine yakın tuttu ve dileğini fısıldadı:

“Işık etrafımızı kuşatsın, sevgi bizi sarsın, gelecek tüm kötülüklerden koru bizi Patina.”

Dikkatle anahtarı kilide soktu. Anahtarı çevirmek için gereken bilek gücünü kullanırken kilit en sonunda sağa doğru gıcırdayarak döndü. Dee derin bir nefes alıp ayağı kalktı ve ellerini eteğine sildi.

“İşte gidiyoruz.”

Kollarını başının üzerine kaldırdı, sonra yavaşça ve ne yaptığını bilerek kalbine doğru yaklaştırdı. Luce yerin sarsılmasını ya da herhangi bir şey olmasını bekledi ama bir süre hiçbir şey değişmedi.

Çok geçmeden etrafları tamamen sessizleşince Luce iki avuç birbirine sürtünüyormuş gibi neredeyse işitilemez bir hissetti duydu. Hafifçe bükülen hava her şeyi - kahverengi evi, etrafını saran Viyana kasaba evlerini, hatta yukarıdaki Terazilerin mavi kanatlarını - titretti. Renkler kırılıp eridi. Bu sürekli akan bir yakıt bulutunun içinde olmak gibiydi.

Daha önce olduğu gibi Luce Patinayı hem görebiliyor hem de göremiyordu. Şekilsiz sınırları bir an görülür hale gelirken - sabun köpüğünün yanardöner transparanlığı-

la - bir an kayboluyordu. Yine de bahçede durdukları küçük alanın etrafını sardığını, sıcaklık yaydığını ve büyük bir güçle kucaklandıklarını *hissedebiliyordu*.

Kimse konuşmuyordu, Dee her birini hayrete düşürmüştü.

Luce neredeyse vızıldıyormuş gibi görünen büyük bir konsantrasyonla mırıldanan yaşlı kadına dikkatle baktı. İç Patinanın tamamlandığını hissedince şaşırdı. Bir dakika öncesine kadar bütünlüğünü hissetmediği bir şey artık oluşmuştu.

Dee kafasını salladı, dua ediyormuş gibi elleri kalbinin üzerindeydi. "Patinanın içindeki Patinadayız. Emniyetin ve güvenliğin kalbindeyiz. Dış kalkanı Terazi'ye açtığımızda, bu emniyete güvenin ve sakin olun. Hiç kimse size zarar veremez."

Tekrar aynı kelimeleri fısıldadı - *ışık etrafımızı kuşatsın, sevgi bizi sarsın, gelecek tüm kötülüklerden koru bizi Patina* - ve Luce da kendisini mırıldanırken buldu. Daniel da onlara katıldı.

Sonra soğuk bir hava sıcak bir odaya süzüldüğünde olduğu gibi bir esinti oldu. Kanatları birbirlerinininkine değecek şekilde birbirlerine sokuldular - Luce tam ortalarında - ve gökyüzüne göz attılar.

Yukarıdan vahşi bir çığlık duyuldu ve binlercesi ona katıldı. Terazi artık görebiliyordu.

Luce net olarak seçemiyordu ama Terazi melekleri kahverengi evin bacasının tam üzerinde olmalıydılar. Bir damla reçele akın eden kanatlı karıncalar gibi o yöne doğru gidiyorlardı.

Çok geçmeden çatıya, çimenlere ve evin saçaklarına pat diye kondular. Sert inişin etkisiyle pelerinleri yırtıldı. Bakışlarıyla araziye taradılar... Luce'u, Dee'yi ve melekleri hem hissediyor hem de hissedemiyorlardı.

Luce nefesini tuttu, çıt çıkarmadı.

Terazi gelmeye devam etti. Kısa süre içinde bahçe mavi kanatlarla doldu. Dee'nin İç Patinasının etrafını sardılar, peşinde oldukları kurbanlarının saklandığı yere aç kurtlar gibi bakıyorlar, fakat güvenli bir şekilde içeride olan melekleri, Luce'u ve trans-ölümsüzü göremiyorlardı.

"Neredeler?" diye hırladı içlerinden biri, kalabalığı yararken pelerini mavi kanatlardan oluşan denize takıldı. "Burada bir yerdeler."

"Avignon'a hızla uçmaya hazır olun," diye fısıldadı Dee ve yüzünde doğum lekesi olan bir Terazi meleği Patinalarının sınırına doğru eğilip çamur arayan bir domuz gibi alanı koklarken omuzlarını dikleştirdi.

Arriane'in kanatları titriyordu. Luce onun Terazi'den çektiklerini düşündüğünü bildiğinden hemen arkadaşının elini tuttu.

"Roland, şu büyük yangına ne dersin?" dedi Daniel büzdüğü dudaklarının arasından.

"Tamamdır." Roland ellerini kenetleyip kaşlarını çattı, sonra kahverengi eve sert bir bakış attı. Bomba patlamasına benzer bir gürültü duyuldu ve Vakıf Kütüphanesi hızla alev aldı. Çığlık atan Terazi melekleri Patinanın gökyüzüne saçıldı, pelerinleri alevler içindeydi.

Roland'ın elini sallamasıyla kütüphanenin bulunduğu alan çimenlere lavlar akıtan bir volkana dönüştü ve meşe ağacı hızla alev aldı. Luce terlemeye başlamıştı, Patinanın içine işleyen sıcaktan başı dönüyordu, fakat Terazi şiddetli şok dalgalarıyla havada savrulurken Dee'nin küçük Patinasının içindeki grup yanıyordu.

Bahçeye dağılan sıcak ve alev yüklü hava yuttuğu yüz Terazi'yi kavurucu merkezine doğru çekip onları çimenlerin üzerinde döndürürken Dec bağırdı: "Hadi uçalım!"

"Hazır mısın, Luce?" Daniel kollarını sıkıca ona dolar-

ken, Roland da kollarını Dee'ya doladı. Patinanın dış duvarlarına duman vuruyordu ve Luce boynu incindiği için nefes almakta güçlük çekiyordu.

Daniel onu yerden kaldırdı. Uçmaya başladılar. Luce göz ucuyla Roland'm ebruli kanatlarının sağ taraflarında, Annabelle ile Arriane'inkilerin ise sol taraflarında olduğunu gördü. Tüm melekler kanatlarını öylesine hızlı ve sert çırpıyordu ki alevlerin içinden temiz mavi gökyüzüne yükselirken kör edici saf bir parlaklık dokudular.

Ama Patina hâlâ açıktı. Hâlâ uçabilen bazı Terazi melekleri bir şekilde tuzığa düşürüldüklerini fark etmişlerdi. Yangından uçarak kurtulmaya çalıştılar ama gönderdiği yeni bir alev dalgasıyla Roland onları yanan zemine yapıştırdı ve kanatlı iskeletlere dönüşene dek kırışık tenleri yanmayı sürdürdü.

"Bir dakika..." Dee parmak uçları ve sabit bakışlarıyla Patinanın sınırlarını yönlendirdi. Luce önce Dee'ye, sonra da yanan Terazi yığınına baktı. Patinanın tepeden boyunun etrafını saran bir pelerin gibi büzülerek Terazi'yi içeri hapsedip her bir meleği boğduğunu hayal etti.

"Tamamdır," dedi Dee Roland onu gökyüzünde yükseğe taşıırken.

Luce aşağı baktı, ayaklarının altındaki zemin hızla onlardan uzaklaşıyordu. Çirkin yangının yanıp söndüğünü, sonra yok olduğunu ve başka bir yerdeki gizli bir dumanın onu yuttuğunu gördü. Geride bıraktıkları beyaz ve modern sokak hiçbir şey hissetmemiş insanlarla doluydu.

Luce Terazi kanatlarının kırmızı alevlerle kavrulduğunu hayal ederken yerden metrelerce yüksektydiler. Geriye bakmanın anlamı yoktu. Sadece bir sonraki kutsal emanete... Cam, Gabbe ve Molly'ye... Avalon'a odaklanabiliyordu.

İnce bulutların arasındaki boşluklardan arazinin taşlık, koyu gri ve dağlık olduğunu gördü. Kış havası soğuyup keskinleşti, kanatlarını durmaksızın çırpın melekler atmosferin sessiz köşelerini yırtıyorlardı.

Bir saatlik uçuşun ardından Roland'ın ebruli kanatları Luce ve Daniel'in birkaç metre altında belirdi. Dee'yi Daniel'in Luce'u taşıdığı gibi taşıyordu: Omuzları onunla aynı hizadaydı ve bir kolu göğsünün üzerindeyken diğerini beline dolamıştı. Luce gibi Dee de bacaklarını bileklerinde birleştirmişti, topuklu ayakkabıları yerden yüksekte tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Roland'ın kasları Dee'nin narin ve yaşlı bedenini sararken bulutların arasında bir görünüp bir kaybolan çift çok komik görünüyordu. Fakat Dee'nin bakışlarındaki heyecan dolu ışıltı onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Kızıl saçlarının tutamları yanaklarına düşmüştü ve hoş kokusu - soğuk krema ve gül - süzülmemekte oldukları havada hissediliyordu.

"Sanırım kıyı temiz," dedi Dee.

Luce etrafındaki havanın titrediğini hissetti. Vücudu yeni bir zaman sarsıntısına hazırlanırken gerildi. Ancak bu kez dalgalanmaya neden olan Lucifer'ın elini uzattığı Düşüş değil İkinci Patinayı geri çeken Dee'ydı. Bulanık bir sınır Luce'un tenine yaklaşıp içinden geçti ve zevk verici bir şekilde ürpermesine neden oldu. Ardından Dee'nin etrafında küçük bir ışık topu olana dek küçüldü. Dee gözlerini yumdu ve bir saniye sonra teni Patinayı emdi. Büyük ölçüde görünmezdi - ancak Luce'un gördüğü en güzel şeydi.

Dee gülümsedi ve elini sallayarak Luce'u yanına çağırdı. Konuşabilmeleri için onları taşıyan iki melek de kanatlarına yukarı doğru kavis verdi.

Dee elini ağzına yaklaştırıp rüzgârda Luce'a seslendi. "Söylesene tatlım, ikiniz nasıl tanıştınız?"

Luce, kıkırdarken Daniel'in omzunun titrediğini hissetti. Bu mutlu bir ilişkisi olan iki insana sorulabilecek en normal soruydu. Peki ama neden Luce'un keyfini kaçırmıştı?

Çünkü cevap anlamsız bir şekilde karıştı.

Çünkü Luce cevabı bilmiyordu.

Boynundaki madalyonun üzerine elini koydu. Daniel kanatlarını güçlü bir şekilde çırpınca madalyon tenine çarp-
tı. "Aynı okula gidiyorduk ve ben..."

"Ah Lucinda!" Dee gülüyordu. "Şaka yapıyordum. *Asıl* tanışmanızın ardındaki hikâyeyi öğrenip öğrenmediğini merak ediyordum."

"Hayır, Dee," dedi Daniel kesin bir şekilde. "Bunu henüz öğrenmedi..."

"Sordum ama bana söylemiyor." Baş döndürücü yüksekliğe bakan Luce şu anda üzerinde uçtukları Adriyatik Denizi'ne kıyısı olan kasabalara ne kadar uzaksa o kadar uzak hissediyordu kendini ilk tanışmalarının gerçekliğine. "Bilmemek beni delirtiyor."

"Her şey zamanla tatlım," dedi Dee sakince kıvrılan ufka bakarken. "İkinizin eski anılarınızdan *bazılarına* değindiğinizi sanıyorum."

Luce kafasını salladı.

"Harika. Hatırlayabildiğin en eski romantik hikâye bana uyar. Devam et canım. Bu yaşlı kadını biraz eğlendir. Canterbury yolcuları gibi Avignon'a giderken zaman geçirmemize yardımcı olur."

Luce'un gözlerinin önünde bir anı belirdi: Mısır'da Daniel ile birlikte kapalı kaldığı soğuk ve rutubetli mezar, dudaklarını dudaklarına dokundurması, dünyadaki son iki insan onları gibi vücutlarının kenetlenmesi...

Ama yalnız değillerdi. Bill de oradaydı. Bekliyor, izliyor ve ruhunun küf kokulu bir Mısır mezarında ölmesini istiyordu.

Luce o kırmızı gözlerin onu bulamayacağı şimdiki zamana hızla geri döndü. "Yorgunum," dedi.

"Dinlen," dedi Daniel kısık bir sesle.

"Hayır, seni sevdiğim için cezalandırılmaktan bıktım Daniel. Lucifer, Terazi, Sürgünler ya da başka hangi taraf varsa artık onlarla uğraşmak istemiyorum. Ben bir piyon değilim, bir insanım. Yeter."

Daniel Luce'un elini tutup sıkı.

Dee ve Roland da uzanıp aynı şeyi yapmak istiyormuş gibi görünüyorlardı.

"Değiştin canım," dedi Dee.

"Ne zamandan beri?"

"Az önce... Hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Peki ya sen, Daniel?"

Daniel bir süre sessiz kaldı. En sonunda rüzgârın ve kanatlarının gürültüsüne rağmen sesini duyurdu: "Hayır. Ama artık böyle konuşabildiğine memnunum."

"Neden memnun olmayasın ki? Tüm bu yaşadıklarınız trans-boyutsal bir trajedi. Ama bu azimli ve güçlü bir kız... Düşümler ve karışıklıklarla lanetlendiğine, hatta dikenli çalılar miknatis gibi çektiğine - bunlar senin sözlerin tatlım - inansa da ruhuna bağlı bir parça olduğundan saçlarını asla kesmeyeceğini bana bir keresinde söylemiş bir kız."

Luce gözlerini kısarak yaşlı kadına baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dee başını Luce'a doğru eğip dudaklarını büzdü.

Luce dikkatle ona, altın rengi gözlerine ve güzel kızıl saçlarına baktı. Ve hatırladı.

"Seni hatırlıyorum!"

"Harika," dedi Dee. "Ben de seni hatırlıyorum!"

"Açık bir düzlükteki bir kulübede yaşamıyor muydum?"

Dee kafasını salladı.

“Ve saçlarımdan *bahsetmiştik*! Ava çıktığımda... Sanırım tilki avıydı... Isırgan otlarıyla dolu bir yere girmiştin.”

“Tam bir erkek fatmaydın. Aslına bakarsan ovadaki bazı erkeklerden daha cesurdun.”

“Ve sen...” dedi Luce. “Saatlerini otları saçlarımdan ayıklayarak geçirmiştin.”

“Mecazi olarak ben senin en sevdiğin teyzendim. Şeytanın öylesine gür saçlarla seni lanetlediğini söylerdin. Biraz dramatiktin ama sadece on altı yaşındaydın... Ve on altı yaşındakiler gibi gerçeklerden pek de uzak sayılmazdın.”

“Lanetin lanetlenmeme izin verdiğim sürece geçerli olduğunu söylerdin. Kendimi herhangi bir lanetten arındırma gücüne sahip olduğumu... Lanetlerin kutsamalara giriş olduğunu söylemiştin...”

Dee ona göz kırptı.

“Sonra da bana kesmemi söylemiştin. Saçlarımı.”

“Bu doğru. Ama kesmemiştin.”

“Hayır.” Serin bir bulut üzerine gelirken Luce gözlerini yumdu, buğusu tenini gıdıkladı. Aniden kendisini açıklanamaz derece üzgün hissetti. “Kesmemiştim. Hazır değildim.”

“Eh,” dedi Dee. “Aklın başına geldiğine göre saçlarına verdiğin biçim hoşuma gitti.”

“Bakın.” Daniel bulut zemininin uçurum gibi aşağıya kıvrıldığı yeri işaret etti. “Vardık.”

Avignon’a alçaldılar. Kasabanın üzerindeki gökyüzü temizdi, görüş alanlarını bozacak tek bir bulut bile yoktu. Güneş meleklerin kanatlarının gölgelerini yemyeşil çiftlik alanıyla sınırlı, taştan yapılmış küçük Orta Çağ köyüne düşürdü. Aşağıda inekler aylak aylak dolaşıyordu. Traktörün biri araziyi biçiyordu.

Sola dönüp saman ve gübre kokusunu soluyarak bir ahırın üzerinden geçtiler. Kasabadaki birçok evle aynı sa-

rımsı kahverengi taşlardan yapılmış bir katedralin üzerinden uçtular. Turisler neşeli bir kafede kahvelerini yudumluyorlardı. Kasaba öğle güneşinin altında parlıyordu.

Varma hissinin şaşkınlığı ve zamanın parmaklarından kayıp gitmesinin verdiği endişeyle sarsıldı Luce. Dört buçuk gündür kutsal emanetleri arıyorlardı ve Lucifer Düşüş’ü tamamlamadan önce bir bu kadar daha zamanları vardı.

“Oraya gidiyoruz.” Daniel kasabanın eteklerinde ışıltıyan nehrin üzerindeki köprüyü işaret etti. Sanki köprünün yarısı suya doğru ufalanmıştı. “Pont Saint Bénézet.”

“Köprüye ne olmuş?” diye sordu Luce.

Daniel omzunun üzerinden ona baktı. “Buraya geleceğimizden söz ettiğimde Annabelle’in ne kadar sessizleştiğini hatırlıyor musun? Papa’nın Roma’da değil de burada yaşadığı dönemde, Orta Çağ’da bu köprüyü inşa eden çocuğa ilham vermişti. Kimsenin onu göremeyeceğini sandığı bir gün Rhône Nehri’nin üzerinde uçarken çocuk onu fark etmiş. Öteki tarafa onu takip edebilmek için de köprüyü inşa etmiş.”

“Köprü ne zaman çökmüş?”

“Zamanla kemerlerinden biri nehre düşmüş. Sonra bir diğeri. Arriane çocuğun - adı Bénézet’miş - melekleri görebilme yetisine sahip olduğunu ama mimari yeteneğinin olmadığını söylerdi hep. Onu severdi. O ölene kadar ilham perisi olarak Avignon’da kaldı. Çocuk hiç evlenmedi, Avignon toplumundan uzak bir hayat sürdü, hatta kasabadakiler onun aklını kaçırdığını sandı.”

Luce Daniel’la olan ilişkisini Annabelle’in Bénézet’le olan ilişkisiyle kıyaslamamaya çalıştı ama bu çok zordu. Bir melek ile bir ölümlünün ne tür bir ilişkisi olabilirdi ki? Her şey bittiğinde Lucifer’ı yenerlerse... Daha sonra ne olacaktı? O ve Daniel Georgia’ya dönüp diğer çiftler gibi

mi olacaklardı? Cuma geceleri sinemaya gittikten sonra dondurma mı yiyeceklerdi? Yoksa tüm kasaba Bénézet gibi onun aklını kaçırdığını mı düşünecekti?

Umutsuz vaka mıydı? Sonuçta onlara ne olacaktı? Orta Çağ köprüsünün kemerleri gibi aşkları yok mu olacaktı?

Bir meleklerle normal bir hayat sürme fikri çılgınlıktı. Bunu Daniel onu her gökyüzünde uçurduğunda hissediyordu. Ancak her geçen gün onu daha da çok seviyordu.

Nehrin kıyısındaki bir salkımsöğüt ağacının gölgesine indiklerinde ürken ördek sürüsü suya kaçtı. Gün ışığında tüm melekler kanatlarını sakladılar. Arkada kalan Luce Daniel'in kanatlarını içeri çekişini izledi. Sırtının ortasındaki kanatlar önce içeri girdi, ardından kaslarının yüce tüylerin üzerine kapanırken çıkardığı hafif çıtırtı sesi duyuldu. Ve ince, neredeyse şeffaf kanat uçları ışıdayarak vücudunun içinde kaybolup özel kesimli tişörtünün üzerinde hiçbir iz bırakmadı.

Mimariye ilgi duyan turistler gibi köprüye doğru yürüdüler. Annabelle her zamankinden daha dik yürüyordu ve Luce Arriane'in uzanıp onun elini tuttuğunu gördü. Güneş parlıyordu, havaya lavanta ve nehir kokusu hâkimdi. Büyük beyaz taşlardan yapılan köprüyü altındaki uzun kemerler destekliyordu. Köprü girişinin hemen yanında tek bir kulesi olan taştan küçük bir şapel vardı. Üzerindeki levhada Saint Nicolas Şapeli yazılıydı. Luce gerçek turistlerin nerede olduklarını merak etti.

Şapel ince, gümüşü bir tozla kaplıydı.

Sessizce köprüde yürümeye başladılar, fakat Luce gergin olanın sadece Annabelle olmadığını fark etti. Daniel ve Roland titriyor, şapelin girişinden olabildiğince uzak durmaya çalışıyorlardı; Luce o an Tanrı'nın mabedine girmelerinin yasak olduğunu hatırladı.

Dee derin bir iç çekerek ellerini dar pirinç parmaklıkların üzerinde gezdirdi. "Çok geç kaldık."

"Bu..." Luce toza dokundu. Gerçek dışı ve hafifti, tıpkı ailesinin arka bahçesini kaplayan toz gibi gümüşü bir ışıltıya sahipti. "Demek istediğin..."

"Burada melekler ölmüş." Nehre bakan Roland'ın sesi tekdüze idi.

"A-ama," diye kekeledi Luce. "Gabbe, Cam ve Molly'nin buraya gelip gelmediklerini bile bilmiyoruz."

"Burası güzel bir yerdi," dedi Annabelle. "Artık sonsuza dek bozdular. *Je m'excuse, Bénézet.*"

O sırada Arriane eline titreyen gümüş bir tüy aldı. "Gabbe'nin tüyü. Bir bütün halinde olduğuna göre biz zat vermiş olmalı. Belki de bir Sürgüne vermek istedi..." Tüyü göğsüne doğru tutarak kafasını çevirdi.

"Ama Terazi'nin melekleri öldürmediğini sanıyordum," dedi Luce.

"Öldürmezler." Daniel eğilip ayaklarının dibinde kar gibi toplanan tozun bir kısmını dağıttı.

Tozun alt kısmında bir şey vardı...

Ve parmakları tozlu gümüş bir yıldız iğnesine dokundu.

Daniel yıldız iğnesini yerden alıp sildi ve en sonunda incelemeleri için diğerlerine uzattı. Üzerine süslü bir Z harfi işlenmişti.

"Kadimler," diye fısıldadı Arriane.

"Onlar melekleri öldürmeye bayılır," dedi Daniel kısık bir sesle. "Hatta yapmaktan daha çok hoşlanacakları başka bir şey yoktur."

Sert bir çatırtı duyuldu.

Luce merakla arkasına döndü... Ne bulacağını bilmiyordu. Terazi? Kadimler?

Dee yumruğunu sallayarak kızarmış eklemelerini ovuşturuyordu. Sonra Luce fark etti: Şapelin ahşap kapısının ortası ezilmişti. Dee tam o noktaya yumruk atmış olmalıydı.

dı. Böylesine ufak tefek bir kadının bu kadar büyük bir zarara sebep olabilmesi elbette kimseyi şaşırtmamıştı.

“İyi misin, Dee?” diye seslendi Arriane.

“Sophia’nın burada hiçbir işi olamaz.” Sesi öfkeden titriyordu. “Lucifer’ın yaptığı şey Kadimleri ilgilendirmenin ötesinde. Buna rağmen Sophia sizin için her şeyi mahvedebilir. Onu öldürebilirim.”

“Söz verir misin?” diye sordu Roland.

Daniel yıldız iğnesini çantaya atıp fermuarı çekti. “Ancak biten bu savaş üçüncü kutsal emanet yüzünden başlamış olmalı. Biri onu bulmuş.”

“Savaş becerisi,” dedi Dee.

Luce irkildi. “Ve biri bu yüzden öldü.”

“Ne olduğunu bilmiyoruz Luce,” dedi Daniel. “Ve Kadimlerin karşısında durduğumuz sürece bilemeyeceğiz. Onların izini sürmeliyiz.”

“Nasıl?” diye sordu Roland.

“Belki de bizi ortadan kaldırmak için Sina’ya gittiler,” diyerek öneride bulundu Annabelle.

Daniel kafasını sallayıp yürümeye başladı. “Sina’ya gideceklerini bilemezler... Tabii meleklerimizden birine işkence edip yeri öğrenmedikleri sürece.” Durup bakışlarını kaçırdı.

“Hayır,” dedi Dee onlara teker teker bakarak. “Kadimlerin kendi planları var. Onlar açgözlüler. Bu işte daha büyük bir pay istiyorlar. Ataları gibi hatırlanmak istiyorlar. Öleceklerse, şehit olarak ölmek istiyorlar.” Duraksadı. “Şehitliklerini sahnelemeleri için en uygun yer neresi?”

Melekler ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine verdiler. Soluk pembe gökyüzüne bakınırken Daniel’in kanatları dikleşti. Annabelle uzun tırnaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Alaycı kelimeler bulmakta zorlanan Arriane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup gözlerini yere dik-

ti. Dee’nin neden bahsettiğini bilmeyen tek kişi Luce gibi görünüyordu. En sonunda ufalanan köprüde Roland’ın sesi kaygı verici bir şekilde yankılandı.

“Golgotha. Kafatası Tepesi.”

ON BİR

Via Dolorosa İstirap Yolu

Melekler Fransa'nın güney kıyılarına benzeyen toprakların üzerinde sağa doğru dönerken, Luce aşağıda yuvarlanıp uzaktaki kıyılara vuran karanlık dalgaları izledi. Aklında küçük bir hesaplama yaptı:

Geceyarısı, 1 Aralık Salı günü olacaktı. Duyuruculardan döndüğünden beri beş gün geçmişti, bu da meleklerin Dünya'ya düştükleri dokuz günlük periyodun ortasında oldukları anlamına geliyordu.

Üç kutsal emanetten ikisi ellerindeydi ama üçüncünün ne olduğunu ya da üçünü bir araya getirdiklerinde ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Daha da kötüsü kutsal emanetleri arayışa çıktıkları sırada daha fazla düşman edinmişlerdi. Ve arkadaşlarını kaybetmiş gibi görünüyorlardı.

Luce Pont Saint Bénédet'deki tozu hâlâ parmaklarında hissediyordu. Ya Cam'c ait ise? Birkaç gün içinde Luce Cam'ın işlerine karışmasına temkinli yaklaşmayı bırakıp

onu kaybetme düşüncesiyle ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Cam sert, karanlık, öngörülemez ve ürkütücüydü, birlikte olabileceği türden biri değildi ama bu onu önemsemediği anlamına gelmiyordu.

Ve Gabbe. Her zaman söylemesi ve yapması gereken doğru şeyi bilen güneyli güzel. Luce Sword & Cross'ta Gabbe ile tanıştığı andan beri melek onu korumaktan başka bir şey yapmamıştı. Ve şimdi de Luce Gabbe'yi korumak istiyordu.

Molly Zane de Cam ve Gabbe ile Avignon'a gitmişti. Luce Molly'den önce korkmuş, sonra nefret etmişti - ta ki o sabah Luce ailesinin evinin penceresinden odasına girdiğinde Molly'nin kendi yatağında onu idare ettiğini öğrenene dek. Bu büyük bir iyilikti. Callie bile Molly ile vakit geçirmekten hoşlanmıştı. Şeytan değişmiş miydi? Yoksa değişen Luce muydu?

Yıldızlı gökyüzünde Daniel'in kanatlarının ritmik çırpışı Luce'a derin bir rahatlama verdi, fakat uyumak istemiyordu. Golgotha'ya vardıklarında karşılına çıkabilecek şeye odaklanıp kendini buna hazırlamak istiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Daniel. İçinde uçtukları şiddetli rüzgârda sesi kısık ve içtendi. Annabelle ve Ariane önlerinde, biraz aşağılarında uçuyorlardı. Koyu gümüşü ve yanardöner kanatları İtalya'nın yeşil çizmesinin üzerinde uzanıyordu.

Luce boynundaki gümüş madalyona dokundu. "Korkuyorum."

Daniel onun elini sıktı. "Sen çok cesursun, Luce."

"Hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum kendimi ve hatırlayabildiğim anılarımla gurur duyuyorum, özellikle de Lucifer'ı durdurmamıza yardımcı olacaksan..." Duraksayıp tozlu parmaklarına baktı. "Ama şu an neye doğru uçtuğumuzdan korkuyorum."

“Sophia’nın yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim.”

“Bana yapabileceklerini düşünmüyorum Daniel. Sevdığım kişilere çoktan yapmış olabileceği şeyler beni endişelendiriyor. O köprü ve onca toz...”

“Senin gibi ben de Cam, Gabbe ve Molly’ye zarar gelmediğini umuyorum.” Kanatlarını şiddetli bir şekilde çırpınca Luce vücudunun yükselerek şişkin bir yağmur bulutuna girdiğini hissetti. “Ama melekler de ölebilir Lucinda.”

“Bunu biliyorum, Daniel.”

“Elbette biliyorsun. Ve ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyorsun. Lucifer’a karşı mücadelemizde bize katılan her melek bunun farkında. Bize katılarak görevimizin herhangi bir meleğin ruhundan daha önemli olduğunu kabul ettiler.”

Luce gözlerini yumdu. *Herhangi bir meleğin ruhu.*

İşte yine aynı şey olmuştu. Arriane’in ilk kez Vegas’taki IHOP’ta bahsettiği fikir. Dengeyi değiştirebilecek güçlü bir melek. Binlerce yıldır süren bir kavganın sonucunu belirleyecek tek bir karar.

Gözlerini açtığı anda aşağıdaki karanlık manzaranın üzerinde yükselen Ay etrafa beyaz yumuşak bir ışık saçıyordu.

“Cennet’in ve Cehennem’in güçleri,” diye söze başladı. “Şu an gerçekten dengede mi?”

Daniel sessizdi. Luce onun göğsünün inip kalktığını hissetti sırtında. Daniel kanatlarını daha sert bir şekilde çırpı ama cevap vermedi.

“Biliyor musun?” diye üsteledi Luce. “Bir taraftaki şeytanların sayısı diğer taraftaki meleklerin sayısı eşit mi?”

Şiddetli bir rüzgâr yüzüne çarptı.

En sonunda Daniel, “Evet ama bu kadar basit değil,” dedi. “Bin meleğe karşı bin şeytan diye bir şey yok. Bunlardan çok farklı oyuncuların önemi var. Sürgünler hiçbir

önem taşımıyorlar. Phil’in bu konudaki üzüntüsünü sen de duydun. Terazî çoğunlukla göz ardı edilebilir... Ancak kendilerini çok önemli saymalarından ötürü bunu asla anlayamazsın. Onlar bin düşük kademedeki meleğe eşit.”

“Hâlâ seçimini yapmamış önemli bir meleğin olduğu doğru mu?”

Daniel duraksadı. “Evet, bu hâlâ doğru.”

Luce daha önce Shoreline’daki çatıda ona taraf seçmesi için yalvarmıştı. Bir tartışmanın ortasındaydılar ve doğru zamanda değillerdi. Fakat aralarındaki bağ artık daha güçlüydü. Onu ne kadar desteklediğini, yanında olduğunu ve ne olursa olsun onu seveceğini bilirse belki bu Daniel’in nihayet bir karar vermesine yardımcı olabilirdi. “Peki ya karar verirsen?”

“Hayır...”

“Ama Daniel, bunu durdurabilirsin! Dengeyi bozabilirsin, kimse ölmek zorunda kalmaz ve...”

“Demek istediğim, bu kadar kolay değil.” Luce içini çektiğini duyunca ona bakma gereği görmedi, gözlerinin kendine özgü menekşe rengiyle parladığını hissedebiliyordu. “Artık o kadar kolay değil,” diye tekrarladı Daniel.

“Neden?”

“Çünkü artık şimdiki zamanın önemi yok. Varlığı sona erebilecek bir zaman dilimi içindeyiz. O nedenle şu anda bu dokuz günlük arıza giderilmeden seçim yapmanın hiçbir önemi yok. Ya Lucifer istediğini alıp son beş ya da altı bin yılı silecek ve her şey yeniden başlayacak...”

“Ya da başarılı olacağız,” dedi Luce hızla.

“Eğer bu olursa...” dedi Daniel. “Rütbelerin dizilişini yeniden atayabiliriz.”

Altı metre aşağılarındaki Arriane zaman geçirmek istermiş gibi yavaşça havada dikey dönüşler yaparak uçmaya başladı. Annabelle meleklerin genelde kaçındığı sağa-

nak yağışlardan birine daldı, öteki taraftan çıktığında kanatlarının ıslandığının ve pembe saçlarının yüzüne yapıştığının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Roland arkalarında bir yerdeydi, muhtemelen Dee'yi kollarında taşıırken o da derin düşüncelere dalmıştı. Herkes yorgun ve endişeliydi.

“Ama başardığımızda...”

“Cennet'i seçemez miyim?” diyerek onun sözlerini tamamladı Daniel. “Hayır. Ben seçimimi yaptım, neredeyse Başlangıçta.”

“Ama sanmıştım ki...”

“Ben seni seçtim, Lucinda.”

Aşağılarındaki katran karası deniz çölün kıyısına vururken Luce Daniel'in elini tuttu. Manzara çok aşağıdaydı ama ona Sina'nın etrafındaki araziye hatırlatıyordu: Arada sırada görünen bir ağacın böldüğü kayalık uçurumlar. Daniel'm neden Cennet ve aşk arasında seçim yapmak zorunda kaldığını anlamıyordu.

Tek istediği onun sevgisiydi - ama bedeli neydi? Aşkları dünyanın ve tüm tarihin silinmesine değer miydi? Daniel çok uzun zaman önce Cennet'i seçmiş olsaydı bu tehditi engelleyebilir miydi?

Peki Luce'a olan aşkı yoldan sapmasına neden olmasaydı ait olduğu yere geri döner miydi?

Zihnini okumuş gibi, “Biz aşka inanırız,” dedi Daniel.

Roland onlara yetişti. Kanatlarını kıvrıp vücudunu Daniel ve Luce'a doğru çevirdi. Kollarında tuttuğu Dee'nin kızıl saçları uçuşuyor ve yüzü parlıyordu. İkisinin yaklaşması için işaret etti. Daniel kanatlarını zarif bir şekilde çırpıp Roland ve Dee'nin yanındaki bir bulutun üzerine çıktı. Roland ılık çalınca, Arriane ve Annabelle de karanlık gökyüzünde ışıltılı bir daire çizerek hemen yanlarına geldiler.

“Kudüs'te saat neredeyse sabahın dördü,” dedi Dee. “Bu da ölümlülerin çoğunun uykuda olduğu ya da bir saat daha karşımıza çıkmayacakları anlamına geliyor. Arkadaşlarınız Sophia'nın elindeyse, muhtemelen kız kardeşim plan yapıyor olmalı... Acele etmeliyiz.”

“Nerede olabileceklerini biliyor musun?” diye sordu Daniel.

Dee bir süre düşündü. “Kadimlerle aram açılmadan önce plan Kutsal Kabir Kilisesi'nde bir araya gelmekti. Eski Kudüs'ün Hristiyan kısmında, Golgotha'nın bayırında bulunuyor.”

Grup kutsal topraklara doğru süzüldü. Işıldayan kanatlar sütunuydular. Açık, lacivert gökyüzü yıldızlarla parlıyordu ve uzaktaki beyaz taş binalar etrafa esrarengiz asit mavisi bir ışıltı saçıyorlardı. Kara doğal olarak kuru ve tozlu olmasına rağmen toprak kalın palmiye ağaçları ve zeytinliklerle bezeliydi.

Luce'un o ana dek gördüğü en geniş mezarlığın üzerinden geçtiler, burası Eski Kudüs'ün karşı eğiminde yer alıyordu.

Ay ışığına sarılmış ve yüksek taş duvarlarla çevrili şehir karanlık ve uykudaydı. Altın kubbesi karanlıkta bile ışıldayan heybetli Kubbet-üs Sahra yüksek bir tepenin üzerinde yer alıyordu. Karışık şehirden uzaktaydı ve her girişinde yüksek taş merdivenler ve yüksek kapılar vardı. Eski duvarların ardındaki birkaç modern yüksek bina uzaktaki ufuk çizgisini aşıyordu ama Eski Kudüs'teki yapılar çok daha eski ve ufaktı, sadece yaya olarak dolaşılacak labirenti andıran dar sokaklardan oluşuyordu.

Şehre girişi sağlayan yüksek bir kapının surlarına konular.

“Burası Yeni Kapı,” diye açıkladı Dee. “Hristiyan mahallesinden kiliseye en yakın giriş burası.”

Kapının yanındaki eski merdivenlerden aşağı indiklerinde, melekler kanatlarını omuzlarının içine çekmişlerdi. Dee küçük kırmızı plastik fenerini sallayarak onlara kiliseye doğru rehberlik ederken parke taşlı sokak giderek daraldı. Çoğu taş dükkân önüne Luce'un ailesinin garajındaki gibi metal kepenkler takılıydı. Kepenklerin hepsi kapalıydı ve Daniel'in elini tutan Luce'un en iyisini umarak yürüdüğü sokak boyunca üzerlerinde asma kilitler vardı.

Şehrin içine doğru ilerledikçe binalar daha sıkışık bir hal alıyordu. Boş Arap pazarlarının çizgili tentelerinin, uzun taş kemerlerin altından ve koridorlardan geçtiler. Havada kızarmış kuzu kokusu vardı, sonra buna tütüsü ve çamaşır sabunu kokuları karıştı. Su arayan açelya filizleri duvarları sarmıştı.

Mahalle meleklerin ayak sesleri ve tepelerde uluyan bir kurt dışında sessizdi. Tabelası Arapça olan kapalı bir çamaşırganenin, ardından vitrinine İbranice etiketlerin yapıştırılmış bir çiçekçinin önünden geçtiler.

Her bir sokak bir tarafında açık ahşap bir kapıyla, diğer tarafta ise kısa merdivenlerle dar geçitlere bağlanıyordu. Dee önlerinden geçtikleri kapıları sayıyor gibiydi çünkü yürürken parmaklarını sayıyordu. Bir an parmaklarını şıklattı, eski ahşap bir kemerin altından geçip bir köşeyi döndükten sonra da ortadan kayboldu. Luce ve melekler birbirlerine baktılar, ardından hemen onu takip ettiler: Birkaç basamak aşağı inip rutubetli ve karanlık bir köşeyi geçerek tekrar birkaç basamak çıktılar ve aniden kendilerini başka bir dar sokağa bakan bir binanın çatısında buldular.

"İşte burası." Dee ciddiyetle kafasını salladı.

Kilise etraftaki her şeyin karşısında kale gibi yükseliyordu. Açık renk, pürüzsüz taşlardan yapılmıştı ve beş kattı, ince kuleleri ise daha yüksekti. Ortasındaki devasa mavi kubbe bir taşın etrafına sarılmış geceyarısı gökyüzünü an-

dırıyordu. Cephesindeki büyük tuğlalar geniş kavisler çizerek birinci kattaki ahşap kapılara ve üst katlardaki mozaik camlara yer açıyordu. Üçüncü kattaki bir pencerenin dışındaki tuğla çıkıntısına bir merdiven yaslanmıştı.

Kilisenin cephesinin bazı bölümleri kararmış ve dökülüyorken, bazı kısımları yeni restore edilmiş gibi görünüyordu. İki tarafında öne doğru uzanan iki uzun taş yol, parke taşlı bir meydanın etrafında sınır oluşturuyordu. Binanın hemen arkasında yüksek, beyaz renkli bir minare gökyüzünü deliyordu.

Luce meleklerle birlikte meydana ulaşmak için yine şaşırtıcı birkaç merdivenden inerken, "Vay canına," diye mırıldandı kendi kendine.

Melekler karşılarında en az on iki metre yükselen ağır ahşap kapılara yaklaştılar. Renkleri yeşildi ve her iki tarafında üç sade taş sütun bulunuyordu. Luce'un gözleri kapıların ve üzerlerindeki kemerlerin arasındaki duvar süslerine - ve tüm bunların üzerinde ışıldayan altın rengi gökyüzüne ilişti. Bina sessiz ve sakindi, ilahi bir hava hâkimdi.

"O halde içeri girelim," dedi Dee.

"İçeri giremeyiz," dedi Roland kiliseden uzaklaşarak.

"Ah evet," dedi Dee. "Şu yangın çıkarma meselesi. Tanrı'nın bir mabedi olduğu için içeri giremeyeceğinizi sanıyorsunuz..."

"Burası gerçekten Tanrı'nın mabedi," dedi Roland. "Ve ben bu yeri yakıp kül eden kişi olmak istemiyorum."

"Ama burası Tanrı'nın mabedi değil," dedi Dee. "Tam aksi. İsa'nın acı çekip öldüğü yer. Bu nedenle burası Taht açısından hiçbir zaman bir mabet olmadı ve önemli olan da bu. Mabet güvenli bir liman, kötülöklere karşı bir sığınaktır. Ölümlüler bu duvarların arasında durmaksızın dua ederler. Lanetinize gelince... Bundan etkilenmeyeceksi-

niz.” Duraksadı. “Bu da iyi bir şey, çünkü Sophia ve arkadaşlarınız içeride.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Luce.

Meydanın doğu tarafından gelen ayak seslerini duydu. Dee gözlerini kısarak dar sokağa baktı.

Daniel hızla Luce’un belini tuttu. Via Dolorosa yazan bir sokak tabelasının altından köşeyi dönen iki yaşlı rahibe tuttukları büyük ahşap haçın ağırlığı altında zorlanıyorlardı. Lacivert kıyafetleri, kalın sandaletleri ve boyunlarında tesbihleri vardı.

Ortalama yaşları seksen beş gibi görünen yaşlı inananları görünce Luce rahatladı. Yük taşıyan yaşlılara yardım etme içgüdüsüne uyarak kadınlara doğru hareket etmeye yeltendi, fakat rahibeler kilisenin büyük kapılarına işkence edici bir yavaşlıkla yaklaşırken belinden tutan Daniel elini gevşetmedi. Rahibelerin altı metre ötedeki melek grubunu görmemiş olması imkânsızdı - meydanda onlardan başka kimse yoktu - ama çaba harcayan kadınlar meleklere doğru bakmamışlardı bile.

“İstirap Yolu Rahibeleri’nin dışarıda olması için biraz erken değil mi?” diye fısıldadı Roland Daniel’a.

Dee eteğini düzeltip isyankâr bir saç tutamını kulağının arkasına itti. “Buna gerek olmamasını umuyordum ama onları öldürmek zorundayız.”

“Ne?” Luce güçsüz, güneşin yıpratmış kadınlar baktı. Gri gözleri yüzlerinin derin kırışıklıklarının arasında çakıl taşları gibi duruyordu. “O rahibeleri öldürmek mi istiyorsun?”

Dee kaşlarını çatı. “Onlar rahibe değil tatlım. Onlar Kadimler ve onlardan kurtulmamız gerek, yoksa onlar bizden kurtulmaya çalışacaklar.”

“Çoktan ıskartaya ayrılmış gibi göründüklerini söyle-

mek istiyorum.” Arriane ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Anlaşılan Kudüs geri dönüşüm sağlıyor.”

Rahibeler ya Arriane’in sesini duyup irkildiler ya da doğru noktaya varmayı bekliyorlardı, öyle ki kilise kapılarına vardıkları anda durup döndüler ve böylece haçın uzun ucu bir top gibi meydanın öteki tarafındaki meleklere doğru döndü.

“Zaman kaybindan başka bir şey değil melekler,” dedi Dee gergin dudaklarının arasından.

Çakıl taşlarını andıran gözleri olan rahibe damarlı damasını meleklere göstererek haçın kirişinin altına uzandı. Daniel çantayı Luce’un ellerine teslim ettikten sonra ona Dee’nin arkasına geçmesini söyledi. Yaşlı kadın Luce’u tam olarak koruyor sayılmazdı - başının tepesi Luce’un genesine denk geliyordu - ama Luce ne yapmaya çalıştığını sormadan hemen kafasını eğdi. Melekler hızla kanatlarını serbest bırakıp iki taraftan saldırıya geçtiler - Arriane ve Annabelle sola dönerken, Roland ve Daniel sağa saptı.

Büyük haç bir seyyahın pişmanlık yükü değildi. Oradaki herkesi öldürmek amacıyla yıldız iğneleriyle doldurulmuş kocaman bir yaydı.

Luce bunu anlayamadan rahibelerden birinin serbest bıraktığı ilk yıldız iğnesi yüzüne doğru nişan aldı. Havada dönerek onun görüş alanına yaklaşan gümüş ok gidecek büyüdü.

Ve tam o sırada Dee sıçradı.

Ufak tefek kadın kollarını iki yana açtı. Yıldız iğnesinin kör ucu göğsünün ortasına isabet etti. Ölümlüler için zarsız olan ok küçük vücudundan sekip yere düşerken Dee inledi, trans-ölümsüzün canı yanmış olsa da herhangi bir zarar almamıştı.

“Presidia, seni aptal,” diyerek rahibeye bağırarak Dee topuklu ayakkabısıyla oku geriye itti. Luce eğilip yıldız iğ-

nesini yerden alarak çantaya attı. “Bunun bana zarar vermeyeceğini biliyorsun! Ama arkadaşlarımı sinirlendirdin!” Kostümlü Kadimleri silahsız bırakmak için harekete geçen melekleri işaret etti.

“Olduğun yerde kal, döne!” diye karşılık verdi Presidia. “Kızı istiyoruz! Onu bize teslim ederseniz...”

Ama Predisia sözünü tamamlamadı. Göz açıp kapayana dek Kadimin arkasına geçen Arriane başlığını başından çıkarıp beyaz saçlarını avuçladı.

“Kadımlere saygı duyduğumdan...” diye tısladı Arriane kenetlediği dişlerinin arasından. “Kendilerini küçük düşürmelerine izin vermeyeceğim.” Sonra Presidia’yı saçlarından tutarken yerden yükseldi. Kadim görünmez bir bisikletin pedallarını çeviriyormuş gibi havayı tekmeliyordu. Arriane dönüp yaşlı kadının vücudunu kilisenin cephesindeki saçağa öylesine şiddetli bir şekilde çarptı ki binada göçük oluştu ve bir çuval gibi yere düştüğünde kadının elleleriyle bacakları tüyler ürpertici bir açığa büründü.

Kılık değiştirmiş olan diğer Kadim haçı bırakıp kaçmaya çalıştı, meydanın karşı köşesindeki bir ara sokağa doğru hızla koşuyordu. Annabelle haçın başına geçti ve cirit atıcısı görevini üstlenip ağır tahta T’yi gerip serbest bıraktı.

Haç havada kavisli bir şekilde uçarak kaçan Kadimin omurgasına saplandı. Kadın öne doğru devrilip şiddetli bir şekilde sarsıldı, eski bir infaz aleti replikası tarafından kazığa oturtulmuştu.

Avluya sessizlik çöktü. İçgüdüsel bir şekilde herkes dönüp Luce’a baktı.

“O iyi!” diye seslendi Dee ve az önce beraberce bir bayrak yarışını kazanmışlar gibi Luce’un elini havaya kaldırdı.

“Daniel!” Luce Daniel’in arkasında, kilisenin içinde gözden kaybolan beyaz parlaklığı işaret etti. Çift kapı ya-

vaşça kapanırken, fark etmedikleri yaşlı bir rahip içerideki merdivenlerden aşağı iniyordu.

“Onu takip edin,” diye seslendi Dee Presidia’nın ezilmiş cesedinin üzerinden atlarken.

Luce ve Dee diğerlerine yetişmek için koştular. Kiliseye girdiklerinde içerisi sessiz ve karanlıktı. Roland köşedeki taş basamakları işaret etti. Merdiven küçük taş bir kemertine ve orası da daha uzun bir merdivene açılıyordu. Alan meleklerin kanatlarını açamayacakları kadar basıktı, o nedenle dik merdivenlerden olabildiğince hızlı çıkmaya çalıştılar.

Taş kemertinden eğilerek karanlık merdivenlere geçerken, “Kadim bizi Sophia’ya götürecektir,” diye fısıldadı Daniel. “Diğerleri ve üçüncü kutsal emanet onun elindeyse...”

Dee elini Daniel’in koluna koydu. “Luce’un varlığından haberdar olmamalı. Kadimin Sophia’ya ulaşmasını engellemelisin.”

Daniel önce Luce’a, sonra da kafasını sallayan Roland’a baktı ve sanki eski taş kaleye daha önce tırmanmış gibi merdivenlerden hızla yukarı çıktı.

İki dakika sonra basık merdivenlerin tepesinde onları bekliyordu. Ölü Kadim yerde yatıyordu, dudakları morarmıştı, gözleri ise donuk ve ıslaktı. Roland’ın arkasında kalan açık geçit sola doğru kıvrılıyordu ve sahanlıktaki biri ilahiye benzer bir şey mırıldanıyordu.

Luce’un içi ürperdi.

Daniel geride kalmalarını işaret ettikten sonra kıvrılan merdivenlerin kenarından baktı. Taş duvara yaslanan Luce bulunduğu yerden sahanlığın ardındaki şapelin sadece küçük bir bölümünü görebiliyordu. Freskler kubbeli tavan-
dan sarkan boncuklu zincirlere asılı düzinelerce küçük teneke lambayla aydınlatılıyordu. Küçük bir odada çarımı-

ha gerilmenin resmedildiği mozaik tüm batı duvarını kaplıyordu. Arkasında birkaç metre genişliğinde bir dizi oldukça süslü, kemerli sütun, bulunduğu yerden görmesinin zor olduğu daha geniş bir şapeli bölüyordu. İki şapelin arasında çiçek buketleri ve yarısı yanmış adak mumlarıyla kaplı altın yaldızlı büyük bir mihrap vardı.

Daniel başıyla işaret etti. Sütunlardan birinin yanından bir kırmızılık geçti.

Bu uzun kırmızı bir pelerin giymiş bir kadındı.

Büyük bir mermer tabakasından yapılmış ve beyaz dantel bir örtüyle süslü olan mihraba doğru eğilmişti. Mihrapta bir şey vardı ama Luce ne olduğunu göremiyordu.

Kadın narin ama çekiciydi, kısa gri saçları modern bir küt kesime sahipti. Pelerinin beline renkli örgü bir kemer dolamıştı. Mihrabın önünde bir mum yaktı. Diz çökerken pelerinin dökümlü kolları dirseklerinde toplanarak inci bileziklerle dolu bileklerini ortaya çıkardı.

Bayan Sophia.

Onu daha iyi görebilmek isteyen Luce bir basamak yukarı çıkabilmek için Daniel'ı itti. Geniş sütunlar şapelin büyük bir bölümünü kapatıyordu, fakat Daniel birkaç basamak daha yukarı çıkmasına yardım edince daha iyi gördü. Alanda bir değil üç mihrap vardı ve her birinin etrafında mum yakan kırmızı pelerinli üç kadından başka kimse yoktu. Luce diğer ikisini tanımıyordu.

Sophia yaşlanmış görünüyordu, kütüphaneci masasının ardında oturduğu günlerden daha yorgun bir hali vardı. Luce bunun sebebinin etrafının artık gençlerle değil de birkaç yüzyıl yaşındaki varlıklarla çevrili olmasıyla ilgili olup olmadığını merak etti.

Sophia'nın yüzü boyalıydı, dudakları kan kırmızısıydı. Üzerindeki pelerin toz ve ter lekeleriyle kaplıydı. Mırıldanan ses ona aitti. Latince'yi andıran bir dilde yeniden mırıldanmaya başladığında, Luce'un tüm bedeni kasıldı. Hattırılıyordu.

Sword & Cross'taki gece Bayan Sophia'nın Luce'un üzerinde gerçekleştirdiği ayin. Daniel tavandan aşağı indiği sırada Bayan Sophia onu öldürmek üzereydi.

"Bana ipi ver, Vivina," dedi Bayan Sophia. Karanlık ayinlerine kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki şapelin dışındaki merdivenlere sinen melekleri hissetmemişlerdi. "Gabrielle fazla rahat görünüyor. Boğazımı bağlamak istiyorum."

Gabbe.

"Başka ip yok," dedi Vivina. "Cambriel'i iki kez bağlamak zorunda kaldım. Kıpırdanıyordu. Ah hâlâ kıpırdıyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Luce. Cam ve Gabbe oradaydılar. Üçüncü pelerinli kadının varlığı da Molly'nin orada olduğunu işaret ediyordu.

"Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Dee kısıt bir sesle. "Sophia bunu anlayamayacak kadar aklını kaçırmış."

"Neden düşen melekler bu kadar sessizler?" diye fısıldadı Luce. "Neden karşı koymuyorlar?"

"Buranın Tanrı'nın mabedi *olmadığını* bilmiyor olmaları," dedi Daniel. "Şoka girmiş olmalılar - yerlerinde olsaydım ben de şoka girerdim - ve Sophia bunu kendi çıkarı doğrultusunda kullanıyor olmalı. Yapacakları ya da söyleyecekleri herhangi bir şeyin kilisenin alev almasına neden olabileceğinden endişe ettiklerini biliyor."

"Kendilerini nasıl hissettiklerini biliyorum," diye fısıldadı Luce. "Onu durdurmak zorundayız." Dışarıda katlettikleri Kadimlerden, Daniel'ın sevgisinden ve keşfettikleri iki kutsal emanetten cesaret alarak kapıya doğru hareket etti. Ama bir el onu omzundan tutup koridora geri çekti.

"Hepiniz burada kalın," diye fısıldadı Dec ve anladıklarından emin olmak için tüm meleklerle göz teması kurdu. "Sizi görürlerse Luce'un yanınızda olduğunu anlarlar."

Burada bekleyin.” Üç meleğin arkasına saklanabileceği kadar kalın olan sütunları işaret etti. “Kız kardeşimle nasıl baş edeceğimi biliyorum.” Başka bir şey söylemeden şapele doğru yürüdü, topuklu ayakkabıları siyah-beyaz karo döşemeleri dövüyordu.

“Bana kalırsa sana yeterince ip verilmiş Sophia,” dedi Dee.

“O da kim?” Diz çökmek üzere olan Vivina ürküp çığlık attı.

Mihrapların etrafında yürürken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Dee, Kadimlerin işini onaylamadığını belirtircesine derin bir nefes aldı. “Oldukça döküntü elbiseler. Kozmik ve ölümsüzlük imalarıyla kurban etme oyununu Sophia’ya bırakın.”

Luce Bayan Sophia’nın yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istiyordu ama Daniel onu geride tuttu. Bir kazıntı sesi, melodramatik bir nefes tutulması ve acımasızca çınlayan hafif bir kahkaha duyuldu.

“Ah evet,” dedi Bayan Sophia. “Sürtük kız kardeşim en müthiş anıma tanık olmak için tam zamanında çıkagelir. Bu senin gereğinden fazla abartılan piyano resitalini gölgede bırakacak!”

“Gerçekten çok aptalsın.”

“Gereken ipe sahip olmadığım için mi?” diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Sophia.

“İpi unut, sersem,” dedi Dee. “Birçok açıdan aptalsın, en kötüsü de bunun yanına kâr kalacağını sanıyorsun.”

“Onu küçümseme!” diye tısladı üçüncü Kadim.

“Ona başka türlü yaklaşmam mümkün değil,” diye anında karşılık verdi Dee.

“Teşekkür ederim Lyrica ama Paulina ile başa çıkabiliyim,” dedi Sophia bakışlarını Dee’den ayırmadan. “Ya da insanlar artık sana nasıl hitap ediyorlar? Pee diye mi?”

“Dee olduğunu çok iyi biliyorsun. Keşke sebebini bilseydin.”

“Ah evet, Dee. Büyük fark. Bu kısa birlikteliğimizin tadını çıkarmaya ne dersin?”

“Onları serbest bırak, Sophia.”

“Onları serbest mi bırakayım?” diyerek güldü Sophia. “Ama ölmelerini istiyorum.” Sesi yükseldi ve Luce onun mihraplara bağlı olan melekleri eliyle işaret ettiğini hayal etti. “En çok da onun ölmesini istiyorum!”

Luce’un nefesi kesildi. Kütüphanecinin kimi kastettiğini biliyordu.

“Bu Lucifer’in varlığını silmesine engel olmayacak.” Dee’nin sesi neredeyse üzgün çıkmıştı.

“Babamızın hep ne söylediğini bilirsin: Hepimiz nasıl olsa Cehennem’e gideceğiz. Hâlâ Dünya’dayken istediğimizi elde etmeye bakmak en iyisi. O nerede, Dee? Miyavlayan çocuk Lucinda nerede?”

“Bilmiyorum.” Dee’nin sesi tekdüzeydi. “Ama buraya bunu öğrenmeni engellemek için geldim.”

Daniel Luce’un ilk şapelin girişine doğru biraz daha yaklaşmasına izin verdi.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı Sophia Dee’nin üzerine doğru yürüyerek.

Dönüp Daniel’a bakan Roland bakışlarıyla araya girip girmemeleri gerektiğini sordu. Ancak Daniel *desideratanın* yeteneklerine güveniyor görünerek kafasını salladı.

Sophia’nın yardımcıları olan Kadimler, mihrapların başında yerde yuvarlanan, Luce’un görüş alanına girip çıkan iki kız kardeşi izliyorlardı. Bir an Dee üstte Sophia alttayken, bir sonraki saniyede Sophia üste çıkıyordu.

Dee’nin elleri Sophia’nın boynunu bulup sıkınaya başladı. Eski Sword & Cross kütüphanecisi elleriyle Dee’nin göğsünü itip hayatta kalmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oldu.

Sophia yavaşça dizini yukarı kaldırıp kız kardeşinin midesine bastırarak onu geriye itti. Dee kollarını uzatarak Sophia'nın boynunu tutmaya devam etti. Kız kardeşinin öfkeden deliye dönen yüzüne nefret dolu bir şekilde bakıyordu.

"Kalbin kararmış Sophia," dedi, sesi geçmişe özlem duyuyormuş gibi kısık çıkıyordu. "Tıpkı sönen bir ışık gibi. Hiç kimse bu ışığı tekrar yakamaz. Artık sadece karanlıkta bizi ezmeni engelleyebiliriz." Sonra Sophia'yı bırakıp ciğerlerine kocaman ve korku dolu bir nefes almasına izin verdi.

"Bana ihanet ettin," dedi Sophia, Dee kız kardeşinin yakasından tutup kafasını mozik taşlı zemine vururken.

Ancak Dee bir anda havada yükselerek tiz bir çığlık attı. Sophia Luce'un sahip olduğunu unuttuğu bir güçle Dee'ye tekme atmıştı. Hemen ayağa kalktı. Terlemiş ve yüzü kıpkırmızı olmuştu, Dee'nin birkaç metre ötede durduğu yere doğru koşarken saçları darmadağınikti. Parmak ucunda yükselen Luce, Dee'nin gözlerinin kapalı olduğunu görünce yüzünü buruşturdu.

"Ha!" Sophia mihraplara doğru dönüp Cam'in bağlı olduğu mihrabın altına doğru uzandı ve bir yıldız iğnesi kılıfı çıkardı.

Roland saklandığı yerden tekrar Daniel'a baktı. Daniel bu kez müdahale etmeleri gerektiğini ifade edercesine başını salladı.

Arriane, Annabelle ve Roland bir anda saklandıkları yerden çıkıp şapele doğru uçtular. Roland Bayan Sophia'ya doğru atıldı, fakat kadın son anda kafasını eğip ondan kurtuldu. Kanadı suratına çarpmış olsa da elinden kaçabilmişti.

Melek kanatlarını gören iki Kadim korku dolu çığlıklar atarak sindiler. Annabelle onları tutarken, Arriane de cebin-

den çıkardığı çakıyı açıp - Luce'un aylar önce kızın saçlarını kestığı pembe çakıyı - Gabbe'yi mihraba bağlayan ipleri kesti.

"Durun yoksa onu öldürürüm!" Sophia bir avuç dolu yıldız iğnesi alıp Cam'e doğru atılırken meleklerle bağırdı. Aralarındaki mesafeyi ayarlayıp gümüş okları başının üzerine kaldırdı.

Cam'in saçları keçe gibi olmuştu. Elleri solgundu ve titriyordu. Bayan Sophia bu detaylara sırtarak baktı.

"Bir meleğin öldüğünü görmeyi çok isterim." Yıldız iğnelerini daha da kaldırırken kahkaha attı. "Üstelik böylesine küstah bir meleğin..." Tekrar Cam'e baktı. "Ölümü görülmeye değer olacak."

"Durma." Cam'in kısık ve sakin sesi ilk kez duyuldu. Ve Luce onun, "Mutlu bir sonum olmasını hiçbir zaman istememiştim," dediğini duyunca kendine hâkim olamadı.

Luce Sophia'nın Penn'i çıplak elleriyle öldürdüğünü ve bundan hiçbir pişmanlık duymadığını görmüştü. "Hayır!" diye bağırdı ve Daniel'ın ellerinden kurtulmaya çalışırken onu şapele doğru sürükledi.

Bayan Sophia yavaşça Luce ve Daniel'a doğru dönerken yıldız iğnelerini tutmaya devam etti. Luce tüm gücüyle onu tutan Daniel'ı ileri doğru çeğiştirirken kadının gözlerinde gümüşü bir ışıltı, dudaklarında da ürkütücü bir gülümseme belirdi.

"Onu durdurmak zorundayız Daniel!"

"Hayır Luce, bu çok tehlikeli."

"Ah demek buradasın, tatlım." Bayan Sophia gülümsemi. "Ve Daniel Grigori! Ne kadar hoş. Ben de sizi bekliyordum." Sonra başının üzerinde tuttuğu yıldız iğnelerini sıkı bir demet halinde Daniel ve Luce'a doğru fırlattı.

ON İKİ

Kutsal Olmayan Su

Her şey bir saniye içinde oldu:

Roland Bayan Sophia'yı yakalayıp onu yere serdi. Ama yine de biraz gecikmişti.

Beş yıldız iğnesi sessizce şapelin boşluğuna doğru ilerliyordu. Havada süzöldükleri sırada birbirlerinden koptular, Luce ve Daniel'a yönelirken bir an havada asılı kaldılar.

Daniel.

Luce sırtını onun göğsüne yasladı. Bunun üzerine Daniel kollarıyla sarıp onu hızla sert zemine doğru çekti.

Önündeki alanı sağdan ve soldan beliren iki büyük kanat kapladı. Biri parlak bakırmısı altın, diğeri gümüşü beyaz tonlarındaydı. Havayı devasa tüylü gövdeleriyle kapladılar ve sonra bir anda yok oldular.

Luce'un sol kulağının yakınında bir şey vızıldadı. Dönüp baktığında tek bir yıldız iğnesinin gri taş duvardan sekip yere düştüğünü gördü. Diğer yıldız iğnelerinden eser yoktu.

Etrafı ışıltılı ince bir toz kaplamıştı.

Luce toz bulutunun arasından gözlerini kısarak alana baktı: Daniel yanında oturuyordu. Canlanan Dee kıvranan Bayan Sophia'nın üzerinde mücadele veriyordu. Annabelle yerde cansız yatan diğer Kadimlerin üzerinde duruyordu. Arriane titreyen ellerinde boş bir ip ve çakısını tutuyordu. Hâlâ mihraba bağlı olan Cam sersemlemiş görünüyordu.

Arriane tarafından az önce mihraplarından serbest bırakılan Gabbe ve Molly...

Yok olmuşlardı.

Luce ve Daniel'ın bedenleri ince bir tozla kaplıydı.

Hayır.

"Gabbe... Molly..." Luce dizlerinin üzerinde doğruldu. Ellerini uzatıp daha önce hiç görmemiş gibi onları incelemeye başladı. Avuçlarına bakmak için ellerini çevirirken, teninde dans eden mum ışığı tozu ışıltılı altına, sonra da pırıltılı gümüşe çeviriyordu. "Hayır hayır hayır hayır hayır hayır..."

Arkasına bakınca Daniel ile göz göze geldi. Yüzü solgundu ve gözleri inanılmaz derecede yoğun bir menekşe rengiyle parıltıyordu.

Luce'un görüş alanı gözyaşlarıyla bulanırken o yoğunluk daha da koyulaştı.

"Neden onlar?"

Bir an için her şey durmuştu.

Sonra bir haykırış sesi alanda yankılandı.

Cam bileklerini saran iplerden kurtulmaya çalışıyordu. Sağ elini kurtarıırken haykırdı, demir dikmeyle zemine sabitlenen kanadı yırtılıp omzundan çıktı. Neredeyse kopmuş gibi kolu omzundan ürkütücü bir şekilde sallanıyordu.

Mihraptan Sophia'nın üzerine atlayıp Dee'yi kenara itti.

Darbenin şiddeti üçünü de yere serdi. Cam Sophia'nın üstüne inip onu ağırlığıyla yere yapıştırdı. Sophia acı dolu bir şekilde haykırdı ve Cam boynuna doğru uzanırken kollarını güçsüz bir şekilde öne doğru uzattı.

“Boğmak birini öldürmenin en samimi yoludur,” dedi Cam sanki Şiddet 101’de ders veriyormuş gibi. “Şimdi de senin ölümünün güzelliğini görelim.”

Ama Bayan Sophia’nın hayatta kalma mücadelesi oldukça çirkindi. Boğazından guruldamarlar ve homurdanmalar yükseliyordu. Cam parmaklarını sıkıp onun başını sertçe tekrar tekrar yere vurdu. Yaşlı kadının ağzından rujundan daha koyu renkte kan gelmeye başladı.

Daniel çenesinden tutup Luce’u kendine doğru çevirdi. Yine göz göze geldiler, Sophia’nın inlemelerini duymak için bir yol arıyorlardı.

“Gabbe ve Molly ne yaptıklarını biliyordu,” diye fısıldadı Daniel.

“Öldürüleceklerini biliyorlar mıydı?” dedi Luce.

Arkalarında inleyen Sophia neredeyse *bu şekilde* öleceğini kabullenmiş gibiydi.

“Lucifer’ı durdurmanın kendi hayatlarından daha önemli olduğunu biliyorlardı,” dedi Daniel. “Her şeyden önemlisi, seni buradaki işimizin ne kadar önemli olduğuna *bu* inandırabilir.”

Etrafları bir anda sessizliğe gömüldü. Artık Bayan Sophia’nın kanlı öksürük sesleri duyulmuyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmesi için Luce’un ona bakmasına gerek yoktu.

Bir kol beline dolandı. Tanıdık bir siyah saç tutamı omzuna düştü. “Gel,” dedi Arriane. “İkinizi de temizleyelim.”

Daniel Luce’u Annabelle ve Arriane’e teslim etti. “Siz gidin.”

Luce uyuşmuş bir halde melekleri takip etti. Onu şa-

pelin arkasına götürüp aradıkları şeyi bulana kadar birkaç dolabı açıp kapadılar: Yuvarlak, penceresiz bir odaya açılan küçük siyah cilalı bir kapı.

Annabelle kapının yanındaki çinili bir masada duran şamdanı yaktıktan sonra taş oyukta bulunan başka bir şamdanı daha yaktı. Kırmızı tuğladan oda geniş bir kiler büyüklüğündeydi ve içeride sekiz köşeli vaftiz küveti dışında hiçbir eşya yoktu. Küvetin içi yeşil ve mavi mozaiklerden yapılmıştı, dışı ise yeryüzüne inen melek kabartmalarıyla süslenmişti.

Luce kendini perişan ve bomboş hissediyordu. Vaftiz küveti bile onunla alay ediyor gibiydi. İşte buradaydı ve iki ölen meleğin tozlarını üzerinden temizlemek üzereydi. Luce’u ve Daniel’ı kurtarmak ruhlarına değer miydi? Bu nasıl olabilirdi? Bu *vaftiz* havuzu Luce’un çoktan kırılan kalbini sadece biraz daha kırıyordu.

“Üzülme,” dedi Arriane zihnini okurcasına. “Bu sayılmaz.”

Annabelle vaftiz küvetinin arkasında, odanın köşesinde bir lavabo buldu. Geniş tahta bir kovaya doldurduğu sıcak suyla küveti doldurmaya başladı. Luce’un yanında duran Arriane ona bakmıyor, sadece onun elini tutuyordu. Küvet doldukça fayanslardan koyu yeşil-mavi bir renk yansıyor.

Sonunda iki melek onu su yüzeyine kaldırdılar. Luce’un üzerinde hâlâ kazağı ve pantolonu vardı. Onu soymayı düşünmemişlerdi ama tam o sırada botlarını fark ettiler.

“Hay aksi,” dedi Annabelle kısık bir sesle ve fermuarlarını indirip botları sırayla bir kenara attı. Arriane Luce’un boynundaki gümüş madalyonu çıkarıp botunun içine koydu. Yerden yükselip Luce’u sıcak suyun içine bıraktırlarken kanatlarını çırpıyorlardı.

Luce gözlerini kapatıp başını suya soktu ve bir süre öy-

lece kaldı. Suyun altındayken gözyaşı dökerse bunu hissetmeyecekti. Hissetmek istemiyordu. Sanki Penn tekrar ölmüştü... Luce'a hâlâ taze gelen eski bir acıyı yeni bir acı ortaya çıkarıyordu.

Uzun bir süre sonra kollarının altından tutan ellerin onu yukarı çektiğini hissetti. Su yüzeyinde ince bir tabaka toz vardı. Artık ışıdamıyordu.

Annabelle kazağını başının üzerinden çekştirmeye başlayana dek Luce tozdan gözlerini ayırmadı. Önce kazağının, sonra da tişörtünün çıkarıldığını hissetti. Kot pantolonunun düğmesini yokladı. Bu giysiler kaç gündür üzerindeydi? Onlardan kurtulmak, bir deri katmanından kurtulup yerde ona bakmak kadar tuhaftı.

Yüzünden çekmek için elini ıslak saçlarının arasında gezdirdi. Ne kadar yağlı olduğunu fark etmemiştir. Ardından küvetin arkasındaki sıraya oturup kenara yaslandı ve titremeye başladı. Annabelle küvete biraz daha sıcak su ekledi ama bu Luce'un titremelerini durdurmadı.

"Keşke Dee'nin bana söylediği gibi koridorda kalsaydım..."

"O zaman da Cam ölmüş olurdu," dedi Arriane. "Ya da başka biri. Sophia ve grubu öyle ya da böyle bu gece birini toza çevirecekti. Bu işe girerken olacakların farkındaydık ama sen değildin." İçini çekti. "Ortaya çıkıp Cam'i kurtarmak mı? Bu gerçekten cesaret isteyen bir davranış Luce."

"Ama Gabbe..."

"O ne yaptığını biliyordu."

"Daniel da böyle söyledi. Fakat neden başka bir meleş kurtarmak için kendisini..."

"Çünkü başaracağımıza inanıyordu." Arriane küvetin kenarına yaslanıp çenesini koluna dayadı. Bir parmağını suya sokup tozu dağıttı. "Ama bunu bilmek durumu kolaylaştırmıyor. Onu hepimiz çok severdik."

"Gitmiş olamaz."

"Gitti. Yaratılıştaki en yüksek mihrapta gitti."

"Ne?" Luce bundan değil Gabbe'nin dostu olmasından bahsetmişti.

Arriane kaşlarını çatı. "Gabbe Baş Meleklerin en yüksek kademede olanıydı... Bunu bilmiyor muydun? Ruh... Kaç meleş eş değerd bilmiyorum. Ama çok değerliydi."

Luce daha önce arkadaşlarının Cennet'te belirli bir sırada olduklarını hiç aklına getirmemiştir, ancak şimdi Gabbe'nin onu kolladığı, onunla ilgilendiği, ona yiyecek ya da giyecek getirdiği ve ona tavsiyelerde bulunduğu zamanları düşünüyordu. O Luce'un nazık, ilahi annesi olmuştu. "Ölümü ne anlama geliyor?"

"Lucifer'ın ilk sırada olduğu dönemde..." dedi Annabelle. Bir süre duraksadıktan sonra şaşkınlığını fark ederek Luce'a baktı. "Tam burada, tüm hareketin ortasında idi. Sonra isyan etti ve Gabbe yükseldi."

"Taht'ın yanında olmak karışık bir lütuftur," diye mırıldandı Arriane. "Eski dostun Bill'e sor."

Luce Gabbe'den sonra kimin geldiğini sormak istedi ama bir şey onu durdurdu. Belki de bir zamanlar Daniel'dı, fakat Luce'u seçmeye devam ettiği için Cennet'teki yeri tehlikede idi.

"Peki ya Molly?" diye sordu Luce en sonunda. "Onun ölümü... Gabbe'ninkini geçersiz kılmıyor mu? Cennet ve Cehennem'deki denge anlamında?" Arkadaşlarından birer eşya gibi bahsederken kendini şefkatsiz biri gibi hissetti - ama cevabın önemli olduğunun farkındaydı.

"Molly de önemliydi, ancak sıralamada biraz daha aşağıda yer alıyordu," dedi Annabelle. "Elbette bu Düşüş'ten önceydi, Lucifer'ın tarafını seçtiğinde. Toza dönüşenlerin ardından kötü konuşmamamız gerektiğini biliyorum ama Molly beni sinir ederdi. Çok negatifti."

Luce suçluluk duyarak kafasını salladı.

“Ama son zamanlarda onda bir şey değişmişti. San-ki uyanmış gibiydi.” Luce’a baktı. “Sorunun cevabı olarak Cennet ve Cehennem arasındaki denge hâlâ sıkışık olabilir. İşlerin nasıl gelişeceğini göreceğiz. Lucifer başarılı olursa şu an önemi olan birçok şey önemsiz hale gelecek.”

Luce kapının arkasında gözden kaybolup ard arda üç kez hapşırın Arriane’e baktı. “Merhaba, naftalin topları!” Ortaya çıktığında elinde beyaz bir havlu ile büyük kareli bir bornoz tutuyordu. “Şimdilik idare etmek zorundasın. Kudüs’ten ayrılmadan önce sana yeni giysiler buluruz.”

Luce yerinden kıpırdamayınca Arriane bir atı ahırdan çıkmaya ikna ediyormuş gibi sesler çıkardı ve Luce’a havluyu tuttu. Havlu ince ve sertti ama ardından gelen bornoz kalın ve sıcacıktı.

“Turist ordusu gelmeden önce tüymeliyiz,” dedi Arriane Luce’un botlarını alırken.

Vaftiz odasından çıkıp şapele geri döndüklerinde güneş doğmuştu ve pencerede Göğe Yükselme’yi tasvir eden vitraydan içeri rengârenk ışıklar süzülüyordu.

Bayan Sophia ve iki Kadimin cesetleri pencerenin altında bir arada duruyordu.

Kızlar büyük şapele geçtiklerinde, Cam, Roland ve Daniel ortadaki mihrapta oturmuş kısık sesle konuşuyorlardı. Cam Phil’in siyah deri çantasındaki son yıldız iğnesiyle hazırladığı sodayı içiyordu. Luce kanlı bileklerinin kabuk bağlayıp döküldüğünü görebiliyordu. Son damlayı yuttuktan sonra sert bir çıtlamayla omzunu yerine oturttu.

Melekler kafalarını kaldırıp baktıklarında Luce’un Annabelle ve Arriane’in ortasında durduğunu gördüler. Üçü de mihraptan atladı ama Luce’un yanına ilk yaklaşan Cam oldu.

Luce bu esnada yerinden kıvıldamadı. Kalbi hızla atıyordu.

Cam’in solgun teni gözlerinin yeşilinin zümrüt gibi görünmesine neden oluyordu. Saç çizgisi terliydi ve sol gözünün kenarında küçük bir çizik vardı. Kanadının uçlarının kanaması durmuştu ve bir tür gazlı bezle sarılıydı.

Ona gülümsedi. Ellerini tuttu. Teni sıcak ve canlıydı...

Luce bir an için onun gözlerinin parlamasını, altın rengi kanatlarını serbest bırakışını hiç göremeyeceğini, karamsar bir şaka yaptığında sesinin yükseldiğini hiç duyamayacağını sanmıştı... Daniel’i her şeyden çok ve mümkün olduğunu sandığından çok daha fazla sevmesine rağmen Luce Cam’i kaybetmeye dayanamazdı. Aniden şapele dalmasına sebep olan şey de buydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Cam.

Luce dudaklarının titrediğini ve gözlerinin yandığını hissetti. Ne yaptığını anlayamadan Cam’in kollarına atıldı ve ellerini sırtında hissetti. Çenesini başının tepesine koyunca da gözyaşlarına boğuldu.

Cam ağlamasına izin vererek onu sıkıca tuttu. “Çok cecursun,” diye fısıldadı.

Sonra Cam’in kolları kıpırdadı ve göğsü hafifçe geri çekildi. Luce bir an kendini soğuk ve çıplak hissetti, fakat sonra başka bir vücut, başka bir çift kol Cam’in yerini aldı. Gözlerini açmasına gerek olmadan onun Daniel olduğunu anladı. Evrendeki hiçbir vücut onunkine bu kadar uyumlu olamazdı.

“Araya girebilir miyim?” diye sordu kısık bir sesle.

“Daniel...” Acısından kurtulmak istercesine yumruklarını sıkıp kollarını ona doladı.

“Şşşş...” Daniel onu öylece tutup hafifçe salladı ve gözyaşları kuruyup kalbindeki ağırlık hafifleyene, hıçkırmadan nefes alana kadar onu kanatlarıyla kucakladı.

“Bir melek öldüğünde,” dedi Luce onun omzuna doğru. “Cennet’e mi gider?”

“Hayır. Bir melek için ölümden sonra hiçbir şey yoktur.”

“Bu nasıl olabilir?”

“Taht meleklerin isyan edebileceğini düşünmek bir yana dursun, düşen melek Azazel’in derin bir Yunan mağarasında ateşin üzerinde asırlarını melekleri öldürecek bir silah geliştirerek geçireceğini hiç ummamıştı.”

“Ama...”

“Şşşş..” diye fısıldadı. “Üzüntü seni boğabilir. Bu tehlikeli, yenmen gereken şeylerden biri.”

Luce derin bir nefes alıp onun yüzünü görebilecek şekilde geriye çekildi. Gözleri şişmişti ve yorgundu, Daniel’in tişörtü sanki onu üzüntüsüyle vaftiz etmiş gibi gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Daniel’in omzunun arkasında, Gabbe’nin bağlı olduğu mihrapta gümüş bir şey ışıldadı. Kokteyl kâsesi büyüklüğünde kocaman bir kadehti ama dikdörtgen biçimindeydi ve dövülmüş gümüşten yapılmıştı.

“O mu?” *Arkadaşlarının hayatına mal olan kutsal emanet o muydu?*

Cam nesneye doğru gidip onu eline aldı. “Kadimler bizi ele geçirmeden önce bunu Pont Saint Bénédet’in temelinde bulduk.” Kafasını salladı. “Umarım bu tükürük hokkası buna değer.”

“Dee nerede?” Luce kutsal emanetin önemini bilme ihtimali en yüksek olan kişiyi görmek için etrafına bakındı.

“Aşağıda,” diye açıkladı Daniel. “Kilise kısa bir süre önce halka açıldı, o nedenle Dee Kadimlerin cesetlerini saklayabileceği küçük bir Patina yaratmaya gitti. Şu an merdivenlerin başında *kanadın* rökonstrüksiyon sebebiyle kapalı olduğunu belirten bir tabelanın yanında.”

“İşe yaradı mı?” diye sordu Annabelle etkilenmiş bir şekilde.

“Henüz onu geçen olmadı. Dindar turistler futbol taraftarları gibi değildirler,” diyerek alay etti Cam. “Dua yas-tıklarına hücum edin!”

“Böyle bir anda nasıl şaka yapabiliyorsun?” diye sordu Luce.

“Nasıl yapmayayım ki?” diye karşı çıktı Cam. “Yoksa ağlamamı mı tercih ederdin?”

Şapelin öteki tarafındaki pencere tıklatıldı. Cam mozaik camın yanındaki pencereyi açmaya giderken melekler omuzlarını dikleştirdiler. Çenesi kasılan Cam, “Yıldız iş-nelerini hazırlayın!” diye seslendi.

“Cam, bekle!” diye bağırdı Daniel. “Hedef alma.”

Cam duraksadı. Bir dakika sonra bej trençkotlu bir çocuk açık pencereden içeri girdi. Ayağa kalkar kalkmaz Phil tıraş edilmiş sarı kafasını kaldırıp boş bakan beyaz gözlerini Cam’e dikti.

Cam hırıldadı. “Kaybolmuşsun, Sürgün.”

“Artık bizim yanımızdalar, Cam.” Daniel Phil’in yakasındaki tüyü işaret etti.

Cam yutkunup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Özür dilerim. Bilmiyordum.” Boğazını temizleyip ekledi: “Bu geldiğimizde Sürgünlerin neden Avignon’daki köprüde Kadimlerle savaştığını açıklıyor. Hiçbir zaman açıklama fırsatları olmadı çünkü hepsi...”

“Öldürüldü,” dedi Phil. “Evet. Sürgünler sizin mesele-niz için kendilerini feda ettiler.”

“Evren herkesin meselesi,” dedi Daniel ve Phil kibar-ca kafasını eğdi.

Luce da kafasını eğdi. Köprüdeki onca tozun... Sürgünlere ait olabileceği aklına gelmemişti. Gabbe, Molly ve Cam için öylesine endişeleniyordu ki.

“Son birkaç gün içinde Sürgünler çok ağır darbeler aldılar,” dedi Phil. Sesinde ihanete uğramışçasına bir hava hâkimdi. “Birçoğu Terazi tarafından Viyana’da ele geçirildi. Çok daha fazlası Avignon’daki Kadimlere yenik düştü. Dördümüz kaldık. Onları içeri alabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Daniel.

Phil elini pencereye doğru uzattı ve üç beş trençkotlu daha açık pencereden içeri girdi: Phil’in Phresia olarak tanıttığı Luce’un tanımadığı bir kız, Sina Dağı’nda Luce ve Daniel’a gözcülük eden Sürgünlerden biri olan Vincent, Viyana’daki sarayın çatısında onu koruyan kız Olianna.

Luce Olianna’nın göremeyeceğini bilse de ona gülümseyerek baktı. Yine de kızın bunu hissettiğini umuyordu çünkü Luce iyileştiğini gördüğüne gerçekten sevinmişti. Tüm Sürgünler kardeş gibi görünüyordular... Gösterişsiz, alımlı ve korkutucu derecede solgun.

Phil pencerenin altındaki ölü Kadimleri işaret etti. “O cesetlerden kurtulmak için yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyor. Sürgünler onları alabilirler isterseniz?”

Daniel şaşkın bir kahkaha attı. “Lütfen.”

“Lütfen bu ihtiyar leşlerine saygı göstermeyin,” diye ekledi Cam.

“Phresia.” Phil’in işaret ettiği kız cesetlerin önünde dizlerinin üstüne çöküp onları omuzlarına attı ve çamur kahverengisi kanatlarını açıp pencereden dışarı fırladı. Luce kızın gökyüzünde bir daha asla görmeyeceği Bayan Sophia’yı taşıyışını izledi.

“Çantada ne var?” Cam Vincent’in omzundaki lacivert bez çantayı işaret etti.

Phil Vincent’a çantayı mihrabın ortasına bırakmasını söyledi. Çanta sesli bir şekilde hızla yere indi. “Daniel Grigori Venedik’teyken Lucinda Price’ın yiyebileceği bir şeylerin olup olmadığını sormuştu. Ona sadece İtalyan

arkadaşlarımın tercih edeceği türden ucuz ve sağlıksız yiyecekler sunduğum için pişmanlık duyuyordum. Bu kez ölümlü bir İsraili kızı ne tür şeyler yemekten hoşlandığını sordum. Beni nohut köftesi standına götürdü.” Omuzlarını silken Phil’in cümlesinin sonuna doğru sesinde hoş bir iniş çıkış oldu.

“Kocaman bir nohut köftesi yığınının baktığımı mı söylüyorsun?” Roland şüpheli bir şekilde Vincent’ın bıraktığı şişkin çantaya göz attı.

“Ah hayır,” dedi Vincent. “Sürgünler aynı zamanda humus, pide, turşu, bir kap yeşil soğan, bulgur salatası, salatalık ve taze nar suyu da aldılar. Aç mısın, Lucinda Price?”

Gereksiz miktarda lezzetli yiyecekten söz ediliyordu. Nedense mihrapta yemeyi doğru bulmadıkları için yiyecekleri açık büfe misali yere dizdiler, ardından herkes yemeye daldı. Ortamda ağırbaşlı bir hava hâkimdi, fakat doyurucu yiyecekler hepsinin ihtiyacı olan şeymiş gibi görünüyordu. Luce Olianna ve Vincent’a nohut köftesi sandviçinin nasıl yapıldığını gösterdi; Cam bile Phil’den humusu ona uzatmasını istedi. Bir ara Arriane Luce’a yeni kıyafetler bulmak için pencereden uçtu. Rengi solmuş bir kot pantolon, V yakalı beyaz bir tişört ve alevi simgeleyen turuncu sarı yaması olan İsrail ordusunun kurşun geçirmez ceketiyle geri döndü.

“Bunun için bir askeri öpmek zorunda kaldım,” dedi ama sesinde Gabbe ve Molly’nin karşısında olduğu zamanki gibi keyifli bir hava yoktu.

Daha fazla yiyemeyecek hale geldiklerinde, Dee kapıda belirdi. Sürgünleri kibarca selamladıktan sonra elini Daniel’ın omzuna koydu. “Kutsal emanet sende mi canım?”

Daniel’ın cevap vermesine fırsat kalmadan Dee’nin başkışları kadehe odaklandı. Kaldırıp ellerinin arasında dön-

dürdü ve dikkatle her yanını inceledi. “Gümüş Kanat,” diye fısıldadı. “Merhaba, eski dostum.”

“Sanırım o şeyle ne yapılması gerektiğini biliyor,” dedi Cam.

“Biliyor,” diye cevap verdi Luce.

Dec kadchin geniş kısımlarından birine kaynaklanmış olan pirinç levhayı işaret edip sanki bir şey okuyormuş gibi mırıldanmaya başladı. Levhaya dövülen resmin üstünde parmaklarını gezdirdi. Luce daha iyi görebilmek için yaklaştı. Düşüş halindeki meleklerin kanatları tasvir edilmiş gibiydi.

En sonunda Dee yüzünde tuhaf bir ifadeyle onlara doğru döndü. “Şimdi her şey mantıklı geliyor.”

“Ne mantıklı geliyor?” diye sordu Luce.

“Hayatım. Amacım. Nereye gitmemiz gerektiği. Ne yapmamız gerektiği. Vakit geldi.”

“Neyin vakti geldi?” diye sordu Luce. Tüm kutsal emanetleri bulmuşlardı ama şimdi ne yapmaları gerektiğini hâlâ anlayamamıştı.

“Son görevimin vakti geldi tatlım,” dedi Dee içtenlikle. “Endişelenmeyin, her adımda yanınızda olacağım.”

“Sina Dağı’na mı gidiyoruz?” Yerden kalkan Daniel Luce’un doğrulmasına yardım etti.

“Sayılır.” Dee gözlerini kapatıp neredeyse özlem dolu bir ifadeyle derin bir nefes aldı. “Saint Catherine Manastırı’nın bir buçuk kilometre yukarısındaki dağlarda bir ağaçlık var. Orada toplanmamızı istiyorum. Adı *Qayom Malak orada*.”

“*Qayom Malak*... *Qayom Malak*,” diye tekrarladı Daniel. Kelimeler kulağa *kayome malaka* gibi geliyordu. “Bu kitabımda geçiyor.” Deri çantanın fermuarını açıp bir şeyler mırıldanarak kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı. En

sonunda görmesi için Dee’ye uzattı. Luce da görmek için bir adım öne çıktı.

Daniel yaklaşık yüzüncü sayfanın altında Luce’un tanımadığı bir dilde yazdığı rengi solmuş notu işaret etti. Notun yanında aynı harf grubunu üç kez yazmıştı.

QYWM’ ML’K’. QYWM’ ML’K’. QYWM’ ML’K’.

“Aferin Daniel,” diye gülümsedi Dee. “Başından beri biliyordun. Ancak modern dillerde *Qayom Malak* olarak telaffuz etmek daha kolay...” Luce’un tekrar edemeyeceği bir dizi karışık gırtlaksı ses çıkardı.

“Ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum,” dedi Daniel.

Dee açık pencereden dışarıya, kutsal şehrin göğüne baktı. “Yakında öğreneceksin evlat. Çok yakında.”

ON ÜÇ

Kazı

Çırpan kanatların sesleri duyuluyordu.

Yavaş yavaş süzülen bulutların parçaları teninin üzerinden kayıyordu.

Karanlıkta yükselen Luce uyuşturucu tünelini andıran başka bir uçuşun derinliklerindeydi. Rüzgâr kadar hafifti.

Ufuktaki gökkuşağı kemerinin kilometrelerce yukarısında, lacivert gökyüzünün ortasında tek bir yıldız asılıydı.

Kararan zeminde yanıp sönen ışıklar oldukça uzak görünüyordu. Luce başka bir dünyada, parlak gümüşü kanatların ışıltısının altında sonsuzluğa doğru yükseliyordu.

Kanatlar öne doğru atıldılar, sonra geriye ve yükseğe... Daha yükseğe çıktılar...

Buradaki dünya sadece ona aitmiş gibi sessizdi.

Daha yükseğe... Daha yükseğe...

Ne kadar yüksek olursa olsun *her zaman* tepesindeki sıcak gümüşü kanatların koruması altındaydı.

Bu huzuru paylaşmak istercesine bileğini saran eli okşamak için Daniel'a uzandı.

Eli çıplak tenine değince şaşırdı.

Daniel'ın eli orada değildi.

Daniel orada değildi.

Sadece Luce'un bedeni, kararan bir ufuk ve uzakta tek bir yıldız vardı.

Uykusundan sıçrayarak uyandı. Havada ve uyanıktı. Daniel'ın - biri belinden diğeri göğsünden onu tutan - ellerini yeniden buldu. Her zaman oldukları yerdeydiler.

Günün ilerleyen saatleriydi - gece değildi. Hep birlikte yıldızları örten kabarık bulutlardan oluşan bir merdivene tırmanıyorlardı.

Sadece bir rüya görmüştü.

Uçan kişinin kendisi olduğu bir rüya. Herkes bu tür rüyalar görürdü. Yere çarpmadan önce uyanılırdı. Ama gerçek hayatta her gün uçan Luce kendi gücüyle uçtuğunu fark edince uyanmıştı. Neden kanatlarının nasıl olduğunu, görkemli ve mağrur olup olmadıklarını görmek için başını kaldırıp bakmamıştı?

Gözlerini kapadı... Lucifer'm üzerlerine gelmediği, Gabbë ve Molly'nin ölmediği daha basit bir gökyüzüne dönmek istiyordu.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," dedi Daniel.

Luce aniden gözlerini açıp gerçekliğe döndü. Aşağıda, Sina Yarımadası'nın kızıl granit dorukları öylesine sivriydi ki kırık cam parçalarından yapılmış gibi duruyorlardı.

"Yapamayacağın şey nedir?" diye sordu Luce. "Düşüş'ün yerini bulmak mı? Dee bize yardımcı olacak, Daniel. Sanırım orayı nasıl bulacağını çok iyi biliyor."

"Elbette," dedi Daniel ikna olmamış bir şekilde. "Dee harika. Yanımızda olduğu için şanslıyız. Ama Düşüş'ün yaşadığı alanı bulsak bile Lucifer'ı durdurabileceğimiz-

den emin değilim. Ve eğer başarılı olamazsak..." Göğsü inip kalktı. "Senin olmadığın başka bir altı bin seneye katlanamam."

Luce tüm hayatları boyunca Daniel'in derin düşüncelere daldığını, bıktığını, üzgün, tutkulu, karamsar, hassas, çekingen, çaresiz ve üzgün olduğunu görmüştü. Fakat hiçbir zaman yenilgiyi kabul etmiş gibi konuştuğunu duymamıştı. Ses tonundaki donuk teslimiyet, bir meleğin etine saplanan yıldız iğnesi gibi ani ve derin bir şekilde içine işledi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Lucifer başarılı olursa karşımıza nasıl bir şeyin çıkacağını düşünüp duruyorum." Birlikte uçtukları grubun hafifçe gerisinde kaldı - Cam ve Dee önde, Arriane, Roland ve Annabelle hemen onların arkalarında, Sürgünler ise etraflarında uçuyordu. "Bu çok fazla, Luce. Melekler bu yüzden taraf, insanlar bu yüzden takım seçiyor. Seçim yapmamanın bedeli çok ağır; tek başına kaldıramayacak kadar."

Luce'un içgüdüsel olarak içine kapandığı, ilişkilerindeki bir zayıflığı gösteriyormuş gibi Daniel'in şüphesi nedeniyle kendini güvensiz hissettiği bir an olmuştu. Ancak şimdi geçmişlerinden aldığı derslerle silahlanmıştı. Daniel hatırlayamayacak kadar yorgun olduğunda bile aşkının ölçüsünü çok iyi biliyordu.

"Tekrar aynı şeyi yaşamak istemiyorum. Sensiz onca zaman, sürekli bekleyiş, bir gün farklı olacağına dair aptalca iyimserliğim..."

"İyimserliğinde haklı çıktın! Bana bak! Bu farklı. Farklı olduğunu biliyorum, Daniel. Bizi Helston'ta, Tibet'te ve Tahiti'de gördüm. Birbirimize âşıktık, evet, fakat şimdi olduğumuz gibi değildik."

İyice geride, diğerlerinin onları duyamayacakları bir

mesafede kaldılar. Sadece Luce ve Daniel vardı, gökyüzünde konuşan iki sevgili. "Ben hâlâ buradayım," dedi Luce. "Bize inandığın için buradayım. Bana inandığın için."

"Sana inandım... İnaniyorum."

"Ben de sana inanıyorum." Ses tonu hafif bir tebessüm yüklüydü. "Hep inandım."

Başarısız olmayacaklardı.

Bir toz fırtınasına iniş yapmaya başladılar.

Geniş bir atkı gibi çölün üzerindeydi, sanki devasa eller Sahara'yı havaya fırlatmıştı. Yoğun, sarımsı kahverengi bulanıklığın içinde melekler ve etraflındakiler birbirlerine girmişti: Zeminde üst üste binen kum hortumları vardı; ufuk dalgalanan kahverengi çarşaflarla silinmiş gibiydi. Her şey pürüzlü görünüyordu ve bu tablo Lucifer istediğini elde ederse olacakların habercisiydi.

Luce'un ağızına ve burnuna kum doldu. Kıyafetlerinin altına kadar ulaşıp tenine battı. Gabbe ve Molly'nin ölümlerinin geride bıraktığı kadifemsi tozdan çok daha sertti, çok daha güzel ve kötü bir şeyin berbat bir hatırasıydı.

Luce etraflındakileri algılayamıyordu. İnişe ne kadar yaklaştıklarının farkında olmadığı sırada ayakları görünmez taşlık bir zemine değdi. Sol taraflarında büyük kayaların, belki de dağların olduğunu hissetti, fakat birkaç metre ötesini göremiyordu. Sadece kum ve rüzgâr dalgalarıyla donuklaşan, diğerlerinin nerede olduğunu gösteren meleklerin kanatlarının parlaklığını seçebiliyordu.

Daniel onu eğimli bir taşın üzerine bıraktığında, Luce kendisini kumdan korumak için İsrail ordusu ceketiyle kulaklarını ve yüzünü örttü. Bir daire şeklinde toplandılar, meleklerin kanatları dağın eteklerindeki kayalık arazide hale oluşturuyordu: Dee Sürgünler, melekler ve Luce'un tam ortasında etrafi gezdiren bir müze rehberi kadar sakin bir şekilde duruyordu.

“Endişelenmeyin, öğle saatlerinde hep böyle olur!” Dee meleklerin kanatlarını sarsan şiddetli rüzgârda sesi- ni duyurmak için bağırdı. Kaşlarının üzerinde yatay tuttu- ğu elini siper olarak kullanıyordu. “Yakında diner! *Qayom Malak*’a ulaştığımızda üç kutsal emaneti bir araya getirece- ğiz. Bize Düşüş’ün gerçek hikâyesini anlatacaklar.”

“*Qayom Malak* tam olarak nerede?” diye bağırdı Daniel.

“O dağa tırmanmak zorundayız.” Dee meleklerin iniş yaptığı, tam arkasındaki doğru düzgün görünmeyen çıkın- tıyı işaret etti. Luce’un görebildiği kadarıyla dağ ürkütücü derecede dikti.

“Uçacağız, öyle değil mi?” Arriane siyah spor ayakkabı- larının topuklarını birbirlerine sürttü. “Hiçbir zaman tır- manmaya meraklı olmadım.”

Dee kafasını salladı. Phil’in tuttuğu bez çantaya uza- nıp fermuarı açtı ve bir çift sağlam, kahverengi bot çıkar- dı. “Hepinizin doğru düzgün ayakkabılar giymesine sevin- dim.” Sivri topuklu ayakkabılarını çıkarıp çantaya attı ve botlarının bağcıklarını bağlamaya başladı. “Piknik yürüyü- şü gibi olmayacak ama bu şartlar altında *Qayom Malak*’a en iyi yaya olarak ulaşabiliriz. Rüzgâra karşı dengede durmak için kanatlarınızı kullanabilirsiniz.”

“Neden kum fırtınasının dinmesini beklemiyoruz?” diye öneride bulundu Luce, tozlu rüzgârda gözleri sulan- mıştı.

“Hayır, tatlım.” Dee bez çantanın siyah saplarını Phil’in dar omzuna geçirdi. “Vaktimiz yok. Şimdi tırmanmalıyız.”

Böylece Dee’nin arkasında bir sıra oluşturup bir kez daha onun rehberliğine güvendiler. Daniel Luce’un elini tuttu. Konuşmalarının ardından hâlâ somurtkan görünü- yordu ama elini asla gevşek tutmuyordu.

“Elveda, sizi tanımak güzeldi!” Diğerleri tırmanmaya başlarken Arriane onlara takıldı.

“Beni ararsanız, toza sorun,” diye karşılık verdi Cam.

Dee onları gittikçe daralıp dikleşen kayalık bir yoldan dağa taşıyordu. Luce’un basıp tökezleyene dek görmedi- ği sivri taşlarla doluydu. Batan güneş Ay’a benziyordu, ha- vanın tıkanmış perdesinin ardında ışığı hafif ve solgundu.

Tozdan öksürüp öğürüyordu, boğazı Viyana’daki mü- cadelede olduğu gibi hassaslaşmıştı. Sola ve sağa zigzag- lar çiziyor, gittiği yeri asla görmüyor, sadece sürekli yuka- rı çıktıklarını hissediyordu. Sonunda Dee’nin küçük be- deninde bir bayrak gibi dalgalanan sarı hırkasına odaklan- dı ve Daniel’in elini bir an olsun bırakmadı.

Arada sırada geniş bir kayanın etrafına dolanan toz fırtı- nası bir anlığına görüş sağlıyordu. O anlardan birinde Luce uzakta açık yeşil bir leke gördü. Yüzlerce metre yukarıla- rındaki bir patikadaydı ve bulundukları yerin bir o kadar sağındaydı. Bu belirsiz renk kilometrelerce uzanan çorak sepya manzaranın ritmini bozan tek şeydi. Luce serap gö- rüyormuş gibi o noktaya bakarken Dee’nin elini omzun- da hissetti.

“Gideceğimiz yer orası, tatlım. Gözlerini ödülünden ayır- mamam iyi.”

O sırada fırtınanın kayanın kenarlarından kurtulmasıyla, toz tekrar dönmeye başladı ve yeşil noktacık kayboldu. Dünya bir kez daha parazitli mermi yığınınına dönüştü.

Dönen kumun üzerinde Bill’in görüntüleri beliriyor gibiydi: İlk karşılaşmalarındaki kesik kesik gülüşü; Da- niel taklidinden bir kara kurbağasına dönüşmesi; Globe Tiyatrosu’nda Shakespeare ile tanıştığında anlaşılmaz yüz ifadesi. Görüntüler Luce patikada her tökezlediğinde ona yardım ediyordu. Kötülüğü yenene dek durmayacaktı.

Gabbe ve Molly’nin görüntüleri de Luce’un devam et- mesini sağladı. Altın ve gümüş tonlarındaki büyük kanat- larının kavisleri Luce’un gözlerinin önünde yine dans edi- yordu.

Yorgun değilsin, dedi kendi kendine. Ve acıkmadın.

En sonunda ucu gökyüzüne dönük ok başı biçimli yüksek bir kayanın etrafından dolandılar. Dee ok başının dağa bakan yüzeyinde toplanmalarını işaret etti ve nihayet rüzgâr dindi.

Alacakaranlık çökmüştü. Dağlar kararan gümüş renkli bir elbiseye bürünmüştü. Luce'un evindeki oturma odası büyüklüğündeki bir ovada duruyorlardı. Patikanın eğim kazandığı alan haricinde her yanı kızılımsı kahverengi sivri kayalarla sarılıydı, küçük yuvarlak açıklık doğal bir amfityatro etkisi yaratıyordu. Ve bu onları sadece rüzgârdan korumakla kalmıyordu. Kum fırtınası olmasaydı bile ovanın büyük bir bölümü ok başına benzeyen iri kaya ve etraftaki yüksek kayalar tarafından korunurdu. Bulundukları yerde, patikadan çıkan kimse onları göremezdi. Peşlerine düşen Terazi ancak yukarıdan onlara doğru uçarsa şanslı olabilirdi. Bu kapalı step bir tür sığınaktı.

"Çok mutlu olduğumu söylemek istiyorum," dedi Cam.

Roland, "Bu yürüyüş John Denver'ı *bitirirdi*," diyerek ona katıldığını belirtti.

Tozun kapladığı zeminde nehirlerin hayaletlerinin kıvrılan damarları kalmıştı. Ok başına benzeyen kayanın sol tarafındaki kaya duvarının ortasında sarp bir mağara ağzı vardı.

Bulundukları yerin hafifçe sağında, ovanın öteki tarafında, dik kıvrımlı taş bir duvarın önünde kaya kayması sona eriyordu. Bir kar topu kadar ufak ya da buzdolabından daha büyük olan farklı boyutlarda kaya yığınları vardı. Kayaların arasındaki boşluklarda yetişen yosunlar eğimli arazide onları bir arada tutuyor gibiydi.

Soluk yapraklı bir zeytin ağacı ve cüce incir ağacı bayı-

rın etrafındaki kayalarda çaprazlamasına büyümek zorunda kalmışlardı. Luce'un aşağıdan gördüğü yeşillik bu olmalıydı. Dee buranın son durakları olduğunu söylemişti, fakat Luce toz bulutunun arasında onca yolu tırmandığına hâlâ inanamıyordu.

Meleklerin kanatları Sürgünlerinkini andırıyordu, kahverengi ve pislerdi, etraflarına her zamandakinden daha hafif bir ışıltı saçıyorlardı. Sürgünlerin kanatları örümcek ağı gibi normalden daha narin görünüyordu. Dee rüzgârın esnettiği kazağıyla yüzündeki tozu sildi. Dağları kızıl saçlarının arasında kırmızı ojeli parmaklarını dolaştırdı. Her nasılsa yaşlı kadın hâlâ zarif görünüyordu. Luce kendisinin nasıl göründüğünü düşünmek bile istemiyordu.

Mağaranın içine girip gözden kaybolan Dee'nin, "Asla durgunlaşmamalı!" dediğini duydu.

Onu takip edip alacakaranlığın zifiri karanlığa geçiş yaptığı mağaranın içinde birkaç metre ilerledikten sonra durdular. Luce Daniel'in yanında soğuk, kızılımsı kahverengi bir kumtaşına yaslandı. Başı neredeyse alçak tavana değiyordu. Mağaranın basıklığına ayak uydurmak için tüm melekler kanatlarını indirmişlerdi.

Luce bir gıcırta duydu, sonra Dee mağaranın girişindeki aydınlık kısmın yakınında belirdi. Yürüyüş botlarının ucuyla geniş ahşap bir sandığı itiyordu.

Cam ve Roland ona yardım etmek için harekete geçtiler, tozlu kanatlarının mat amber renkli ışıltısı alanın karanlığını değiştirdi. Her biri bir köşesinden tutarak sandığı Dee'nin işaret ettiği yere, mağaradaki doğal oyuğa taşıdılar. Başını sallayınca, sandığı mağara duvarının kenarına bıraktılar.

"Teşekkür ederim, beyler." Dee parmaklarını sandığın piriç kenarında gezdirdi. "Sanki bunu buraya dün taşıdım gibi geliyor. Ancak iki yüz yıl kadar önce olmalı." Geç-

miş özlüm duyuyormuşçasına suratını buruşturdu. "Hayat sadece bir günden ibarettir. Bana Gabbe yardım etmişti ama kum fırtınaları yüzünden tam yerini hiçbir zaman hatırlayamadı. Çok önceden hazırlanmanın ne kadar değerli olduğunu bilen bir melekti. Bugünün geleceğini biliyordu."

Dee hırkasının cebinden çıkardığı zarif gümüş anahtarı sandığın kilidine sokup çevirdi. Eski şey gıcırdayarak açılırken Luce büyülü - en azından tarihi - bir şey görmeyi umarak bir adım öne çıktı. Aksine Dee sandıktan altı standart ordu matarası, üç küçük bronz fener, oldukça ağır battaniye ve havlu yığınları, bir kucak dolusu kaldıraç, kazma ve kürek çıkardı.

"İhtiyacınız varsa için. Önce Lucinda." Soğuk ve lezzetli suyla dolu mataraları onlara dağıttı. Luce matarayı kafasına dikip elinin tersiyle ağzını sildi. Dudaklarını yaladığında kuru kumla kaplı olduklarını hissetti.

"Daha iyi, değil mi?" dedi Dee. Kutudan çıkardığı kibritle üç fenerin de mumunu yaktı. Duvarlarda titreyen ışık melekler eğilip hareket ettikçe dramatik gölgeler oluşturuyordu.

Arriane ve Annabelle havlularla kanatlarını ovaladılar. Daniel, Roland ve Cam ise kanatlarını silkeleyerek kumdan arındırmayı tercih ettiler ve taş zemine dökülen kumun hafif şşş sesi yok olana dek kanatlarını kayalara vurdular. Sürünler pis kalmaktan rahatsız görünmüyorlardı. Çok geçmeden, sanki biri bir ateş yakmış gibi meleklerin ısıltısı mağarayı aydınlattı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Roland deri botlarından birinin içine dolan kumu dökerken.

Dee mağaranın ağzına geçmişti, sırtı onlara dönüktü. Dışarıdaki taş düzlüğe çıkıp onu takip etmelerini bekledi.

Kaya yığınları ve mücadele içinde olan zeytin ve incir ağaçlarının karşısında yarım daire oluşturdular.

"İçeri girmeliyiz," dedi Dee.

"Hangi içeri?" Luce arkasına bakmak için döndü. Az önce çıktıkları mağara Luce'un görebildiği tek içeri seçeneği idi. Dışarıda sadece ovanın düz zemini ve uçurum duvarının dibindeki kaya kayması vardı.

"Mabetler mabetlerin üzerine inşa edilen mabetlerin üzerine inşa edilir," dedi Dee. "Yeryüzündeki ilk mabet bu düşen kayanın altında yer alıyordu. İçinde düşen meleklerin ilk tarihine dair son parça bulunuyor. *Qayom Malak* burada. İlk mabet yok edildikten sonra peşinden birkaç tane daha yapıldı, fakat *Qayom Malak* her zaman onların içinde kaldı."

"Ölümlülerin de *Qayom Malak*'ı kullandıklarını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu Luce.

"Fazla düşünmeden ve anlamadan. Yıllar boyunca tapınağını buraya inşa eden her yeni grup tarafından daha da çok yanlış anlaşıldı. Birçoğu bu alanı şanssız olarak gördü." Ağırlığını bir ayağından diğerine veren Arriane'e baktı. "Ama bu kimsenin suçu değil. Bu gece bir zamanlar kaybolan şeyi gün yüzüne çıkaracağız."

"Düşüşümüze dair bilgiyi mi demek istiyorsun?" Roland kayalardan oluşan bayırın çevresinde yürüdü. "*Qayom Malak* bize bunu mu söyleyecek?"

Dee anlaşılabilir bir şekilde gülümsedi. "Kelimeler Aramca. Demek istediği... Her neyse kendi gözlerinizle görseniz daha iyi olacak."

Arriane saçının bir tutamını gürültülü bir şekilde çiğniyordu, ellerini tulumunun ceplerine sokmuştu, kanatları dimdik ve hareketsizdi. Transa girmiş gibi zeytin ve incir ağacına bakıyordu.

Luce ağaçların tuhaflığını fark etti. Taşların arasında çaprazlama büyümüş olmalarının sebebi gövdelerinin kayaların derinliklerine gömülü olmasından kaynaklanıyordu.

“Ağaçlar,” dedi.

“Evet, bir zamanlar tamamen ortadaydılar.” Dee küçük incir ağacının solan yapraklarını okşamak için çömeldi. “*Qayom Malak* da öyle.” Doğrulup kayalara hafifçe vurdu. “Tüm ova çok daha geniştir. Bir zamanlar çok güzel ve yemyeşil bir yerdi, ancak şimdi bunu hayal etmek zor.”

“Ne oldu?” diye sordu Luce. “Mabet nasıl yok edildi?”

“En sonuncusunun kaya kayması yüzünden üzeri örtüldü. Bu yaklaşık yedi bin sene önce, oldukça şiddetli bir depremden sonra meydana geldi. Ama ondan önce bile burada yaşanan felaketlerin benzeri görülmemiştir... Sel, yangın, cinayet, savaş, patlamalar.” Duraksadı ve kristal küre yığınlarıymış gibi kaya yığınlarına baktı. “Yine de en önemli olan kısmı hâlâ varlığını sürdürüyor. En azından öyle olduğunu umuyorum. Ve bu yüzden içeri girmeliyiz.”

Büyük kayalardan birine doğru yavaşça yürüyen Cam kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. “İyi olduğum birçok alan vardır, Dee. Ancak bir kayanın *içinden* geçmek yeteneklerimin arasında yer almıyor.”

Dee ellerini çırttı. “Bu yüzden yıllar önce o kürekleri sakladım. Kayaları kenara almalıyız,” dedi Dee. “Böylelikle içinde ne olduğunu göreceğiz.”

“*Qayom Malak*’a kazarak ulaşacağımızı mı söylüyorsunuz?” diye sordu Annabelle pembe tırnaklarını kemirirken.

Dee uzun zaman önce kayalıklardan kopan taşların ortasındaki bir yosun parçasına dokundu. “Aynen öyle.”

Roland Dee’nin tahta sandıktan çıkardığı aletleri dağıttı ve hızla işe koyuldular.

“Temizlerken bu alanı boş bırakmaya dikkat edin.” Dee kaya kayması ve onları buraya getiren patikanın başlangıcı arasında kalan bölümü işaret etti. On metrekaresel bir alanı ayırdı. “Oraya ihtiyacımız olacak.”

Luce kazmalardan birini alıp beceriksizce kayaya vurdu.

“Neye benzediğini biliyor musun?” dedi kaldırıcı incir ağacının arkasındaki bir kayaya takılı olan Daniel’a. “*Qayom Malak*’ı bulduğumuzda nasıl tanıyacağız?”

“Kitabımda onu resmeden herhangi bir şey yok.” Daniel hafif bir vuruşla kayayı hiç zorlanmadan ikiye böldü. Her biri geniş bir bavul büyüklüğündeki kaya parçalarını kaldırırken kollarındaki kasları titrediler. Dee’nin sınır dışı olarak belirlediği alana girmemelerine özen göstererek kaya parçalarını arkasına attı. “Dee’nin hatırladıklarına güvenmek zorundayız.”

Luce Daniel’ın az önce kenara attığı kayanın durduğu açık alana adımını attı. Zeytin ve incir ağacının geri kalanı artık ortaya çıkmıştı. Düşen tonlarca kaya tarafından gövdeleri neredeyse düzelmişti. Bakışları temizlemek zorunda oldukları devasa kaya parçalarının üzerinde gezindi. En az altı metre yüksekliğindeydi. Bu toprak kaymasına herhangi bir şeyin dayanmış olması mümkün müydü?

Luce’un zihnini okumuşçasına, “Endişelenme,” diye seslendi Dee. “Orada bir yerlerde, aşkının ilk hatırası kadar güvenli bir şekilde korunuyor.”

Sürgünler bayırın tepesine uçmuşlardı. Phil diğerlerine parçaladıkları kayaları nereye atacaklarını gösterdi ve birleşen kayaların çatlayıp yanlara doğru kaymasına neden oldu.

“Hey! Çok eski sarı bir tuğla gördüm.” Annabelle’in kanatları kaya kaymasının dağın sarp ve dikey duvarlarıyla birleşen en yüksek noktasının üzerinde uçtu. Küreğiyle kalıntının bir kısmını kenara attı. “Sanırım mabedin duvarlarından biri olabilir.”

“Duvar mı tatlım? Çok iyi,” dedi Dee. “Onlardan üç tane daha olmalı, duvar olması için genellikle bu gere-

kir. Kazmaya devam edin.” Dikkati dağılmıştı ve kazma işleminin gidişatını fark etmiyor gibiydi. Bir şey sayıyordu sanki. Bakışları ovanın zeminine odaklanmıştı. Luce Dee’yi birkaç dakika izledikten sonra yaşlı kadının adımlarını saydığını fark etti.

Kafasını kaldırıncı Luce’la göz göze geldi. “Benimle gel.”

Luce Daniel’a ve onun terden parlayan tenine baktı. Büyük ve hantal bir kayayla meşguldü. Dönüp mağaranın ağzına doğru Dee’yi takip etti.

Dee’nin feneri karanlık girintide flaş gibi yanıp söndü. Mağara meleklerin kanatlarının ışıltısı olmadan daha soğuk ve karanlıktı. Dee birkaç dakika sandığın altını üstüne getirerek bir şey aradı.

“Lanet olası süpürge nerede?” diye söylendi Dee.

Luce görmesine yardım etmek için başka bir feneri kaldırarak Dee’nin üzerine doğru tuttu. Kocaman sandığın içine uzandı ve elleri süpürge’nin sert sapına değdi. “İşte.”

“Harika. Hep baktığın en son yerde karşına çıkarlar, özellikle de göremediğinde.” Dee süpürgeyi omzuna attı. “Diğerleri kazıya devam ederken sana bir şey göstermek istiyorum.”

Taşı döven metalin çıkardığı sesin yankılandığı ova-ya geri döndüler. Dee kaya kaymasının kenarında durup meleklerin kazmamasını istediği alana doğru döndü. Luce ovanın her tarafının aynı düz kırmızı taştan olduğunu sanıyordu ama Dee süpürgeyle alanı süpürdükçe toprağın altında sığ mermer bir platformun olduğunu fark etti. Ve bir desen belirdi: Beyaz kayalarla iç içe geçen açık sarı taş karışık bir sembol oluştuyordu.

Luce eğilip sembolü inceledi: Kenarları uzunlukları gittikçe azalan beyaz çapraz taşlarla çevrili olan uzun sarı bir taş parçasıydı.

Çömelip parmaklarını taşın üzerinde gezdirdi. Dağın başından uzağa, meleklerin geldikleri yönü işaret eden bir ok ucuna benziyordu.

“Burası Ok Başlı Levhası,” dedi Dee. “Herkes hazır olduğunda, bunu bir tür sahne olarak kullanacağız. Cam mozaigi yıllar önce oydu ama hatırladığım sanmıyorum. O zamandan beri çok fazla şey yaşadı... Amnezinin sebebi kalp kırıklığı.”

“Cam’in kalbini kıran kadını biliyor musun?” diye fısıldayan Luce, Daniel’ın bu konudaki uyarısını hatırladı.

Dee kaşlarını çatarak kafasını salladı ve mermerin içindeki sarı oku işaret etti. “Desen hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence çok güzel,” dedi Luce.

“Bence de,” dedi Dee. “Kalbimin üzerinde bu desenin dövmesi var.”

Dee gülümseyerek hırkasının üstten iki düğmesini açınca sarı iç gömleği göründü. Yakasını birkaç santim aşağı çekerek göğsünün solgun tenini açığa çıkardı. En sonunda göğsünün üzerindeki siyah dövmeyi işaret etti. Yere gömülü taşın üzerindeki şeklin tam olarak aynısıydı.

“Ne anlama geliyor?” diye sordu Luce.

Dee iç gömleğini yukarı çekti. “Sana söylemek için sabırsızlanıyorum.” Gülümseyerek arkalarındaki kaya bayırına döndü. “Ama her şey sırayla. Ne kadar iyi iş çıkardıklarına bir bak!”

Melekler ve Sürgünler kaya kaymasının dış yüzeyinin bir bölümünü temizlemişlerdi. İki eski tuğla duvarın dik açısı kalıntıların üzerinde birkaç metre yükseliyordu. Odukça zarar görmüşlerdi, yüzeylerinde yer yer istenmeyen pencereler açılmıştı. Çatı gitmişti. Tuğlalardan bazıları uzun zaman önce çıkan bir yangında kararmıştı. Ba-

zıları ise tarih öncesi bir seli atlatmış gibi küflü görünüyordu. Yine de eski tapınağın dikdörtgen şekli netleşmeye başlamıştı.

“Dee,” diye seslenen Roland, gidişatı görmesi için kadına el sallayıp onu kuzey duvarına çağırdı.

Luce Daniel’in yanına döndü. Kazdığı kaya parçalarını düzgün bir şekilde eğimin sağ tarafına yığmıştı. Luce Dee’yle geçirdiği süre boyunca ona yeterince yardımcı olamadığı için kendini kötü hissetti. Kazmayı tekrar eline aldı.

Saatlerce çalıştılar. Bayırın yarısını temizlediklerinde saat geceyarısını geçiyordu. Dee’nin fenerleri ovayı aydınlatıyordu ama Daniel’a yakın olmaktan hoşlanan Luce etrafı görebilmek için kanatlarının eşsiz ışıltısından faydalanıyordu. Yüzünün gerginliği çenesini acıtıyordu. Omuzları ağrıyor ve gözleri yanıyordu. Ama durmadı. Şikâyet etmedi.

Kazmaya devam etti. Daniel’m az önce hareket ettirdiği bir kayanın altından çıkan kare pembe taş vururken kazmanın sert kayadan sekeceğini umdu. Aksine yumuşak bir şeyi kesti. Luce kazmayı bırakıp elleriyle bu şaşırtıcı kil parçasını eşelemeye başladı. Tek parmağının dokunuşuyla uflanacak kadar yumuşak bir kum taşı katmanına ulaştı. Büyük parçaları kenara atarken daha iyi görebilmek için fenerini yaklaştırdı. Kilin birkaç santim altında pürüzsüz ve sert bir şey hissetti. “Bir şey buldum!”

Diğerleri etrafına toplanırken Luce ellerini kot pantolonuna sildi ve yaklaşık beş santim çapındaki yassı kare tuğlayı parmaklarıyla temizledi. Bir zamanlar tamamen boyalı olmalıydı ama artık sadece başında hale olan bir adamın ince hatları seçilebiliyordu.

“Bu mu?” diye sordu heyecanla.

Dee’nin omzu Luce’unkine değdi. Başparmağıyla yassı

tuğlaya dokundu. “Korkarım değil, tatlım. Bu sadece dostumuz İsa’nın bir tasviri. Ondan daha derinlere inmeliyiz.”

“Daha derinlere mi?” diye sordu Luce.

“İyice derine.” Dee tuğlaya vurdu. “Bu son mabedin dış cephesi, özellikle antisosyal rahipler için inşa edilen bir Orta Çağ manastırı. Bu duvarın ardındaki orijinal yapıya ulaşmalıyız.” Luce’un tereddüdünü hissetti. “Antik ikonografiyi yok etmede tereddüt etme. Gerçekten eski olana ulaşmak için bunu yapmak zorundayız.” Güneşi arıyormuşçasına gökyüzüne baktı ama çoktan batmış, yıldızlar ortaya çıkmıştı. “Ah tatlım. Zaman akmaya devam ediyor, değil mi? Kazmaya devam! İyi iş çıkarıyorsun!”

En sonunda Phil kaldıracıyla öne çıkıp İsa tuğlasına vurdu. Ortasında bir delik açıldı, ardı boş ve karanlıktı, tuhaftı ve küf kokuyordu.

Sürgünler kırılan tuğlanın üstüne atlayıp daha derine inebilmek için açıklığı genişletmeye başladılar. Çalışkan işçilerdi, yıkım konusunda oldukça yeterliydim. Üzerinde bir çatı olmadığından kaya kaymasını hızla ortaya çıkardılar. Sırayla duvarı yıkıp yapının içini saran kayaları kenara attılar.

Arriane gruptan uzakta, kapalı ovanın karanlık bir köşesinde durmuş çim biçme makinesini çalıştırmaya çalışıyormuş gibi bir kaya yığınına tekmiyordu. Luce onun yanına gitti.

“Hey,” dedi Luce. “İyi misin?”

Arriane kafasını kaldırıp tulumunun askılarına başparmaklarını geçirdi. Yüzünde çılgınca bir gülümseme belirdi. “Birlikte cezaya kaldığımız günü hatırlıyor musun? Bize Sword & Cross’taki mezarlığı temizlettirmişlerdi? O meleşti temizlemek için ikimiz eşleşmiştik?”

“Elbette.” Luce o gün perişandı: Molly tarafından azar-

lanmıştı, Daniel'a tutulmuştu ve Arriane onu seviyor mu yoksa ona acıyor mu bundan bile emin değildi.

"Eğlenceliydi, değil mi?" Arriane'in sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. "O günü hep hatırlayacağım."

"Arriane," dedi Luce. "Şu an asıl düşündüğün bu değil, değil mi? Burası neden bir köşeye saklanmana neden oluyor?"

Arriane ayaklarını küreğinin üzerinde dengeleyip ileri geri sallanmaya başladı. Sürgünlerin ve meleklerin kayaların arasından yüksek bir sütun çıkarmasını izledi.

En sonunda gözlerini yumup söyleyiverdi: "Bu tapınağın artık burada olmamasının sebebi benim. Kötü şansının sebebi benim."

"Ama Dee bunun kimsenin suçu olmadığını söyledi. Ne oldu?"

"Düşüş'ten sonra gücümü toplarken sığınacak bir yer, kanatlarımı iyileştirmek için bir yol arıyordum. Henüz Taht'a dönmemiştim. Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Ne olduğumu hatırlamıyordum. Yalnızdım, burayı gördüm ve..."

"Eskiden burada olan tapınağa girdin," dedi Luce ve Daniel'ın düşen meleklerin neden kiliselerin yakınına gitmediklerine dair açıklamasını hatırladı. Kutsal Kabir Kilisesi'nde hepsi gergindi. Pont Saint Benezet'in üzerindeki şapelde de farklı bir durum yaşanmamıştı.

"Bilmiyordum!" Derin bir nefes alırken Arriane'in göğsü titredi.

"Elbette bilmiyordun." Luce kolunu Arriane'e doladı. Bir deri bir kemik ve kanattan ibaretti. Melek başını Luce'un omzuna koydu. "Havaya mı uçtu?"

Arriane kafasını salladı. "Senin gibi..." Hatasını hemen düzeltti. "Yani öteki hayatlarında senin uçtuğun gibi. *Puf*. Her şey bir anda alev aldı. Ancak bunun - böyle söyledi-

ğim için özür dilerim - trajik ya da romantik bir güzelliği yoktu. İç karartıcı, kara ve mutlak. Yüzüme çarpılan bir kapı gibi. Cennet'ten gerçekten kovulduğumu ancak o zaman anladım." Luce'a döndü, kocaman mavi gözleri Luce'un hatırladığından çok daha masumdu. "Gitmeyi hiç istememiştim. Bir kazaydı, çoğumuz... Başka birinin savaşına bulaştık." Omuzlarını silkti ve dudaklarının kenarı hınzır bir şekilde kıvrıldı. "Belki de dışlanmaya fazla alıştım. Ama bana yakışıyor, öyle değil mi?" Parmaklarıyla silah yapıp Cam'e doğru nişan aldı. "Sanırım bu haydutlarla dolaşmayı kafama takmıyorum." Sonra ifadesi değişti, üzüntüsü kayboldu. Luce'u omuzlarından tutup fısıldadı: "İşte bu."

"Ne?" Luce arkasına döndü.

Melekler ve Sürgünler birkaç tonluk taşı temizlemişlerdi. Şimdi kaya yığınlarının olduğu yerde duruyorlardı. Kazma işlemi şafağa kadar sürmüştü. Etraflarında Dee'nin bulacaklarını vaat ettiği eski mabedin duvarları yükseliyordu.

Geriye sadece dik açı oluşturan iki narin duvar kalmıştı, fakat zemindeki gri tuğla kenar yaklaşık yirmi metrelik orijinal bir deseni işaret ediyordu. Geniş ve sağlam mermer tuğlalar, bir zamanlar çatıyı taşıyan ancak şimdi ufalanan kum taşı duvarların temellerini oluşturuyordu. Yıpranmış frizler - neredeyse taşla bütünleşmiş - yapının bazı bölümlerini süslüyordu. Eski bir yangın duvarların üst kısmındaki dekoratif kornişleri karartmıştı.

Artık tamamen ortaya çıkan incir ve zeytin ağaçları, Dee'nin süpürgesiyle işaretlediği Ok Başı Levhası ve kazıyla ortaya çıkan tapınağın arasındaki bariyeri oluşturuyordu. Yapının geri kalanını Luce hayal gücüyle şekillendirdi, eski seyyahların da dua etmek için burada diz çöktüklerini gözünde canlandırdı. Nerede diz çöktükleri belliydi:

Oluklu temelleri ve süslü başlıkları olan dört İyonik mermer sütun zeminin ortasındaki yüksek bir platformun etrafına dikilmişti. Ve bu platformda açık sarı taştan yapılmış kocaman dikdörtgen bir mihrap vardı.

Tanıdık geliyordu, fakat Luce'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Pislikle ve taşlarla doluydu ve Luce yukarıya oyulmuş dekorasyonun gölgesini seçebiliyordu: Her biri büyük bir bebek boyutunda olan yüzleri birbirlerine dönük iki taş melek. Bir zamanlar altın yaldıza boyalı olmalıydılar ama şimdi eski ışıltılarından sadece benekler kalmıştı. Oyma melekler dua eder gibi diz çöküp başlarını eğmişlerdi, haleleri yoktu, güzelce detaylandırılmış kanatları uçları birbirlerine değecek şekilde öne doğru kıvrılmıştı.

"Evet." Dee derin bir nefes aldı. "İşte bu. *Qayom Malak*. Meleklerin Gözetmeni anlamına geliyor. Ya da kendi deyimimle *Meleklerin Yardımcısı*. Hiçbir ruhun çözmediği bir sırrı barındırıyor: Meleklerin yeryüzüne düştükleri yerin sırrını. Hatırlıyor musun, Arriane?"

"Sanırım." Heykele doğru yaklaşan Arriane gergin görünüyordu. Platforma varınca diz çöken meleklerin karşısında bir süre hareketsizce durdu. Sonra kendisi de diz çöktü. İki meleğin birleştiği kanat uçlarına dokundu. Ürperdi. "Bunu sadece bir saniyeliğine görmüştüm, sonra da..."

"Evet," dedi Dee. "Tapınakla birlikte havaya uçtun. Patlamanın şiddeti *Qayom Malak*'ı gömen ilk heyelana sebep oldu, fakat sonraki yıllarda inşa edilecek diğer tapınaklar için bir fener misali incir ve zeytin ağaçları ortada kaldı. Hristiyanlar buradaydı, Yunanlar, Yahudiler, Berberiler. Onların mabetleri de heyelan, yangın, skandal ya da korkudan yıkıldı ve *Qayom Malak*'ın etrafında aşılmaz bir

duvar oluşturdu. Burayı tekrar bulmak için bana ihtiyacınız vardı. Ve bana gerçekten ihtiyacınız olana dek beni bulamazdınız."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Cam. "Sakin bana dua etmemiz gerektiğini söyleme."

Dee omzunun üzerindeki havluyu Cam'e fırlatırken bile gözlerini *Qayom Malak*'tan hiç ayırmadı. "Ah isteyeceğim şey bundan çok daha kötü, Cam. Şimdi temizlemeniz gerekiyor. Melekleri, özellikle de kanatlarını parlatın. Işıldayana dek parlatmaya devam edin. Ay ışığının doğru bir şekilde üzerlerine düşmesine ihtiyacımız olacak."

ON DÖRT

Hissedilen Hava

Boom.

Fırtınaya benziyordu, karanlık bir hortumun habercisiydi. Luce Daniel'in omzunda uykuya daldığı mağaranın içinde irkilerek uyandı. Uyumak istememişti ama Dee *Qayom Malak*'ın amacını açıklamadan önce dinlenmeleri için ısrar etmişti. Uykusundan uyanan Luce, değerli birçok saatin geçtiği hissine kapıldı. Pazen uyku tulumunda terliyordu. Göğsündeki gümüş madalyonu sıcacıktı.

Daniel hareketsiz yatıyordu, bakışları mağaranın girişine odaklanmıştı. Gürüldeme durdu.

Dirseklerinin üzerinde doğrulan Luce, karşısında cenin pozisyonunda uyuyan Dee'nin kıpırdandığını gördü, kızıl saçları açık ve dağınıktı. Yaşlı kadının sol tarafında Sürgünlerin boş uyku tulumları duruyordu - tuhaf yaratıklar tetiktelerci, küçük alanın arkasında bir araya toplanmışlardı, kanatları üst üste binmişti. Sağ taraflarında Annabelle

ve Arriane uyuyordu, en azından dinleniyorlardı, gümüş kanatlarını kız kardeşler gibi çekinmeden birbirlerine dolamışlardı.

Mağara sakindi. Luce gürüldemeyi hayal etmiş olmalıydı. Hâlâ yorgundu.

Sağ kanadıyla ona sarılması için sırtını Daniel'in göğsüne verip diğer tarafa döndü ve gözlerini yumdu. Sonra aniden açtı.

Cam'le yüz yüzeydi.

Cam ondan birkaç santim ötede yan yatmıştı, elini başının altına koymuş yeşil gözleriyle transa geçmiş gibi ona bakıyordu. Bir şey söylemek istercesine ağzını açtı...

BOOM.

Mağara yaprak gibi titredi. Bir an için hava tuhaf bir şeffaflığa bürünür gibi oldu. Cam'in bedeni ısıldadı, hem orada hem de orada değilmiş gibiydi, varlığı yanıp söntüyordu.

"Zaman sarsıntısı," dedi Daniel.

Cam, "Büyük bir sarsıntı," diyerek ona katıldı.

Luce yerinden doğruldu ve şaşkınlıkla uyku tulumunun içindeki bedenine, Daniel'in dizini tutan eline, Annabelle'in kanadının çarparak uyandırdığı Arriane'e baktı. Hepsi birbirinin gözü önünde titriyordu. Bir an vardılar, bir an hayali bir görünüme bürünüyorlardı.

Zaman sarsıntısı içinde bulunmadıkları bir boyutu gevşetmişti.

Etraflarındaki mağara sarsıldı. Duvarlardan kumlar döküldü. Ama Luce ve arkadaşlarının aksine, sanki sadece insanların - ruhların - silinme riskiyle karşı karşıya olduklarını kanıtlamak istercesine kızıl kayanın fiziksel özellikleri sabit kaldı.

"*Qayom Malak!*" dedi Phil. "Kaya kayması onu yeniden gömecek."

Luce Phil mağaranın ağzına doğru sendeleyerek girerken Sürgünlerin solgun kanatlarının titremesini huzursuzca izledi.

Dee, "Bu gerçekliğin sismik bir hareketi, Philip, deprem değil," diye seslenince Phil durdu. Sesi biri sanki televizyonun sesini kısıp açıyormuş gibi geliyordu kulağa. "Endişelenmeni anlıyorum ama geçmesini beklemek zorundayız."

Sonra son bir gümbürtü koptu. Sürdüğü süre boyunca Luce'un hiçbirini göremediği uzun, korkunç bir gürlemenin ardından hepsi yeniden belirdi. Her şeye ani bir sessizlik çöktü, öylesine mutlak ki Luce kalp atışlarını duyabiliyordu.

"İşte geçti," dedi Dee. "En kötüsü bitti."

"Herkes iyi mi?" diye sordu Daniel.

"Evet, canım, iyiyiz," dedi Dee. "Ama bu hiç de hoş değildi." Kalkıp yürümeye başladı. "En azından son sismik hareketlerden biriydi."

Birbirlerine bakıp Dee'nin peşinden dışarı çıktılar.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Luce. "Lucifer çoktan yaklaştı mı?" Beyni gün doğumlarını ve gün batımlarını saymaya çalıştı. Her şey birbirine girmişti... Çılgınlık, panik ve gökyüzünde uçuşan kanatlar dizisinden ibaretti.

Luce uykuya daldığında sabahtı...

Qayom Malak'ın önünde durdular. Luce Ok Başı Levhası'nda yüzü iki heykel melege dönük duruyordu. Roland ve Cam gökyüzüne yükselip yerden on beş metre yüksekte süzöldüler. Ufka baktılar ve sessizce konuşabilmek için birbirlerine yanaştılar. Kocaman kanatları güneşi - Luce sıkıntı verecek kadar ufukta alçaldığını fark etti - engelliyordu.

"Lucifer yalnız düşüşüne başladığından beri altıncı günün akşamı," dedi Dee kısık bir sesle.

"Tüm gün uyuduk mu?" diye sordu Luce dehşete düşmüş bir şekilde. "Çok fazla vakit kaybettik."

"Hiçbir şey kaybetmedik," dedi Dee. "Bu gece benim için büyük bir gece olacak. Düşününce sizler için de öyle. Yakın zamanda dinlendiğiniz için minnettar olacaksınız."

"Başka bir sarsıntı yaşanmadan ya da başka Terazilerle mücadele etmek zorunda kalmadan şu işi bitirelim," dedi Cam Roland'la birlikte tekrar yere indiklerinde. İnişlerinin etkisiyle kanatları hafifçe sarsıldı.

"Cam haklı. Boşa geçirecek vaktimiz yok." Daniel Luce'un Venedik'teki batık kiliseden çaldığı halenin bulunduğu siyah çantayı açtı. Sonra gümüş kadehin şişkinlik yaptığı bez çantanın fermuarını araladı. İki çantayı da kapatmadan Dee'nin önüne koydu, böylece üç kutsal emanet de sıraya girmişti.

Dee kımıldamadı.

"Dee?" diye sordu Daniel. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Dee yanıt vermedi.

Roland öne çıkıp onun sırtına dokundu. "Cam ve ben ufukta daha fazla Terazi izine rastladık. Henüz yerimizi bilmiyorlar ama uzakta değiller. Acele edersek iyi olacak."

Dee kaşlarını çatı. "Korkarım bu mümkün değil."

"Ama demiştin ki..." Dee uysallıkla ona bakarken Luce cümlesini tamamlayamadı. "Dövme... Yerdeki sembol..."

"Açıklamaktan mutluluk duyarım," dedi Dee. "Ama işi aceleye getirmemiz mümkün değil." Melekler, Sürgünler ve Luce'dan oluşan daireye baktı. Tüm dikkatlerin üzerinde olduğundan emin olduğunda ise konuşmasını sürdürdü. "Bildığımız gibi düşen meleklerin ilk tarihleri hiçbir zaman yazılmadı. Tam olarak hatırlamayabilirsiniz..." Bakışlarını meleklerle çevirdi. "Yeryüzündeki ilk günlerinizi bazı şeylere kaydettiniz. Bugüne dek tarih öncesi iliminizin

esas elementleri farklı kutsal emanetlerin yapısına kodlandı. Çıplak göze tamamen farklı görünen kutsal emanetlerle.” Haleye uzanıp gün ışığına doğru tuttu. “Görüyorsunuz ya...” Luce’un daha önce camda fark etmediği bir dizi çatlağın üzerinde parmağını gezdirdi. “Cam hale aynı zamanda bir lens.” Bakmaları için yukarı kaldırdı. Arkasında, camın kavisli nedeniyle hafifçe yüzünün görüntüsü bozulup altın rengi gözleri kocaman oldu.

Dee haleyi bırakıp bez çantaya geçti ve gümüş kadehi çıkardı. Elini yavaşça iç yüzeyinde gezdirirken günün son ışıkları üzerinde parladı. “Ve bu kadeh...” Gümüşün üzerine işlenen, Luce’un Kudüs’teyken fark ettiği kanatları işaret etti. “Düşüş alanından ilk göç eden meleklerle dair kayıt tutuyor. Yeryüzündeki ilk evinize geri dönmek için bu kadehi doldurmalısınız.” Duraksayıp dikkatle kadehin içine baktı. “Dolduğunda, dünyanın bir zamanlar nasıl olduğuna dair betimlemeyi barındıran levhanın karışık desenli taşma dökeceğiz.”

“Kadeh dolduğunda mı?” diye tekrarladı Luce. “Neyle dolduğunda.”

“Her şey sırayla.” Dee levhanın kenarına yürüyüp bir parça kumu kenara itti. Sonra eğilerek kadehi taştaki sarı sembolün tam üzerine koydu. “Sanırım bu buraya ait.”

Dee’nin alanda yavaşça yukarı aşağı yürütmesini izleyen Luce Daniel’in yanına gitti. Yaşlı kadın en sonunda haleyi tekrar alıp *Qayom Malak*’a doğru taşıdı. Bir noktada, yürüyüş botlarını çıkarıp topuklu ayakkabılarını giymişti ve topukları mermerin üzerinde tıkırdıyordu. Serbest bıraktığı saçları beline dek iniyordu. Derin bir nefes alıp verdi.

İki eliyle haleyi başının üzerine kaldırıp duaya benzer birkaç kelime fısıldadıktan sonra kutsal emaneti dua eden meleklerin kanatlarının uçlarına oyulmuş hava dairesine

dikkatle yerleştirdi. Parmağa uyan bir yüzük gibi yerine oturdu.

“Bunu beklemiyordum,” diye mırıldandı Arriane Luce’a.

Luce da beklemiyordu - her ne kadar kadının son derece kutsal bir şeyle meşgul olduğundan emin olsa da.

Dee arkasına dönüp Luce ve meleklerle baktığında bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Fakat dizlerinin üzerine çöküp sırtüstü *Qayom Malak*’ın ayağına uzandı. Daniel yardım etmeye hazır bir şekilde ona doğru atıldı ama Dee istemedi. Ayakkabılarının ucu *Qayom Malak*’ın göğsündeydi; ince kollarını başının üzerine kaldırdı ve böylece parmak uçları gümüş kadehe değdi. Bedeni mesafeye tam olarak uydu.

Gözlerini kapatıp birkaç dakika hareket etmeden yattı.

Tam Luce onun uykuya dalıp dalmadığını merak ederken, “İki bin sene önce büyümemin sona ermiş olması iyi bir şey,” dedi Dee.

Sonra kalkıp Roland’ın elini tutarak üzerindeki tozu silkeledi.

“Her şey usulüne göre ilerleyecek. Ay ışığı buraya düştüğünde.” Gökyüzünde doğuyu, kayaların tam olarak bitimini işaret etti.

“Ay mı?” Cam Daniel’a kaçamak bir bakış attı.

“Evet, Ay. Tam olarak ışığın buraya vurması gerekiyor.” Dee halen ortasına hafifçe dokununca çatlaklardan biri birkaç dakika öncesine kıyasla daha da belirginleşti. “Ay’ı biliyorsam ki biliyorum - bunca yıl sonra insan dostlarıyla yakın bir ilişki kuruyor - bu geceyarısında tam olarak ihtiyacımız olan yere düşecek. Bu çok uygun... Ne de olsa geceyarısı günün en sevdiğim anı... Cadılık zamanı...”

“O zaman ne olacak?” diye sordu Luce. “Geceyarısı Ay gereken yerde olduğunda?”

Dee adımlarını yavaşlatıp elini Luce'un yanağına koydu. "Her şey, tatlım."

"Peki bu arada biz ne yapacağız?" diye sordu Daniel.

Dee hırkasının cebinden büyük bir altın cep saati çıkardı. "Yapılması gereken birkaç şey kaldı."

Dee'nin direktiflerini en ince ayrıntısına dek uyguladılar. Tüm kutsal emanetler silinip parlatıldı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Luce Dee'nin seremoni için aklından neler geçtiğini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

"İki fener daha, lütfen," dedi Dee. "Üç oldu, her kutsal emanet için bir tane." Dee'nin kutsal emanetlerden sanki kendisi onlardan biri değilmiş gibi söz etmesi tuhaftı. Daha da tuhaf olan şey ise akşam yemeği partisine hazırlanan, her şeyin doğru olduğundan emin olmak isteyen bir ev sahibi gibi kapalı ovada vızır vızır dolaşmasıydı.

Sürgün dörtlüsü fenerleri ritüalistik bir şekilde yaktilar, tıraşlı kafaları gezegenler gibi kayaların yörüngesine dönüyordu. İlk ışık *Qayom Malak*'ı aydınlattı.

İkincisi levhadaki okun üzerinde duran, *Qayom Malak*'ın bir buçuk metre kadar uzağındaki gümüş kadehi aydınlattı. Daha önce levhanın sağına ve soluna düz tepeli taşları yarım ay şeklinde yerleştirmişlerdi, böylece alan bir sahneye benzemişti. Annabelle seyirciler için koltukları hazırlayan bir yer gösterici gibi kayaların tozunu temizlerken alanın amfiteyatroya daha çok benzemesine neden olmuştu.

"Dee tüm bunlarla ne yapacak?" diye fısıldadı Luce Daniel'a.

Daniel'ın menekşe rengi gözleri dile getiremediği bir nedenden ötürü kasvetliydi ve Luce denemesi için ona yalvarmadan önce Dee'nin ellerini omuzlarında hissetti.

"Lütfen pelerinleri giyin. Seremoni kostümlerinin önümüzdeki işe daha iyi konsantre olmamıza yardım ede-

ceğini düşünüyorum. Daniel, sanırım bu sana uyar." Ellerine ağır kahverengi bir pelerin tutuşturdu. "Ve bu da senin için zarif Arriane." Meleğe uzattı. "Geriye sen kalıyorsun, Luce. Mağaradaki sandığın dibinde daha ufak pelerinler var. Fenerimi alıp kendin bak."

Luce feneri aldı ve Daniel ile birlikte önceki geceyi geçirdikleri mağaraya doğru yürümeye başladı ama Dee Daniel'ın kolunu tuttu.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Daniel tek başına gitmesini işaret edince Luce buna uydu ancak bir yandan da Dee'nin onun yanında söylemeyeceği şeyin ne olduğunu merak etti. Fenerin sapını koluna geçirdi, ışığı mağaranın ağzına doğru yürürken sallanıyordu.

Sandığın sert kapağını açıp içine uzandı. İçinde uzun kahverengi bir pelerinden başka bir şey yoktu. Pelerini aldı. Ağır yündendi, bir palto kadar ağırdı ve tütün gibi küf kokuluydu. Luce pelerini üzerine tutunca, bedenine on santim uzun geldiğini fark etti. Bunun üzerine Dee'nin onu neden uzaklaştırdığını daha çok merak etti. Feneri yere bırakıp beceriksizce pelerini başından geçirdi.

"Yardım etmemi ister misin?"

Cam bir bulut kadar sessizce mağaraya girmişti. Tam arkasında duruyordu. Pelerini toplayıp örgü kemeri büzdü ve etek ucu Luce'un ayak bileklerine gelecek şekilde bir düğüm attı.

Luce arkasına dönüp ona baktı. Fenerin ışığı yüzünde titrerken Cam hareketsizdi.

Luce baş parmağını bağladığı kemerin altına geçirdi. "Teşekkürler," dedi mağaranın ağzından çekilirken.

"Luce, bekle..."

Luce durdu. Cam sandığın kenarına değen botunun

ucuna baktı. Luce da baktı ve onun mağaraya girişini nasıl duymadığını, nasıl baş başa kaldıklarını merak etti.

“Hâlâ senin yanında olduğuma inanmıyorsun.”

“Artık önemi yok, Cam.” Boğazı son derece kurumuştur.

“*Dinle.*” Cam ona doğru bir adım atınca aralarında sadece birkaç santim kaldı.

Luce Cam’ın onu tutacağını sandı ama tutmadı. Ona dokunmaya bile çalışmamıştı; sadece hareket etmeden ona yakın bir şekilde duruyordu.

“Bazı şeyler eskisinden daha farklı. Bana bak.” Luce gergin bir şekilde ona baktı. “Kanatlarımda Lucifer’ın altınını taşıyor olabilirim ama her zaman böyle değildi. Bu yolu seçmeden önce beni tanıyordun Lucinda ve ikimiz arkadaşık.”

“Dediğin gibi bazı şeyler değişti.”

Cam bıkkınlıkla homurdandı. “Böylesine seçici bir hafızası olan bir kızıdan özür dilemek imkânsız, öyle değil mi? Bir tahminde bulunmama izin ver: Kendi benliğine uyanırken Daniel’in sana âşık olmasına, Daniel’in sana söylediği güzel sözlerle, Daniel’in ufuktaki yıldızların uçlarına değen ipeksi silüetine dair tüm muhteşem anılarını birer birer ortaya çıkarıyorsun...”

“Neden böyle yapmayayım ki? Biz birbirimize aidiz. Daniel benim her şeyim. Ve sen...”

“Benim hakkımda ne söyledi?” Cam gözlerini kıstı.

Luce eklemlerini kıtırdattı ve daha önce Sword & Cross’tayken bu alışkanlığını durdurmak için Daniel’in elini tutması aklına geldi. Dokunuşu başından beri tanıdık.

“Sana güvendiğini söyledi.”

Luce’un doldurmayı reddettiği bir sessizlik oldu. Gitmek istiyordu. Ya Daniel o tarafa doğru bakar ve bu loş

mağarada onu Cam’le birlikte görürse? Tartışıyorlardı ama Daniel’in uzaktan bunu anlamasına imkân yoktu. O ve Cam nasıl görünüyorlardı? Kafasını kaldırıp baktığında Cam’in berrak yeşil gözlerinde oldukça üzgün bir ifade yakaladı.

“*Sen bana güveniyor musun?*” diye sordu Cam.

“Neden şimdi bunun öneminden...”

Cam’in gözlerini kocaman açıldı. “*Şu an her şeyin önemi var.* Bu şimdiye kadar olan tüm gösterilerin birer ısınma olduğu asıl gösteri. Ve yapman gereken şeyi yapabilmen için beni düşmanın olarak göremezsin. Neye bulaştığına dair hiçbir fikrin yok.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Luce.” Bu Dee’nin sesiydi. O ve Daniel mağaranın ağzında duruyorlardı. Sadece Dee gülümsüyordu. “Senin için hazırız!”

“Benim için mi?”

“Evet, senin için.”

Luce’u aniden bir korku sardı. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Neden gelip kendin görmüyorsun?”

Dee elini uzatmıştı ama Luce hareket etmekte zorlanıyordu. Cam’e baktı ancak o Daniel’a bakıyordu. Daniel ise hâlâ ona bakıyordu, gözleri onu kollarının arasına alıp derin bir öpücük vermek üzereyken olduğu gibi açlıkla yanıyordu. Fakat hareket etmiyor ve bu durum aralarındaki üç metrelik mesafeyi iki bin metreye çıkarıyordu.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Luce.

“Harika bir şey yapmak üzeresin,” dedi Dee, hâlâ elini ona doğru uzatıyordu. “Hadi zamanı daha fazla harcamayalım.”

Luce onun elini tuttu, o kadar soğuktu ki ürktü. Dee’ye baktı, Viyana’daki kütüphanede olduğundan daha solgun,

narın ve yaşlı görünüyordu. Ama her nedense kırışık cildi ve çıkık kemiklerinin altında göz alıcı ve enerji dolu bir şey parlıyordu.

“İyi görünüyor muyum, tatlım? Gözlerini bana diktin.”

“Elbette,” dedi Luce. “Sadece...”

“Ruhum mu? Parlıyor, değil mi?”

Luce kafasını salladı.

“Güzel.”

Cam ve Daniel birbirlerinin yanından geçerken konuşmadılar: Cam aniden rüzgârın çıktığı alana çıkarken, Daniel feneri taşımak için Luce’un arkasından dolaştı.

“Dee?” Luce buz tutan elini ısıtmaya çalışarak kadına döndü. “Oraya gitmek istemiyorum. Korkuyorum ve sebebini bilmiyorum.”

“Zaten olması gereken de bu. Ama bu kupa seni atlayamaz.”

“Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?”

“Evet,” dedi Dee kararlı bir ses tonuyla. “En kısa zamanda.”

Küçük mağaranın girişini kısmen koruyan ok başı biçimli kayanın etrafında toplanırken, soğuk rüzgâr acımasızca üzerlerine vuruyordu. Luce geriye doğru sendeledi ve aniden uçuşmaya başlayan kumlardan yüzünü korudu. Dee ve Daniel ona rüzgâra daha çok maruz kaldıkları önceki gece tırmandıkları patikanın başına geçmesini söylediler.

Luce ovanın etrafındaki dorukların kumlu rüzgâra bariyer oluşturarak yeniden duymasına ve görmesine imkân verdiğini fark etti. Platonun ötesinde her gün çıkan toz fırtınasının ulumasını duysa da kıvrılan kaya duvarının içinde kalan her şey aniden sessizlik ve netlik kazanmıştı.

Alanda iki fener yanıyordu - biri *Qayom Malak*’ın önün-

de, diğeri gümüş kadehin arkasındaydı. İki ışığın da fenerin küçük cam yüzeyine çarpıp duran sivrisinekleri çekmesini Luce tuhaf bir şekilde sakinleştirici buldu. En azından ışıkların hâlâ böcekleri çektiği bir dünyadaydı. Hâlâ bildiği bir dünyadaydı.

Fener dua ederken birbirlerine doğru başlarını eğen iki altın meleği aydınlatıyor, ışığı Dee’nin meleklerin kanatlarının üzerine koyduğu cam halen çatlayan kenarlarına dokunuyordu.

Platonun üzerinde yükselen kayalıklarda dört Sürgün düz taş çıkıntılara tünemişti, her solgun savaşçı farklı bir ana yönü gözlemliyordu. Sürgünlerin yanlarına topladıkları kanatları doğru düzgün görünmüyordu, fakat Daniel’in fenerinin ışığı her an Terazi meleklerinin gelmesini bekliyorlarmış gibi gümüş yaylarında tuttukları yıldız iğnelerini açığa çıkarıyordu.

Luce’un çok iyi tanıdığı dört düşen melek törensel olarak yerleştirilen kutsal emanetlerin etrafındaki taş oturakları işgal ediyordu. Arriane ve Annabelle sırtları dimdik ve kanatları gizlemiş halde bir yanda otururken, Cam ve Roland aralarında boş bir taş bırakarak diğer tarafa oturmuşlardı.

O boş taş Luce için mi yoksa Daniel için miydi?

“Güzel, Ay dışında herkes burada.” Dee gökyüzünün doğusuna baktı. “Beş dakika daha. Daniel, yerine geçermisin?”

Daniel Dee’ye feneri verip levhaya doğru yürüdü. *Qayom Malak*’ın karşısında durdu. Luce yanına gitmek istedi ama ona doğru hareket etmesine fırsat kalmadan Dee sıkıca elini tuttu. “Benimle kal, tatlım.”

Roland ve Cam’in arasına oturan Daniel ifadesiz yüzünü Luce’a çevirdi.

“Açıklamama izin verin.” Dee’nin sakin ve berrak sesi

kırmızı kaya duvarlarda yankılanınca tüm melekler dikkat kesildi. “Daha önce de söylediğim gibi Ay’ın ortaya çıkmasına ihtiyacımız var ve şimdi, bir dakika sonra, bu doruğun üzerinde bizi ziyaret edecek. Halenin lensinin içinden gü-lümseyerek. Bu gece gökyüzü açık olduğu için şanslıyız, halenin camındaki çatlaklarla birleşirken güzel kraterleri-nin gölgesini gizleyecek hiçbir şey yok.

“Bu elementlerin hepsi kıtaların ve ülkelerin hatları-nı koruyacak, levhadaki oymalarla birlikte Simulacra Ter-ra Prima’nın haritasını oluşturacak. Tam burada.” *Qayom Malak* ve gümüş kadeh arasındaki mesafeyi ölçmek için uzandığı mermer basamaktaki boş yeri işaret etti. “Melek-ler yeryüzüne düştüklerindeki dünyanın bir yansımasını göreceksiniz. Evet...” Derin bir nefes aldı. “Sadece bir da-kika daha. İşte.”

Ay’ın ucu *Qayom Malak*’ın hemen arkasındaki yalçın kayalığın üzerinde belirdi. Rengi solgun ve küçülen ev-rede olmasına rağmen o sırada şafak kadar güçlü bir şekil-de parladı. Melekler, Sürgünler, Luce ve Dee birkaç daki-ka sessizce oturup Ay’ın hafifçe belirginleşmesini, ardın-dan halenin yarı saydam yüzeyinde güçlü bir şekilde par-lamasını izlediler. Arkasındaki levha kısa süre içinde göl-gelendi, sonra aniden izdüşüm netlik ve gerçeklik kazan-dı. Hatlar, kesişimler - kıtalar - sınırlar, karalar ve denizle-ri görüntüledi.

Yarısı tamamlanmış gibi görünüyordu. Bazı hatların devamı gelmiyordu, bazılarının ise sınırları hiç kapanma-mıştı. Yine de Luce bunun yeryüzünün haritası olduğu-na, Daniel onun için düşerken böyle görüldüğüne emin-di. Bu zihninin derinliklerindeki bir şeyi tetikledi. Tanı-dık geliyordu.

“Ortakdaki sarı taşı görüyor musun?” diye sordu Dee.

Gözlerini kısan Luce kadehin yerleştirildiği taş gibi

koyu sarı bir tuğla gördü. “O biziz, tam orada her şeyin ortasındayız.”

“Sanki buradasınız diyen bir ok gibi,” dedi Luce.

“Bu doğru, tatlım.” Dee Luce’a döndü. “Ve şimdi Lucinda’m, bu seromonideki rolünü anladın mı?”

Luce kıpırdandı. Ondan ne istiyorlardı? Bu onların hikâyesiydi, onun değil. Tüm bu gürültü patırtıya rağmen o aşkın vaadine kapılan sıradan bir kızdı. Cennet’ten düş-tükten sonra Daniel onu yeryüzünde bulmuştu. Biri ona neler olduğunu sormalıydı. “Özür dilerim. Bilmiyorum.”

“Sana bir ipucu vereyim,” dedi Dee. “Bu haritada me-leklerin düştüğü yeri işaretleyen noktayı görüyor musun?”

Luce içini çekti, sadede gelmek istiyordu. “Hayır.”

“Binlerce yıl önce haritadaki bu noktanın ancak kanla açığa çıkacağı mukadder kılındı. Damarlarımızda dolaşan kan bizim bildiğimizden daha çok şey biliyor. Daha ya-kından bak. Mermerdeki olukları görüyor musun? Onlar meleklerin yeryüzüne inmeden önceki sınırları kapayacak hatlar. Kan döküldüğünde netleşecekler. Kan en önemli yerde birikecek. Bu bilgi kanda gizli, tatlım.”

“Düşüş’ün yeri,” dedi meleklerinden biri saygılı bir şe-kilde. Arriane ya da Annabelle’di ama Luce yine de emin olamadı.

“Bir macera hikâyesindeki hazine haritasına benziyor, çarpma noktası - Düşüş’ün yaşandığı yer - kanla çizilmiş beş köşeli bir yıldızla işaretlenecek. Şimdi...”

Dee konuşuyordu ama Luce artık söylediklerini duy-muyordu. Demek Lucifer’ı durdurmak için gerekli olan şey buydu. Cam’ın yapmak zorunda olduğunu söylediği şey bu olmalıydı. Bu yüzden Daniel ona bakmıyordu. Bo-ğazı pamukla tıkanmış gibi hissetti. Ağzını açtığında sesi suyun altında konuşuyormuş gibi çıktı. “Senin...” Acıyla yutkundu. “Benim kanıma ihtiyacın var.”

Dee gülmemek için kendisini zor tuttu ve Luce'un sıcak yanığına elini koydu. "Tanrım, hayır, evladım! Kanın sende kalsın. Ben sana kendi kanımı vereceğim."

"Ne?"

"Bu doğru. Ben bu dünyadan göçerken gümüş kadehi benim kanımla dolduracaksın. Onu altın ok işaretinin doğusundaki girintiye dökeceksin." Kadehin solundaki bir girintiye işaret etti, sonra da dramatik bir şekilde haritayı gösterdi. "Ve sonra yıldızı bulana dek buradaki, şuradaki ve oradaki olukları izleyeceksin. Böylece planını durdurmak için Lucifer ile nerede buluşmanız gerektiğini öğreneceksiniz."

Luce eklemelerini kıtırdattı. Nasıl olur da Dee kendi ölümünden bu kadar rahat bir şekilde söz edebilirdi? "Neden bunu yapıyorsun?"

"Neden mi? Çünkü ben bunun için yaratıldım. Melekler tapınmak için yaratıldılar, benim de bir amacım var." Uzun kahverengi pelerininin derin cebinden gümüş bir hançer çıkardı.

"Ama bu..."

Bayan Sophia'nın Penn'i öldürmek için kullandığı hançerdi. Düşen meleklerle birlikte Kudüs'teyken elinde olan hançerdi.

"Evet. Golgotha'dayken aldım," dedi Dee hançerin usulüne hayranlıkla bakarken. Yeni bilenmiş gibi parlıyordu. "Bu bıçağın karanlık bir geçmişi var. İyi bir amaç uğruna kullanılmasının zamanı geldi, tatlım." Düz yüzeyi avcunda, kabzası Luce'a doğru olacak şekilde hançeri tuttu. "Kanımı dökcek kişinin sen olması benim için çok şey ifade eder, canım. Tek sebebi seni sevmem değil bunu sen yapmak zorundasın."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Beni öldürmelisin, Lucinda."

ON BEŞ

Hediye

"Yapamam!"

"Yapabilirsin," dedi Dee. "Ve yapacaksın. Başka biri yapamaz."

"Neden?"

Dee omzunun üzerinden Daniel'a doğru baktı. Hâlâ oturuyor ve Luce'a bakıyordu ama onu görmüyor gibiydi. Meleklerin hiçbiri ona yardım etmek için yerlerinden kalkmadılar.

Dee fısıldayarak konuştu. "Eğer söylediğin gibi lanetini bozmaya kararlıysan..."

"Kararlı olduğumu biliyorsun."

"O halde laneti bozmak için kanımı kullanmak zorundasın."

Hayır. Laneti nasıl olur da başka birinin kanına bağlı olabilirdi? Dee onları buraya *Qayom Malak*'a meleklerin düştüğü yeri ortaya çıkarmak için getirmişti. *Desidera-*

tum olarak rolü buydu. Bunun Luce'un lanetiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Yoksa var mıydı?

Laneti bozmak. Elbette Luce bunu istiyordu, hatta tek istediği buydu.

Laneti şimdi, burada bozabilir miydi? Dee'yi öldürürse hayatına nasıl devam edecekti? Luce ellerini tutan yaşlı kadına baktı.

"Esas hayatına dair gerçeği bilmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Ama neden seni öldürmek geçmişe ortaya çıkarsın ki?"

"Bu her şeyi ortaya çıkaracak."

"Anlamıyorum."

"Ah tatlım." Dee içini çekip Luce'un omzunun üzerinden diğerlerine baktı. "Bu melekler seni güvende tutarak iyi bir iş başardılar... Gönül rahatlığıyla seni korudular. Uyanmanın vakti geldi, Lucinda, uyanıp harekete geçmelisin."

Luce başını çevirdi. Dee'nin altın rengi gözlerinde yalvarırcasına ve içten bir ifade belirmişti. "Yeterince ölüm gördüm."

Qayom Malak'ın etrafındaki meleklerden biri karanlığın içinde ayağa kalktı. "Bunu yapamazsa, yapamaz."

"Kapa çeneni Cam," dedi Arriane. "Otur."

Cam Luce'un yanına gitti. İnce bedeninin gövdesi levhaya düştü. "Buraya kadar geldik. Her şeyi denemediğimizi söyleyemezsin." Diğerlerine doğru döndü. "Ama belki de yapamaz. Bir insandan bekleyebileceğiniz şeylerin bir sınırı vardır. Yarışı kaybeden ilk yavru kısarak olmayacak. Ama ya sonucusuysa?"

Ses tonu söyledikleriyle ya da bakışlarındaki *Bunu yapabilirsin, yapmak zorundasın* diye çaresizce haykıran ifadeyle uyuyuyordu.

Luce elindeki hançeri tarttı. Bu bıçağın Penn'in hayatını aldığını görmüştü. Sword & Cross'un şapelinde Sophia onu öldürmeye çalıştığında etine battığını hissetmişti. Luce'un şimdi hayatta olmasının tek sebebi Daniel'in gül rengi pencereden içeri dalıp onu kurtarmasıydı. Hiçbir yara izi taşıyor olmasının sebebi Gabbe'nin dokunuşuydu. Bu an için onun hayatını kurtarmışlardı. Başkasının hayatını alabilmesi için.

Dee korkunun Luce'u ne kadar uzağa götürdüğünü anlıyordu. Cam'e oturması için işaret etti. "Belki de bunu canımı almak olarak görmezsen daha iyi olur, canım. Bana en büyük hediyeyi vermiş olacaksın, Lucinda. Gitmek için hazır olduğumu görmüyor musun?" Gülümsedi. "Anlamanın zor olduğunu biliyorum ama bir ölümlünün yolculuğu süresince en hayırlı şekilde ölmeyi arzuladığı bir an olur. Buna iyi ölüm derler. Benim gitme vaktim geldi, bana çok iyi bir ölüm nasip edersen, buna pişman olmayacağına dair sana söz veriyorum."

Gözyaşları gözlerine batarken Luce Dee'nin omzunun üzerinden baktı. "Dan..."

Daniel ismini söylemesine bile fırsat vermeden araya girdi. "Sana yardımcı olamam Luce... Bunu tek başına yapmalısın."

Roland yerinden kalkıp haritayı inceledi. Doğuya, Ay'a baktı. "Eğer zamanında yapılması gerekiyorsa, bir an önce yapılsa iyi olacak."

"Fazla vakit kalmadı," diyerek araya giren Dee narin elini Luce'un omzuna koydu.

Luce'un titreyen elleri hançerin ağır kabzasında terliyor ve tutuşu zorlaşıyordu. Dee'nin arkasındaki yarı çizilmiş haritanın bulunduğu levhayı ve haritanın ardında halenin bulunduğu *Qayom Malak*'ı görebiliyordu. Gümüş kadeh Dee'nin ayaklarının dibinde duruyordu.

Luce daha önce de bir kurban etme töreninde bulunmuştu: Ix Cuat olan eski benliğinden ayrıldığı Chichén Itzá'da. Bu ayın Luce'a hiç mantıklı gelmiyordu. Diğer şeylerin yaşayabilmesi için neden iyi bir şeyin ölmesi gerekiyordu? Bu kuralları kim koyduysa bir açıklamayı hak ettiklerini düşünmemiş miydi? *Bu* İbrahim'den İshak'ı kurban etmesini istemek gibiydi. Tanrı acının daha kötü hissedilmesi için mi sevgiyi yaratmıştı?

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu Dee.

Laneti boz.

"Bunu kendin için yapar mısın?"

Luce hançeri açık avuçlarının arasında tuttu. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Sana rehberlik edeceğim." Dee sol eliyle Luce'un sağ elini tuttu. Hançerin kabzası elleri terlediği için ıslanmıştı.

Dee serbest olan sağ eliyle pelerinini açıp üzerinden attı ve Luce'un karşısında uzun beyaz bir tunikle kaldı. Göğsünün üst kısmı çıplaktı ve dövmesi seçilebiliyordu.

Luce dövmeyi görünce titredi.

"Lütfen endişelenme, canım. Ben özel bir türüm ve bu an hep benim kaderim oldu. Kalbime hızlı ve tek bir darbe beni özgür bırakacak."

Luce'un duymaya ihtiyacı olan şey buydu. Dee hançeri göğsündeki dövmeye doğru yönlendirirken elleri titreyen Luce az sonra bıçağın kontrolünün sadece kendisine ait olacağını biliyordu.

"İyi gidiyorsun."

"Bekle!" Bıçak Dee'nin tenine batınca Luce haykırdı. Tunığının yakasının hemen üzerinde, teninde kırmızı bir kan damlası belirdi. "Öldüğünde ne olacak?"

Dee öylesine huzurlu bir şekilde gülümsedi ki bunun kendi yararına olduğuna dair Luce'un hiç şüphesi kalmadı. "Esere dahil olacağım."

"Cennet'e gideceksin, değil mi?"

"Lucinda, bundan bahsetmeyelim..."

"Lütfen. Bir sonraki hayatının nasıl olacağını bilmeden seni bu hayattan gönderemem. Seni tekrar göreceğim miyim? Bir melek gibi mi gideceksin?"

"Ah hayır, ölümüm uyku gibi gizli bir hayat olacak," dedi Dee. "Aslına bakarsan uykudan daha iyi, çünkü bu kez rüya görebileceğim. Trans-ölümsüzler hayattayken asla rüya görmezler. Dr. Otto'yu hayal edeceğim. Aşkımı görmeyeli çok uzun zaman oldu, Lucinda. Anlıyor olmalısın?"

Luce ağlamak istedi. Anlıyordu. Elbette bu kadarını anlıyordu.

Daha fazla titremeye başlamıştı, bıçağı Dee'nin göğsündeki dövmenin üzerine tekrar kaldırdı. Yaşlı kadın hafifçe ellerini sıktı. "Çok yaşa, evladım. Tanrı seni kutsasın. Acele et." Dee gerginlikle gökyüzüne bakıp Ay'a göz kırptı. "Şimdi."

Luce sızlanarak bıçağı yaşlı kadının göğsüne sapladı. Hançer tenini, kemiğini ve kasını deldi - sonra sapına kadar kalbine girdi. Luce'un ve Dee'nin yüzleri neredeyse birbirlerinininkine değiyor, nefeslerinin dumanları havada birbirine karışıyordu.

Dee dişlerini sıkıp Luce'un elini tuttu ve hançeri sol tarafa doğru sertçe çevirdi. Altın rengi gözleri kocaman oldu, sonra acı ve şokla dondu. Luce kafasını çevirmek istedi ama yapamadı. Çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Hançeri çıkar," diye fısıldadı Dee. "Kanımı gümüş kadehe doldur."

Luce suratını buruşturarak hançeri çıkardı. Dee'nin içindeki bir şeyin yırtıldığını hissetti. Yarası ağzı açık kara bir mağara gibiydi. Yüzeyine kan fışkırdı. Dee'nin altın

rengi gözlerine gölgelerin düştüğünü görmek korkutucuydu. Çok geçmeden kadın Ay ışığının aydınlatığı platoya yığıldı.

Uzakta Terazi'nin çılgılığı duyuldu. Tüm melekler yukarı baktılar.

"Luce, acele etmelisin," dedi Daniel, mecburi sakinliği panikten çok korku uyandırıyordu.

Luce hâlâ hançeri ellerinde tutuyordu. Yapışkan ve kıpkırmızıydı, üzerinden trans-ölümsüz kanı damlıyordu. Hançeri yere attı. Sevdiği iki ruhu öldüren güçlü bir silah yerine oyuncak gibi bir ses çıkardığı için sinirlendi.

Kanlı ellerini pelerinine sildi. Derin bir nefes almaya çalıştı. Daniel onu tutmasaydı dizlerinin üzerine düşecekti.

"Özür dilerim, Luce." Daniel onu öptü, gözleri şefkatle ışıldıyordu.

"Ne için?"

"Yapmana yardım edemediğim için."

"Neden yardım etmedin?"

"Hiçbirimizin yapamayacağı bir şeyi yaptın. Kendin yaptın." Omuzlarını tutan Daniel Luce'u görmek istemediği manzaraya doğru çevirdi.

"Hayır. Lütfen beni buna zorlama..."

"Bak," dedi Daniel.

Dee kenarı göğsüne degecek şekilde gümüş kadehi kollarının arasında tutuyordu. Kan kalbinin her atışıyla hızla dışarı akıyordu, sanki kan değil başka bir dünyadan büyümlü ve tuhaf bir şeydi. Luce öyle olduğunu düşünüyordu. Dee'nin gözleri kapalıydı, fakat Ay'ın aydınlatığı yüzü gülümsüyordu. Acı çekmiş gibi görünmüyordu.

Kadeh dolunca Luce öne çıkıp almak için yere eğildi ve onu levhadaki sarı okun üzerine geri koydu. Gümüş kadehi Dee'den alırken, yaşlı kadın kalkmaya çalıştı. Önce

bir ayağı, sonra diğeri üzerinde doğrulurken dizleri titredii. Öne doğru eğildi, siyah pelerini ellerine aldığında vücudu kasılıyordu. Arriane ona yardım etmek için öne çıktı ama bunun bir önemi yoktu. Taze kan pelerine akıyordu.

Dee'nin altın rengi gözleri solmuş, teni neredeyse saydamlaşmıştı. Sanki çoktan başka bir yerdeymiş gibi ona dair her şey donuk ve yumuşak görünüyordu. Dee ona doğru küçük bir adım atarken Luce'un göğsünde yeni bir hıçkırık oluştu.

"Dee!" Luce aralarındaki mesafeyi aşır ölme üzere olan kadını yakalamak için kollarını açtı. Vücudu hançeri eline almadan önceki haline kıyasla kırgındı.

"Şşşş," dedi Dee. "Sadece sana teşekkür etmek istedim, tatlım. Ve gitmeden sana bu hediyeyi vermek istiyorum." Elini pelerinin içine soktu. Çıkardığında baş parmağına kanı bulaşmıştı. "Kendini tanıma hediyesi. Bildiğin şeylerin hayalini nasıl kuracağını hatırlamalısın. Benim için uyuma, senin için uyanma vakti."

Dee'nin bakışları Luce'un yüzünde dolaştı ve sanki ona dair her şeyi biliyormuş gibi göründü - tüm geçmişini ve geleceğini. En sonunda kanlı baş parmağını Luce'un alının ortasına değdirdi.

"Tadını çıkar, tatlım."

Sonra yere düştü.

"Dee!" Luce ona doğru atıldı ama yaşlı kadın ölmüştü. "Hayır!"

Daniel omuzlarını tutup ona elinden geldiğince güç vermeye çalıştı. Ama yeterli değildi. Dee'yi geri getiremez ya da Luce'un onu öldürdüğü gerçeğini değiştiremezdi. Hiçbir şey bunu yapamazdı.

Luce'un gözyaşları görüş alanını bulanıklaştırdı. Batıdan esen rüzgâr kıvrılan kayalıklarda ısıklık çalıyor, beraberrinde yeni bir Terazi çılgılığı taşıyordu. Dünya'nın her nok-

tası kaos içindeymiş ve hiçbir şey dinmeyecekmiş gibiydi. Elini alnındaki kanlı parmak izine götürdü...

Etrafında beyaz bir ışık oluştu. İçi sıcaklıkla doldu. Sendeledi, kollarını önüne uzatıp iki yana doğru sallanırken içi...

Işıkla doldu.

"Luce?" Daniel'm sesi çok uzaktan geliyordu.

Ölüyor muydu?

Aniden ateşlendiğini hissetti, sanki alnındaki parmak izi bir ateşleme düğmesiydi ve Dee ruhunu harekete geçirmişti.

"Yine mi zaman sarsıntısı oluyor?" diye sordu ancak gökyüzü gri değil bembeyazdı. Öylesine beyazdı ki etrafında bulunan melekleri ve Daniel'i göremiyordu.

"Hayır." Roland'ın sesini duydu. "Bu o."

"Bu sensin, Luce." Daniel'in sesi titredi.

Luce'un vücudu ağırlıksız bir şekilde yükselirken ayakları zeminden ayrıldı. Bir an için Dünya göz kamaştırıcı bir uyumla uğuldadı.

Artık uyanmanın vakti geldi.

Luce'un önündeki hava beyazdan mavimsi griye büründü. Ve sonra çok uzakta Bill'in gülümseme suratı belirdi. Kara kanatları gökyüzünden daha uzağa, binlerce galaksiden daha uzağa yayılmıştı, zihnini, evrendeki tüm çatlakları dolduruyor ve Luce'u sonsuz bir öfkeye boğuyordu.

Bu kez ben kazanacağım.

Sesi çıplak tenine saplanan cam kırıkları gibiydi.

Ne kadar yaklaşmıştı?

Luce'un ayakları ovanın zeminine değdi. Işık gitmişti.

Dizlerinin üzerine Dee'nin yanma düştü. Yaşlı kadın yan tarafına doğru yatmış, kızıl saçları kan gibi etrafına saçılmıştı. Gözleri kapalı, yüzü huzurluydu, bir haftadır Luce'u rahat bırakmayan yüze hiç benzemiyordu.

Daniel onun yanına oturup onu kollarının arasına aldı. Saçlarının kokusu ve dokunuşu onu sakinleştirdi. "Buradayım Luce, geçti," diye fısıldadı.

Luce ona Bill'i görmeye devam ettiğini söylemek istemedi. Işığa geri dönmek istiyordu. Alnındaki parmak izine dokundu ama hiçbir şey olmadı. Dee'nin kanı kurumuştur.

Daniel dudakları sımsıkı kapalı bir şekilde ona bakıyordu. Gözlerinin önüne düşen saçları itip avcunu alnına bastırdı. "Ateşin var."

"Ben iyiyim." Ateşinin olduğunu hissetmişti ama bunun için endişelenecek zamanları yoktu. Sendeleterek ayağa kalkıp Ay'a baktı. Tam yukarıda, gökyüzünün ortasındaydı. Dee'nin onlara beklemelerini söylediği, ölümüne geçecek olan an bu andı.

"Luce. Daniel..." diye seslendi Roland. "Şuna baksanız iyi olacak."

Eğdiği kadehten Dee'nin kanının son damlalarını haritanın ortasındaki girintiye döküyordu. Luce ve Daniel diğerlerinin yanma gittiklerinde, kan çoktan mermerin kırık hatlarının büyük bir bölümüne dolmuştu. Dee meleklerin düştüğü sırada dünyanın çok farklı olduğunu söylemiş olsa da karşılardaki harita yeryüzünün modern haritasına oldukça benziyordu.

Güney Amerika Afrika'nın çıkıntısına daha yakındı. Kuzey Amerika'nın kuzey kıyıları Avrupa'ya daha yakın ama neredeyse aynıydı. Süveyş Kanalı'nın anakara Mısır'da Sina Yarımadası'ndan ayrıldığı yerde suya dair bir iz vardı ve yarımadanın ortasında şu an bulundukları platonu gösteren sarı taş işaret görülmüyordu. Akdeniz'in kuzeyi binlerce adayla doluydu - dar kemerinin öteki tarafında, Asya'nın Avrupa'ya uzandığı noktada yavaşça yıldıza dolan sığ bir kan birikintisi dikkat çekiyordu.

Luce yanında duran Daniel'in yutkunduğunu duy-

du. Dee'nin kanı yıldızın köşelerini doldurup modern Türkiye'yi gösterirken melekler sersemlemiş görünüyordular.

"Truva," dedi Daniel en sonunda şaşkınlıkla kafasını sallayarak. "Kimin aklına gelirdi..."

"Yine," dedi Roland, ses tonu şehre dair kötü bir anısı olduğunu gösteriyordu.

"Hep o yerin lanetli olduğu hissine kapılmışımdır." Arriane ürperdi. "Ama..."

Annabelle, "Nedenini hiç bilmiyordun," diyerek onun cümlesini tamamladı.

"Cam?" dedi Daniel ve diğerleri bakışlarını haritadan şeytana çevirdi.

"Ben giderim," dedi Cam hemen. "Ben iyiyim."

"O halde, tamam," dedi Daniel sanki buna inanamıyormuş gibi. "Philip," diye seslenip yukarı baktı.

Phil ve üç Sürgün yukarıdaki kayalıklarda oturdukları taştan kalktılar.

"Diğerlerine haber ver."

Hangi diğerleri? Geriye kim kalmıştı ki?

"Onlara ne söyleyeyim?" diye sordu Phil.

"Düşüş'ün yaşandığı yeri bildiğimizi, Truva'ya doğru yola çıktığımızı söyle."

"Hayır." Luce'un sesi Sürgünleri durdurdu. "Hemen gidemeyiz. Peki ya Dee ne olacak?"

Sonuçta Dee'nin defminin detaylarına dek her şeyi düşünmüş olması şaşırtıcı değildi. Annabelle gıcırdayan ahşap sandığın kapağındaki bir suntaaya sıkıştırılmış olan mektubu bulmuştu. Yaşlı kadın mektubunda bir katafalk oluşturulması gerektiğini belirtmişti. Mezarını hazırlamaya başladıklarında güneş ufukta alçalmıştı. Yedinci günün sonuydu; Dee mektubunda bunun onlar için zaman kaybı olmayacağını yazmıştı.

Roland, Cam ve Daniel katafalkı mermer platformun ortasına taşıdılar. Haritayı tamamen örtmüşlerdi, böylece Terazi buraya indiğinde meleklerin düştüğü yerle değil bir cenazeyle karşılaşacaktı.

Annabelle ve Arriane katafalkın arkasında Dee'nin bedenini taşıyorlardı. Kalbi kendi kanından oluşan yıldızın tam üzerinde olacak şekilde onu dikkatle yatırdılar. Bedeni sakladığı harita için bir sığınak oluşturacaktı.

Cam Dee'nin pelerinini üzerine örttü ama yüzünü açık bıraktı. Son dinlenme yerinde Dee, yani *desideratum*ları ufak tefek ama güçlü görünüyordu. Huzurluydu. Luce Dee'nin Dr. Otto ile rüyalar aleminde dolaştığına inanmak istiyordu.

"Onu Luce'un kutsamasını istiyor," diye okudu Annabelle mektuptan.

Daniel *İyi misin?* dercesine onun elini sıktı.

Luce daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Kendini tuhaf hissedeceğini, öldürdüğü kişinin cenazesinde konuşacağı için suçluluk duyacağını sandı, fakat bu duyguların yerinde bir tür onur ve hayranlık vardı.

Katafalka çıktı. Düşüncelerini toplamak için kendisine süre tanıdı.

"Dee bizim *desideratum*umuzdu," diyerek söze başladı. "Ama o istenen şeyden çok daha fazlasıydı."

Derin bir nefes aldı ve sadece Dee'yi değil aynı zamanda bedenleri havada olan Gabbe ve Molly'yi ve cezanesine katılamadığı Penn'i de kutsadığını fark etti. Bu çok fazlaydı. Görüş alanı bulanıklaştı ve kelimeler kayboldu, tek bildiği Dee'nin kurban kanını alına sürdüğüydü.

Bu Dee'nin Luce'a armağanıydı.

Bildiğin şeylerin hayalini nasıl kuracağını hatırlamalısın.

Nabız şakaklarında zonkluyordu. Başını ve kalbini sıcağa basmış, Dee'nin ellerine kenetlediği ellerini buz tutmuştu.

“Bir şey oluyor.” Luce ellerini yüzüne götürüp saçlarını geriye itti. Gözlerini yumup gözkapaklarının ardındaki parlak beyaz ışığı buldu.

“Luce...”

Gözlerini açtığı anda melekler pelerinlerini çıkarıp kanatlarını serbest bırakmışlardı. Ova ışıkla parılıyordu. Kalabalık bir Terazi grubu tam yukarılarında bir yerlerde çılgık atıyordu.

“Neler oluyor?” Ellerini gözlerine siper etti.

“Acele etmeliyiz, Daniel,” diye bağırdı Roland yukarıdan. Diğer melekler çoktan inmişler miydi? Işığın kaynağı neydi?

Daniel kollarını beline dolayıp onu sıkıca tuttu. Luce kendini iyi hissediyor ama hâlâ korkuyordu.

“Yanımdayım, Lucinda. Ne olursa olsun, seni seviyorum.”

Luce ayaklarının yerden kesildiğini, uçmaya başladıklarını anladı. Daniel’la birlikte olduğunu biliyordu. Fakat yanan gökyüzündeki yolculuklarının ve ruhundaki tuhaf zonklamanın dışında hiçbir şeyin doğru düzgün farkında değildi.

ON ALTI

Kıyamet

Yolda bir ara yağmur yağmaya başladı.

Yağmur damlaları Daniel’in kanatlarına düşüyordu. Önlerindeki gökyüzünde gökgürültüleri kopuyordu. Şimşek geceyi yırttı. Luce uyuyordu ya da uykuya benzer ağır bir ruh halindeydi, çünkü fırtına başladığında irkilip yarı uyanık bir hale büründü.

Rüzgâr acımasız ve kesintisizdi, Luce’u Daniel’in bedene yapıştırıyordu. Melekler son sürat rüzgârda uçuyorlardı, her kanat çırpışlarıyla şehirlerin ve sıra dağların üzerinden geçiyorlardı.

Çok geçmeden kocaman buz dağlarına benzeyen bulutların üzerinden uçup göz açıp kapayıncaya dek onları arkalarında bıraktılar.

Luce nerede olduklarını ya da ne kadardır yolda olduklarını bilmiyordu. Sormak da istemiyordu.

Hava yine kararmıştı. Ne kadar zamanları kalmıştı?

Hatırlayamıyordu. Saymak imkânsız geliyordu, oysa Luce bir zamanlar zor soruları çözmekten çok hoşlanırdı. Matematik dersinde yirmi ölümlü çocukla birlikte tahta bir sırada oturup silgisini kemirme fikrine neredeyse gülecekti. Bunu gerçekten yaşamış mıydı?

Isı bir anda düştü. Melekler gözün göremeyeceği kadar uzağa uzanan bir fırtınanın içinden uçarlarken yağmur hızlandı. Daniel'in kanatlarına düşen yağmur damlalarının gürültüsü buzlanmış kara düşen dolu taneleri gibi geliyordu kulağa.

Luce'un kıyafetleri sırlıslıkla olmuştu. Bir an sıcaktan bunalıyor, bir an donuyordu. Daniel benini saran elleriyle onun ürpermiş kollarını ovuştururken Luce siyah botlarının ayak uçlarından yere, binlerce metre aşağıya süzülen suyu izlemeye başladı.

Fırtınanın karanlığında görüntüler belirliyordu. Dee'nin serbest bıraktığı kızıl saçlarının bedeninin etrafını sardığını gördü. Yaşlı kadın *Laneti boz* diye fısıldıyordu. Saçları kanlı tutamlar haline gelerek onu önce bir mumya gibi, sonra tırtıl kozası gibi sardı ve en sonunda bedeni kan damlatan kocaman kalın bir sütuna dönüştü.

Sisin içinde altın rengi bir ışık parladı. Cam'in kanatları Luce'un ayakları ve izlediği kara arasındaki alanda netleşti.

"Bu mu?" diye seslendi Cam rüzgârda.

"Bilmiyorum," dedi Daniel.

"Nasıl bileceğiz?"

"Bileceğiz."

"Daniel. Zaman..."

"Beni acele ettirme. Onu doğru yere götürmeliyiz."

"Uyuyor mu?"

"Ateşi var. Bilmiyorum. Şşşş."

Bıkkınlıkla homurdanan Cam'in ısıltısı sisin içinde kayboldu.

Luce gözlerini kırptırdı. Uyuyor muydu? Gökyüzünden kâbuslar yağıyor gibiydi. Şimdi de yağmur damlalarının yansıttığı ışıktaki kara gözleri parlayan Bayan Sophia'yı gördü. Hançeri kaldırdı ve inci bilezikleri bıçağı Luce'un kalbine doğru indirirken şıkırdadı. Sözleri - *güven düşüncesizce bir kovalamacadır* - Luce'un çığlık atmak istemesine neden olana dek zihninde yeniden yankılandı. Sonra Bayan Sophia'nın görüntüsü titreyip bulanarak Luce'un bir zamanlar düşüncesizce güvendiği hilkat garibesine döntüştü.

Arkadaşı gibi davranan küçük Bill, onca zaman büyük ve korkunç bir şeyi ondan gizlemişti. Belki de şeytan için arkadaşlık bundan ibaretti: Sevgi her zaman kötülükle birlikte anılıyordu. Hilkat garibesinin vücudu içindeki karanlık güçler için bir kılıftı.

Hayalinde, Bill çürümüş kara dişlerini gösterip paslı bir nefes verdi. Sessizce kükredi, söyleyebileceği her şeyden çok daha kötü bir sessizlikte bu, çünkü hayal gücü boşluğu dolduruyordu. Lucifer, Kötülük, Son olarak görüş alanına hâkim olmuştu.

Birden gözlerini açtı. Sonsuz fırtınanın içinde uçarken ellerini Daniel'in kollarına kenetledi.

Korkmuyorsun dedi kendi kendine yağmurda sessizce. *Bu* yolculukta kendisini ikna etmek zorunda olduğu en zor şeydi.

Onunla tekrar yüzleştğinde, korkmayacaksın.

"Çocuklar," dedi Arriane Daniel'in kanatlarının sağ tarafında belirerek. "Bakın."

Uçmaya devam ettikleri sırada bulutlar inceldi. Aşağıda bir vadi ve batı tarafındaki dar boğazla birleşen taşlık geniş bir çiftlik alanı vardı. Luce taş kalıntıları, Roma tiyatrosunu ve moden otoparkı seçebiliyordu.

Melekler uçmaya devam ettiler. Vadi aşağıda uzanıyordu, uzaktaki tek ışık dışında her yer karanlıktı: Bayırın ortasındaki küçük kulübenin camındaki elektrik lambasının ışığı seçilebiliyordu.

Daniel, "Eve doğru uçun," diyerek ötekilere seslendi.

Luce donuk tarlalarda yürüyüp kayısı ağaçlarının ortasında toplanan bir dizi keçiyi izliyordu. Daniel aniden aşağı doğru dalınca midesi bulandı. Yere indiklerinde, Luce ve melekler beyaz kulübeden beş yüz metre uzaktaydılar.

"İçeri girelim." Daniel onun elini tuttu. "Bizi bekliyorlar."

Luce yağmurda Daniel'm yanında yürüdü, koyu saçları yüzüne yapışmıştı, ödünc aldığı ceketini binlerce yağmur damlasının ağırlığını taşıyor gibiydi.

Kırılan çamurlu patikada güçlükle ilerlerken, büyük bir yağmur dalgası Luce'un kirpiklerine takılıp gözünün içine girdi. Gözünü silip gözlerini kırptırdığında Dünya tamamen değişmişti.

Gözlerinin önünde bir görüntü belirdi, çok uzun zaman öncesine ait bir anı hayata döndü:

Ayaklarının altındaki ıslak zemin yeşilden yer yer kapkara, yer yer griye döndü. Etraflarını saran vadi derin, duman tüten çukurlarla doluydu. Luce katliam kokusu alıyordu, kızarmış et ve çürümüşlük kokusu öylesine yoğundu ki burun deliklerini yakıp damağına yapışmıştı. Yanlarından geçerken kraterler çingiraklı yılanlar gibi tıslıyordu. Toz - melek tozu - her yerdeydi. Havada uçuşup zemine ve yakalara çöküyor, kar taneleri gibi yüzüne düşüyordu.

Gözünün ucuna gümüş rengi bir şey takıldı. Kırık bir ayna parçasına benziyordu, ancak fosforluymdu - ışıltıyordu ve neredeyse canlıydı. Luce Daniel'in elini bırakıp dizlerinin üzerine çöktü ve çamurlu yerde kırık gümüş aynaya doğru emekledi.

Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Sadece ona dokunmak zorunda olduğunu biliyordu.

İnleyerek büyük bir parçaya uzandı ve onu kavradı...

Ve sonra gözlerini kırptırmasıyla onun bir avuç çamurdan başka bir şey olmadığını anladı.

Gözleri yaşlı bir şekilde Daniel'a baktı. "Ne oluyor?"

Daniel Arriane'e baktı. "Luce'u içeri götür."

Luce kollarının kaldırıldığını hissetti. "İyileşeceksin, evlat," dedi Arriane. "Söz veriyorum."

Kulübenin koyu ahşap kapısı açılınca içeriğinin sıcak ışığı dışarı taşı. Sakin ve aklı başında bir ifadeyle meleklerin yüzüne bakan, Luce'un Shoreline'daki en sevdiği öğretmeni Steven Filmore'du.

"Gelebilmene sevindim," dedi Daniel.

"Ben de gelebilmenize sevindim." Steven'in sesi sakın çıkıyordu, tıpkı Luce'un hatırladığı gibi. Nedense güven vericiydi.

"O iyi mi?" diye sordu Steven.

Hayır. Aklını kaybediyordu.

"Evet." Daniel'm kendine olan güveni Luce'u şaşırttı.

"Boynuna ne oldu?"

"Viyana'da Terazî ile karşılaştık."

Luce halüsinasyon görüyordu. İyi değildi. Titreirken Steven'la göz göze geldi. Bakışları sakın ve rahatlatıcıydı.

İyisin. İyi olmak zorundasın. Daniel için.

Steven kapıyı ardına kadar açıp onları içeri aldı. Küçük kulübenin zemini toprak, çatısı ise samandandı. Bir köşeye battaniye ve kilimler yığılmıştı, ateşin yanında derme çatma bir ocak ve odanın ortasında dört tane sallanan sandalye vardı.

Francesca - Steven'in eşi ve Shoreline'daki diğer Nefilim öğretmeni - sandalyelerin ortasında duruyordu. Phil ve diğer Sürgünler kulübenin öteki duvarının dibinde tetikte

beklemeye başladılar. Annabelle, Roland, Arriane, Daniel ve Luce ise ateşin sıcaklığına sığındılar.

“Şimdi ne olacak, Daniel?” diye sordu Francesca tüm ciddiyetiyle.

“Hiçbir şey,” dedi Daniel hemen. “Şimdilik hiçbir şey.”

Neden? Truva’nın topraklarında, Lucifer’ın inmesinin beklendiği topraklardaydılar. Onu durdurmak için hızla buraya gelmişlerdi. Kulübede oturup beklemek için mi bu hafta başlarından önce şey geçmişti?

“Daniel,” dedi Luce. “Bir açıklama yapsan iyi olacak.”

Ama Daniel sadece Steven’a baktı.

“Lütfen otur.” Steven Luce’u sallanan sandalyelerden birine yönlendirdi. Yerine yerleşmesini bekledikten sonra da ona bir fincan baharatlı elma çayı ikram etti. Luce’un teşekkürü üzerine kulübeyi işaret etti. “Çok fazla bir şey değil ama rüzgârı ve yağmuru dışarıda tutuyor ve ne derler bilirsiniz...”

“Yer, yer, yer,” diyerek onun cümlesini tamamladı Roland Arriane’in Luce’un karşısında kıvrıldığı sandalyenin koluna yaslanırken.

Annabelle pencereden süzülen yağmura ve basık odaya baktı. “Demek Düşüş’ün yaşandığı yer *burası*? Demek istediğim bunu bir ölçüde hissedebiliyorum ama çok fazla çaba harcamamdan mı kaynaklandığından emin olamıyorum. Bu çok *tuhaf*.”

Steven balıkçı yaka kazağıyla gözlüğünün camlarını parlatıyordu. Gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdikten sonra yeniden o ciddi ses tonunu takındı. “Düşüş çok büyük bir alanda, Annabelle. Bir düşünsene, yüz elli milyon, sekiz yüz yirmi yedi bin, sekiz yüz yirmi altı...”

“Yüz elli milyon, sekiz yün yirmi yedi bin, *yedi yüz kırk altı* demek istiyorsun...” diyerek araya girdi Francesca.

“Elbette bazı ayrılıklar var.” Steven güzel ve rekabet-

çi eşini hep eğlendiriyordu. “Söylemek istediğim, birçok melek düştüğü için alan çok büyük.” Hemen Luce’a baktı. “Ama evet, meleklerin yeryüzüne düştüğü bir yerin üzerinde oturuyorsun şu anda.”

“Yaşlı kadının haritasını takip ettik,” dedi Cam ocaktaki ateşi karıştırırken. Kor halindeydi ama dokunuşu ateşi tekrar hayata döndürdü. “Hâlâ buranın olduğundan nasıl emin olduğumuzu merak ediyorum. Fazla zamanımız kalmadı. Nasıl *bileceğiz*?”

Çünkü onun düşlerini görüyorum, diye aniden Luce’un zihni haykırdı. *Çünkü, nedense, buradaydım.*

“Sormana sevindim.” Francesca sallanan sandalyelerin arasına bir parşömen açtı. “Shoreline’daki Nefilim kütüphanesinde Düşüş alanının bir haritası vardı. Harita kabaca çizilmiş, o nedenle biri coğrafi yerini saptayana dek herhangi bir yer olabilirdi.”

“Karınca çiftliği bile olabilirdi,” diye ekledi Steven. “Luce Duyuruculardan döndüğünden beri Daniel’in işaretini bekliyorduk, ilerlemelerinizi takip ediyorduk ve bize ihtiyacınız olursa diye size yakın olmaya çalışıyorduk.”

“Sürgünler geceyarısından kısa bir süre sonra bizi Kaire’deki kışlık evimizde buldular.” Francesca ürpermesini önlemek istercesine omuzlarını yukarı doğru kaldırdı. “Neyse ki onda tüyün vardı yoksa...”

“Adı Philip. Sürgünler artık yanımızdalar,” dedi Daniel.

Phil’in Shoreline’da aylarca öğrenci gibi takılması ve Francesca’nın onu fark etmemesi tuhaftı. Gerçi züppe melek öğretmen okulda sadece *yetenekli* öğrencilere dikatini verirdi.

“Zamanında geleceğinizi umuyordum,” dedi Daniel. “Shoreline’dan ayrıldığınızda orada durumlar nasıldı?”

“İyi değildi,” dedi Francesca. “Sizin için daha kötü ol-

duğuna eminim, ama bizim için de iyi değildi. Terazi Pazarı günü Shoreline'a geldi."

Daniel'in çenesi kasıldı. "Hayır."

"Miles ve Shelby," dedi Luce endişeyle. "İyiler mi?"

"Arkadaşların iyi durumda. Bizi suçlayacak hiçbir şey bulamadılar..."

"Bu doğru," dedi Steven gururla. "Eşim düzenli ve disiplinlidir. Eleştirilemez ve suçlanamaz."

"Yine de..." dedi Francesca. "Öğrenciler çok korktular. En çok bağışta bulunan ailelerden biri çocuklarını okuldan aldı." Duraksadı. "Umarım buna değer."

Arriane ayağa fırladı. "Elbette degecek."

Roland hemen ayağa kalkıp Arriane'i sandalyesine oturttu. Steven Francesca'nın kolundan tutup onu pence-reye doğru çekti. Çok geçmeden herkes fısıldaşmaya başlamıştı ve Luce Arriane'in yüksek sesle söylediği, "Ona büyük bağış göstereceğim," cümlesi dışında herhangi bir şeyi duyacak güce sahip değildi.

Pencerenin dışında ince kızılımsı kahverengi bir ışık dağları kucakladı. Luce ona baktı, midesi düğümlendi, sekizinci günün gün doğumu anlamına geldiğini biliyordu, bir gün kalmıştı, sonra...

Daniel'in omzuna koyduğu eli sıcak ve güçlüydü. "Nasılsın?"

"İyiym." Omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

"Uyumamız."

"Hayır, yorgun değilim. Güneş yükseliyor ve Lucifer..."

Daniel sallanan sandalyenin üzerine eğilip onu alından öptü. "Dinlenirsen daha iyi gider."

Steven'la konuşan Francesca kafasını kaldırdı. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Yorgunsa uyuması gerekiyor. Birkaç saatten bir şey olmaz. Zaten artık buradayız."

"Ama yorgun değilim." Luce karşı çıktı ama yalan söylediği açıktı.

Francesca yutkundu. "Sanırım haklısın. Ya olacak ya da olmayacak."

"Ne demek istiyor?" diye sordu Luce Daniel'a.

"Hiçbir şey," dedi Daniel kısık bir sesle. Sonra Francesca'ya dönüp, "Olacak," dedi. Luce'u hafifçe kaldırıp sallanan sandalyede yanına sokuldu. Kollarını beline doladı. Luce'un hissettiği en son şey şakağına konan öpücük ve kulağına fısıldanan cümleydi. "Son kez uyumasına izin ver."

"Hazır mısın?"

Luce beyaz kulübenin dışında nadasa bırakılmış bir tarlada Daniel'in yanında duruyordu. Toprakta buğu yükseliyordu, koyu mavi gökyüzü şiddetli bir fırtınanın yaklaştığını gösteriyordu. Doğudaki tepelerde kar vardı ama vadinin eğimli düzlüklerinde baharın sıcaklığı yayılıyordu. Çiçekler kırların kenarlarında açmıştı. Beyaz, pembe ve altın rengi kelebekler her yerdeydi.

"Evet."

Daniel'in onu sallanan sandalyeden kaldırdığını ve sessiz kulübenin dışına çıkardığını hissettiğinde Luce sadece bir anlığına uyanıktı.

"Bekle," dedi Luce. "Neye hazır mıyım?"

Diğerleri onu izliyordu, bekliyormuş gibi daire oluşturan meleklerin ve Sürgünlerin hepsi kanatlarını açmıştı.

Gökyüzünden bir leylek sürüsü geçti, kara uçlu kanatları palmiye yaprakları kadar genişti. Uçuşları bir süreliğine güneşi örttü ve kuşlar uzaklaşmadan gölgeleri meleklerin kanatlarına düştü.

"Bana kim olduğumu söyle," dedi Daniel.

Kanatlarını açmamış tek melek oydu. Ondan bir adım geri çekildi, omuzlarını geriye atıp gözlerini kapadı ve kanatlarını serbest bıraktı.

Hızla ve büyük bir zarafetle açılıp iki yanını kaplarken kayısı ağaçlarının dallarının sallanmasına neden olan bir esinti çıkardılar.

Daniel'ın gövdesinin üzerinde yükselen parlak ve görkemli kanatları akıl almaz derecede güzel görünmesine neden oluyordu. Güneş gibi parlıyordu - sadece kanatları değil tüm bedeni - hatta ondan bile güçlüydü. Meleklerin nur dediği şeyi Daniel etrafına saçıyordu. Luce gözlerini ondan alamadı.

"Sen bir meleksin."

Daniel menekşe rengi gözlerini açtı.

"Bana daha fazla şey söyle."

"Sen... Sen Daniel Grigori'sin," diye devam etti Luce sözlerine. "Binlerce yıldır beni seven meleksin. İlk gördüğüm, hayır, seni ilk gördüğüm her anda sevdiğim erkeksin." Güneşin beyaz kanatlarında dans etmesini izlerken kanatlarının etrafına sarıldığını hissetmek istedi. "Sen benim ruhuma uyan ruhsun."

"Güzel," dedi Daniel. "Şimdi bana kim olduğunu söyle."

"Ben... Lucinda Price'ım. Âşık olduğun kız."

Etraflarında gergin bir sessizlik vardı. Tüm melekler nefeslerini tutmuş gibiydi.

Daniel'ın menekşe rengi gözleri sulandı. "Daha fazla," diye fısıldadı.

"Bu yeterli değil mi?"

Kafasını salladı.

"Daniel?"

"Lucinda."

İsmi usulca söyleyiş şekli karnına bir ağrı girmesine neden oldu. Ondandır ne istiyordu?

Gözlerini kırıştırdı, gökgürültüsüne benzer bir ses duydu, ardından Truva arazisi önceki gece olduğu gibi kardı. Toprakta eğri büğrü çatlaklar vardı. Kırkların oldu-

ğu yerde dumanı tüten kraterler görülüyordu. Toz, kül ve ölüm her yerdeydi. Ufuktaki ağaçlar alev almıştı, rüzgâr berbat bir çürüme kokusu taşıyordu. Sanki ruhu onu zamanda binlerce sene geriye götürmüştü. Dağlarda kar yoktu, önünde düzgün beyaz bir kulübe ya da daire oluşturan meleklerin endişeli yüzleri yoktu.

Ama Daniel oradaydı.

Kanatları tozlu havada parlıyordu. Çıplak teni kusursuz, canlı ve pembeydi. Gözleri her zamanki baş döndürücü menekşe rengiyle ışıldıyordu ama ona bakmıyordu. Gökyüzüne bakıyordu. Luce'un onun yanında olduğunun farkında değilmiş gibiydi.

Luce onun bakışlarını gökyüzünde takip edemeden Dünya dönmeye başladı. Havadaki çürümüşlük kokusu kuru toza dönüştü. Mısır'a geri dönmüştü, esir alındığı ve neredeyse ruhunu kaybettiği karanlık mezardaydı. O sahne gözlerinin önünde belirdi: Elbisesinin içindeki yıldız iğnesinin sıcaklığını hissedebiliyordu, eski benliğinin yüzünde korku dolu bir ifade vardı ve firavunun lahitinin etrafında uçuşan Bill çoktan en hırslı planını oluşturmaya başlamıştı. Boğuk kahkahası kulaklarını çınlattı.

Ve sonra kahkaha kayboldu. Mısır'ın görüntüsünün yerini başka bir şey aldı: Çok daha eski bir geçmişteki Lucinda yüksek çiçeklerin bulunduğu bir kırdan uzanmıştı. Üzerinde geyik derisinden bir elbise vardı ve yüzünün üzerinde tuttuğu karahindibanın yapraklarını teker teker koparıyordu. Sonuncu yaprak rüzgârda sallandı ve içinden *Beni seviyor* diye geçirdi. Güneş kör edici derecede parlaktı, ta ki bir şey önünden geçene dek. Daniel'ın yüzü, gözlerinin menekşe rengi sevgiyle ışıldadı, güneşin ışıkları sarı saçlarının etrafında bir hale yarattı.

Gülümsedi.

Sonra yüzü kayboldu. Yeni bir görüntü, başka bir ha-

yat: Teninde bir şenlik ateşinin sıcaklığını hissetti, tutku göğsünü yakıyordu. Tuhaf, gürültülü bir müzik vardı; insanlar gülüyorlardı; arkadaşları ve ailesi etrafındaydı. Luce kendisini Daniel ile alevlerin etrafında çılgınca dans ederken gördü. Müzik hafifleyip gökyüzünü yalan alevler kırmızından gümüşü bir renge bürünürken bile hareketlerinin ritimlerini içinde hissedebiliyordu...

Bir şelale. Buz gibi bir su yüksek kireçtaşı yamacından aşağı dökülüyordu. Luce altındaydı, kulaçlarıyla nilüferleri yarıyordu. Suyun yüzeyine çıkarken uzun ıslak saçları omuzlarının etrafında toplandı, sonra tekrar daldı. Şelalenin öteki tarafından nemli, taş bir lagüne çıktı. Ve işte Daniel oradaydı, tüm hayatı boyunca onu bekliyormuş gibi görüntüyordu. Bir kayadan atlayıp hızla ona doğru yüzme-ye başladı. Onu kendisine doğru çekip kollarının arasına aldı ve onu öptü. Luce gözlerini kapadı...

Boom.

Gökgürültüsü yine duyuldu. Luce duman tüten Truva düzlüğüne geri dönmüştü. Ama bu kez kraterlerden birinde tuzağa düşmüştü, bedeni bir kayanın altına sıkışmıştı. Sol kolunu ve bacağı hareket ettiremiyordu. Mücadele etti, haykırdı, kırmızı benekler ve kırık bir aynanın parçalarına benzer bir şeyler gördü. Başı daha önce hiç hissetmediği kadar şiddetli bir ağrıyla zonkladı.

"Yardım edin!"

Ve sonra: Daniel üzerinde uçuşmaya başladı, menekşe rengi gözleri dehşet doluydu. "*Sana ne oldu?*"

Luce cevabını bilmiyordu - nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Zihnindeki Lucinda Daniel'i tanııyordu bile. Ama o tanıyordu.

Aniden *bunun* Daniel'la yeryüzündeki ilk tanışmaları olduğunu fark etti. Bilmeyi çok istediği an, Daniel'in hakkında asla konuşmadığı an buydu.

İkisi de birbirlerini tanıııyorlardı. Ama anında birbirlerine âşık olmuşlardı.

Nasıl olur da ilk tanıştıkları yer *burası* olabilirdi? Bu hastalıklı karanlık manzara pislik ve ölüm kokuyordu. Eski benliği bitkin ve kanlar içindeydi - sanki binlerce parçaya bölünmüş gibiydi.

Sanki çok yüksek bir yerden düşmüştü.

Luce gökyüzüne baktı. Orada bir şey vardı - son derece küçük kıvılcımlardan oluşan bir kütle gördü, sanki Cennet'e elektrik verilmişti ve şok dalgaları zamanın geri kalanı boyunca dalgalanacaktı.

Ancak kıvılcımlar gittikçe yaklaşıyordu. Sonsuz yükseklikten düşen kara silüetlerinin etrafında bir ışık hüzmeleri vardı. Gökyüzünde onlardan milyonlarca olmalıydı... Kaotik, biçimsiz bir grup halindeydiler, karanlık ve aydınlık, yer çekiminin erişiminin ötesindeymiş gibi havada asılı kalan ve durmaksızın düşenler.

Luce da yukarıda mıydı? Yukarıdaymış gibi hissediyordu.

Sonra bir şey fark etti: *Onlar meleklerdi. Bu Düşüş'tü.*

Yeryüzüne düşüşlerine tanık olduğunu hatırlamak Luce'a acı verdi. Bu tüm yıldızların karanlık gökyüzünden düşmesini izlemek gibiydi.

Yakınlaştıkça, başıboş oluşumları dağılmaya başladı. Tek tek belirmeye başladılar. Meleklerinin, arkadaşlarının böyle göründüklerini hayal edemezdi. Hayatlarının en kötü günündeki muhtaç ölümlülerden daha şaşkın ve kontrolsüzdüler. Arriane aralarında mıydı? Peki ya Cam?

Bakışları tam olarak üzerindeki bir ışık küresine takıldı. Yaklaştıkça büyüdü ve parlaklaştı.

Daniel da yukarı baktı. Luce onun da düşen silüetleri tanımadığını fark etti. Yeryüzüne düşmesinin etkisi onu öylesine sarsmıştı ki kim olduğu, nereden geldiği, eskiden

ne kadar ihtişamlı olduğuna dair tüm bildikleri hafızasından silinmişti. Gözlerinde saf bir korkuyla gökyüzünü izliyordu.

Bir an yüzlerce metre yukarılarında olan az sayıdaki düşen melekler... Bir sonraki dakikada Luce'un ışığın sardığı tuhaf ve karanlık bedenlerini seçebileceği kadar yakındı. Vücutları hareket etmiyordu ama inkâr edilemeyecek bir şekilde hayatta görünüyorlardı.

Yakınlaştılar, üzerine doğru geldiklerini fark edince Luce çılglık attı ve büyük karanlık ile aydınlık kütle hemen yanındaki araziye düştü.

Bir patlama ve kara duman Daniel ile Luce'u yerlerinden fırlattı. Çok daha fazlası geliyordu. Sayıları milyonun üzerindeydi. Yeryüzünü ve üzerinde bulunan tüm canlıları püre haline getireceklerdi. Luce kafasını eğip gözlerini korudu, tekrar çılglık atmak için ağzını açtı...

Ama çıkan ses çılgılık değildi...

Çünkü anısı daha eski bir şeye kaymıştı. Düşüş'ten de mi eski?

Luce artık dumanı tüten kraterlerin ya da göktaşları gibi düşen meleklerin olduğu kırdı değildi.

Saf ışıktan oluşan bir manzarada duruyordu. Sesinde olabilecek korku buraya ait değildi, hem tanıdığı hem de tanımadığı bu yerde *var olması* bile mümkün değildi. Nerede olduğuna dair bir fikri vardı ama bu gerçek olamazdı.

Ruhundan güçlü ve zengin bir müzik akordu akıyordu, öylesine güzeldi ki etrafındaki her şeyi beyaza çeviriyordu. Krater gitmişti. Yeryüzü yoktu. Bedeni...

Bilmiyordu. Göremiyordu. Bu muhteşem gümüşü beyaz ışıltı dışında hiçbir şey göremiyordu. Parlaklık etrafını sardı, ta ki Luce önünde uzanan beyaz çayırı seçene dek. Kırın iki tarafında da muhteşem beyaz ağaçlar diziliydi.

Uzakta gümüş bir çıkıntı dalgalanıyordu. Luce bunun önemli olduğunu sezdi. Sonra onlardan yedi tane daha olduğunu gördü, bakamayacağı kadar parlak bir şeyin etrafında büyük bir kavis oluşturmuşlardı.

Soldan üçüncü çıkıntıya odaklandı. Bakışlarını ondan alamıyordu. Neden?

Çünkü... Zihni iyice geriye döndü... Çünkü...

Bu çıkıntı ona aitti.

Çok uzun zaman önce burada oturuyordu, peki ama kimin yanında? Bunun bir önemi yoktu.

Görüşü bulandı, zayıfladı ve gümüş çıkıntı kayboldu. Geriye kalan beyazlık şekillere ayrıldı...

Yüzler. Bedenler. Kanatlar. Mavi gökyüzünden oluşan bir fon.

Bu bir anı değildi. Şimdiki zamana, gerçek ve son hayatına geri dönmüştü. Etrafında öğretmenleri Francesca ve Steven; mütefikleri Sürgünler; dostları Roland, Arriane, Annabelle ve Cam duruyordu. Ve aşkı Daniel. Her birine dikkatle baktı ve onları çok güzel buldu. Yüzlerinde aptalca bir neşeyle onu izliyorlardı. Ve ağlıyorlardı.

Kendini tanıma hediyesi, demişti Dee ona. Bildiğin şeylerin hayalini nasıl kuracağını hatırlamalısın.

Tüm bunlar hayatının her anında onunla birlikte olmuştu. Ancak Luce şimdi kapasitesinin ötesinde gerçekten uyanık olmanın ne anlama geldiğini anlayabiliyordu. Hafif bir rüzgâr tenine değdi ve uzaktan taşıdığı deniz kokusunun Akdeniz'e ait olduğunu hissetmesine neden oldu... Ona hâlâ Truva'da olduğunu söylüyordu. Görüşü de hiç olmadığı kadar netti. Yanından uçan altın rengi bir kelebeğin kanatlarındaki parlak renk pigmentleri gördü. Serin havayı içine çekip ciğerlerini doldurdu, ilkbaharda kili toprağın bereketli olmasını sağlayan çinkonun kokusunu aldı.

“Buradaydım,” diye fısıldadı. “Ben...”

Cennet'teydim.

Ama bunu söyleyemedi. Bunu inkâr edemeyecek kadar çok, yüksek sesle dile getiremeyecek kadar az şey biliyordu. Ama Daniel... Ona yardım edecekti.

Devam et, dedi Daniel ona gözleriyle yalvararak.

Nereden başlayacaktı? Daniel’la Milan’da yaşarken çekilen fotoğrafın olduğu madalyona dokundu.

“Helston’daki eski yaşamımı ziyaret ettiğimde...” diye söze başladı. “Aşkımızın tüm diğer hayatlarda olduğundan daha derin olduğunu anladım.”

“Evet,” dedi Daniel. “Aşkımız her şeyden büyüktür.”

“Ve... Tibet’i ziyaret ettiğimde tek bir dokunuşun ya da öpücüğün lanetimi tetiklemediğini öğrendim.”

“Dokunuş değil,” dedi Roland. Daniel’in yanında ellerini arkasında kenetlemiş halde gülümseyerek duruyordu. “Dokunuş değil, özfarkındalık. Şimdiye dek hazır olmadığın bir düzeydi.”

“Evet.” Luce alnına dokundu. Çok fazlası vardı, hem de çok. “Versay...” Daha hızlı konuşmaya başladı. “Sevmediğim bir adamla evlenmeye mecbur bırakılmıştım. Ve senin öpücüğün beni özgür kıldı, ölümüm ihtişamlıydı çünkü her defasında birbirimizi yeniden buluyorduk. Sonsuza dek.”

“Ne olursa olsun sonsuza dek,” diyerek araya giren Arriane ıslanan gözlerini Roland’ın bluzunun koluna sildi.

Luce’un boğazı öylesine kasılıyordu ki konuşmakta zorlanıyordu. Ama artık canı acımıyordu. “Londra’ya dek senin lanetinin benimkinden çok daha kötü olduğunu anlamamıştım,” dedi Daniel’a. “Katlanmak zorunda kaldığın şeyler, beni kaybetmen...”

“Hiçbir zaman önemi olmadı,” diye mırıldandı Anna-

belle, kanatlarını öylesine hızlı çırpıyordu ki ayakları yerden birkaç santim yüksekteydi. “O her zaman seni beklerdi.”

“Chichén Itzá.” Luce gözlerini yumdu. “Bir meleğin nurunun ölümlüler için ölümcül olabileceğini öğrendim.”

“Evet,” dedi Steven. “Ama sen hâlâ buradasın.”

“Devam et, Luce.” Francesca’nın sesi Shoreline’da olduğundan daha cesaretlendiriciydi.

“Eski Çin.” Duraksadı. Bu anısının önemi diğerlerinden farklıydı. “Bana aşkımızın nedensiz bir savaştan çok daha önemli olduğunu gösterdin.”

Hiç kimse konuşmadı. Daniel hafifçe başını salladı.

Ve Luce o zaman sadece kim olduğunu değil aynı zamanda her şeyin ne anlama geldiğini anladı. Duyurucular aracılığıyla yaptığı yolculuklardan da bahsetmeliydi. Derin bir nefes aldı.

Bill’i düşünme dedi kendi kendine. *Korkmuyorsun.*

“Mısır’daki mezara kapatıldığımda kesin olarak her zaman senin aşkını seçeceğimi anladım.”

O sırada - Daniel hariç - tüm melekler bir dizlerinin üzerine çöküp sabırsızlıkla ona baktılar. Daniel’in gözleri hiç olmadığı kadar yoğun bir menekşe rengiyle parlıyordu. Ona uzandı ama eli onunkıyla buluşmadan...

Sırtına keskin bir sancı saplanan Luce, “Aah!” diye bağırdı. Bedeni yabancı, delici bir hisle kasıldı. Gözleri sulandı. Kulakları çınlıyordu. Acıdan midesinin bulandığını hissetti. Fakat yavaşça bölgeselleşip tüm sırtını saran ağır sancı kürek kemiklerinin üzerinde iki küçük bölümle sınırlandı.

Kanıyor muydu? Arkasına, omzunun üzerine doğru uzandı. Yara hassas ve yeniydi, sanki içinden bir şey çekilmiş gibi hissediyordu. Acımıyordu ama şaşırtıcıydı. Panikleyerek başını çevirdi, ancak hiçbir şey göremedi, sade-

ce teninin kayarken ve gerilirken çıkardığı sesi duydu, yeni kasları oluşurken *turrrp* diye bir ses çıktı.

Sonra omuzlarının üzerine ani bir ağırlık çöktü.

Ve sonra - meleklerin dudaklarından hayret dolu sesler yükselirken göz ucuyla her iki yanında geniş bir beyazlığın dalgalandığını gördü.

“Ah, Lucinda,” diye fısıldadı Daniel eliyle ağzını kapatarak.

Bu kadar kolaydı işte: Luce kanatlarını iki yana açtı.

İşıltılı, canlı ve son derece hafiflerdi... En güzel, en yansıtıcı göksel maddedendiler. Bir ucundan diğerine kanatlarının uzunluğu dokuz metre kadardı, fakat ona kocaman ve sonsuz geldiler. Artık acı hissetmiyordu. Parmakları omuzlarının arkasında kanatlarının başladığı yeri kavradığında birkaç santim kalınlığında ve kabarık olduklarını hissetti. Bir aynanın yüzeyi gibi hem gümüş hem de değillerdi. Akıl almaz; kaçınılmazlardı.

Onun kanatlarıydı.

Yaşadığı bin sene boyunca edindiği tüm güç ve yetkileri içlerinde barındırıyorlardı. Ani bir hevesle kanatlarını çırpmaya başladı.

İlk düşüncesi: *Artık her şeyi yapabilirim* oldu.

Hiçbir şey söylemeden Daniel’la birbirlerinin ellerine uzandılar. Kanatlarının uçları öpüşüyormuş gibi kıvrılıp *Qayom Malak* melekleri gibi birbirlerine dokundu. Ağlıyor ve gülüyorlardı, çok geçmeden öpüşmeye başladılar.

“Eee?” diye sordu Daniel.

Luce hayrete düşmüştü ve hiç olmadığı kadar mutluydu. Bunun gerçek olabileceğini sanmıyordu... Daniel ve diğer düşen meleklerin önünde gerçeği yüksek sesle dile getirmeliydi.

“Ben Lucinda’yım,” dedi. “Senin meleğimim.”

ON YEDİ

Aşkın Bulunuşu

Uçmak yüzmek gibiydi ve Luce her ikisinde de iyiydi.

Ayakları yerden kesildi. Düşünmesi ya da hazırlanması gerekmiyordu. Kanatlarını ani bir içgüdüyle çırpma-ya başladı. Rüzgâr kanatlarının dokuları arasında uğuldayarak onu puslu pembe gökyüzünde taşıdı. Yukarıda vücudunun ağırlığını hissetti, özellikle de ayaklarında, fakat yeni ve akıl almaz neşesi daha baskın çıktı. Alçak bulutların üzerinden süzülüp çanın içinden geçen bir rüzgâr gibi hafif bir karmaşaya neden oldu.

Bir kana ucundan diğerine bakıp gümüşü ışıltılarını inceledi, tüm bu değişim karşısında hayranlık ve saygı duyuyordu. Sanki vücudunun geri kalanı kanatlarına saygı gösteriyordu. İlk tutku izine cevap verdiler ve zarif kanat çırpışları ona büyük bir hız kazandırdı. Momentumla kayan uçak kanatları gibi düzleştiler, sonra havada dümdüz uçarken omuzlarının arkasında kalp biçimini aldılar.

İlk uçuşu.

Ancak... Bu ilk uçuşu değildi. Kanatları uçmayı nasıl biliyorsa, Luce'un da şu anda bildiği kadarıyla muazzam bir *daha önce* olmuştu. Lucinda Price'tan, ruhu yeryüzünün kıvrımını görmeden önce. Duyurucularda tanık olduğu yeryüzündeki tüm yaşamlarında, işgal ettiği tüm bedenlerinde, Luce kim olduğuna doğru düzgün değinmemişti. Bu kanatları çırpıtığı süre boyunca tarihten çok daha eski bir tarih vardı.

Diğerlerinin onu yerden izlediklerini gördü. Daniel'in yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Bunca zamandır bunun olacağını biliyordu. Onun için beklemişti. Luce ona uzanmak, onunla birlikte yükselip uçmak istedi - ama sonra aniden onu göremedi.

Işığın yerini zifiri karanlık aldı...

Başka bir hatırası zihnini aştı.

Gözlerini yumup buna teslim oldu ve onu geriye götürmesine izin verdi. Her nedense bunun en eski hatırası olduğunu, ruhunun ulaşabileceği en eski an olduğunu biliyordu. Lucinda başlangıcın başından beri oradaydı.

İncil bu kısmı atlamıştı:

Işıktan önce melekler vardı. Bir an karanlık bir an, diğer bir an şefkatli ve görkemli bir el tarafından var olmayıştan koparılmanın rahatlatıcı hissi.

Tanrı melekler ordusunu - üç yüz on sekiz milyonunu da - tek bir anda yaratmıştı. Lucinda oradaydı... Daniel, Roland, Gabrielle ve Cam de - ve her biri kusursuz, görkemli ve Yaratıcılarına tapmak için tasarlanmış milyonlarcası.

Bedenleri Cennet'in gök kubbesini oluşturan madde-den yaratılmıştı. Et ve kandan değillerdi, göksel madde-den, ışığın kendisinden yaratılmışlardı - güçlü, yok edilemez ve bakılasıydılar. Omuzları, kolları ve bacakları ölüm-

lülerin kendi yaratılışlarında alacakları biçimin habercisiydi. Tüm melekler kanatlarını aynı anda keşfetti, her kanat çifti diğerinden biraz farklıydı ve sahibinin ruhunu yansıtıyordu.

Meleklerin doğuşunda, Lucinda'nın kanatları yıldız ışığı gibi parlak gümüş tonlarındaydı. Zamanın başlangıcından beri kendine özgü ışıltılarıyla parlıyorlardı.

Yaratılış Tanrı'nın dilemesiyle oldu, fakat Tanrı'nın ilk yaratımı, zamanın yan ürünü Luce'un hafızasında bir hikâye gibi yer etti. Bir an hiçbir şey yokken, bir anda Cennet meleklerle dolmuştu. O günlerde Cennet sınırsızdı, zemini yerde yürürken meleklerin ayaklarını ve kanatlarının uçlarını kaplayan yumuşak beyaz bir madde olan bulut toprağıyla kaplıydı.

Cennet'te sonsuz katlar vardı, her biri çardaklar ve bal rengi gökyüzünün altında her yöne doğru kıvrılan patikalarla doluydu. Havada güzel bahçelerde yetişen beyaz çiçeklerin bitki özü kokusu hâkimdi. Cennet'in tüm kenarlarına ve köşelerine yayılan yuvarlak çiçekler beyaz şakayıkların atalarına benziyordu.

Gümüş ağaç korularında en tatlı meyveler bulunuyordu. Melekler tadını çıkarıp ilk ve tek evlerine teşekkür ettiler. Yaratıcılarına övgüler yağdıran sesleri birleştirerek daha sonra insanların boğazında ahenk olarak bilinecek harmanlanmış bir ses oluşturdu.

Ağaçlığı ikiye bölen bir ova uzanıyordu. Cennet'teki her şey tamamlanınca, Tanrı ovanın başına göz kamaştırıcı bir Taht yerleştirdi. Kutsal ışıkla parlıyordu.

"Karşıma gelin," diye emretti Tanrı derin koltuğa hak edilmiş bir memnuniyetle yerleşirken. "Bundan sonra beni Taht olarak bileceksiniz."

Melekler Cennet'in ovasında toplanıp memnuniyetle Taht'a yaklaştılar. Anında kıdemlerine göre doğal bir şe-

kilde tek sıraya girdiler. Ova'nın sonuna yaklaştıklarında Lucinda Taht'ı net bir şekilde göremediğini hatırladı. Meleklerin gözlerinin dayanamayacağı kadar parlıyordu. Ayrıca bir zamanlar sıradaki üçüncü olduğunu - Tanrı'ya en yakın üçüncü melek olduğunu hatırladı.

Bir, iki, üç.

Bu şerefle kanatları gerilip kabardı.

Taht'ın etrafında Taht'ı koruyan bir gölgelik gibi gümüşten sekiz çıkıntı yer alıyordu. Tanrı ilk sekiz meleği Taht'ın baş melekleri olmaları için bu yerlere çağırdı. Lucinda sol taraftaki üçüncü yere oturdu. Onun için yaratılmış olduğundan vücuduna kusursuz bir şekilde uydu. Ait olduğu yer burasıydı. Ruhundan taşan sevgi Tanrı'ya aktı.

Kusursuzdu.

Ama çok sürmemiştir.

Tanrı'nın evren için daha çok planı vardı. Lucinda ürpermesine neden olan başka bir anı hatırladı.

Tanrı'nın melekleri terk edişini.

Ova'da her şey neşe doluydu ama sonra Taht boşaldı. Tanrı Cennet'in sınırlarında yürüdü ve yıldızları, yeryüzünü ve Ay'ı yaratmaya gitti.

Erkek ve kadın varoluşun eşliğindeydi.

Tanrı gidince Cennet'in ışığı soldu. Lucinda üşüdüğünü ve işe yaramadığını hissetti. Meleklerin o sırada birbirlerini daha farklı görmeye, kanatlarındaki renk çeşitlerini fark etmeye başladıklarını hatırladı. Bazıları Tanrı'nın onlardan ve ahenkli övgü dolu şarkılarından sıkıldığı hakkında dedikodu yapmaya başlamıştı. Bazıları ise insanların yakında meleklerin yerini alacağını söylüyordu.

Lucinda hatırlıyordu... Tanrı'nın canlandıran varlığı olmadığında ne kadar basit ve sıradan görüldüğünü fark ettiğini hatırlıyordu. Yaratıcısına uzaktan tapmayı denedi ama yalnızlığının yerine başka bir şey koyamaz-

dı. Tanrı'nın varlığına tapmak için yaratılmıştı ve artık tek hissettiği boşluktu. Ne yapabilirdi?

Oturduğu yerden aşağı bakarken bulut topaklarında dolaşan bir melek gördü. Halsiz ve melankolik görünüyordu. Bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalı ki yukarı baktı. Göz göze geldiklerinde Luce gülümsedi ve Tanrı gitmeden önce onun ne kadar güzel olduğunu hatırladı.

Düşünmediler. Birbirlerine uzandılar. Ruhları kenetlendi.

Daniel, diye düşündü Luce. Ama emin değildi. Ova loştu ve zihni bulanıktı...

İlk bağlantılarının olduğu an bu an mıydı?

Flaş.

Ova yine bembeyazdı. Zaman geçmişti; Tanrı geri dönmüştü. Taht büyük bir ihtişamla parlıyordu. Lucinda artık oturmuyordu, melek ordusuyla birlikte Ova'daydı ve kendisinden bir şey seçmesi isteniyordu.

Yoklama. Lucinda da oradaydı. Elbette oradaydı. Nedenini bilmediği için sinirli ve gergindi. Geçmiş benliklerinden birinin içinde olduğu ve ölmek üzere olduğu anlarda olduğu gibi bedenini sıcak bastı. Titreyen kanatlarına hâkim olamıyordu.

Seçmişti...

Kendini kötü hissediyordu. Hava seyrelmişti. O... Düşüyordu. Luce gözlerini kırptırıp güneşi dağların ardında küçüldüğünü görünce şimdiki zamana, Truva'ya geri döndüğünü anladı. Gökyüzünden düşüyordu... Altı metre... On iki metre. Sanki sıradan bir kızmış ve uçamıyormuş gibi kollarını çaresizce salladı.

Kanatlarını açtı ama çok geçti.

Hafif bir gürültüyle Daniel'in kollarına düştü. Arkadaşları hemen etrafını sardı. Her şey daha önce olduğu gibiydi: Çamurlu ve nadasa bırakılmış bir çiftliğin etrafındaki

sedir ağaçları; kurak alanın ortasında terk edilmiş bir kü-
lûbe; mor tepeler; kelebekler; endişeli bir şekilde ona ba-
kan düşen melekler.

“İyi misin?” diye sordu Daniel.

Kalbi hâlâ hızla atıyordu. Neden Yoklama’da olanları
hatırlayamamıştı? Bu belki Lucifer’ı durdurmalarına yar-
dımçı olmazdı ama Luce bunu bilmeyi çok istiyordu.

“Çok yaklaşmıştım,” dedi. “Neredeyse ne olduğunu
anlamak üzereydim.”

Daniel onu yavaşça yere bırakıp öptü. “O da olacak,
Luce. Anlayacağımı biliyorum.”

Yolculuklarının sekizinci gününde alacakaranlıktı. Çan-
nakkale Boğazı’nın üzerinde batan güneş nasada bırakılan
tarlaları altın rengi bir ışıkla sararken, Luce zamanı geri al-
manın bir yolunun olmasını diledi.

Ya bir gün yeterli bir süre değilse?

Luce omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. Kanatlarının
ağırlığına alışık değildi, gökyüzünde gül yaprakları kadar
hafif olsalar da ayakları yere basarken perde kadar ağır lar-
dı.

İlk serbest kaldıklarında tişörtünü ve haki ordu ceketini
yırtmışlardı. Çimenlerin üzerindeki yırtık kıyafetleri tu-
haf bir kanıttı. Annabelle hemen kulübeden bir tişört ge-
tirmişti. Göğsünde Marlene Dietrich’in bir resmi, sırtın-
da ise kanatlarının çıkabileceği kesikler olan elektrik ma-
visi bir tişörttü.

“Hatırlamadığın onca şeyi düşünmek yerine,” dedi
Francesca. “Öğrendiğin şeyleri tanı.”

Luce ovada yürümeye başladı, kanatlarının arkasında
inip çıkması alışık olmadığı bir histi. “Lanetin melek oldu-
ğumu bilmemi engellediğini, geçmişimden bir anıya her
yaklaştığımda ölmeme neden olduğunu biliyorum. Bu
yüzden hiçbiriniz bana kim olduğumu söyleyemediniz.”

“O ıssız vadiye tek başına yürümek zorundaydın,” dedi
Cam.

“Bu da lanetinin bir parçası,” dedi Daniel.

“Bu kez belirli bir din olmadan yetiştirildim, kaderimi
tayin eden kurallar zinciri olmaksızın.” Luce duraksayarak
Yoklama’yı düşündü. “Bu da kendim için seçim yapmama
olanak tanıdı.”

“Herkes bu lükse sahip değildir.” Sürgünlerin arasında-
ki Phil konuştu.

“Bu yüzden mi Sürgünler beni istiyorlardı?” diye sor-
du, aniden bunun doğru olduğunu anlamıştı. “Ama
Daniel’ı seçmemiş miydin? Daha önce hatırlamıyordum
ama Dee kendini tanıma yetisini bana verdiğinde seçi-
min...” Daniel’a baktı. “Her zaman içimde olduğunu his-
settim.”

“Artık kim olduğunu biliyorsun Luce,” dedi Daniel.
“Senin için neyin önemli olduğunu biliyorsun. Hiçbir şey
senin anlayışından öte olamaz.”

Daniel’ın sözleri içine işledi. O artık buydu - *her zaman*
bu olmuştu.

Bakışları gruptan uzakta duran Sürgünlere kaydı. Luce
değişiminin ne kadarını gördüklerini ya da kör gözleri-
nin bir ruhun metamorfozunu algılayıp algılamadığını
bilmiyordu. Viyana’daki çatıda onu koruyan Sürgün kız,
Olianna’dan bir işaret görmeyi bekledi. Ama Olianna’ya
bakarken... Onun da değiştiğini fark etti.

“Seni hatırlıyorum,” dedi Luce kocaman beyaz gözle-
ri olan zayıf sarışın kıza doğru yürürken. Onu Cennet’ten
tanıyordu. “Olianna, sen Zodyak’ın On İki Meleği’nden
biriydin. Aslan burcunu yönetiyordun.”

Olianna titrek bir nefes alıp kafasını salladı. “Evet.”

“Ve sen, Phresia. Sen bir bilgeydin.” Luce gözlerini ka-

patıp hatırladı. "Kutsal İrade'den doğan Dört şeyden biri değil miydin? Kanatlarımı hatırlıyorum. Onlar..." Duraksadı, kızın şimdi sahip olduğu mat kahverengi kanatları görünce ifadesi karamsarlaştı. "Olağanüstüydüler."

Phresia düşük omuzlarını dikleştirip solgun yüzünü kaldırdı. "Kimse asırlardır beni tam olarak görmedi."

Sürgünlerin arasında en genç görünen Vincent öne çıktı. "Peki ya ben, Lucinda Price? Beni hatırlıyor musun?"

Luce uzanıp çocuğun omzuna dokunurken Terazi ona işkence ettikten sonra ne kadar kötü göründüğünü anımsadı. Sonra bundan daha eski bir şeyi hatırladı. "Sen Kuzey Rüzgârı'nın Meleği Vincent'sın."

Vincent'm kör gözlerine gölge düştü, sanki ruhu haykırmak istiyor ama bedeni reddediyordu.

"Phil," diyen Luce ailesinin arka bahçesine geldiğinde çok korktuğu Sürgüne baktı. Dudakları gergin ve beyazdı. "Pazartesi'nin Melekleri'nden biriydin, değil mi? Ay'ın Güçleri'yle aşılanmıştın."

"Teşekkür ederim, Lucinda Price." Phil tereddüt ederek ama saygıyla eğildi. "Sürgünler seni ruh eşinden ve zorunluluklarından uzaklaştırmaya çalışarak hata yaptıklarını kabul ediyorlar. Fakat az önce kanıtladığın üzere sadece senin bizi eskiden olduğumuz gibi görebileceğini biliyorduk. Ve sadece senin bize eski ihtişamımızı geri verebileceğini de."

"Evet," dedi Luce. "Sizi görebiliyorum."

"Sürgünler de seni görebiliyorlar," dedi Phil. "Işık saçıyorsun."

"Evet, ışık saçıyor."

Daniel.

Luce ona doğru döndü. Sarı saçları, menekşe rengi gözleri, güçlü omuzları, dolgun dudakları onu binlerce kez hayata döndürmüştü. Birbirlerini Luce'un sandığından

bile daha uzun bir süredir seviyorlardı. Aşkları Cennet'in ilk günlerinden beri güçlüydü. İlişkileri varoluşun tüm tarihine uzanıyordu. Daniel ile yeryüzünde - tam burada, melekler düşerken Truva'nın yanmış tarlalarında - ilk nerede karşılaştığını biliyordu, fakat daha eski bir hikâyeleri vardı. Aşklarının farklı bir başlangıcı.

Ne zaman? Nasıl olmuştu?

Cevapları gözlerinde aradı - ama orada bulamayacağını biliyordu. Kendi ruhunun derinliklerine bakmalıydı. Gözlerini yumdu.

Hatıraları artık daha kolay aklına geliyordu, sanki kanatlarını açmak Lucinda ve daha önce olduğu melek arasındaki duvarları yıkmıştı. Onu kendi geçmişinden ayıran şey her neyse şu an yumurta kabuğu kadar ince ve dayanıksızdı.

Flaş.

Ova'da oturmuş Tanrı'nın geri dönmesini diliyordu. Bağlantı kurduğunu hatırladığı sarı saçlı meleğe bakıyordu. Onun bulut topraklarındaki yavaş ve üzgün adımlarını hatırlıyordu. Kafasını kaldırıp bakmadan önce başının tepesini. Cennet o zaman sessizdi. Luce ve melekler nadiren yalnız ve diğerlerinin ahenginden yoksunlardı.

Melek kafasını kaldırıp Lucinda'ya baktı. Köşeli bir yüzü, dalgalı amber rengi saçları ve buz rengine dönük mavi gözleri vardı. Ona gülümserken gözlerinin kenarları kıvrıldı. Ve Luce onu tanımadı.

Hayır, bu o değildi - onu biliyor, onu tanıyordu. Çok uzun zaman önce Lucinda bu meleği sevmişti.

Ama o Daniel değildi.

Nedenini bilmeksizin Luce bu anısından uzaklaşmak, hiç görmemiş gibi yapmak, gözlerini kırptırıp Truva'nın taşlı düzlüklerinde Daniel ile birlikte olmak istedi. Fakat ruhu o görüntüyle birleşmişti. Daniel olmayan bu melekten uzaklaşmıyordu.

Melek ona uzandı ve kanatları kenetlenirken kulağına fısıldadı.

“Aşkımız sonsuz. Başka bir şey olamaz.”

Hayır.

Luce en sonunda irkilerek şimdiki zamana, Truva'ya döndü. Nefes nefeseydi. Gözleri ona ihanet etmiş olmalıydı. Deliye dönmüş ve paniklemişti.

“Ne gördün?” diye fısıldadı Annabelle.

Luce ağzını açtı ama kelimeler çıkmadı.

Ona ihanet ettim. O her kimse. Daniel'dan önce başka biri vardı ve ben...

“Henüz bitmedi.” En sonunda sesi çıktı. “Lanet. Kim olduğumu ve Daniel'ı seçtiğimi biliyor olsam da başka bir şey var, değil mi Daniel? Başka biri. Beni lanetleyen kişi o.”

Daniel kanatlarının ışıldayan uçlarında hafifçe parmaklarını gezdirince Luce ürperdi, çünkü kanatlarına her dokunuşunda içinden ona derin bir öpücük vermek geliyordu. Nihayet ellerinin ellerinde dolaşmasına izin verdiğinde ona verdiği zevki hissediyordu. “Buraya kadar geldin Lucinda. Ama hâlâ gitmen gereken yollar var. Geçmişine in. Ne aradığını zaten biliyorsun. Bul onu.”

Luce gözlerini kapayıp endişe verici anılarla dolu bin yıla daldı.

Yeryüzü ayaklarının altından çekiliyordu. Etrafındaki renkler birbirlerine girmişti, kalbi hızla çarpıyordu ve her şey bembeyaz olmuştu.

Yine Cennet.

Tanrı'nın Taht'a geri dönmesiyle parlaklığına kavuşmuştu. Gökyüzünde opal rengi bir ışık vardı. Bulut toprağı o gün kalındı, beyaz kümeler neredeyse meleklerin bellerine dek yükseliyordu. Sağ tarafta yükselen beyaz kuleler Hayat Korusu'ndaki ağaçlardı; sol taraftaki gümüşü çi-

çekler ise yakında Bilgi Bahçesi'nin meyvelerini verecekti. Ağaçlar artık daha uzundu. Luce'un hatırladığı en son anımdan sonra büyümek için zamanları olmuştu.

Ova'da yanıp sönen büyük bir ışık topluluğunun ortasında idi. Cennet eski parlaklığına kavuşan Taht'ın önünde toplanmıştı, öylesine güçlüydü ki Lucinda bakarken gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

Bir zamanlar Lucifer'a ait olan yer Ova'nın öteki ucuna taşınmıştı. Taht tarafından küçümseyici bir kata indirilmişti. Geriye kalan melekler Lucifer ve Taht arasında bir yığın halinde toplanmışlardı - ama çok geçmeden Lucinda onların farklı taraflara gittiklerini gördü.

Yine Yoklama'ya dönmüştü. Bu kez kendisini zorlayacak ve andan kopmayacaktı.

Cennet'in her oğlundan ve kızından bir taraf seçmesi istenecekti. İyi ya da... Hayır...

Kötülük henüz yoktu.

Bir aradayken her melek müthiş, belirgin, ancak nedense bir diğerinden ayırt edilemezdi. Daniel ortadaydı, bildiği en saf ışıltı. Lucinda zihninde ona doğru gidiyordu.

Peki ama nereden?

Daniel'm sesini duydu. *Geçmişine in.*

Henüz Lucifer'a bakmamıştı. Bakmak istemiyordu.

Bakmak istemediğin yere bak.

Ova'nın öteki ucuna döndüğünde Lucifer'm etrafındaki ışığı gördü. Muhteşem ve gösterişliydi, sanki Ova'daki her şeyle - Bahçe, İlahi uğultu, Taht'ın kendisiyle - rekabet etmek istiyor gibiydi. Lucinda onu net bir şekilde görebilmek için tüm dikkatini vermek zorunda kaldı.

Güzeldi. Amber rengi saçları parlak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Vücudu genişti, hiçbir ölümünün sahip olamayacağı kaslarla tamamlanmıştı. Soğuk mavi gözleri büyüleyiciydi.

Lucinda gözlerini ondan alamadı. Sonra İlahi uğultunun arasında onu duydu. Şarkıyı öğrendiğini hatırlamıyordu ama sözlerini biliyordu, ölümlülerin hayatları boyunca çocuk yuvası şarkılarını bildikleri gibi bu şarkı da onun aklındaydı.

*Taht'ın kabul ettiği tüm çiftler arasında
Hiçbiri Sabah Yıldızı Lucifer,
Ve Akşam Işığı Lucinda kadar
Parlak Değildi.*

Dizeler zihninde yankılandı, her kelimeyle birlikte daha çok şey hatırlıyordu.

Lucinda, onun Akşam Işığı?

Farkındalığı arttıkça ruhu karıncalandı ve Lucinda kendini hasta gibi hissetti. Bu şarkıyı Lucifer yazmıştı. Tasarımının bir parçasıydı.

O... Lucifer'in sevgilisi mi olmuştu?

Bu korkunun olası olup olmadığı merak eden Luce bunun en eski ve en soğuk gerçek olduğunu anladı. Her konuda yanılmıştı. İlk sevgilisi Lucifer'di. İsimleri bile eşleştirilmişti. Bir zamanlar onlar ruh eşiydi. Kıvrandı, kendisine yabancı gibiydi...

Ova'da Lucinda ve Lucifer Yoklama sırasında göz göze geldiler. Anlaşılmaz bir gülümsemeyle Lucifer ona bakarken, Lucinda'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

Flaş.

Bir anının içindeki bir anı. Luce karanlığın içinde daha da derinlere, gitmeyi hiç istemediği yere doğru ilerledi.

Lucifer onu tutuyordu ve kanatları onunkileri okşuyordu...

Aşkımız sonsuz. Başka bir şey olamaz.

Onu öptüğünde Lucinda ve Luce Tanrı'nın şefkatinin

ötesinde bir şeyi deneyen ilk varlıklar oldular. Öptüğü tuhaf ve harikaydı, Lucinda daha fazlasını istiyor ama meleklerin Lucifer'm onu öpmesi hakkında ne düşüneceklerinden endişe ediyordu. Öptüğünün dudaklarında bir damgaya dönüşmesinden korkuyordu. En çok da Tanrı geri dönüp Taht'a geçtiğinde bunu bilecek olmasından.

"Bana taptığını söyle," diye yalvardı Lucifer.

"Tapınma Tanrı'ya özgüdür," diye karşılık verdi Lucinda.

"Böyle olmak zorunda değil," diye fısıldadı Lucifer. "Taht'ın karşısında aşkımızı açıklarsak ne kadar güçlü olacağımızı hayal et, sen bana taparsın, ben de sana. Aşkla birleşirsek ondan daha büyük olabiliriz."

"Aşk ve tapınma arasındaki fark ne?" diye sordu Lucinda.

"Aşk Tanrı'ya karşı hissettiğin sevgiyi *burada* olan birine vermektir."

"Ama ben Tanrı'dan daha büyük olmak istemiyorum."

Bu sözler üzerine Lucifer'in ifadesi karardı. Onan uzaklaştı, ruhunda öfke kök saldı. Lucinda onda tuhaf bir değişim hissetti, fakat öylesine yabancıydı ki anlayamadı. Onan korkmaya başladı.

Lucifer hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi, Lucinda'nın onu terk etmesi hariç. Aşklarının büyüklüğü hakkındaki şarkıyı ona o öğretmişti. Sürekli söylemesini istiyordu, ta ki Lucinda kendisini onun Akşam Işığı olarak görene dek.

Luce bu anın acısıyla kıvrandı. Lucifer onun kanatlarını her okşayışında daha da sahiplenici oluyor ve onun Taht'a olan sevgisini daha çok kıskanıyordu. Lucinda'ya ona olan sevgisinin her şeyin üstünde olduğunu söyleyip duruyordu.

O karanlık döneme ait hatırladığı bir gün vardı: Ova'da

ağlıyor ve her şeyden uzaklaşmayı istiyordu. Üzerine bir meleğin gölgesi düştü.

“Beni rahat bırak!” diye bağırdı.

Ama üzerine doğru eğilen kanat tam aksini yaptı. Onu kucakladı. Melek neye ihtiyacı olduğunu ondan daha iyi biliyordu sanki. Lucinda yavaşça kafasını kaldırdı. Meleğin gözleri menekşe rengiydi.

“Daniel.” Onu altıncı Baş Melek olarak tanıyordu, kayıp ruhları izlemekle görevliydi. “Neden yanıma geldin?”

“Çünkü seni izliyordum.” Daniel ona baktı ve Luce o zaman daha önce kimsenin ağlayan bir melek görmediğini anladı. Lucinda’nın gözyaşları ilkti. “Sana ne oluyor?”

Lucinda uzun bir süre ne diyeceğini bilemedi. “Işığımı kaybettiğimi hissediyorum.”

Hikâyeyi anlattı ve Daniel onu dinledi. Hiç kimse uzun zamandır Lucinda’yı dinlememişti.

Sözlerini bitirdiğinde Daniel’in da gözleri yaşlıydı. “Aşk dediğin şey kulağa pek güzel gelmiyor,” dedi yavaşça. “Taht’a tapma şeklimizi düşün. Bu sevgi bizi en iyi halimize getiriyor. Sevgi için kendimizi değiştirmemiz için değil, içgüdülerimizle daha ileri gitmemiz için teşvik ediyoruz. Sen bana ait olsaydın ve ben de sana ait olsaydım, olduğun gibi olmanı isterdim. Asla tutkularımla ışığını karartmazdım.”

Lucinda Daniel’in sıcak ve güçlü elini tuttu. Aşkı Lucifer keşfetmiş olabilirdi ama bu melek onu muhteşem bir şekle nasıl sokacağını biliyordu.

Lucinda birdenbire Daniel’i öpmeye başlayıp ona bunun nasıl yapıldığını gösterdi, ilk kez ruhunu tamamen başka birine vermek istiyordu. Birbirlerini tuttular, Daniel’in ve Lucinda’nın ruhları daha da parlaklaştı...

Flaş.

Elbette Lucifer yanına geri dönü. Hem de öfkesi güç-

lenerek. “Emirlere artık tahammül edemiyorum. Benimle birlikte Taht’ın karşısına çıkıp aşkımıza olan bağlılığını ilan eder misin?”

“Lucifer, bekle...” Lucinda ona Daniel’dan söz etmek istedi ama Lucifer onu dinlemedi.

“Sana sahipken ve daha fazlasına ihtiyacım yokken tapan meleği oynamak benim için bir yalandan ibaret. Planımızı yapalım Lucinda, sen ve ben. İhtişamımız için planımızı uygulayalım.”

“Bu nasıl bir sevgi?” diye bağırdı Lucinda. “Sen hayallerine ve hırslarına tapıyorsun. Bana nasıl sevilleceğini öğrettin ama başkalarının ışığını söndüren böylesine karanlık bir ruhu sevemem.”

Lucifer ona inanmadı ya da onu duymamış gibi yaptı, çünkü çok geçmeden Taht’a Ova’daki tüm ruhları Yoklama için çağırmasını söyledi. Meydan okurken Lucinda’yı yanında tuttu ama konuşmaya başladığında dikkati dağıldı ve Lucinda elinden kurtulmayı başardı... Ova’da yürüyüp parlak ruhların arasına katıldı ve onca zamandır aradığı ruhu gördü.

Lucifer meleklere seslendi:

“Ova’daki bulut toprağına bir çizgi çizildi. Artık hepimiz seçim yapmakta özgürsünüz. Size eşitlik sunuyorum, otoritenin keyfi sıralamasının olmadığı bir varoluş.”

Luce sadece onu seçmekte özgür olduğunu kastettiğini biliyordu. Lucifer onu sevdiğini sanmış olabilirdi ama onun asıl sevdiği şey karanlık ve yıkıcı bir çekicilikle onu kontrol etmektir. Sanki Lucifer Lucinda’nın onun bir yüzü olduğunu düşünmüştü.

Ova’da Daniel’m yanına sokuldu, saf ve dayanıklı bir aşkın tomurcuklanan sıcaklığını hissederken Daniel’in ismi Ova’da yankılandı. O çağırılmıştı. Melekse ışık küt-

lesinin arasında doğruldu ve sakın bir şekilde, "Saygısızlık etmek istemem, ama bunu yapmayacağım. Ne Lucifer'in ne de Cennet'in tarafını seçeceğim," dedi.

Melek ordusundan, Taht'ın yanında yer alanlardan ve en çok da Lucifer'dan bir gürültü koptu. Lucinda hayrete düşmüştü.

"Ben *aşkı* seçiyorum," diye devam etti Daniel sözlerine. "Aşkı seçiyorum ve sizi savaşınızla baş başa bırakıyorum. Bizi böyle bir duruma sokarak hata ettin..." Lucifer'a baktı, ardından Taht'a döndü. "Cennet'te ve yeryüzünde güzel olan her şey sevgi sayesinde. Evreni yaratırken belki de planın bu değildi... Belki *aşk* karışık ve acımasız dünyanın sadece bir yanı. Ama sevgi yarattığın en güzel şeydi ve kurtarmaya değer tek şey o olmaya başladı. Bu savaş adil değil. Bu savaş iyi değil. *Aşk* savaşmaya değer tek şey."

Daniel'in sözlerinin üzerine Ova'ya sessizlik çöktü. Meleklerin çoğu şaşırılmış görünüyor, sanki Daniel'in ne söylemeye çalıştığını anlamamış gibilerdi.

Lucinda'nın henüz sırası gelmemişti. Melekler kıdemlerine göre göksel sekreterler tarafından çağrılıyorlardı ve Lucinda Daniel'dan daha kıdemli olan birkaç melekten biriydi. Bunun bir önemi yoktu. Onlar bir takımdı. Ova'da onun yanında doğruldu.

"*Aşk* ve Senin aranda bir seçim asla olmamalı," diyerek Taht'a ilan etti. "Belki bir gün bize hissetme yetisi verdiğin tapınma ve gerçek *aşkı* yayacak bir yol bulursun. *Aşk* kımın yanında yer almalıyım. Daniel'ı seçiyorum ve sonsuza dek onu seçeceğim." Sonra yapmak zorunda kaldığı en zor şeyi hatırladı. Lucifer'a, ilk *aşkına* döndü. Ona karşı dürüst olmadan, bunların hiçbirinin önemi olmayacaktı. "Bana *aşkın* gücünü gösterdin ve bu yüzden sana her zaman minnettar olacağım. Ama *aşk* senin için gururun ve

öfkenin ötesinde, üçüncü sırada geliyor. Asla kazanamayacağın bir savaş başlattın."

"Tüm bunları senin için yapıyorum!" diye bağırdı Lucifer.

Bu onun ve evrenin ilk büyük yalanıydı.

Ova'nın ortasında Daniel ile kol kola duran Lucinda mümkün olan tek seçimi yapmıştı. *Aşkına* kıyasla korkusu hafif kalıyordu.

Ama laneti asla beklememişti. Luce cezanın iki taraftan geldiğini hatırladı. Laneti bu kadar güçlü kılan da buydu: Hem Taht hem Lucifer - ya *kıskançlıktan* ya inatlarından ya da adaletle sevgisiz bakış açılarından - Daniel ve Lucinda'nın kaderlerini binlerce yıl bağlamışlardı.

Ova'nın sessizliğinde tuhaf bir şey oldu. *Başka bir Daniel* Lucinda ve Daniel'in yanına yükseldi. O bir tarih yanılgısıydı - Shoreline'da tanıştığı, tanıdığı ve sevdiği Daniel.

"Buraya merhamet istemeye geldim," dedi Daniel'in ikizi. "Cezalandırılmamız gerekiyorsa, lütfen en azından gizemli, büyük ve hepimizi aşağılayan gücünüzün en büyük özelliklerinden birinin merhametiniz olduğunu hatırlayın."

O zaman Lucinda bunu anlamamıştı - ama Luce'un zihninde nihayet her şey anlam kazanıyordu. O Luce'un lanetinde bir açık bırakmıştı, böylece uzak gelecekte bir gün *aşkları* özgür kalabilecekti.

Hatırladığı en son şey bulut toprakları kararırken Daniel'a sıkıca tutunduğuydu. Yer ayaklarının altından kaydı ve melekler düşüşlerine başladılar. Daniel ondan kopmuştu. Bedeni hareketsizleşmişti. Onu kaybetmişti. Tüm hafızasını kaybetmişti. Kendisini kaybetmişti.

Şimdiye dek.

Luce gözlerini açtığında gece çökmüştü. Hava o kadar soğuktu ki kolları titriyordu. Diğerleri etrafına toplandılar,

çimenlerin arasında vızıldayan cırcırböceklerini duyabiliyordu. Kimsenin yüzüne bakmak istemedi.

“Benim yüzümdendi,” dedi. “Bunca zamandır sizi cezalandırdıklarını sandım Daniel, fakat ceza benim içindi.” Duraksadı. “Lucifer’ın baş kaldırısının sebebi ben miyim?”

“Hayır, Luce.” Cam üzgün bir şekilde gülümsedi. “Belki sen ona ilham kaynağı oldun, ama zaten yapmak istediği bir şey için ilham bir bahane. Lucifer kötülüğe girmek için bir yol arıyordu. Sen olmasaydın başka bir yol bulurdu.”

“Fakat ben ona ihanet ettim.”

“Hayır,” dedi Daniel. “O sana ihanet etti. Hepimize ihanet etti.”

“İsyan etmemiş olsaydı yine de birbirimize âşık olur muyduk?”

Daniel gülümsedi. “Bir yolunu bulurduk diye düşünüyorum. Artık nihayet tüm bunları geride bırakmak için bir şansımız var. Lucifer’ı durdurup laneti bozmak ve hep istediğimiz gibi birbirimizi sevmek için bir şansımız var. Bunun yıllardır çektiğimiz acıya değmesini sağlayabiliriz.”

“Bakın,” dedi Steven gökyüzünü işaret ederek.

Yıldızlar çıkmıştı. Uzaktaki bir yıldız diğerlerinden çok daha parlaktı. Titredi, sonra sönüp öncekinden daha parlak bir görünüme büründü.

“Bu onlar, değil mi?” dedi. “Düşüş?”

“Evet,” dedi Francesca. “Bu o. Tıpkı eski metinde yazdığı gibi görülüyor.”

“Bu sadece...” Luce kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. “Görebiliyorum ama sadece...”

“Konsantre olduğunda,” dedi Cam.

“Ona ne oluyor?” diye sordu Luce.

“Bu dünyada var oluyor,” dedi Daniel. “Cennet’ten yeryüzüne dokuz gün süren şey fiziksel geçiş değildi. İlahi

bir alemden dünyevi bir aleme yaptığı geçişti. Buraya indiğimizde bedenlerimiz... Farklıydı. Farklılaştık. Bu zaman aldı.”

Dee’nin ölmeden önce ona vermiş olduğu altın cep saatine bakarken, “Zamanı geldi,” dedi Roland.

“O halde gitme vakti,” dedi Daniel Luce’a.

“Oraya mı?”

“Evet, onları karşılamak için yükselmeliyiz. Düşüş’ün sınırına dek uçacağız ve sonra sen...”

“Onu durdurmak zorunda mıyım?”

“Evet.”

Luce gözlerini yumdu, Lucifer’ın Ova’da nasıl göründüğünü anımsadı. Oradaki tüm sevecenliği ezmek istiyor-muş gibi görünüyordu. “Sanırım nasıl yapacağımı biliyorum.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum!” dedi Arriane neşeyle.

Daniel onu kendisine doğru çekti. “Emin misin?”

Luce onu öptü, kendinden hiç bu kadar emin olmamıştı. “Az önce kanatlarıma kavuştum, Daniel. Lucifer’ın onları benden almasına izin vermeyeceğim.”

Bunun üzerine arkadaşlarına veda eden Luce ve Daniel el ele tutuşup karanlık gökyüzüne yükseldiler. Sonsuza dek yukarı doğru uçtular, atmosferin en ince dış katmanından ve uzayın kenarındaki ışık katmanından geçtiler.

Ay kocaman olmuştu, öğle vakti güneşi gibi parlıyordu. Bulutlu galaksileri, krater gölgeli yüzleri olan başka ayları ve kırmızı gazlarla parlayan çizgili ışık halkaları olan tuhaf gezegenleri geçtiler.

Ne kadar uçarlarsa uçsunlar Luce yorulmuyordu. Daniel’in günlerce dinlenmeden nasıl dayanabildiğini şimdi anlıyordu; açlık ya da susuzluk hissetmiyor, dondurucu gecede üşümüyordu.

En sonunda hiçliğin kenarında, evrenin en karanlık kısmında Düşüş'ün çevresine vardılar. Lucifer'ın Duyurucusunun boyutlar arasında kımıldanan kara ağını gördüler. Düşüş içindeydi.

Daniel Luce'un yanına uçtu, kanatları onunkilere değdikçe güç veriyordu. "Önce Duyurucudan geçmelisin. Orada takılıp kalma. Onu Düşüş'te bulana dek hareket et."

"Tek başıma gitmem gerekiyor, değil mi?"

"Seni Dünya'nın sonuna kadar takip ederim. Ama bunu ancak sen yapabilirsin," dedi Daniel. Elini tutup parmaklarını ve avcunu öptü. Titriyordu. "Burada olacağım."

Dudakları son kez buluştu.

"Seni seviyorum Luce," dedi Daniel. "Lucifer başarılı olsun ya da olmasın seni her zaman seveceğim..."

"Hayır, öyle söyleme," dedi Luce. "Başaramayacak!"

"Ama başarırsa..." diye devam etti Daniel sözlerine. "Her şeyi tekrar yapacağımı bilmeni istiyorum. Her defasında seni seçeceğim."

Luce'un üzerine bir sakinlik çöktü. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Kendisini hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Fazla sürmez."

Daniel'in elini sıkıp ondan uzaklaştı ve karanlıkta Lucifer'ın Duyurucusuna doğru atıldı.

ON SEKİZ

Düşen Bir Yıldızı Yakalamak

Her yer kapkaranlıktı.

Luce sadece soğuk, nemli, hatta huzurlu olan kendi Duyurucularında seyahat etmişti. Lucifer'ın Duyurucusuna girdiğinde basık ve sıcak bir hava, keskin bir duman ve sağır edici bir gürültüyle karşılaştı. Merhamet için boğuk yakarışlar ve tiz hıçkırıklar iç duvarına işlemişti.

Şeytanın Duyurucularının Cehennem'in cezalandırma üsleri olduğunu fark eden Luce'un kanatları kaskatı oldu - bu daha önce hiç tecrübe etmediği bir histi.

Bu sadece bir geçit, dedi kendi kendine. Başka bir zamana ve mekâna geçmeye yarayan diğer Duyuruculardan hiç farkı yok.

İlerlemeye devam ederken duman öğürmesine neden oldu. Dizlerinin ve az önce Daniel'in bıraktığı ellerinin üzerine düşene dek zemindeki sivri cisimleri fark etmemişti.

Orada takılıp kalma, demişti Daniel ona. Onu Düşüş'te bulana dek hareket et.

Luce derin bir nefes alıp yerinden doğruldu ve ne yapması gerektiğini hatırladı. Kanatlarını açmasıyla birlikte Duyurucunun içi ışıkla doldu. Luce artık Duyurucunun ne kadar korkunç olduğunu görebiliyordu... Her yakıcı yüzeyi farklı renklerde sivri cam parçaları ve ölü ya da ölmek üzere olan insan bedenleriyle kaplıydı, en kötüsü de baskın boşluk hissiydi.

Luce kanayan ellerine baktı, avuçlarına küçük kahverengi üçgen cam parçaları saplanmıştı. Bir saniye içinde iyileştiler. Dişlerini gıcırdatıp uçmaya devam etti, bedeni Duyurucunun iç duvarını delip Lucifer'in çalıntı düşüşünün merkezine doğru ilerledi.

Uçsuz bucaksızdı. Fark ettiği ilk şey bu oldu. Kendi evreni olabilecek kadar geniş ve ürkütücü bir şekilde sessizdi. Düşüş düşen meleklerin ışıyla öylesine göz alıcıydı ki Luce görmekte zorlanıyordu. Her nasılsa onları hissedebiliyordu - kız ve erkek kardeşleri etrafındaydı, Cennet'in yüz milyonu aşkın melek ordusu tablolar gibi gökyüzünü süslüyordu. Zamanda ve mekânda donup kalmışçasına havada asılıydılar, her biri farklı bir ışık küresine gömülüydü.

O da böyle düşmüştü. Artık hatırlıyordu ve bu ona acı veriyordu. O dokuz gün dokuz yüz sonsuzluk gibi sürmüştü. Düşen melekler oldukça hareketsiz görünseler de Luce sürekli değiştiklerini fark etti. Bedenleri tuhaf, anlaşılmasa bir yarı saydamlığa büründü. Arada sırada kanatlarının alt kısmında ışıklar yanıp sönüyordu. Daniel Düşüş'ün içindeki değişimden bahsettiğinde bunu kastetmişti: Ruhlar Tanrısal alemdeki formlarını geride bırakıp Dünyevi aleme uygun bir forma bürünüyorlardı.

Melekler meleksi saflıklarını kaybederek yeryüzünde sahip olacakları bedenlerine giriyorlardı.

Luce en yakınındaki meleğe yaklaştı. Onu tanıdı: Kar-

deşi ve dostu, Kutsal Adalet meleği Tzadkiel'di. Ruhunu asırlardır görmemişti. Luce'u şu an göremiyordu ve görse bile ona cevap veremezdi.

İçindeki ışık titreyince Tzadkiel'in özünün çamurlu su-daki mücevher gibi ışıldamasına neden oldu. Luce'un tanımadığı bulanık bir yüze dönüştü. Korkunç görünüyordu - kaba biçimli gözleri, yarı belirgin dudakları vardı. O artık Tzadkiel değildi ama melekler yeryüzünün acımasız toprağına düşer düşmez o olacaktı.

Havada asılı kalan ruh denizinde ilerledikçe, üzerinde daha büyük bir ağırlık hissetti. Luce hepsini tanıyordu - Saraquel, Alat, Muriel, Chayo. Onlara yeterince yaklaşınca her meleğin düşerken içinden geçirdiği düşünceleri duymaya başladı.

Bize kim sahip çıkacak? Kime tapacağız?

Kanatlarımı hissedemiyorum.

Meyve bahçelerimi özledim. Cehennem'de de meyve bahçeleri olacak mı?

Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.

Bir saniyeden daha fazla yanlarımda kalmak çok acı vericiydi. Luce gittiği yöne aldırış etmeden parlak, tanıdık bir ışık dikkatini çekene dek devam etti.

Gabbe.

Tamamlanmamış dönüşümüne rağmen Gabbe muhtemelen görünüyordu. Beyaz kanatları belirgin özelliklerinin etrafında gül yaprakları gibi açılıyordu ve koyu kirpikleri ona sakin, huzurlu bir görünüm katıyordu.

Luce Gabbe'nin gümüşü ışığına doğru ilerledi. Bir an için Lucifer'in düşüşünün iyi bir yanı olabileceğini düşündü: Gabbe geri dönebilirdi.

O sırada Gabbe'nin ışığı yanıp söndü ve Luce düşen meleğin düşüncelerini işitti.

Devam et. Lucinda. Lütfen devam et. Bildiğin şeylerin hayalini kur.

Luce öteki tarafta onu bekleyen Daniel'ı düşündü. Çin'deki eski Shang hükümdarlığı sırasında olduğu kız Lu Xin'i düşündü. Bir kralı öldürmüş, general kostümü giymiş ve onu ilgilendirmeyen bir savaşta mücadele etmek için hazırlanmıştı... Tüm bunların hepsi Daniel'a olan sevgisi yüzündendi.

Luce Lu Xin'i gördüğü anda onun içinde olan ruhunu tanımıştı. Parlak ruhlar şehir ışıkları gibi etrafını sarsa da burada da kendisini bulabilirdi.

Düşüş'ün içinde kendisini bulacaktı.

Aniden Lucifer'ı da orada bulacağını anladı.

Gözlerini kapatıp hafifçe kanatlarını çırpıp ve ruhundan onu kendisine götürmesini istedi. Milyonlarca ruhun arasından geçip meleklerin ışıldayan gelgit dalgalarının üzerine yükseldi. Küçük bir sonsuzluk sürdü. Dokuz gün boyunca o ve arkadaşları zamana karşı yarışmışlar ve sadece Düşüş'ü nasıl bulacaklarını düşünmüşlerdi. Ve en sonunda onu bulmuşlardı, peki ama Luce'un aradığı ruhu, meleklerin değişim geçiren bedenlerinden oluşan samanlıkta aradığı iğneyi bulması ne kadar sürecekti? Ne kadar zaman kalmıştı?

Tam o sırada bir galaksi dolusu donmuş meleğin arasında duraksadı.

Biri şarkı söylüyordu.

Kanatlarının titremesine neden olacak kadar güzel bir aşk şarkısıydı bu.

Ezekiel isimli düşen bir meleğin sabit beyaz ışığının arkasında durup dinledi.

"Denizim bir kıyı buldu... Yanan ruhum bir alev buldu..."

Ruhu çok uzun zaman öncesine ait olan bir anıyla irkilirdi. Açıklıkta kimin şarkı söylediğini görmek için Bulutların Meleği Ezekeel'in arkasından baktı.

Bir çocuktü, kollarında bir kız tutuyordu, sesi yumuşak ve bal kadar tatlıydı.

Hafifçe salladığı kolları Düşüş'ün içindeki tek hareketti.

Ama sonra Luce kızın sıradan bir kız olmadığını fark etti. Dönüşüm geçiren bir meleğin etrafını saran yarı oluşmuş ışık küresiydi. O Lucinda'ya ait olan ruhtu.

Çocuk birinin varlığını hissedince kafasını kaldırıp baktı. Köşeli bir yüzü, amber rengi dalgalı saçları ve aşkla ışıldayan buz rengi gözleri vardı.

Ama o bir erkek değildi. Luce'un vücudunun hatırlamak bile istemediği bir yalnızlıkla kasılmasına neden olacak kadar etkileyici güzellikte bir melekti.

O Lucifer'dı.

Cennet'teyken böyle görünüyordu. Fakat hareket edebiliyordu ve etrafını saran milyonlarca meleğin aksine tamamen gelişmişti - bu da Luce'a yeryüzü ile ikinci bağlantısını kurmak için Düşüş'ün etrafına Duyurucusunu yerleştiren şimdiki zamanın şeytanı olduğunu söylüyordu. Taht onları Cennet'ten kovduğunda diğerleri kadar şoka giren kendi düşen ruhu buralarda herhangi bir yerde olabiliyordu.

Luce ruhunun onu Lucifer'a götüreceği konusunda haklı çıkmıştı. Bu Düşüş'ü harekete geçirdikten sonra Lucifer kendi Duyurucusuna dalmış olmalıydı.

Peki ama son dokuz günü ne yaparak geçirmişti? Dünyaya tehlikedeyken ve melekler ordusu onu durdurmak için dünyayı dolaşırken ninni söyleyip öne ve arkaya doğru sallanarak mı?

Luce'un kanatları sızladı. Lucifer'ın yaptığı tek şeyin bu olduğunu biliyordu çünkü onu sevdiğinden ve hâlâ onu istediğinden emindi...

Tüm bunların sebebi Lucifer'a olan ihanetiydi.

“Kim var orada?” diye seslendi Lucifer.

Luce ilerledi. Buraya ondan saklanmak için gelmemişti. Ayrıca Ezekeel’in arkasında parlayan ruhunu da çoktan sezmişti. Lucifer’in sesindeki kırgınlığı duydu.

“Ah. Demek sensin. Aşkımı tanısmış mıydın? Ben-ce onu...” Yukarı doğru bakıp ne söyleyeceğini düşündü. “Oldukça ferahlatıcı bulacaksın.”

Luce ona yaklaştı, hem kalbini kıran ısıltılı melek hem de tuhaf, yarı oluşmuş kendi versiyonu onu çekiyordu. Bu Luce’un yeryüzünde olduğu kıza dönüşecek olan melekti. Lucifer’in kollarındaki ışığın içinde yüzünün titreyerek oluşmasını izledi. Sonra kayboldu.

Bu tuhaf yaratığın bedenine girmeyi aklından geçirdi. Bunu yapabileceğini biliyordu: Daha önce birçok kez yaptığı gibi uzanıp eski bedenini ele geçirebilir, geçmişiyile birleşirken heyecan duyabilir, gözlerini açıp kapattığında kendisini Lucifer’in kollarında ve düşen Lucinda’nın zihninde bulabilirdi.

Ama artık bunu yapmasına gerek yoktu. Bill, gerçekten kim olduğunu bilmeden ve şu an anımsadığı hatıralarına erişimi olmadan önce Luce’a nasıl başka bir bedene gireceğini öğretmişti. Lucifer’a söyleyeceği şeyler hakkında yardım almak için düşen ruhuyla birleşmek zorunda değildi. Luce tüm hikâyeyi zaten biliyordu.

Ellerini önünde kenetledi ve Duyurucunun öteki tarafında kalan Daniel’ı düşündü.

“Hissettiğin aşk karşılıksız, Lucifer.”

Luce’a göz kamaştırıcı ve küstah bir gülümsemeyle baktı. “Böyle bir anın ne kadar nadir olduğuna dair hiçbir fikrin var mı?”

Luce düşünmeksizin kendisini ona yaklaşıırken buldu.

“İkiniz bir zamanlar birlikteydiniz? Beni bırakamayan...” Kollarında değişim geçiren bedeni okşayıp kafasını kaldırdı. “Ve benden nasıl uzak duracağını bilemeyen.”

“O ve ben aynı ruhu paylaşıyoruz,” dedi Luce. “Ve ikimiz de seni artık sevmiyoruz.”

“Bir de benim kalbimin katılaştığını söylüyorlar!” Lucifer suratını buruşturdu, artık güzelliğinden eser yoktu. Birden kalınlaşan sesi Luce’un duyduğu her şeyden daha toktu. “Mısır’da beni hayal kırıklığına uğrattın. Bunu yapmamalıydın. Şimdi de burada olmamalısın. Karışmaman için seni dış dünyada bıraktım.”

Görünümü değişti: Genç, güzel yüzü uzun ve pütürlü kırışıklıklara büründü. Geniş kanatları açılırken bir yandan da uzun, kıvrımlı ve sarı pençeleri belirdi. Pençeleri kucagındaki yarı değişim geçirmiş bedene batınca Luce suratını buruşturdu.

Gözleri buz mavisinden erimiş kurşun kırmızısına dönmüştü ve az önceki boyutunun on katı kadar büyüdü. Lucifer bu haliyle tüm boşluğu doldurmuş gibiydi; havada asılı olan meleklerin genişliği onunla kıyaslandığında inanılmaz derecede küçük kalıyordu.

Luce onun göz hizasına uçup içini çekti.

“Artık dursan iyi edersin,” dedi.

“Dayanıklılığın artmış, öyle değil mi?”

Luce kafasını sallayıp kanatlarını olabildiğince iki yana açtı. Onu hâlâ hayrete düşüren bir uzunluğa eriştiler.

“Kim olduğumu biliyorum, Lucifer. Neler yapabileceğimin farkındayım. İkimiz de ölümlü bedenlerine hapsedilmiş değiliz. Ben de korkunç olabilirim. Ama ne gereği var?”

Luce’un kanatlarını inceleyen Lucifer’in başından dumanlar çıkıyordu. “Kanatların hep nefes kesiciydi,” dedi. “Ama onlara alışmasan iyi edersin. Zaman neredeyse dolmak üzere ve sonra... Ve sonra...”

Luce’un yüzünde korku dolu ya da gergin bir ifade görmeyi bekledi. Luce onun enerjisini ve gücünü nereden al-

dığını biliyordu. Lucifer'ın damarlı kasları kasılınca, Luce düşen bedeninin ışığının titremesini izledi... Tedirgin ama savunmasızdı. Sevdiği birinin büyük bir tehlikede olduğuna tanık olmak gibiydi bu, fakat Luce bunun canını sıktığını ona asla belli etmeyecekti.

“Senden korkmuyorum.”

Lucifer homurdanarak bir balgam ve duman bulutu çıkardı. “Korkacaksın, tıpkı daha önce korktuğun gibi ve şimdi gerçekten olduğu gibi. Korku şeytanla karşılaşmanın tek yoludur.”

Büyümesi durdu. Gözleri ürkütücü buz mavisi rengine geri döndü. Kasları rahatlayıp onu bir zamanlar Cennet'in melekleri arasında en güzel yapan ince formuna büründü. Solgun teninde Luce'un o ana dek hatırlamadığı bir ısıltı belirdi.

Daniel'dan bile daha güzeldi.

Luce hatırlamasına izin verdi. Onu *sevmişt*i. Onun ilk gerçek aşkı olmuştu. Ona tüm kalbini vermişti. Ve Lucifer da onu *sevmişt*i.

Ona bakarken ilişkilerinin tüm geçmişini yakışıklı yüzünde görülebiliyordu: Romantizmlerinin ilk ateşini, çaresizce ona sahip olma çabasını, Taht'a karşı isyan etmesine ilham kaynağı olduğunu söylediği aşk acısını.

Zihni bunun Büyük Yalancı'nın ilk yalanı olduğunu biliyordu - ama kalbinde farklı bir şey hissediyordu, bunun bir sebebi de Lucifer'm da kendi yalanına inanmış olmasıydı. Bir sırrı ve hiç kimsenin görmediği bir sel gibi yayılma gücü vardı.

Luce yumuşamadan edemedi. Lucifer'ın gözlerinde Daniel'in ona bakarken hissettiği aynı şefkat vardı. Gözlerinin Lucifer'a sevgiyle bakarak karşılık verdiğini fark etti.

Lucifer onu *hâlâ* seviyordu - ve ona sahip olmadığı her an onu derinden yaralıyordu. Bu yüzden son dokuz günü

ruhunun yansımasıyla geçirmiş ve onu geri kazanmak için tüm evreni sıfırlama çabasına girmişti.

“Ah, Lucifer,” dedi. “Özür dilerim.”

“Görüyorsun ya...” Güldü. “Benden *korkuyorsun*. Sana hissettirdiklerimden korkuyorsun. Hatırlamak istemiyorsun...”

“Hayır, bunun onunla bir ilgisi...”

Lucifer arkasına sakladığı bir kılıftan uzun, gümüş bir yıldız iğnesi çıkardı. Parmaklarının arasında yuvarlarken Luce'un tanıdığı bir melodiyi mırıldanmaya başladı. Luce ürperdi. Bu onun yazdığı, birbirlerini eşleştiren melodiydi. *Lucinda, Akşam Işığı*.

Yıldız iğnesinin ışıltısına baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Beni *sevdin*. Benimdin. Sonsuzluğu kavrayanlar gerçek aşkın ne demek olduğunu bilirler. Aşk asla ölmez. Bu yüzden yere çarptığımızda ve her şey yeniden başladığında, doğru tercihi yapacağını biliyorum. Onun yerine beni seçeceksin ve birlikte hüküm süreceğiz. Birlikte olacağız...” Ona baktı. “Yoksa...”

Yıldız iğnesiyle ona yaklaştı.

“Evet!” diye bağırdı Luce. “Seni bir zamanlar *sevmiştim*!”

Lucifer donup kaldı... Donuk, ölümcül silah Luce'un göğsünün üzerine nişan almıştı, eski ruhu ise kolunun kıvrımında sallanıyordu.

“Ama bu hatırladığından çok daha uzun bir zaman önceydi,” dedi Luce. “Sonsuzluğa değer veriyorsun ama sonsuzluğun bir anda nasıl değişebileceğini anlamak istemiyorsun. Düştüğümüzde seni *sevmiyordum*.”

“Yalan.” Yıldız iğnesini biraz daha yaklaştırdı. “Beni sandığından daha kısa bir süre önce seviyordun. Geçen hafta Duyurucularında başka birini sevdiğini düşünürken bile birlikte harıkaydık. Tahiti'deki çakırfelek meyvesi ağa-

cına yaptığımız yuvayı hatırlıyor musun? Daha eski anılarımız da oldu. Onları hatırlamanı beklerdim.” Hafifçe geri çekilip tepkisini inceledi. “Sana aşk hakkında bildiğini sandığın her şeyi ben öğrettim! Birlikte hüküm sürmemiz gerekiyordu. Beni izleyeceğine söz vermiştin. Beni *kandır-dın*.” Gözleriyle ona yalvarıyordu, bakışları acı ve öfke doluydu. “Kendi yarattığı Cehennem’de mihrapta başarısızlığa uğrayan, altı bin yıl süren ıstıraba dayanan zamanın en büyük aptalının ne kadar yalnızlık çektiğini bir düşün.”

“Sus,” diye fısıldadı Luce. “Beni sevmekten vazgeçmelisiniz. Çünkü ben seni sevmekten vazgeçtim.”

“En kötü halimde bile benim onda birim kadar olmayan Daniel Grigori yüzünden mi? Bu saçmalık! Her zaman daha parlak ve yetenekli olduğumu biliyorsun. Aşkı yarattığımda oradaydın. Onu hiçbir şeyden, sadece saf *tapınmadan* yarattım!” Bu kelimeyi söyleyken midesi bulanmış gibi kaşlarını çatı. “Yarısını bile bilmiyorsun. Sen olmayınca kötülüğü, gerekli olan dengeyi yarattım. Dante’ye, Milton’a ilham verdim! Yeraltı dünyasını görmelisin. Taht’ın fikirlerini alıp geliştirdim. Ne istersen yapabilirsin! *Her şeyi* kaçırdın.”

“Hiçbir şeyi kaçırmadım.”

“Ah, tatlım...” Ona doğru uzandı ve yumuşak eliyle yanağını okşadı. “Buna inanıyor olamazsın. Sana hiç kimse-nin bilmediği en büyük krallığı verebilirim... Sıkı çalışır, sonra da eğleniriz. Taht bile sana sonsuz huzurun faydalarını sundu! Ama sen neyi seçtin? Daniel’ı. O saç kesimi-nin neye yararı oldu?”

Luce onun elini itti. “O kalbimi ele geçirdi. Beni olduğum gibi seviyor, ona verebileceğim şeyler için değil.”

Sırıttı. “Hep onaylanmayı istedin. Bebeğim, bu senin en büyük zaafın.”

Luce etraflarında ışıldayan, hareketsiz ruhlara baktı, sa-

yıları milyonları buluyordu ve binlerce kilometreye yayılmışlardı, evrenin ilk romantik aşkına tesadüfen kulak mîsafiri oluyorlardı.

“Sana karşı hissettiklerimin doğru olduğunu sanmış-tım,” dedi Luce. “Canımı yakana kadar, gururun ve öfken aşkımızı tüketene kadar seni sevdim. Senin *aşk* dediğin şey beni yok ediyordu. O yüzden seni sevmekten vazgeçtim.” Duraksadı. “Sevgimiz Taht’ı hiçbir zaman küçültmedi, fakat senin sevgin beni küçülttü. Seni incitmeyi hiçbir zaman istemedim. Tek istediğim beni incitmeni önlemektir.”

“O halde beni üzmeyi bırak!” diye yalvardı Lucifer ve Luce’un etrafını sarıp ona evinceymiş gibi hissettirdiğini hatırladığı kollarını uzattı. “Beni sevmeyi yeniden öğrenebilirsin. *Bu* ıstırabımı durdurmanın tek yolu. Yine ve son-suza dek beni seç.”

“Hayır,” dedi Luce. “Bitti, Lucifer.” Etraflarındaki düşen diğer melekleri işaret etti. “Tüm bunlar olmadan önce bile bitmişti. Cennet’in dışında seninle birlikte hüküm süreceğime hiçbir zaman söz vermedim. Bu hayali sanki senin boş sayfalarından biriymişim gibi bana sen yansıttın. *Bu* Lucinda’yı yeryüzüne düşürerek hiçbir şey başaramayacaksın. Aşkına karşılık vermeyecek.”

“Verebilir.” Kollarındaki meleğe baktı. Onu öpmeye çalıştı ama Lucinda’nın düşen benliğinin etrafını saran ışık dudaklarının tenine değmesine engel oldu.

“Sana verdiğim acı yüzünden üzgünüm,” dedi Luce. “Kapıldım... Ateşle oynadım. Yapmamalıydım. Lütfen, Lucifer. Bizi rahat bırak.”

“Ah.” Yüzünü kollarının arasındaki bedene yaklaştırdı. “Canım yanıyor.”

“Paylaştığımız şeylerin geçmişte kaldığını kabul edersen daha az üzüleceksin. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Beni seviyorsan, ruhun sana gitmeme izin vermeni söyleyecektir.”

Lucifer dikkatle Luce'a baktı. Yüzü gölgelendi, sonra bir şey düşünüyormuş gibi alaycı bir ifade takındı. Bir an bakışlarını kaçırıp gözlerini kırıştırdı ve tekrar ona baktı. Onun *gerçekte nasıl görüldüğünü* aklından geçiriyormuş gibiydi: Ölümlü bir kıza dönüşen melek, binlerce sene yaşamış, kaderinden gittikçe daha emin olmuş ve tekrar melecğe dönüşmüştü. "Daha fazlasını... Hak ediyorsun," diye fısıldadı sonunda.

"Daniel'dan da mı daha fazlasını?" Luce kafasını salladı. "Ondan başka bir şey istemiyorum."

"Bu ıstıraptan çok daha fazlasını hak ettiğini kastediyordum. Başından neler geçtiğini biliyorum. Seni izliyordum. Zaman zaman acı çekmenden zevk aldım. Demek istediğim... Beni tanıyorsun." Lucifer üzgün bir şekilde gülümsedi. "Ama neşeli olduğum anlarda bile her zaman suçluluk duyuyordum. Suçluluk duygusunu yok edebilseydim *gerçekten* büyük bir şey görürdün."

"Acıma son ver. Düşüş'ü durdur, Lucifer. Bu senin elinde."

Lucifer ona doğru sendeledi. Gözleri yaşlarla doluydu. Kafasını salladı. "Bana doğru düzgün bir işi olan bir erkeğin nasıl olur da..."

"YETER!"

Ses her şeyi durdurdu. Güneşin yörüngesini, yüz on sekiz milyon meleğin bilincini, hatta dikey Düşüş'ün hızını bile durdurdu.

Bu evreni yaratan sesti: Kat kat ve toktu, sanki aynı anda milyonlarca versiyonu konuşmuştu.

Yeter.

Taht'ın emri Luce'un içine işledi, onu tüketti. Görüş alanını kaplayan ışık Lucifer'ı, düşen benliğini örtüp tüm dünyayı parlaklığıyla sardı. Üzerinden kalkan ağırlık hızla uzaklaşırken ruhu müthiş bir elektrikle uğuldadı.

Düşüş.

Gitmişti. Luce tek bir kelimeyle ve içini dışına çıkaran sarsıntıyla Düşüş'ün dışına atılmıştı. Işık hızının ses hızıyla çarpımından daha yüksek bir hızla büyük bir boşluğa, bilinmeyen bir yere doğru hareket ediyordu.

Tanrısal bir hızla ilerliyordu.

ON DOKUZ

Lucinda'nın Bedeli

Uçsuz bucaksız beyazlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Luce Lucifer'la Truva'ya döndüklerini hissetti, fakat emin değildi. Her şey bembeyaz, yanan fildişi rengindeydi. Çıt çıkmıyordu.

Önce ışıktan başka bir şey göremedi. Kör edici derecede parlaktı.

Sonra yavaşça azalmaya başladı.

Luce'un gözleri önündeki manzara netlik kazandı: Azalan ışık arazinin, ince selvi ağaçlarının, sarı samanların üzerinde otlayan keçilerin ve etrafındaki meleklerin belirginleşmesini sağladı. Işığın parlaklığının tene değen tüye benzer bir tür dokusu vardı. Gücü onu alçakgönüllü olmaya itip ürkmesine neden oldu.

Işık biraz daha soldu, küçülüp yoğunlaştı. Her şey kararıp ışık çekilirken rengini kaybetti... Ve parlak bir küre haline geldi; yerden üç metre yüksekte süzülen merkezi ke-

narlarına göre daha parlak olan küçük ışıltılı bir küreydi. Yanıp sönüp titrerken ışınları şekil aldı. Uzadı... Çekilmiş şeker gibi parıldayarak kafası, gövdesi, kolları ve bacakları oluştu. Ve elleri.

Bir burun.

Bir ağız.

Işık tamamen vücut bulana dek sürdü.

Bu bir kadındı.

Taht insan bedenindeydi.

Çok uzun zaman önce Luce Taht'm gözdesiydi - artık bunu biliyor, ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu - ancak Luce Taht'ı gerçek anlamda hiç *tanınamıştı*. Hiçbir varlık bu bilgiyi kaldıramazdı.

İşler böyle yürüyordu, ilahın doğasında bu vardı. Onu tarif etmeye kalkmak onu basite indirgemek demektir. O nedenle şimdi uçuşan beyaz bir pelerin giymiş bir kraliçeyi andırsa da Taht hâlâ Taht'tı - bu da her şey olduğu anlamına geliyordu. Luce gözlerini ondan alamadı.

İnanılmayacak derecede güzeldi, saçları gümüş ve altın tonlarındaydı. Kristal bir okyanus kadar mavi olan gözleri her şeyi ve her yeri gören bir güç saçıyordu. Taht Truva düzlüklerine bakarken, Luce Tanrı'nın ifadesinde bir an için kendi yüzünü gördüğünü sandı: Taht, bir şeyi aklına koyan Luce Price'ın çenesini kenetlediğinde olduğu gibi kararlı görünüyordu. Bunu kendi yansımasında daha önce binlerce kez görmüştü.

Karşısındaki seyircileri algılayınca Taht'ın yüzündeki ifade değişti. Gözlerinde Daniel'in sevgisini ortaya koyan o ışık vardı. Ellerini hafifçe açarken Luce onda annesinin düşünceliliğini gördü. Ve sonra da sadece Penn'e ait olabilecek gururlu gülümsemeyi.

Ancak bu gülümseme Penn'e ait değildi. Hayatın her anlık izi Luce'un karşısında duran gücün içinde kaynağı-

mı bulmuştu. Tüm dünyanın - ölümlülerin ve meleklerin - Taht'ın değişken görüntüsünde yaratıldığını görebiliyordu.

Ovanın kenarında fildişi bir sandalye belirdi. Sandalye Luce'un daha önce gördüğü uhrevi bir maddeden yapılmıştı: Taht'ın sol elinde tuttuğu yuvarlak başlıklı gümüş değnekle aynı maddeden.

Taht yerine geçince Annabelle, Arriane ve Francesca hemen onun karşısına geçip dizlerinin üzerine çöktüler. Taht'ın gülümsemesi onları aydınlatıp kanatlarına gökkuşağına benzer ışıklar saçtı. Melekler uyum içinde mırıldanmaya başladılar.

Arriane ışıldayan yüzünü kaldırıp Taht'a hitap etmek için yükselmek amacıyla kanatlarını çırpı. Muhteşem bir şarkı eşliğinde sesi duyuldu: "Gabbe gitti."

"Evet," diye mırıldanarak karşılık verdi Taht, elbette bunu biliyor olmalıydı. Bu şekilde bilgi paylaşmaktan ziyade acılarını paylaşıyorlardı. Luce Taht'ın konuşma ve şarkıları bu amaçla yarattığını hatırladı; bunun başka bir hissetme biçimi ya da dostlarınızın kanatlarına değen başka bir kanat olması gerekiyordu.

Sonra Arriane ve Annabelle havalanarak Taht'ın üzerine doğru uçtular ve orada havada süzülerek taparcasına Yaratıcılarına baktılar. Biçimleri tuhaf görünüyordu - nedense eksikti - ve Luce o an bir şey fark etti:

Çıkıntılar.

Arriane ve Annabelle Baş Melekler olarak eski yerlerini alıyorlardı. Bir zamanlar İlahi Ova'da bulunan dalgalı gümüş çıkıntılar Taht'ın etrafında yine bir kavis oluştuyordu. Ait oldukları yere dönmüşlerdi: Arriane Taht'ın omuzlarının sağ tarafında, yerden sadece birkaç santim yüksekte olan Annabelle ise Taht'ın sağ elinin hemen yanındaydı.

Taht'ın etrafındaki alanda parlak boşluklar ışıldıyordu. Luce Cam'ın eskiden hangi çıkıntıya uçtuğunu, hangisinin Roland'a ve hangisinin Daniel'a ait olduğunu hatırladı. Molly'nin ve Steven'in Taht'ın önündeki yerlerine baktı - Baş Melek olmasalar da Ova'da mutlulukla Yaratıcılarına tapan meleklerdi.

En sonunda Luce, Lucifer'in ve kendi yerini gördü, birbiriyle uyumlu gümüş çıkıntıları Taht'ın sol tarafındaydı. Kanatları karıncalandı. Her şey öylesine netti ki...

Diğer Cennet'ten kovulan melekler - Roland, Cam, Steven, Daniel ve Lucifer - Taht'a tapmak için öne çıkmadılar. Luce buna üzüldü. Taht'a tapmak içten gelen bir şeydi; Lucinda bunun için yaratılmıştı. Fakat her nedense Taht ne hayal kırıklığına uğramış ne de şaşırılmış görünüyordu.

"Düşüş nerede, Lucifer?" Ses Luce'un dizlerinin üzerine çöküp dua etmeyi istemesine neden oldu.

"Tanrı bilir," diye hırladı Lucifer. "Önemi yok. Belki de artık istemiyordum."

Taht gümüş değneğini elinde çevirdi ve yerdeki çamur birikintisini eşeledi. Gümüşü beyaz bir zambak filizi bitip değneğin etrafına dolandı. Taht bunu fark etmiş görünmüyordu; göz göze gelene dek mavi gözlerini Lucifer'm mavi gözlerine dikti.

"İlk iki açıklamaya inanıyorum," dedi Taht. "Ve yakında sonuncusuna ikna olacaksınız. Hoşgörümün sınırları meşhurdur."

Lucifer konuşmaya yeltendi ama Taht'ın bakışlarını üzerinde hissedince bıkkınlıkla toprağı tekmeledi. Toprak açıldı ve fokurdayan lavlar zeminde soğuyup kendi volkanını oluşturdu.

Taht küçük bir el hareketiyle tüm dikkatleri üzerine çekti. "Lucinda ve Daniel'ın lanetiyle ilgilenmeliyiz."

Luce güçlükle yutkundu, korkunun karnında toplandığını hissetti.

Ama gümüşü altın saç tutamlarından birini kulağının arkasına atarken Taht'ın bakışları şefkatliydi, sandalyesine yaslanıp karşısında toplananlara göz gezdirdi. "Bildiğiniz gibi bir kez daha benim için bu ikiliye bir soru yöneltme vakti geldi."

Kimse çıt çıkarmıyordu, rüzgâr bile.

"Lucinda, seninle başlayalım."

Luce kafasını salladı. Kanatlarının sakinliği gümbürdeyen kalbiyle tezat oluşturunuyordu. Bu tuhaf bir ölümlü tepkisiydi, ona okuldayken müdürün odasına çağrıldığında hissettiği duyguyu hatırlatıyordu. Başını eğerek Taht'a yaklaştı.

"Son altı bin küsur yıl boyunca acı çekme bedelini ödedin..."

"Sadece acı çekmedim," dedi Luce. "Zor zamanlardı ama..." Edindiği arkadaşlarına, Daniel'a, hatta Lucifer'a baktı. "Birçok güzelliği de vardı."

Taht tuhaf bir gülümsemeyle Luce'a baktı. "Aynı zamanda yardım almadan doğanı keşfetme, kendine karşı dürüst olma şartlarını da yerine getirdin. Ruhunu tanıdığını söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Luce. "Tamamen."

"Şu an hiç olmadığına kadar Lucinda'sın. Alacağın herhangi bir karar sadece bir melek olarak bildiklerini değil aynı zamanda bir insan olarak edindiğin yedi bin yıllık hayat derslerinin ağırlığını taşıyor olacak."

"Sorumluluğum karşısında hoşgörünüze sığınıyorum," dedi Luce bu Lucinda Price'in söyleyebileceği kelimelere hiç benzemiyordu ama her kelimesinin, esas ruhunu, yani Lucinda'yı yansıttığının farkındaydı.

"Bu hayatında ruhunun *herkese açık* olduğunu duymuş olmalısın?"

"Evet. Bunu duydum."

"Cennet'in melekleri ve Lucifer'ın güçleri arasında bir denge olduğunu da duymuş olmalısın?"

Luce yavaşça kafasını salladı.

"Öyleyse sorumu bir kez daha soruyorum: Cennet'i mi Cehennemi mi seçeceksin? Dersini aldın ve artık dört yüz yaşam daha tecrübelisin, o yüzden sana bir kez daha soruyoruz: Ebediyeti nerede geçirmek istiyorsun? Cennet'i seçersen seni evine seve seve kabul edeceğimizi ve bu geçişin rahatlıkla gerçekleştirileceğini söylememe izin ver." Bakışlarını Lucifer'a çevirdi ama Luce aynı şeyi yapmadı. "Seçimin Cehennem ise Lucifer'ın seni kabul edeceğinden şüpheliyim?"

Lucifer yanıt vermedi. Luce arkasında büyük bir hışırtı duydu. Arkasına döndüğünde ise Lucifer'ın kanatlarının arka kısımlarının sıkıca düğümlendiğini gördü.

Luce onu yaratan gücün karşısında dururken kendisini hiç bu kadar çocuksu hissetmemişti.

"Lucinda?" Taht'ın bakışları içine işledi. "Dengeyi değiştirmek sana kalıyor."

Vegas'taki restoranda Arriane ile yaptığı konuşmayı hatırladı: *En sonunda güçlü bir meleğin tarafımı seçmesi gerekecek. Bu olduğunda, denge nihayet değişecek.*

"Bana mı kalıyor?"

Luce'un bunu bilmesi gerekirmiş gibi Taht kafasını salladı. "En son seçim yapmayı reddetmişsin."

"Hayır, bu doğru değil," dedi Luce. "Ben aşkı seçtim! Az önce bana ruhumu tanıyıp tanımadığımı sordunuz ve tanıdığımı söyledim. Kendime karşı dürüst olmalı ve aşkı her şeyden üstün tutmalıyım."

Daniel onun eline uzandı. "O zaman aşkı seçtik, bugün de aynı şeyi seçiyoruz."

"Eğer yine bizi lanetlerseniz," dedi Luce. "Sonuç aynı

olacak. Yedi bin yıl boyunca birbirimizi sürekli bulup durduk. Hepiniz buna şahitsiniz. Aynı şeyi yine yaparız.”

“Lucifer?” diye sordu Taht. “Buna ne diyeceksin?”

Lucifer yakıcı gözleriyle Luce’a baktı, acısını oradaki herkes görebiliyordu. “Bu an yüzünden sonsuza dek pişman olacağımızı düşünüyorum. Bu yanlış ve bencilce bir karar.”

“Sevginin bizden uzaklaştığını kabul ettiğimizde her zaman pişmanlık duyarız,” dedi Taht tekdüze bir sesle. “Ama yanıtını küçük bir merhamet göstergesi olarak alıyorum, bu da evrene biraz olsun umut veriyor. Lucinda ve Daniel kararlarını verdiler ve ben Yoklama’da ettiğimiz yemine sadık kalmamızı düşünüyorum.” Bakışlarını Luce ve Daniel’a çevirdi. “Aşkınız için en büyük bedeli ödeme-ye hazır mısınız?”

Daniel kafasını salladı. “Lucinda’ya sahip olursam ve Lucinda da bana sahip olursa bedel diye bir şeye gerek kalmaz.”

Lucifer güldü, yerden yükselip Luce ve Daniel’ın üzerine doğru uçtu. “Peki ya sizden her şeyinizi alırsak... Kanatlarınızı, gücünüzü, hatta ölümsüzlüğünüzü? Yine aşkınızı mı seçersiniz?”

Luce göz ucuyla Arriane’i gördü: Kanatlarını arkasına toplamıştı, elleri tulumunun ceplerindeydi ve kendini beğenmişçesine kafasını sallayıp dudaklarını *elbette seçerler* dercesine büzdü.

“Evet.” Luce ve Daniel aynı anda konuştular.

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi Taht. “Ama şunu bilin: Bunun bir bedeli olacak. Birbirinize sahip olabileceksiniz ama başka hiçbir şeye sahip olamayacaksınız. Yine aşkınızı seçerseniz meleksi özelliklerinizden vazgeçmeniz gerek. Yeniden doğacak, yeni ölümlüler olacaksınız.”

Ölümlüler mi?

Daniel, onun meleği, ölümlü olarak yeniden mi doğacaktı?

Luce bunca zaman boyunca dokuz günün sonunda aşklarına ne olacağını merak edip durmuştu. Taht’ın kararı ona Bill’in Mısır’da reenkarne olan ruhunu öldürme önerisini hatırlattı.

O zaman bile ölümlü hayatını yaşayıp Daniel’ı kendi hayatıyla baş başa bırakmayı aklından geçirmişti. Böylece aşkını kaybettiğinde acı çekmesine gerek kalmayacaktı. Neredeyse bunu yapacaktı. Onu durduran şey Daniel’ı kaybetme fikriydi. Ama bu kez...

Ona sahip olabilirdi, ona gerçekten uzun bir süre sahip olabilirdi. Her şey farklı olacaktı. Daniel onun yanında olacaktı.

“Kabul ediyorsanız...” Taht’ın sesi Lucifer’ın rahatsız edici kıkırtısını bastırdı. “Bir zamanlar ne olduğunuzu hatırlamayacaksınız ve size yeryüzündeki hayatınız süresince tanışacağınızı garanti etmiyorum. Yaradılıştaki diğer ölümlüler gibi yaşayıp öleceksiniz. Sizi sürekli birbirinize çeken Cennet’in güçleri olmayacak. Hiçbir melek yollunuza çıkmayacak.” Meleklerle, Luce ve Daniel’ın arkadaşlarına uyarı dolu bir bakış attı. “Gecenin karanlığında size rehberlik etmek için dostça bir el uzanmayacak. Tam anlamıyla tek başınıza olacaksınız.”

Daniel’ın dudaklarından hafif bir ses çıktı. Luce ona dönüp elini tuttu. Demek ölümlü olacak ve herkes gibi diğer yarılarını arayarak yeryüzünde yürüteceklerdi. Kulağa güzel bir öneri gibi geliyordu.

Tam arkalarından Cam, “Ölümlülük şimdiye dek anlatılan en romantik hikâyedir. Yapılması gereken her şey için sadece tek bir şans. Ve sonra sihirli bir şekilde yeryüzünden göçeceksiniz,” dedi.

Ama Daniel üzgün görünüyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Luce. “İstemiyor musun?”

“Kanatlarına yeni kavuşmuştun.”

“Onlar olmadan da mutlu olabileceğimi biliyorum. Sen yanımda olduğun sürece. Kanatlarından vazgeçecek asıl kişi sensin. İstedığının bu olduğuna emin misin?”

Daniel yüzünü ona yaklaştırdı. “Daima.”

Daniel Taht’a dönerken Luce’un gözleri yaşlarla doldu.

“Kabul ediyoruz.”

Etraflarında ışıldayan kanatlar daha da parlaklaştı ve tüm arazi ışıkla uğuldu. Luce diğer meleklerin - sevgili ve değerli arkadaşlarının - şoke olduklarını hissetti.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Taht, ifadesi anlaşılmazdı.

“Bekleyin!” diye bağırdı Luce. Bir şey daha vardı. “Bir şartla kabul ediyoruz.”

Daniel yanında irkildi, göz ucuyla Luce’u izleyip araya girmede.

“Şartınız ne?” diye gürleyen Taht uzlaşmaya alışkın değildi.

“Sürgünleri Cennet’e geri alın,” dedi kendine güvenini kaybetmeden. “Değerli olduklarını kanıtladılar. Beni ovanıza alacak kadar yeriniz varsa Sürgünler için de yeterli yer olmalı.”

Taht sessiz ve hafifçe ışık saçan Sürgünlere baktı. “Bu alışılmadık bir şey ama son derece bencillikten uzak bir istek. İsteğin yerine getirilecek.” Yavaşça kollarından birini uzattı. “Sürgünler yeniden Cennet’e girmek istiyorsanız öne çıkın.”

Dört Sürgün Taht’ın önüne çıktı, Luce onları hiç bu kadar amaç dolu görmemişti. Sonra başını bir kez sallamasıyla Taht onlara kanatlarını geri verdi.

Kanatları uzadı.

Kalınlaştı.

Pis kahverengi renkleri parlak bir beyaza büründü.

Ve sonra Sürgünler gülümsediler. Luce onları gülümserken hiç görmemişti, oldukça güzellerdi.

Dönüşümün sonunda Sürgünlerin gözleri kocaman olurken irisleri belirdi. Yeniden görebiliyorlardı.

Lucifer bile bundan etkilenmiş görünüyordu. “Bunu ancak Lucinda ayarlayabilirdi,” diye homurdandı.

“Bu bir mucize!” Olianna bedenini saran kanatlarına sarılıp hayranlığını gösterdi.

“Bu onun işi,” dedi Luce.

Sürgünler Taht’ın etrafındaki eski yerlerine geçtiler.

“Evet. Sanırım böylesi daha iyi,” dedi Taht ve sonunda değneğini havaya kaldırıp Luce ve Daniel’a işaret etti. “Veda etme vakti.”

“Şimdiden mi?” Luce bu kelimenin ağzından çıkmasını istememişti.

“Vedalarınızı edin.”

Eski Sürgünler Luce’u övgülere ve kucaklamalara boğdular, onu ve Daniel’ı kollarına aldılar. Geri çekildiklerinde muhteşem görünen Francesca ve Steve kol kola girmiş tam karşılarında duruyorlardı.

“Bunu yapabileceğinizi hep biliyorduk.” Steven Luce’a göz kırptı. “Öyle değil mi, Francesca?”

Francesca kafasını salladı. “Size karşı çok sert davrandım ama ders verme şerefine eriştiğim en etkileyici ruhlar olduğunuzu kanıtladınız. Sen bir bilmecesin, Luce. Böyle devam et.”

Steven Daniel’ın elini sıkıp Francesca yanaklarını öptükten sonra geri çekildiler.

“Teşekkür ederim,” dedi Luce. “Birbirinize iyi bakın. Shelby ve Miles’a da iyi bakın.”

Melekler etraflarındaydı... Sword & Cross’ta ve ondan önceki yüzlerce yerde bir araya gelen eski ekip.

Arriane, Roland, Cam ve Annabelle... Luce’u sayısız kez kurtarmışlardı.

“Bu çok zor.” Luce Roland’ın kollarına gömüldü.

“Ah, yapma. Zaten Dünya’yı kurtardın.” Güldü. “Şimdi git ve ilişkini kurtar.”

“Dr. Phil’e aldırma!” diye bağırdı Arriane. “Bizi bırakmayın!” Gülmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. İsyankâr gözyaşları yüzünden akmaya başladı. Gözyaşlarını silemeden Annabelle’in elini sıkıca tuttu. “Pekâlâ, *gidin!*” dedi.

“Sizi düşünüyor olacağız,” dedi Annabelle. “Her zaman.”

“Ben de sizi düşünüyor olacağım.” Luce bunun doğru olduğuna inanmalıydı. Yoksa, *tüm bunları* gerçekten unutacaksa, onlardan ayrılmaya dayanamazdı.

Ama melekler üzgünce gülümsediler, Luce’un onları unutmak zorunda olduğunu biliyorlardı.

Geriye Cam kalmıştı, Daniel’in yakınında duruyordu. Kolunu onun omuzlarına atarak, “İyi iş çıkardın, kardeşim,” dedi.

“Elbette.” Daniel kibirliymiş gibi görünmeye çalışsa da tepkisi sevgi doluydu. “Senin sayende.”

Cam Luce’un elini tuttu. Gözleri açık yeşildi ve bu renk Sword & Cross’un kasvetli ve sıkıcı dünyasında Luce’un gözüne ilişen ilk renkti.

Başını eğip yutkundü ve kelimelerini özenle seçmeye çalışıyormuş gibi göründü.

Onu kendisine çektiğinde Luce öpüşeceklerini sandı, fakat Cam kulağına doğru eğilip sadece, “Bir sonraki sefer sana hareket çekmesine sakın izin verme,” diye fısıldadı.

“İzin vermeyeceğimi biliyorsun.” Luce güldü.

“Ah, Daniel, gerçek bir kötü çocuğun sadece bir gölgesisin.” Cam elini kalbine götürüp tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Ona iyi davran. Her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz.”

Luce bu kez onun elini bırakmak istemedi. “Sen ne yapacaksın?”

“Mahvolduktan sonra seçebileceğin birçok şey vardır. Birçok kapı açılır.” Omzunun üzerinden uzaktaki ıssız bulutlara baktı. “Ben rolümü oynadım. Bunu çok iyi biliyorum. Veda etmesini bilirim.”

Luce’a göz kırpıp son kez Daniel’a selam verdi, ardından omuzlarını geriye atıp devasa altın rengi kanatlarını serbest bırakarak gökyüzüne yükseldi.

Herkes Cam’ın kanatlarının altın ışıltıları gözden kaybolana dek onu izledi. Luce bakışlarını indirdiğinde Lucifer’la göz göze geldi. Teninde hoş bir ışıltı vardı ama gözleri buz gibiydi. Hiçbir şey söylemedi, Luce bakışlarını kaçırmasa sonsuza dek ona bakabilirmiş gibi görünüyordu.

Onun için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Acısı artık onun sorunu değildi.

Taht’ın sesi gürledi. “Son bir veda daha.”

Luce ve Daniel Taht’ı selamlamak için birlikte ona doğru döndüler, fakat görkemli kadın figürü bembeyaz bir parlaklığa bürününce gözlerini korumak zorunda kaldılar.

Taht bir kez daha seçilemez oldu, meleklerin bile bakamayacağı kadar parlaklaşmıştı.

“Hey, millet.” Arriane burnunu çekti. “Sanırım ikinizin birbirinize veda etmesini kastetti.”

“Ah,” dedi Luce, Daniel’a döndü, birden panikledi. “Hemen mi? Ama biz...”

Daniel onun elini tuttu. Kanatları birbirlerinininkine değerken onu yanaklarından öptü.

“Korkuyorum,” diye fısıldadı Luce.

“Sana ne söylemiştim?”

Luce onunla tüm zamanlardaki konuşmalarını - iyi, kötü, çirkin - aklından geçirdi. Bir tanesi zihnindeki bulutların üzerine yükseldi.

Titriyordu. “Beni her zaman bulacağımı söylemiştin.”

“Evet. Her zaman. Ne olursa olsun.”

“Daniel...”

“Ölümlü hayatımın aşkı olman için sabırsızlanıyorum.”

“Ama beni tanımıyor olacaksın. Hatırlamayacaksın. Her şey farklı olacak.”

Daniel baş parmağıyla onun gözyaşlarını sildi. “Sence bu beni durdurur mu?”

Luce gözlerini yumdu. “Seni veda edemeyecek kadar çok seviyorum.”

“Bu veda değil.” Ona son bir meleksi öpücük verdi ve ona öylesine sıkı sarıldı ki kalbinin üzerinde kalp atışlarını hissetti. “Tekrar görüşene dek.”

YİRMİ

ON YEDİ YIL SONRA

İki Yabancı

Luce dişleri arasında kemirdiği yatakhane odasının kartını kilitten geçirmek için eğildi, *bip* sesini duymayı bekledi ve kalçasıyla kapıyı itti.

Elleri doluydu: Sarı çamaşır sepetinden kıyafetleri sarıyordu ve çoğu evinden uzaktaki ilk kurutucu macerasında çekip küçülmüştü.

Luce kıyafetleri dar ranzanın alt yatağına attı, böylesine kısa bir süre içinde bu kadar çok şey giymiş olmasına şaşır-mıştı. Emerald Koleji'ndeki oryantasyon haftası telaşlı bir şekilde geçmişti.

Ailesi dışında Luce'u pekiştirme aparatını takarken gören ilk kişi olan yeni oda arkadaşı Nora, pencerenin kenarında oturmuş telefonda konuşurken tırnaklarına oje sürüyordu.

Hep oje sürerken telefonda konuşuyordu. Tüm bir kitaplık rafını oje şişelerine ayırmıştı ve tanıştıkları hafta içerisinde Luce'a iki kez pedikür yapmıştı.

"Sana söyledim, Luce öyle biri değil." Nora heyecanlı bir şekilde yatağın kenarına yaslanıp telefon konuşmasına kulak misafiri olan Luce'a el salladı. "Hiçbir erkekle öpüşmemiş bile. Pekâlâ belki bir kere... Lu, bana bahsettiğin yaz kampındaki o kısa boylu çocuğun adı neydi?"

"Jeremy." Luce burnunu buruşturdu.

"Jeremy. Ama doğruluk mu cesaret mi gibi bir şeydi. Çocuk oyunu. O yüzden..."

"Nora," dedi Luce. "Bunu paylaşmak zorunda mısınız? Hem kiminle konuşuyorsun?"

"Jordan ve Hailey ile." Luce'a baktı. "Hoparlördeyiz. El sallat!"

Nora pencerenin dışında kararan sonbahar akşamını işaret etti. Yatakhaneleri herkesin sürekli vakit geçirdiği küçük bir avlusu olan U biçimli güzel beyaz bir binaydı. Ama Nora avluyu işaret etmiyordu. Üçüncü kattaki odalarının tam karşısında başka bir üçüncü kat penceresi vardı. Cam açıktı, bronz bacaklar aşağı sallanıyordu ve iki kız onlara el sallıyordu.

"Selam, Luce!" diye bağırdı bir tanesi.

Atlantalı kızıl saçlı, atak Jordan ve yüzünün etrafını saran gür siyah saçları olan, sürekli kıkırdayan, ufak tefek Hailey. Sevimli görünüyorlardı ama neden Luce'un öptüğü çocuklar hakkında konuşuyorlardı?

Kolej tuhaftı.

Bir hafta önce ailesiyle birlikte Emerald Koleji'ne üç bin kilometrelik yolu kat etmeden önce Luce'un Teksas'ın dışına çıktığı anlar sınırlıydı: Bir keresinde Kolorado'da Pikes Peak'te ailece tatile çıkmışlardı, iki kez Tennessee ve Oklahoma'da bölge yüzme şampiyonalarına gitmiş-

ti (ikinci sene kendi serbest yüzme rekorunu kırıp takımı için mavi bir kurdele kazanmıştı) ve bir de büyük ebeveynlerinin Baltimore'daki evlerine yaptıkları senelik ziyaretler vardı.

Koleje gitmek için Connecticut'a taşınmak Luce için büyük bir adımdı. Plano Senior Lisesi'nden birçok arkadaş Teksas'taki okullara gideceklerdi. Ama Luce hep onu dış dünyada bekleyen bir şeyin olduğunu ve bunu bulmak için evinden ayrılması gerektiğini düşünmüştü.

Ailesi onu destekliyordu - özellikle de kelebek stili yüzüşü için yarı burslu okumaya hak kazandığı için. Tüm hayatını kocaman bir kırmızı bez çantaya toplayıp ayrılamadığı en sevdiği eşyalarını birkaç kutuya doldurmuştu: Babasının ona New York'tan aldığı Özgürlük Anıtı biçimindeki kâğıt ağırlığını, annesinin onun yaşındayken kötü bir saç kesimiyle çekilen fotoğrafını ve ona köpekleri Mozart'ı hatırlatan peluş köpeği. Eski jiplerinin arka koltuğunun kumaşı yırtılmıştı, kiraz aromalı Popsicles gibi kokuyor olması Luce'u rahatlatıyordu. Dört uzun gün boyunca babası onları Doğu Kıyısı'na hız sınırında götürürken ebeveynlerinin kafalarının arkadan görünüşü de onu rahatlatmıştı, birkaç kez tarihi işaretleri okumak ve Delaware'in kuzey batısındaki kraker fabrikasını gezmek için durmuşlardı.

Bir ara Luce geri dönmeyi aklından geçirmişti. Evden iki günlük mesafede, Georgia'da bir yerlerdeydiler ve babasının otelden otobana yaptığı kestirme onları kıyı şeridine çıkarmıştı, yol çakıllıydı ve havaya kokarca kokusu sinmişti. Okula giden yolun henüz üçte birini geride bırakmış olmalarına rağmen Luce büyüdüğü evi özlemişti. Köpeğini, annesinin poğaçaya pişirdiği mutfağı ve yazın sonunda babasının gül ağaçlarının pencerelerin kenarlarına dek yükselerek odayı hoş bir kokuyla doldurmasını özlemişti.

Tam o sırada Luce ve ebeveynleri uzun, kıvrımlı bir yolda hapishane gibi elektriklendirilmiş görünen yüksek bir kapının önünden geçmişlerdi. Kapının dışındaki tabe-
lada büyük siyah harflerle Sword & Cross yazıyordu.

Ev dekorasyonu ile ilgili dergiden kafasını kaldırıp, “İn-
sanın keyfini kaçıran bir yer gibi görünüyor,” demişti ön
koltukta oturan annesi. “Bu okula gitmediğine memnu-
num, Luce!”

“Evet,” demişti Luce. “Ben de.” Dönüp kapılar ağaçla-
rın arasında gözden kaybolana dek arka pencereden bak-
mıştı. Sonra çok geçmeden Güney Karolina’ya girdikleri-
ni fark etmiş, jipin tekerleklerinin her dönüşüyle birlikte
Connecticut’a ve Emerald Koleji’ndeki yeni hayatına daha
çok yaklaştığını hissetmişti.

Ve işte burada, yatakhane odasında idi, ailesi ise
Teksas’ta evlerindeydi. Luce annesinin endişelenmemesi-
ni istiyordu ama doğrusu evini çok özliyordu.

Nora çok iyiydi - sorun o değildi. Luce odaya girip
yeni oda arkadaşının *Aşk Yolu*’ndan Albert Finney ve Aud-
rey Hepburn’ün bir posterini astığını gördüğü andan iti-
baren arkadaş olmuşlardı. Kızlar yatakhane’nin eski mut-
fağında sabahın ikisinde mısır patlatmaya çalışıp sade-
ce yangın alarmını çalıştırmayı başardıklarında ve her-
kesi pijamalarıyla dışarı çıkarttıklarında aralarındaki bağ
daha da güçlenmişti. Oryantasyon haftası boyunca Nora
Luce’u her planına dahil etmek için elinden geleni yap-
mıştı. Emerald’dan önce lüks bir hazırlık okuluna gitmiş-
ti, o nedenle kolej oryantasyonuna yatakhane hayatına alı-
şık bir şekilde adımını atmıştı. Yan odada erkeklerin yaşı-
yor olması, çevrim içi kampus radyosu dışında müzik din-
leyecekleri hiçbir yerin olmaması, herhangi bir şey yap-
mak için kart okutmak zorunda olmak ve ödevlerin tam
dört sayfa uzunluğunda olması ona tuhaf gelmiyordu.

Nora’nın Dover Prep’ten birçok arkadaşı vardı ve her
geçen gün daha çok arkadaş ediniyormuş gibi görünüyor-
du - örneğin hâlâ bacaklarını pencereden sarkıtan Jordan
ve Hailey gibi. Luce ona ayak uydurmak istiyordu ama
tüm hayatını Teksas’ın sakin bir köşesinde geçirmişti. İşler
orada yavaştı ve şimdi öyle olmasından hoşlandığını fark
ediyordu. Kendisini evdeyken hep nefret ettiğini söyledi-
ği şeyleri özlerken buluyordu, örneğin folk müziği ve ben-
zin istasyonundaki çubuklara takılı kızarmış tavuklar gibi.

Ama buraya kendisini bulmaya gelmişti, en sonunda
hayatı başlayacaktı. Kendisine sürekli bunu söylemek zo-
runda kalıyordu.

“Jordan yan komşularının seni çok sevimli bulduğunu
söylüyordu.” Nora Luce’un beline dek inen dalgalı koyu
renk saçlarını hafifçe çekti. “Ama o tam bir çapkın, o yüz-
den senin bir hanımefendi olduğunun altını çiziyordum.
Oraya gidip sana daha önce bahsettiğim bu geceki partiden
önce ön-parti yapmak ister misin?”

“Elbette.” Luce çamaşırhane için toz deterjan dağıtılan
yerin yanındaki otomat makinesinden aldığı kolayı kafası-
na dikti.

“Bana diyet kola getireceğini sanıyordum?”

“Getirdim.” Luce çamaşır sepetinde Nora için aldığı
kolayı aradı. “Özür dilerim, aşağıda bırakmış olmalıyım.
Hemen gidip getiririm.”

“Sorun değil,” dedi Nora. “Ama acele et. Hailey kori-
dorun onların bulunduğu tarafına üniversite futbol takı-
mının sızdığını söyledi. Futbolcular eşittir iyi parti. Bir an
önce oraya gitmeliyiz. Kapatmalıyım,” dedi ahizeye. “Ha-
yır, siyah bluzumu giydim. Luce’un üzerinde sarı tişörtü
var... Ya da üzerini değiştirecek misin? Her neyse...”

Luce Nora’ya hemen döneceğini söyleyip odadan çık-
tı. İkişer ikişer merdivenlerden inip kampusteki herkesin

Çukur adını verdiği - Luce'un aklına şeftalileri getiren bir terimdi - zemin katın girişindeki eski bordo halıya varana dek katları uçarcasına geçti.

Bahçeye açılan kapılara varınca duraksadı. Yatakhaneinin daire biçimindeki avlusunda bir araba dolusu çocuk duruyordu. Arabadan inerlerken, Luce hepsinin üzerinde Emerald Üniversitesi Futbol Takımı formaları olduğunu gördü. İçlerinden birini tanıyordu. Adı Max'ti ve o hafta Luce'un birkaç oryantasyon oturumunda bulunmuştu. Gerçekten çok sevimliydi... Sarı saçları, kocaman bir gülümsemesi ve tipik birinci sınıf görünümü vardı (geçen gün öğle yemeğinde Nora'nın çizdiği şemadan bunu artık tanıyordu). Max'le hiç konuşmamıştı, kampusteki diğer birkaç çocukla birlikte leşçil kuş avı için eşleştiklerinde bile konuşmamışlardı. Fakat belki bu geceki partiye o da katılıyorsa...

Arabadan inen tüm çocuklar çok sevimliyidiler ve bu Luce için göz korkutucuydu. Yukarıda Jordan ve Hailey'nin odasındaki tek utangaç kız olmayı istemiyordu.

Ama partide olma fikrinden hoşlanmıştı. Başka ne yapması gerekiyordu ki? Gergin olduğu için yatakhane odasına mı saklanmalıydı? Partiye kesinlikle gidecekti.

Zemin katın son merdivenlerinden indi. Güneş batmak üzereydi, o yüzden çamaşırhane boşalmıştı ve gün ışığı etrafa kasvetli bir ışıltı saçıyordu. Kalçalarına dek yükselen çizgili çoraplar giymiş bir kız sanki geleceğe dair tüm umutları ve hayalleri o lekenin çıkmasına bağlıymış gibi tüm gücüyle kot pantolonunu ovalıyordu. Ve gürültülü, sarsılan kurutucunun üzerine oturmuş çocuk ise havaya attığı bozuk parayı avcuyla yakalıyordu.

"Yazı mı tura mı?" diye sordu Luce'un içeri girdiğini görünce. Köşeli bir yüzü, dalgalı amber rengi saçları, kocaman mavi gözleri ve boynunda da küçük altın bir zincir vardı.

"Tura." Luce omuzlarını silkip hafifçe güldü.

Çocuk bozuk parayı havaya atıp tuttu ve avcunun üzerine koyunca Luce çeyreklik olmadığını gördü. Çok ama çok eski, belirsiz bir altın rengindeydi ve üzerinde başka bir dilde solmuş yazılar vardı. Çocuk tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Sen kazandın. Henüz ne kazandığını bilmiyorum ama sanırım bu sana bağlı."

Luce kendi etrafında dönüp orada bıraktığı diyet kolayı aradı. Sonra çocuğun dizinin birkaç santim ötesinde olduğunu gördü. "Bu senin değil, değil mi?" diye sordu.

Çocuk cevap vermedi, sadece buz mavisi gözleriyle ona bakmaya devam etti ve Luce gözlerinde onun yaşındaki biri için mümkün olmayacak derinlikte bir üzüntü gördü.

"Onu buraya bırakmıştım. Arkadaşım içindi. Oda arkadaşım. Nora için," dedi Luce kutuya uzanırken. Bu çocuk tuhaf ve güçlüydü. Luce saçmalıyordu. "Sonra görüşürüz."

"Bir kez daha deneyelim mi?" diye sordu çocuk.

Luce kapıya vardığı sırada arkasına döndü. Çocuk bozuk para oyununu kastetmişti. "Ah. Tura."

Çocuk bozukluğu yeniden havaya attı, yakalayıp çevirdi ve avcunu açtı. "Yine sen kazandın," dedi ürkütücü bir şekilde Luce'un babasının en sevdiği şarkıcı Hank Williams'inkine benzeyen bir sesle.

Luce yukarı çıkınca kolayı Nora'ya fırlattı. "Çamaşırhaneindeki çatlak yazı turacı çocukla tanıştın mı?"

"Luce." Nora gözlerini kıstı. "İç çamaşırim kalmadığında yeni iç çamaşırı alırım. Şükran Gün'ü'ne kadar çamaşır yıkamamayı umuyorum. Hazır mısın? Futbolcu çocuklar bekliyorlar ve sayı yapmayı umuyorlar. Onların golü bizim ama onlara ellerini kullanamayacaklarını hatırlatmalıyız."

Dirseğinden tutup Luce'u odadan çıkardı.

"Şimdi, eğer Max isimli bir çocukla karşılaşırsan, ondan uzak durmanı öneririm. Sevimli ve etkileyici görüne-

bilir, fakat memleketinde çok şirret bir kız arkadaşı var. En azından onun kız arkadaşı olduğunu sanıyor,” diye mırıldandı Nora. “Kız Emerald’dan red almayı hâlâ sindiremedi. Her yerde casusları var.”

“Anladım.” Luce güldü, ama içten içe kaşlarını çatı. “Max’ten uzak dur.”

“Nasıl tiplerden hoşlanırsın? Demek istediğim sırık Jeremy’den hoşlanmadığını biliyorum.”

“Nora.” Luce onu hafifçe itti. “Sürekli o konuyu açmamalısın. Bu odamızda kendi aramızda gecenin bir yarısı yaptığımız bir sohbeti. Pijamaların içindeyken olanlar pijamaların içinde kalır.”

“Haklısın.” Nora kafasını sallayıp teslim oluyormuşçasına ellerini kaldırdı. “Bazı şeyler gizlidir. Buna saygı duyuyorum. Pekâlâ. Eğer hayalindeki öpücüğü beş kelime ya da daha azıyla tarif etmen gerekseydi...”

U biçimli yatakhaneinin ikinci kıvrımının etrafından dolaşıyorlardı, çok geçmeden köşeyi dönüp koridorun sonuna, Jordan ve Hailey’nin odasına varacaklardı.

Luce duvara yaslanıp içini çekti. “Hiç tecrübem olmadığı için utanmıyorum,” dedi sessizce - bu duvarlar inceydi. “Hiç başına hiçbir şey gelmemiş gibi hissettiğin oldu mu? Bir kaderinin olduğu ama şu ana dek hayatında sıra dışı hiçbir şey görmediğin hissine kapıldın mı? Hayatının farklı olmasını istiyorum. Başladığını hissetmek istiyorum. O öpücük için bekliyorum. Ama bazen sonsuza kadar beklesem bile hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi geliyor.”

“Ben de aksine aceleciliyim.” Nora’nın gözleri hafifçe donuklaştı. “Ama ne demek istediğini biliyorum... En azından kontrol sahibisin. Özellikle de benim yanımdayken. Bazı şeyleri gerçekleştirebiliriz. İlk yarıyılımız henüz başladı, evlat.”

Nora partiye gitmek için sabırsızlanıyordu, Luce da gitmek istiyordu - gerçekten. Fakat o tarifi mümkün olmayan şeyin bir partide eğlenmekten daha büyük olduğundan bahsediyordu. Üzerinde yazı tura oyununun sonucu kadar kontrolü olabileceği bir kaderden bahsediyordu - hem ellerinde olan hem de olmayan bir şeyden.

“Sen iyi misin?” Nora başını eğerek Luce’a baktı. Gözünün üzerine kısa bir koyu kestane saç tutamı düştü.

“Evet.” Luce ilgisizce kafasını salladı. “İyiyim.”

Partiye gittiler - açık kapıdan içeri girip çıkan birinci sınıflardan ibaretti. Herkesin elinde kendiliğinden yenileniyormuş gibi görünen aşırı tatlı kırmızı kokteyllerle dolu plastik bir bardak vardı. iPod’undan DJ’lik yapan Jordan arada sırada, “Holla!” diye bağıyordu. Müzik iyiydi. Düşünceli yan komşusu David Franklin’in ısmarladığı pizzaya Hailey evinden getirip pencerenin köşesine yerleştirdiği taze keklikotundan ekleyerek katkıda bulundu. Hepsi iyi insanlardı ve Luce onları tanıdığı için memnundu.

Luce otuz dakika içinde yirmi öğrenciyle tanıştı, çoğu kendisini tanıtırken sanki onu başka şekilde duyamayacaklarmış ve dokunmaları sesini netleştirecekmiş gibi ona sokulup ellerini sırtına koyan erkeklerdi. Gözlerinin çamaşırhanede rastladığı yazı tura oynayan çocuğu aradığını fark etti.

Üç bardak meyve kokteyli ve iki ince dilimli sucuklu pizzanın ardından Luce resmen tanıştırıldığı Max’ten bir sonraki on dakikayı kaçarak geçirdi. Nora haklıydı: Çocuk yakışıklıydı ama memleketinde şirret bir kız arkadaşı olan biri için fazla flört severdi. Nora ve Jordan ile birlikte Jordan’ın yatağında oturmuş kıkırdayarak çocukları pu anlamaya tabi tutarken, Luce kokteyli fazla kaçırdığını fark etti ve partiyi terk edip temiz hava almak için aşağı indi.

Hava serin ve kuruydu, Teksas'ın havasına hiç benzermiyordu. Esinti tenini canlandırıyor. Birkaç yıldız çıkmıştı ve avluda birkaç çocuk vardı, fakat Luce hiçbirini tanımıyordu, o yüzden iki bodur şakayık çalısının arasındaki taş banka oturmakta bir mahsur görmeydi. Şakayıklar en sevdiği çiçeklerdi. Ağustos'un sonu olmasına rağmen yatakhanenin etrafında çiçek açmış olmalarını iyi bir işaret olarak görüyordu. Tamamen açmış beyaz çiçeklerden birinin derin toplu yaprakları üzerinde parmaklarını gezdirdi, sonra hoş kokusunu içine çekmek için eğildi.

“Merhaba.”

Luce irkildi. Burnu çiçeğe gömülüken birinin yanına yaklaştığını fark etmemişti. Karşısında bir çift eskimiş Converse duruyordu. Bakışları yukarı çıktı: Soluk bir kot pantolon, siyah bir tişört, gevşek bir şekilde boynuna bağlı ince kırmızı bir atkıyla karşılaştı. Kalp atışları hızlandı, sebebini bilmiyordu, yüzünü bile görmemişti... Kısa altın rengi saçları... Son derece yumuşak dudakları... Luce'un nefesini tutmasına neden olacak kadar güzel gözleri vardı.

“Özür dilerim,” dedi çocuk. “Seni korkutmak istememişim.”

Gözleri ne renkti?

“Nefesimi tutmamın sebebi bu değildi. Demek istediğim...” Çiçek elinden düştü ve üç yaprağı çocuğun ayak-kabıllarının üzerine kondu.

Bir şey söyle.

Seviyor. Sevmiyor. Seviyor.

O değil!

Bir şey söylemesi fiziksel olarak imkânsızdı. Bu çocuk sadece Luce'un hayatında gördüğü, yanına gelip ona kendisini tanıtan en inanılmaz şey değildi. Ona bakış tarzı Luce'un kendini avludaki tek insanmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Sanki yeryüzündeki tek insan oydu. Ve o bu anı mahvediyordu.

İçgüdüsel bir şekilde kolyesine uzandı - ve boynunda olmadığını fark etti. Bu tuhaftı. Annesinin ona on sekizinci yaş gününde verdiği gümüş madalyonu boynundan hiç çıkarmazdı. O bir aile yadigarıydı, içinde Luce'a çok benzeyen büyükannesinin büyükbabası olacak adamla tanıştığı dönemde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bu sabah takmayı mı unutmuştu?

Çocuk hafifçe gülümseyerek başını eğdi.

Ah hayır. Bunca zamandır ona bakıyordu. Çocuk elini sallamak istemesine elini kaldırdı. Ama elini sallamadı, parmakları havada asılı kaldı.

Luce'un kalbi hızla atmaya başladı, çünkü birdenbire bu yabancıya ne yapacağını anlayamadı. Her şeyi yapabiliyordu. Dostça bir hareket olasılıklardan biriydi. Ona orta parmağını da gösterebilirdi. Aklını kaçırmış gibi ona baktığı için belki de bunu hak etmişti. Bu saçmalıktı. Saçmalıyordu.

Merhaba dercesine elini salladı çocuk. “Adım Daniel.”

Gülümseyince Luce onun gözlerinin çok hoş bir renkte olduğunu fark etti ve... Yoksa menekşe rengi miydi? Tanrı aşkına, mor gözleri olan bir erkeğe âşık olmak üzereydi. Nora buna ne derdi?

“Luce,” diyebilirdi en sonunda. “Lucinda.”

“Harika.” Çocuk tekrar gülümsedi. “Şarkıcı Lucinda Williams gibi.”

“Bunu nasıl bildin?” Lucinda Williams kimsenin aklına gelmezdi. “Ebeveynlerim Austin, Teksas'taki bir konserde Lucinda Williams ile tanışmışlar,” diye açıkladı. “Ben orada doğdum.”

“*Essense* en sevdiğim albümüdür. Kaliforniya'dan buraya gelirken yolda onu dinliyordum. Demek Teksas? Emerald'a alışmak zor oldu mu?”

“Tam bir kültür şoku oldu.” Tüm hafta boyunca söylediği en dürtüstçe şey bu olmuştu.

“Alışırısın. Ben iki sene sonra alıştım.” Panik dolu ifadesini fark edince uzanıp omzuna dokundu. “Şaka yapıyorum. Benden daha kolay adapte olabilecek gibi görünüyorsun. Önümüzdeki haftaya kadar tamamen alışmış olur ve üzerinde kocaman bir E harfı olan bir eşofman üstü giymeye başlarsın.”

Luce omzundaki ele bakıyordu. Ama daha da önemlisi, içinde binlerce küçük patlama hissediyordu, tıpkı Dört Temmuz finalinde atılan havai fişekler gibi. Çocuk gülünce ona gülümseyerek karşılık verdi, sebebini ise bilmiyordu.

“Biraz...” Bir model kadar yakışıklı, Kaliforniyalı zengin bir erkeğe bunu söylediğine inanamıyordu. “Oturmak ister misin?”

“Evet,” dedi çocuk hemen, ardından partinin sürdüğü ışıkları yanan pencereye doğru baktı. “Şu tarafta bir yerde verilen futbol partisinden haberin var mı?”

Luce biraz hayal kırıklığına uğrayarak parmağıyla işaret etti. “Az önce oradaydım. Merdivenlerin yukarısında.”

“Eğlenceli değil mi?”

“Eğlenceliydi,” dedi Luce. “Ben sadece...”

“Biraz soluklanmak istedim?”

Luce kafasını salladı.

“Bir arkadaşımın buluşmam gerekiyordu.” Daniel omuz silkti ve Nora’nın göremedikleri biriyle flört ettiği pencereye doğru baktı. “Belki de çoktan buluşmuşumdur.”

Gözlerini kısarak ona bakınca dehşete düşen Luce, onunla konuşurken burnunda çiçek polenlerinin olup olmadığını merak etti. Öyleyse *bu* ilk değildi.

“Bu kanatta hücre biyolojisi dersi alıyor musun?” diye sordu Daniel.

“Hayır. Lisedeyken o dersi zar zor verdim.” Ona, bir

tür menekşe rengi olan gözlerine baktı. “Neden sordun?” derken çocuğun gözlerinin ışıldadığını fark etti.

Daniel yüksek sesle söylemek istemediği bir şey düşünüyormuş gibi kafasını salladı. “Sen... Sen çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştığımıza yemin edebilirim.”

SONSÖZ

Gözlerindeki Yıldızlar

“Bu bölüme bayılıyorum!” diye çığlık attı Arriane.

Üç melek ve iki Nefilim, Connecticut’ın merkezindeki U biçimli bir yatakhanein üzerindeki alçak gri bir bulutun kenarında oturuyorlardı.

Roland ona gülümsedi. “Sakın bana bunu daha önce görmediğini söyleme.” Gökyüzünde piknik yapıyorlarmışçasına Miles ve Shelby’nin oturabilmeleri için altın rengi ebruli kanatlarını açıp bulutun üzerine dümdüz sermişti.

Nefilimler melekleri yıllardır görmemişlerdi. Roland, Arriane ve Annabelle zamanın geçtiğine dair hiçbir fiziksel iz taşımasa da Nefilimler yaşlanmışlardı. İkisinin de parmaklarında alyanslar vardı ve yıllardır süren mutlu evliliklerinde attıkları kahkahaların etkisiyle gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Rengi oldukça solan mavi beysbol şapkasının altında Miles’m saçları şakaklarında hafifçe

beyazlamıştı. Eli Shelby'nin bir ay sonra doğuracağı bebeğin olduğu karnının üzerinde duruyordu. Beyin sarsıntısını ucuz atlatmış gibi başını ovuşturdu. "Ama Luce sucuk yemiyor. O vejetaryen!"

"Bu manzaradan anladığın bu mu?" Annabelle gözlerini devirdi. "Luce artık farklı. Farklı özelliklere sahip olan aynı kız. Duyurucuları görmüyor ve henüz doğu kıyı şeridindeki tüm psikologları ziyaret etmedi. Aşırı *normal* ve bu da onun canını sıkıyor ama..." Sırıttı. "Sanırım uzun vadede gerçekten çok mutlu olacak."

"Bu patlamış mısır size de yanık gibi gelmiyor mu?" diye sordu gürültülü bir şekilde ağzındakileri geveleyen Miles.

"Onu yeme," diyen Roland patlamış mısırları Miles'in elinden kaptı. "Luce yatakhane odasındaki mutfağı yaktıktan sonra Arriane onu çöpten çıkardı."

Miles Roland'ın kanadının kenarına doğru eğilip panikle tükürmeye başladı.

"Luce'la iletişim kurma yöntemimdi." Arriane omuz silkti. "Fakat istersen biraz Milk Duds alabilirsin, işte."

"İkisini bir filmmiş gibi izliyor olmamız tuhaf değil mi?" diye sordu Shelby. "Onları bir roman, şiir ya da şarkı olarak hayal etmeliyiz. Bazen filmselliğin olayı basite indirgemesi içimi bunaltıyor."

"Hey. Roland seni buraya uçurmak zorunda *değildi*, Nefilim. O yüzden ukalalığı bırakıp izle. Bak." Arriane ellerini cıvrıttı. "Saçlarına bakıyor. Bahse girerim bu gece eve döndüğünde onu çecek. Ne sevimliiii!"

"Arriane, bir ergen olma konusunda çok büyük gelişme gösterdin," dedi Roland. "Onları daha ne kadar gözetleyeceğiz? Sizce de biraz yalnız kalmayı hak etmiyorlar mı?"

"Haklı," dedi Arriane. "İlahi görevlerimiz arasında baş-

ka şeyler de var. Mesela..." Aklına bir şey gelmeyince gülümsemesi kayboldu.

"Artık görüşmüyor musunuz?" diye sordu Miles Arriane, Annabelle ve Roland'a. "Roland'ın... Bilirsiniz işte..."

"Elbette onunla görüşüyoruz." Annabelle Roland'a gülümsedi. "Çünkü hâlâ onun üzerinde çalışıyoruz. Bunca yıldan sonra bile. Biliyorsunuz ki Taht bağışlayıcılığı yarattı."

Roland kafasını salladı. "Kutsal Kefaret'in benim için yakın bir zamanda söz konusu olabileceğini sanmıyorum. Burada her şey *bembeyaz*."

"Asla bilemezsin," diyerek araya girdi Arriane. "Bazen açık görüşlü olmalıyız. Uğrayıp bir merhaba de. Unutma: Taht sayesinde Daniel ve Luce yeniden birlikte."

Ciddileşen Roland aşağıdaki manzaraya, karanlık ve uzak bulutlara doğru baktı. "En son kontrol ettiğimde Cennet ve Cehennem arasındaki denge kusursuzdu. Dengeyi bozmamı istemezsiniz."

"En azından hepimizin bir gün yeniden bir araya gelme umudu var," dedi Annabelle. "Luce ve Daniel bunun örneği... Hiçbir ceza sonsuza dek sürmez. Lucifer'mki bile."

"Cam'den haberi olan var mı?" diye sordu Shelby. Birkaç dakika süresince bulutlar sessizleşti. Sonra Shelby boğazını temizleyip Miles'a döndü. "Sonsuz olmayan şeylerden söz etmişken... Bebek bakıcımızın mesaisi dolmak üzere. Önceki hafta Dodgers maçı uzatmalara kalınca bizden fazla para aldı."

"Luce ve Daniel ilk buluşmalarına gittiğinde haber vermemizi ister misiniz?" diye sordu Annabelle.

Miles yeryüzünü işaret etti. "Onları rahat bırakmamız gerekmiyor mu?"

"Orada olacağız," dedi Shelby. "Ona aldırış etme." Miles'a dönüp ekledi: "Kapa çeneni!"

Roland Nefilimleri kollarının altına alıp uçmaya hazırlandı.

Melekler, şeytan ve Nefilimler gökyüzünün uzak köşelerine doğru uçarak arkalarında parlak bir ışık bırakırken, aşağıda Luce ve Daniel birbirlerine ilk - *ve son* - kez âşık oldular.

www.mobildepo.com

Fotoğraf © Mischa Kuczynski

Lauren Kate, Dallas'ta büyüdü, Atlanta'da okudu ve New York'ta yazmaya başladı. *The Betrayal of Natalie Hargrove* kitabının yazarıdır. Halen Los Angeles'ta yaşamaktadır. *VURGUN* New York Times'in en çok satan kitaplar listesine giren ve büyük bir hayran kitlesi edinen *DÜŞÜŞ* serisinin dördüncü kitabıdır.

Yazarın aynı zamanda Sevgililer Günü'ne özel olarak kaleme aldığı *AŞKA DÜŞÜŞ* isminde seriye bağlı bir ara romanı bulunmaktadır.

GÖKYÜZÜ KANATLARLA KARARIYOR...

Ve Luce ile Daniel için zaman dolmak üzere...

Lucifer'in geçmişi silmesine engel olmak adına Düşüş'ün başladığı yeri bulmak zorundalar. Yalnızca Luce laneti bozabilir, bu yüzden onun seçimi herkesin kaderini belirleyecek.

Peki ya Luce ve aşk uğruna var olan destansı mücadeleyi kim kazanacak?

**DÜNYA ÇAPINDA FENOMEN HALİNE GELEN
DÜŞÜŞ SERİSİNİN ŞAŞIRTICI SONUNA
HAZIR OLUN!**

₺20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**